

Příloha č.2

Dvojice Pět P:

Klient Aleš (12) a dobrovolník Ivan

Klientka Jana (7) a dobrovolnice Pavla

Klientka Denisa (12) a dobrovolnice Jitka

Klient Mikuláš (10) a dobrovolnice Katka

Klientka Karolína (12) a dobrovolnice Jitka

Klient Jírka (6) a dobrovolnice Michaela

Klient Vojta (9) a dobrovolnice Štěpánka

Katka a Mikuláš

1.kolo rozhovorů

Přepis rozhovoru s Mikulášem.

T: Ty se teď scházíš s dobrovolnicí Katkou vid', jaká je?

L: Dobrá.

T: V čem je dobrá, co je na ní nejlepší, co se ti na ní líbí?

L: To je těžký vysvětlit.

T: Řekni mi, jak vypadá.

L: Má černý vlasy dlouhý.

T: Je stará nebo mladá?

L: Mladá.

T: Jaká je? Veselá, smutná?

L: Veselá. Většinou veselá.

T: Je s ní sranda?

L: Hm.

T: A co je na ní srandovního?

L: Nevím.

T: Co spolu děláte?

L: Třeba jsme byli na Petříně, pak jsem byl nemocnej a ten tejden k nám nemohla, tak přišla k nám domů.

T: Co tě bavilo nejvíc, co jste dělali? Když jste byli na Petříně, nebo když byla u vás doma?

L: Doma. To bylo dobrý. Hráli jsme si s plastovejma vojáčkama. Bylo tam město a tak...stříleli jsme po sobě.

T: Co jste dělali na Petříně?

L: Šli jsme na Petřín, to byla většina cesty, to jsme šli dlouho.

T: Co jste dělali po cestě?

L: Dávali jsme si takový hádanky. Třeba – má to 4 nohy a je to zelený. Ploštice.

T: Já bych řekla – žába. A to tě bavilo?

L: Celkem jo. Hráli jsme to dlouho.

T: Doma to bylo lepší nebo na Petříně?

L: Stejně.

T: Co je dobrý na Katce. Máš nějakou podobnou kamarádku jako je Katka?

L: Ne. Je s ní sranda.

T: V čem je s ní největší sranda?

L: Když já něco řeknu, tak ona se tomu směje. Ale ona taky něco vymyslí.

T: A co třeba vymyslela? Čemu jsi se smál?

L: Já už si to moc nepamatuju.

T: Ale smál jsi se ?

L: Jo.

T: Máš nějaký kamarády ve škole?

L: Mám. Celkem dost.

T: Kdo je tvůj nejlepší kamarád?

L: Aleš.

T: Řekl bys třeba Alešovi jdi do 5P já tam mám takovou kamarádku.

L: Ani ne.

T: Myslíš, že by Aleš měl mít taky takovou kamarádku nebo ne?

L: Já nevím.

T: Co bys mu řekl, kdyby se Aleš ptal, kdo je ta Katka ?

L: Že to je kamarádka z programu pro děti 5P.

T: A kdyby ti říkal, co spolu děláte nebo proč tam chodíš?

L: Chodíme do muzea a děláme spolu různé věci.

T: Proč tam chodíš, proč se s ní scházíš? A kdyby se tě Aleš zeptal a baví tě to s ní? Co tě na tom tak baví, scházet se s takovou nějakou holkou velkou? Co je na tom dobrýho?

L: Že mě to s ní baví (smích)

T: Znáš někoho podobného jako je Katka?

L: Ne.

T: Třeba nějakýho strejdu.

L: Ne.

T: A v čem je jiná než ostatní? Je to jiný než když si hraješ se strejdou?

L: Já si se strejdou moc spíš nehraju.

T: Ani s žádnou tetou?

L: Někdy.

T: Ale Katka je lepší, jo? Hraje si s tebou víc?

L: To jo.

T: Jaká je Katka, co bys řekl Alešovi jaká je?

L: Normální.

T: Rozumí si s tebou? Má nějaké stejné zájmy jako ty?

L: Ani moc ne.

T: Co jí baví? Baví jí stejný věci jako tebe?

L: Ne.

T: Baví tě věci, co baví jí?

L: Celkem jo. My jsme toho zatím moc nedělali. Videli jsme se jenom dvakrát.

T: Co tě bavilo nejvíc teda?

L: Asi doma. Vojáčky, ale to jsme moc nehráli. I jiný věci. Na počítači.

L: Hrát na počítači.

T: Rád hraješ na počítači? A hraješ často?

L: Celkem jo. Každý den.

T: A ona si hrála s tebou?

L: Chvilku.

T: A co tě ještě baví kromě vojáčků a počítače? s čím si ještě hraješ?

L: Letadla.

T: A co třeba šneci?
L: To taky, ale jenom v létě.
T: Co děláš s letadlama? Slepuješ je dohromady?
L: To taky různě z ábíčka a tak.
T: A děláš to i Alešem nebo i s jinejma dětma?
L: Jó.
T: Jak ti to jde ve škole? Jak se ti líbí ve škole?
L: Normální.
T: Co tě baví nejvíc?
L: Matika a výtvarka. Ta je lehká.
T: A co další kamarádi ?
L: Bráchu Martina, ten je o třídu starší než já, já chodím do čtvrté on do pátý. A Ondru, to je jeho brácha, ten chodí do druhý.
T: Co spolu děláte?
L: S Ondrou? Spíš blbosti, to jsme dělali v družině, ale teď už nechodím.
T: Co jste dělali v družině?
L: Křečbal.
T: Křečbal? Co to je?
L: Kosmická loď. Lehnu si na zem, on si na mě sedne a děláme si páky.
T: Co tomu říká paní učitelka?
L: Nic. Už na to byla alergická. Na mě.
T: Nebyla s ní moc sranda vid'?
L: No já byl až u ředitele.
T: Proč?
L: Blbli jsme.
T: A co jste dělali? Za co jste tam byli?
L: Já už jsem to radši zapoměl.
T: A co program 5P, byl jsi na táboře?
L: Jo, bylo tam hezky.
T: A co se ti tam líbilo nejvíc?
L: Bavila mě tam hra s časostrojem, cestovat časem, nebo tanování pod širákem.
T: Jaký to bylo?
L: Trošku tam byla zima, jinak dobrý.
T: Nebál jsi se?
L: Ne, já ležel skoro uprostřed.
T: Kde jste spali, v lese?
L: U Lesa.
T: A co zvířata?
L: Nic. Aspoň všichni byli ráno pohromadě a věci taky... až na mojí baMichaelu, která se někam zatoulala do spacáku.
T: A našel jsi jí?

L: Jo.

T: A co děti na táboře? Měl jsi tam nějaké kamarády?

L: Jo, z pokoje. A sešel jsem se s ním jednou. Přijel k nám.

T: Choděj k vám děti často? Kamarádi?

L: Teď už moc ne. Spíš já k nim.

T: Ke komu chodíš?

L: K Martinovi občas zajdu. Ale teď už moc ne, protože musím dělat úkoly s mámou, no hronzý.

T: Máš radši mámu nebo tátu?

L: Tátu, ten mi toho dovolí víc.

T: A jaká je máma?

L: Trošku přísnější.

T: Musíš si sní všechno domlouvat?

L: To taky, nedá se moc lehce přemluvit.

T: A co táta?

L: S tátou se moc přemluvit nedá.

T: A máma? Přemlouváš jí často?

L: Jo, a skoro vždycky uspěju.

T: Když jsem měl zakázanej počítač, tak mi táta poradil, abych si zahrál s mámou karty, a jestli vyhraju, tak můžu jít na chvíli na počítač.

T: A vyhrál jsi?

L: Jo. Bylo to těsně.

T: To jsi se snažil vid'?' Ty jsi na něm každý den?

L: Jo, já si nějak nemůžu pomoci, já za chvíli budu na něm závislej. Ale zatím nejsem. Ale brzo asi budu.

T: Chceš bejt na něm závislej?

L: Né, ale brzo asi budu...

T: A co program, ty už jsi měl jinou dobrovolnici před tím vid'?'

L: Asi 2 měsíce jsem ji měl, ale ta měla něco s okem a musela jít na operaci.

T: Jaké to s ní bylo?

L: Dobrý, chodili jsme na procházky...

T: Bylo to jako s Katkou nebo jiný?

L: Trošku jiný. Jitka byla jiná a to...

T: V čem byla jiná?

L: Byla skoro stejná, ale ...

T: Byla míň veselá, nebo míň upovídaná? V čem byla jiná?

L: Nebyla s ní zas až taková sranda. Ale taky byla.

T: Jaké to bylo, když ti řekli, že budeš mít jinou dobrovolnici?

L: Hm. Nevím.

T: Byl jsi smutný?

L: Celkem jo.

T: Koho jsi čekal, jak jsi si představoval kamarádku ?

L: Nevím, já jsem se nechal překvapit.

T: Co ti máma řekla o tom programu ?

L: Že to pomáhá takovejším dětem, který jsou trošku....

T: Přišla a řekla Mikuláš, teď půjdeš do programu.

L: Řekla, že to je takový program pro děti. To nám pordili sousedi.

T: Co ti řekla, že budeš dělat?

L: Že tam budu mít dobrovolnici, dělat tábory a tak.

T: Těšil jsi se?

L: Moc ne, nevěděl jsem, jaký to bude.

T: Jaký myslíš, že to bude s Katkou, co budete všechno dělat?

L: Dobrý.

T: Jak dlouho myslíš, že se budete scházet?

L: Tak to nevím.

T: Jak dlouho bys chtěl?

L: Já nevím.

T: A jak se ti to teďka líbí?

L: Dobře.

T: Třeba měsíc, nebo půlrok, nebo rok, nebo 10 let?

L: To asi ne (smích), já nevím.

T: Jak dlouho bys chtěl ode dneška? Nebo jak dlouho bys chtěl, aby byla tvoje kamarádka?

L: 5 let? Třeba.

T: Doporučil bys program svému kamarádovi?

L: Možná, pokud by měl zájem a babičku

T: Myslíš, že by ostatní děti měly mít taky nějakou dobrovolnici?

L: Nevím ještě.

T: Co bys řekl třeba Ondrovi? Kdybys mu chtěl říct Ondro, já mám takovou kamarádku, nechtěl bys jí taky?

L: Já to nevím.

T: Tak si to představ co bys řekl Ondrovi Ondro mám takovou kamarádku nechtěl bys jí taky? Je taková.....Jaká je ?

L: Dobrá.

T: Že by se třeba nenudil ve volném čase.

L: To se nenudí, má kamarády...

T: Takže se myslíš, že by jí neměl mít?

L: Nevím, možná jo, ale on se nenudí.

T: Tak proč by jí měl mít?

L: Nevím.

T: Že je to kamarádka? Nebo, že spolu chodíte ven?

L: Abz měl víc kamarádů. Ale on jich má už dost. Asi nějak tak...

T: Ještě něco bys mi chtěl říct o tom , co děláte, co bylo nejlepší?

L: Už jsem to říkal.

T: Třeba něco na co jsem se nezeptala a chtěl bys to říct.

L: Asi nic.

T: Tak já myslím, že už je to všechno. Tak díky.

Přepis rozhovoru s Katkou, dobrovolnicí Mikuláše.

T: Jak se máš? Jak dlouho se scházíš a s kým?

N: Tak máš se dobře (smích), a co se týče scházení, tak ten můj parták se jmenuje Mikuláš a je mu 10 let a sice jsme se sešli poprvé už v polovině ledna, ale od té doby jsme se viděli 2x , protože on byl právě jakože...jsme se sešli, pak jsme se měli sejít, ale maminka den před tím psala, že je nemocný. Další týden jsme se sešli, že jsem jela za ním, že zůstal doma ze školy, takže jsem tam byla dopoledne, ale mohli být jen doma, že ještě nemohl jít ještě ven...tak to jsme

s ním byla...a další týden jsem měla dlouhou brigádu s tím, že on bydlí daleko, až ve Velkých Popovicích, takže já tam hodinu a půl cesty, než bych tam dojela, tak už by to nemělo cenu a maminka zase neměla čas a nechtěla, aby chodil ven, protože další týden měli jet na hory a nechtěla, aby se zase ještě nachladil. Takže kvůli tomu jsme se nesešli. Teď plánujeme, že se sejdeme v sobotu a že si to protáhneme, abychom si to vynahradili, takže si to protáhneme a uděláme něco na nějakou delší dobu.

T: Takže jste se viděli 2x?

N: 2x, no, plus ještě to seznámení, no.

T: Jaký to bylo ta první schůzka?

N: No to jsem byla úplně strašně mile překvapená...fakt jako...Já jsem...jako...Radka mi o něm říkala jako jaký je a tak, ale i tak já jsem úplně nadšená z toho, co má za nápady, jakou má neuvěřitelnou fantazii a že je to takový...sice když jsme se sešli poprvé, tak on byl takový upovídaný, když jsem se něco ptala, tak hned se chytil a hned jakože něco povídal, ale ještě byl takový, že klidně seděl ne a to...a potom vlastně třeba když jsme šli jako na tu první schůzku, tak jsme šli na Petřín a to už jsme se tak trochu oťukali a takže to bylo takový, že jsem se s ním úplně nasmála jakože super...byla jsem fakt jakože....lepšího paťáka jsem si asi přát nemohla jako....

T: A koho jsi si vlastně představovala?

N: No, já neměla nějakou zvlášť představu, bylo mi to celkem jedno, ale pak když jsme seděli na prvním školení a poslouchali jsme příběhy těch dětí, tak jsem si říkala, že...že třeba by mi asi nevadilo asi, kdyby měl nějaký větší problém a tak, ale asi by mi jich bylo strašně líto toho, co všechno prožili a tak...a třeba jsem se možná trochu bála, že kdybych měla někoho kdo měl takové ty, co je brali do děčáku a pak zase zpátky a pak zase do děčáku, že by se to projevilo v tom mém chování projevilo tím, že prostě....nevím no, jak to říct (Smích)

T: Že bys ho litovala?

N: No, no asi tak, no, že bych se ho snažila trochu pořád ochraňovat nebo něco takového. A že Mikuláš je prostě fakt úplně....zažiju s ním, co jsem třeba nikdy nedělala, jako třeba nikdy jsem si nehrála s vojákama a takhle (smích)a prostě myslím si, že to bylo super, no. Je to fakt takové kvítko (smích).

T: Proč je vlastně v programu teda ?

N: No, on jakože nemá nějaké zvláštní problémy, akorát, že on je hluchý na jedno ucho a díky tomu má asi trochu nižší sebevědomí, že prostě těžko hledá ty kontakty, a Radka říkala, že maminka je taková spíš úzkostlivější, jako že se o něho hrozně bojí, že je na něj taková hrozně opatrná a jednou že byl na táboře někdy šikanovaný. Ale že to už je dva roky zpátky nebo tak nějak a od té doby byl už i s nima na táboře a že super, že žádné další problémy neměl, no. Ale asi hůř si sice jako...jak jsem s ním byla, tak právě nechápu, že....připadal mi takový vtipný a dost chytrý a vymýšlí věci, které by mě v žilantě nenapadly, že bych právě řekla, že je takový.....že bych typovala bych ho do role třídního šaška nebo něco takového, ne....ale teď jak jsem ho viděla...jak ho maminka šla vyzvednout....tak i podle toho, co povíдалa, tak mi přišlo, že ty kontakty navazuje hůř....že se teď rozhodovali, jestli ho dají na gympl nebo ne, on je teďko v páté třídě, a že by z páté třídy šel na gympl, ale že on se v té třídě už oťukal a našel si ty kontakty a právě, že on se bojí, že když se nedostane, tak se mu budou smát, a že ty vztahy, co navázal, že se poruší, a zase, že když se dostane, tak že se bojí, toho nového, když už si zvyknul, tak se bojí, aby zase do toho kolektivu zapadl a tak, no. Tak říkali, že nakonec uvidí třeba ze sedmičky nebo tak.

T: On je to takový blbý věk z tý pátý třídy...

N: No, právě...a právě, že maminka je taková rozumná, že říkali, že jim to navrhl učitel, že o tom uvažovali, ale že se rozhodli, že ne, že už jenom kvůli tomu, že Mikuláš, že se mu nechce ze třídy teď, že už si zvyknul... (smích).

T: A čemu jste se nasmáli nejvíc?

N: Mě strašně bavilo na té první schůzce, jak mi vyprávěl o těch šnečích, jestli si pamatuješ, tak on je ten kluk, co staví šnečí farmy..., tak vlastně, když jsme se sešli, tak mě strašně rozesmál tím, že já jsem se na ty šneky ptala a on o nich povídal a pak říkal, že už nestaví jenom šnečí farmy, ale že už teď vymýšlí jak ty šneky poslat do kosmu (smích). Nebo když jsme šli na první schůzce na Petřín, tak jsme hráli takou tu hru, na co myslíš, jak se ptáš a odpovídáš ano - ne, a to ho strašně třeba bavilo, já myslela, že to budeme hrát jenom v tramvaji, jak jsme jeli, abychom se nenudili, než tam dojedeme, ale pak jsme to hráli celou cestu na Petřín, protože ho to asi fakt bavilo...a to, tak mě třeba pobavilo, co všechno vymýšlel, na co se dalo všechno dalo myslet, takové neobvyklé věci a tak, ne. A celkově má strašně velkou fantazii. A co se týče..je asi technického založení, pořád se o všechno zajímá, na Petříně si četl tabulky, jak je to vysoký a kolik schodů tam je a pak tam vymýšlí teorie, co když to spadne....sice blbosti jakoby, ale fakt jsem se s nim nasmála....takové opičky různé dělal a tak.

T: Jak jsi poznala, že ho to bavilo, že v tom pokračoval až na ten Petřín? Nebo jaks to poznala?

N: Protože já jsem chtěla jsem hrát ještě něco jiného a on že ne ne, že budem hrát ještě tadyto, tak podle toho jsem usoudila, že ho to baví, když nechtěl nic jiného jakože....

T: Jak domlouváte schůzky?

N: Poprvé jsme si to domluvili spolu a maminka to potvrdila, domluvili jsme se, že ho přiveze na Opatov a já si ho tam vyzvednu, a pak jsme z Opatova jeli na Petřín a podruhé jsme se domlouvali, že přijedu za ním do těch Popovic a pak jsme cestou zpátky z Petřína vymysleli, že přijedu za ním a pak jsme to domlouvali s maminkou, jestli by to šlo, jestli bude mít čas, aby byla doma a pak to vlastně stejně nevyšlo, takže potom jsem se domlouvala, že jsem mu napsala zprávu a ona mi pak zavolal zpátky a dala mi i Mikuláše k telefonu a tak. To jsem byla ráda, že když jsme se tak dlouho neviděli, tak jsme si alespoň pár mailů poslali a tak... Překvapilo mě, když jsem tam byla, tak jsme hráli nějakou hru na počítači a on se nemohl dostat na jiné místo, a pak mi večer napsal, že už se tam dostal. To mě mile překvapilo, že si na mě vzpomněl a napsal. Pak mi napsal jednou nebo dvakrát v průběhu sám od sebe v průběhu týdne, že pokročil do další mise a pak jsme se bavili, kdy se sejdeme, ale nakonec to nevyšlo, když jeli na ty hory. A teď jsem mu psala ohledně té soboty, jestli by mohli, jestli by se mu chtělo a tak mi včera psal, že super a dneska vymyslí, co budeme dělat a všelijaké jiné nápady a at taky popřemýšlí, kde by chtěl a co by chtěl dělat a tak, tak mi psal, že popřemýšlí a že mi dneska napíše, co teda budeme dělat, tak jsem zvědavá, jestli mám už nějakýho maila (Smích)

T:Jak vycházíš s maminkou?

N: Úplně v pohodě....uhm... Říkala jsem si, že nějaké ty holky mají problém s komunikací s rodičema, ať už se to týká peněz nebo domluv schůzek, ale právě, že oni jsou úplně v pohodě úplně normální rodina, ale asi má fakt málo kamarádů, tak ho přihlásili do programu, aby si to nějak...oťukal....jako že

T: Proč myslíš, že je v tom programu?

N: Asi proto, že ty kontakty navazuje asi hůře, asi aby se více socializoval.

T:Kolik mu je?

N: 10, v prosinci mu bylo 10.

T: Už jste měli supervizi?

N: Včera jsme měli supervizi.

T: Jaké to bylo?

N: No, zase strašně zajímavý. Když srovnám tu první a tu druhou, tak ta první mi přišla, nasmáli jsme se včera i předtím, i když se tam řešily věci, které třeba úplně k smíchu nebyly. Na první supervizi byla většina těch, kteří začínali, takže se s tím parťákem ještě nesešli, nebo se sešli jednou, takže to bylo spíše takové všechno úsměvné. Včera jsem přišla bohužel trochu pozdě, nějak mi to nevyšlo, ale řešili tam asi v polovině, že se ta jedna slečna nemůže scházet se svým parťákem, jestli on nechtěl, nebo tak něco, a ty holky říkaly, co se za ten měsíc stalo, tak už to bylo takové věci, že co nebylo úplně legrační nebo něco, že už to bylo takové trošku...ale i tak byly vtipné historky a tak. Je to strašně zajímavé z toho dobrého, že třeba pak vím, když jsou nějaké nové programy nebo co s ním dělat, dozvím se plno věcí, co by mě ani nenapadlo, že v Praze vůbec je, co by mě třeba nenapadlo. A pak taky různé ty situace, co oni řeší, tak mi to pomůže třeba v tom, že kdyby třeba něco nastalo, tak si to můžu promyslet, jak bych třeba jednala já. Fakt je to hrozně zajímavé a určitě přínosné.

T: Máš nějaké obavy z toho, co by vás mohlo potkat?

N: Právě z počátku, než jsem ho poznala, tak jsem se bála, protože jak jsme si četli na školení ty příběhy, tak jsem si říkala, že se může stát cokoli. Nejvíce jsem se bála, že si nesedneme, říkala jsem si že se s tím kdyžtak poperu, myslím si, že bych s tím velký problém neměla, kdyby to..., ale spíš jsem se bála, abych já se zalíbila jemu. Ale myslím si, že zatím je to fajn, sice ještě se tolik neznáme, ale myslím, že celkem jsme si do oka padli. Doufám teda, že si to nemyslím jenom já, že z toho má stejný pocit. Ale říká, že se na mě těší, tak snad jo (smích).

T: Jaké to bylo včera na supervizi, co jsi jim tam říkala?

N: Já jsem říkala, že jsme se nesešli, vlastně jenom jednou, protože byl nemocný atd...a vlastně jsem toho neměla co říct. Bylo mi to celkem líto, protože ta nějaká slečna se sešli každý den a že to bylo super, že ten její parťák ta holčička jí jde naproti a že už se ten jejich vztah posílil, upevnil a tak. My těch zážitků společných nemáme zatím tolik a musíme si ten čas zorganizovat ale já doufám, že ty chřipky jak teď bude teplo, už nám bránit nebudou a zavedeme pravidelné schůzky a těch zážitků bude víc.

T: Jak dlouho myslíš, že se budete scházet?

N: Doufám, že co nejdýl. Po těch 10 měsících třeba řekne, že přestaneme, což doufám, že se nestane. Já určitě zájem mít budu, po tom co znám, takže doufám, že to půjde dál.

T: Co tě na tom baví nejvíc?

N: No, plno věcí...Určitě ty zážitky, které bych sama nezažila. Já mám hrozně ráda děti, na rodinných oslavách jsem malé prcky vždycky hlídala a tak. Ale my máme v rodině samé holky, takže to byla pro mě hodně velká změna, protože neznám v tomhle věku kluka, neznám hry a jak se chová a tak, protože téměř samé holky máme v rodině, takže to je pro mě změna a přínosné, že zažiju jiné věci a vrátím se trošku do dětských let a zase trošku jinak než jsem byla zvyklá....Už jenom ten vztah je takový jiný, zvláštnější než s mýma vrstevníky nebo tak...

T: Co myslíš, že ti to přinese do budoucna?

N: Do budoucna?

T: Proč chceš v tom vztahu vytrvat?

N: Přináší mi to radost, je to úplně něco jiného, je to sranda, i ty supervize jsou, že trošku poznát mě, jako sama sebe, když si hodně věcí uvědomím, určitých věcí, že si víc vážím. Nemyslím si, že nemám nějaké priority a hodnoty seřazené, že nejsem materiálně založená, ale i tak jsem si hodně věcí uvědomila, více věcí jsem si začala vážit. Taky si myslím, že až já někdy budu mít děti v budoucnu, že mi to taky určitě něco dá, že se s ním takhle kamarádím, že to beru než jako kdybych byla stejně stará...

A co by se muselo stát, že bych já chtěla přestat? V téhle chvíli, buď, že už by Mikuláš neměl zájem, tak to bych ho určitě do toho nenutila a pak já nevím.... možná to, že já nejsem z Prahy, bydlím kousek od Ostravy, tady teď studuji, takže kdybych skončila bych školu a musela se vrátit, ale to v nejbližší době, nejbližších pár letech neplánuji. V téhle chvíli nějaký závažný důvod neznám. Nedokážu si představit, že bychom měli nějaké závažnější problémy, že by mi třeba dělal nějaké naschvály nebo že bych se s ním nedokázala bavit nebo se na něčem domluvit, to myslím, že dnes už nehrozí, že Mikuláš je fajn, takže si nedokážu představit, co by se mohlo zvrtnout. Všechno klape, nic mě nenapadá.

T: Jaký byl po tebe výcvik?

N: To bylo hodně zajímavý. Vlastně bylo to tak poprvé, co jsem... Já si o sobě myslím, že jsem hodně ukecaná a když je nějaká větší skupina, tak mi to dělá trochu problém, když nemusím, tak radši poslouchám v té větší skupině. Byla to pro mě nová zkušenost tím, že jsem musela o sobě mluvit před těma všema cizíma lidma a musela jsem o sobě říkat věci, neříkala jsem nic osobního, ale... bylo to fakt poprvé, co jsem musela o sobě nějakou delší dobu mluvit a oni se mě ptali, a všichni se na mě dívali a byli to cizí lidi. Třeba když jsem šla třeba na střední, tak jsme taky měli sezení celá třída a poznávali jsme se, takže to bylo nějak, že někdo hodil polštář a prostě se trefil nebo ne, ani na tebe nemusela přijít řada a stejně jsme se poznávali o přestávkách a takhle... Ale tohle bylo poprvé a byla jsem trošku nervózní z toho, že tady byl psycholog, že jsem trošku nevěděla jak se tvářit, že jsem nevěděla co od něho čekat nebo prostě, co si asi myslí, jakože to byl dohled, že pozoruje, z toho jsem byla nervózní.... Cítila jsem z toho co říkám, že on vyvozuje víc, než bych já dokázala.... tak z toho jsem byla nervózní... i když jsem se nějak extra neprojevovala... moc jsem nemluvila... já radši poslouchám a když už mě nějaké řešení situace napadne nebo něco, ale já když už se to chystám říct, tak to třeba řekne někdo jiný... a já si to radši poslechnu od někoho jiného nebo by to muselo být něco, co bych fakt chtěla říct, abych to fakt řekla... ale i v tomhle cítím rozdíl, že ty supervize mi pomáhají v tom, že si více věřím a více dokážu mluvit, sice ještě málo, pořád to ještě nestačí, ale prostě na sobě cítím rozdíl....

T: Změnil výcvik tvé rozhodnutí? Jak jsi se dověděla o programu?

N: Já jsem právě hledala nějakou činnost a mě se líbilo chodit za miminkama do kojeneckých ústavů, tam byly děti do tří let, hledala jsem něco takového, tak jsem tam napsala té paní a pak jsem ještě objevila 5P, tam jsem si říkala, že by to mohlo být ještě lepší, že ty děti jsou větší, že to může být o něčem jiném a ty tábory, jak jsem si tam prohlížela ty fotky, že mě to zaujalo, takže jsem nakonec odpověděla a sešla jsem se s Radkou, no. Ale já už jsem delší dobu... mě se líbilo dělat něco, z čeho můžeš mít dobrý pocit a ještě si u toho užít legraci a dozvědět se plno nových věcí, a myslím si, že to člověka změní, určitě. A tím, že jsem bydlela v malé vesničce, nejbližší možnosti byly až v Ostravě, a to by bylo dojíždění a se školou mi to nevycházelo... tak tam těch možností nebylo tolik, tak jsem využila toho, že jsem byla v té Praze a začala jsem se o to více zajímat. Potřebovala jsem nejdřív čas, abych se ve škole zaběhla a tak, tak pak někdy v tom říjnu, listopadu jsem se o to začala zajímat a hledat...

T: Ty jseš teď v prváku?

N: V prváku.

T: Co studuješ?

N: VŠE

T: VŠE?

N: Ale abych řekla pravdu, tak mě to nějak...já jsem byla na gymplu a já jsem strašně nerozhodný člověk a já jsem vůbec nevěděla, co po tom gymplu mám dělat...já spíš tíhnu k humanitním vědám, a prostě mě baví takové věci,

T: práce s lidma?

N:...nonono, určitě...a hlavně já nejsem typ ekonom, jako nějaké tabulky a prostě vůbec. Ale hlavně já když jsem hledala, tak jsem si vůbec nevěřila, ani na maturitu jsem si nevěřila, ikdyž ne gymplu jsem se učila dobře, ale...tak jsem si dala přihlášky tam, kde ty přijímačky byly jednoduché, a právě pak jsem našla ten obor, regionální rozvoj, což sice bylo na ekonomce, ale podle toho popisu jsem si říkala, že by to nemuselo být špatný, a říkala jsem si zkusím to, a chtěla jsem do té Prahy... Dávala jsem si přihlášku do Olomouce, do Brna, ale chtěla jsem do té Prahy....tak jsem řekla, tak to zkusím a uvidím...a teď si říkám, že bych zkusila přijímačky ještě někde jinde...fakt jsem prodělala určité změny, a je to i tím 5P, i tím že poslední půlrok se nám rodině děly takové samé šílené věci, takže to mě taky hodně ovlivnilo, tak jsem se dostala k tomu, že bych ráda dělala, co fakt budu chtít....

T: Chtěla bys zůstala v Praze?

N: Určitě bych chtěla zůstat v Praze, už jenom proto, že je tu 5P a že jsem si navykla na všechny ty možnosti, mám tady brigádu, sice je to šílené to dojíždění, jakože ráda jezdím domů a snažím se co nejvíc, ale už je to o něčem jiném a už jenom ty zkušenosti, co tady můžu získat a více těch možností, nějaké uplatnění a nějakou brigádu, nechtěla bych tady zůstat po škole, ale teď během studia jo, a chtěla bych na té škole si udělat...no, prostě zůstat v Praze, a tady těch možností je dost..

T: Co tomu svému svěřenci nabízíš? Jaké máš dovednosti, které mu dáváš ze sebe a můžeš nabídnout?

N: Já nevím, já si s těma dětma prostě rozumím, že dokážu s nimi blbnout, a víc se do té nějaké jejich, že se jim se mnou líbí, že dokážu vymyslet nějaké aktivity, co je bude bavit, že se spolu nasmějeme, že to samé, co já mám z něho, tak doufám že on bude mít ze mě.

T: Jak toho docílíš? Jak třeba uděláš to, že se spolu budete smát?

N: To záleží na situaci, ať už budeme hrát nějaké hry nebo si budeme povídat, budeme vymýšlet, budeme zkoušet poslat šneky do kosmu, ať už...to záleží na situaci. Nebo budeme blbnout, jak jsme byli na tom Petříně, tak jsme šli na prolejšačky a honili jsme se a blbli jsme,nevím, to vyplyne ze situace, prostě, co mě napadne, nemám přesný plán...

T: Tak řekni mi nějaký příklad, kdy jste se smáli spolu.

N: Třeba tam na těch prolejšačkách, na Petříně, jsou na hřišti takové sítě, tak on lezl, já jsem ho chytala za nohu, on utíkal, smál se, pak se tam seknul, tak jsem ho tahala dolů, prostě jsme blbli. Pak jsem ho houpala, on dělal blbosti, já schválně říkala věci, ať se nedrží...nevím, jak jsem to

říkala, prostě jako že jsem ho provokovala a napomínala, ale tak ze srandy, že on ještě víc blbl víc a dělal si ze mě randu a nevím...Pak když jsem s ním byla doma, tam nebylo tolik možností, ještě matka do toho a to..tak to spíš bylo takové, že on mi ukázal s těma vojáčkama, to jsme dělali bitky a jsem hrála poprvé v Živantě a nevěděla, co s tím mám dělat, tak to byla pro mě nová zkušenost. Pak mi ukázal počítačovou hru, to byla taky taková mise, nějakí vojáci nebo něco takového, ale to bylo, že on to vůbec dokáže hrát, protože on pak říkal, ať to zkusím já, a já jsem vůbec, jedna chyba a on hned ježíš, co to děláš, vůbec mi to nešlo, musel mi to zachraňovat, a hned mi to z ruky, a jel to sám, takže tam nebylo tolik možností. Pak mi ukázal vrtulník na dálkové ovládání, tak to mi taky nešlo, tak přede mnou machroval, že už s tím trénoval od Vánoc, takže mu už to šlo. Pak se trochu lekl, protože, sice říkal, že mu to padá pořád až od stropu, ale jak mi to trochu spadlo, tak trochu zpozorněl, ale v pohodě...chvilku jsme si i povídali...pak jsem od něho dostala kalendář, to jsem pochopila, že to dělali ve škole nějaké obrázky a pak jim nechali z toho udělat kalendář. Tak to jsem pochopila, že to kreslil on, byly to čtyři obrázky ročních období, spíš barevné nějaké ty, tak to mě potěšilo, že si na mě vzpoměl...a no, tak ty možnosti byly takové omezené, a hlavně taky jsem věděla, že dole je ta maminka, takže se ne, že nedokážu tak uvolnit, ale že nemůžeme tak blbnout jako třeba venku. Taky jsem tam byla poprvé, tak jsem nechtěla dělat nějaký rozruch nebo něco....Měla nás trochu pod kontrolou. Byli jsme sice v pokojíčku, ale stejně to bylo trochu jiné. Víš, že s ním nejsi sama, a že může někdo přijít, že děláte moc velký kravál nebo něco takového....

T: Jak jsi spokojená s programem a s koordinátory?

N: Zatím jsem nic moc řešit nemusela, takže... Podle mě supr, mají to zvládnuté. Třeba včera řešily holky něco s Klokánkem, že ti jejich part'áci měli ještě jiného part'áka, myslím, že to holky vyřeší, že se starají a mají přehled, nemám jim co vtáknout určitě. A hlavně jsou strašně sympatické. Když jsem se šla poprvé, zeptat co a jak, tak jsem se trochu bála, že mi řekne, že vás tu vůbec nepotřebujeme a Radka byla právě taková strašně sympatická, všechno moc pěkně mi to vysvětlila, takže mě to ještě víc nadchlo, že tady jsou takový příjemný lidi.

T: Takže jsi dostala všechny informace?

N: Jo určitě. Některé věci jsem si zjistila na internetu, ale ona mi to řekla všechno znovu, ale podrobněji...

T: A ohledně kontaktu s psycholožkou?

N: Já jsem byla jediná, která byla s psycholožkou až potom, protože to nějak nevycházelo, protože to školení bylo strašně brzo, že jsem byla mile překvapená, že to šlo tak rychle...a proto mi to nevyšlo před tím školením, ale až potom....Trošku jsem se toho bála, ale úplně supr to bylo, uteklo to ani nevím jak a ona říkala, že ze mě cítí optimismus, a že si myslí, že se na to hodím. Že jsem taková aktivní, energická nebo tak, takže si myslí, že mi dají part'áka, kterému budu moct něco dát.

T: Myslíš si, že spolu trávíte dost času?

N: Teď si myslím, že ne, ale snad doufám, že se to zaběhne a že to bude vycházet, ale zatím ne.

T: Máte něco společného?

N: Možná to, že si vymýšlí takové neobvyklé hry...vymýšlí neobvyklé situace, co třeba dělá a tak. Vždycky jsme si hráli jinak než ostatní, vymýšleli jsme něco úplně jiného než ty obyčejné hry na odpoledce a tak. Říkala jsem si, že toho tolik společného nemáme, ale proto mě to ještě více zajímá, protože mi to více dává, seznamuje mě s něčím novým, protože ty hry pořád hraje, což sice není ideální, sedět u počítače, ale chodí do kroužku matematiky....no, neznám ho ještě tolik, abych to dokázala srovnat. ale vím, že jezdí na bruslích, tak jsme si domlouvali, že můžem zajít

na brusle. Já mám ráda zvířata, ale on je bohužel alergik, takže má rybičky, ale chce teďko želvu, takovou tu velkou, aby na ní mohl jezdit (smích). Ta to mě taky rozesmálo...a to, tak to mě třeba mrzí, ale to, že se dokáže pro hodně věcí nadchnout, to máme společné. Jelikož má to omezení, tak bazén jo, ale nesmí skákat, takže maminka by byla radši, kdybychom si našli jiný program než jít do bazénu, ale nemá s tím problém, když půjdem, tak to si myslím, že bychom mohli jít, že by to mohla být sranda, no, nesešli jsme se zatím 4x, takže to dokázala hlouběji popsat, no..

T: Co ti na téhle práci – dobrovolnictví - připadá snadné?

N: Mě to celkově nepřipadá, že by to bylo něco složitějšího, jsou to prostě nové zkušenosti, nové zážitky. Zpočátku byly nějaké pochybnosti, že jsem se bála, abychom si sedli, že když jsme měli školení, tak ty holky říkaly věci, co všechno se může stát, co mě vůbec nenapadlo, a já si říkala, že všechno nemůže existovat, že se to nějak udělá nebo něco, ale pak jsem měla nějaký strach nebo něco, ale....

T: Co je na tom obtížné?

N: No, obtížný mi přijde to, že bydlí tak daleko a musíme dát dohromady dát to, kdy se sejdem, a on buď přijede do Prahy nebo já k nim. Sice jsme se sešli jsme se 2x, a zatím to bylo v pohodě, ale kdyby...mohli jsme se možná sejít ještě jednou navíc, kdyby bydlel blíž a já nekončila ve 4 hodiny, teda kdybych končila ve 4 a on bydlel blíž, tak bychom se mohli sejít a ještě něco podniknout, ale takhle bych se tam dotála po půl 5 a to už by nemělo cenu...To mě tak trochu mrzí, že bydlí tak daleko. Maminka sice říkala, že když bude potřeba, tak ho bude vozit do Prahy a vyzvedne ho na Opatově, ale stejně je to určitá zátěž v komunikaci trochu, no. Jinak tam nic nevidím...

T: Chtěla bys ještě něco dodat, na co jsem se nezeptala?

N: ani nevím, co jsem všechno řekla. Mám z toho dobrý pocit, baví mě to. Jsem ráda, že jsem se na to dala. A určitě mi to přináší spoustu, at už přímo on nebo přímo ty supervize, jsem za to ráda.

Přepis rozhovoru, s maminkou Mikuláše:

T: Jaký je Mikuláš?

K: Je takový průbojnější, už se víc otrkal a nebojí se a na tábor už nechce jet na jinej než na tenhle. Zlepšil se, i když zlobí jako každěj.

T: Vy už jste v programu 5P asi dýl ?

K: Jsme tam od loňska, od května. Měl jednu dobrovolnici a ze zdravotních důvodů asi dva měsíce před prázdninama, pak se to přerušilo a hledal se někdo další a teď od ledna má Katku a už vymějšleji na sobotu, kam půjdou, protože se neviděli dlouho, tak na celý den. Vypadá to, že jsou spokojený oba, takže.... A nemáme babičky, dědečky, takže on potřebuje někoho jinýho, aby nebyl jenom s náma.

T: Jak jste se o programu dověděli?

K: Známa, kamarádka tu měla syna, taky jezdil na tábory asi od 8 let do 18 let, dokud se může jezdit, jezdil celou dobu a úžasný....

T: Jak chápete ten program, jak jste ho představila Mikulášovi?

K: Říkala jsem mu, aby poznal taky jiný děti a tady můžou být i postižený, Mikuláš neslyší na jedno ucho, protože byl nemocnej, tak má takovéhle postižení. Aby se dokázal i s jinejma dětma skamarádit, protože ve školce, tím že je jedináček, trvalo, než se s někým zkamarádil. Tady bych řekla, že mu to takový problém nedělá. Pro nás je to dobrý, a pro něj taky.

T: S tou první dobrovolnicí se scházeli 2 měsíce?

K: Ona musela na nějakou operaci, takže ze zdravotních důvodů. Rozuměli si taky výborně.

T: Jaký pocit máte z téhle dobrovolnice, z Katky?

K: Ta je přesně stejná, taková hodná, zajímá se. Teď jsme byli na jarních prázdninách, tak volala, když byl nemocný a když byl zdravý, tak za námi přijela. My bydlíme na venkově, takže přijela, já jsem jí šla pak vyprovodit. Má zájem i Mikuláš. Já bych řekla, že to funguje.

T: Oni se tedy scházejí od 11 ledna?

K: Ano, to jsme tady byli a hned další týden se sešli. V pondělí nebo v úterý se sešli, jednou v týdnu se scházejí.

T: Scházejí se pravidelně?

K: Je to pravidelné, pokud nejedeme na jarní prázdniny, nebo není nemocný. A i za ním přijela, takže je to bezvadný.

T: Jak probíhala první schůzka? Jaký jste z ní měla dojem?

K: Poprvé šli na Petřín, vymysleli si Petřín. Mikuláš přišel nadšený, ono tím, že byla zima, tak tam nechtěli být dlouho spolu, takže spolu byli od dvou hodin do půl páté. Takže jenom se prošli.

T: Když jste podepisovali ten kontrakt, jaký jste měla pocit z té dobrovolnice?

K: Že má zájem o ty děti. Jinak by to asi ani dělat nemohla. Tady všichni mají zájem o děti. To by tu nebyli.

T: Měla jste nějaké obavy?

K: Ani ne. Já tím, že to bylo doporučené a bylo to vyzkoušené, ale říkala jsem si jestli se mi to třeba nebude zamlouvat, kam jsem ho strčila a on sám říkal na žádný tábor nechci. Teď kamarádi, já si myslím, že to má dobrý vliv na něj i na nás.

T: Těší se na schůzky?

K: Uhm. A vymýšlejí, kam půjdou, co budou dělat a Katka se ho ptá, co by chtěl dělat a zkonstatuje si, jestli to může udělat nebo ne.

T: Když přijde vypráví o tom?

K: Vypráví zážitky a je úplně nadšenej. Má kamarády, ale je to jiný. Starší člověk je zase trochu jiný.

T: Když jste ho hlásila do programu 5P, co jste řekla koordinátorkám, že od toho očekáváte?

K: Aby se nebál kolektivu. Že se straní kolektivu, já nevím, jestli to dělají jedináčci, trvá mu to dlouho, než zapadne. Aby se otrkal.

T: Jakou jste si představovala dobrovolnici?

K: Nad tím jsem vůbec neuvažovala, hlavně, aby si rozuměli, jinak mi to bylo jedno. To záleží vždycky na těch dvou.

T: Takže máte pocit, že si rozumí?

K: Vypadá to, že jo.

T: Jak mu to jde ve škole?

K: Dvě dvojky z angličtiny a z hudebky.

T: Do který chodí třídy?

K: Do čtvrtý. Bude mu 10.

T: Jak vychází s dětma?

K: No s dětma se taky pohádá nebo popere, přinese nějakou poznámku, i když teď musím říct, že se zlepšil, to bylo loni a předloni.

T: Má nějaké kamarády?

K: Ve škole má, i doma, kde bydlíme tak tam naproti bydlí Lucka, takže i chodil ke kamarádovi a oni k nám. Ale protože chodí sám ze školy, tak můžou k nám děti, až když jsme doma, jinak ne, to by bylo nebezpečný.

T: Jaké má zájmy?

K: Letectví, i ty lodě. Kosmonautika, nějaký ty o tom slunci, maluje letadla podle předlohy a lodě do detailů, postavy mu nejdou, ale ty letadla a lodě to jo.

T: Jaký máte dojem s koordinátory 5P?

K: Funguje to, mají zájem.

T: Takže, když něco potřebujete, tak se na ně můžete obrátit?

K: Hm, určitě, není problém.

T: Jak si domlouvají schůzky?

K: Ty schůzky si domluví, když jsou spolu, potom, že si zavolají nebo napíší mailem.

T: Jste do toho zapojená nebo ne?

K: Katka mi napíše zprávu, že třeba si Mikuláš vypíná v 8 mobil. My jsme se domluvili, že v8 to bude vypínat a když se nedovolá jemu, tak mi napíše zprávu, aby se podíval na mail, tak já mu to vyřídím, ať si to přečte a pak aby odpověděl. Já teda nekoukám, co tam má napsanýho, to mu nekontroluju.

T: Takže máte pocit, že máte dostatek informací?

K: Mám, zatím všechno řekne, on je ještě malej.

T: Jakou roli, podle vás, má dobrovolník ve vaší rodině pro Mikuláše?

K: Je to pro něj starší kamarádka, já si myslím, že by se jí mohl svěřit s něčím, s čím by se nesvěřil nám, jako rodičům. Takže asi to tak funguje.

T: Jak probíhá předávání po schůzkách?

K: My jsme z Popovic, takže manžel přiveze Mikuláše na Opatov, Katka si ho vyzvedne, aby to měl blízko, nebo jsme říkali, že kdyby chtěla být Katka u nás, takže ona říkala, že když tam přijede autobusem a my bychom jí zpátky odvezli, aby to neměla složitý. To je na domluvě.

T: Nemusíte Mikuláše pobízet?

K: Když by nechtěl, tak s ním nehnu. Sám říkal, že jí musí napsat, že ještě přemýšlí nad tou sobotou, že chce do technického muzea, ale že ona by hodně platila. Ta jsem říkala, řekni, že jí pozveš. Je to studentka, takže nemůže tolik platit, tak jsem řekla, tak jí řekni, že jí zveš. Jestli se jim tam teda bude chtít, ještě jí o tom nenapsal, ještě o tom přemýšlí. Ono až bude tepleji, tak budou moct chodit na procházky víc a bude to pro ně asi zajímavější.

T: Jaké bylo jeho očekávání, když šel do programu 5P, co řekl, že chce dělat s tou dobrovolnicí?

K: Já jsem u toho nebyla, ale ty koníčky, aby byly podobný. Říkala jsem, když jsme si povídaly s tou koordinátorkou, že to nemusí být stejný koníčky, aby se naučil taky něco jiného a trochu aby se naučil toleranci, aby taky dokázal ustoupit, pak taky chvíli podle něj.

T: Jak vychází Mikuláš s váma?

K: Někdy je to těžký, složitý, ale domluvíme se. Hlavně kvůli počítači, když mu to zadržnu, tak.... Musíme to dávkovat, přes týden to může každý den tak maximálně hodinku. V sobotu a v neděli hodinu a půl, protože to by vůbec nešel ven. Takže jsem hodně přísná.

T: Jak vychází s tátou?

K: S tátou možná líp, ten je hodnější. On mu všechno dovolí, aby měl klid.

T: Má Mikuláš někoho podobného jako je Katka, někoho staršího kamaráda?

K: To bych neřekla, takhle staršího. Já mám bratra, takže strejdy má dva, švagrový má dvě a bratrance jednoho, ale tomu jsou 2 roky, takže ten je zatím malej, ale taky si trochu pohrajou v rámci možností.

T: Vídá se s nimi pravidelně?

K: No nepravidelně. My nejsme z Prahy, takže teď jsme se neviděli hodně dlouho. S bratrem jo, ale že byli nemocný a my, takže....

T: Máte nějaké obavy do budoucna? Jak Mikuláš reagoval na skončení toho předchozího s tou dobrovolnicí?

K: On to pochopil, protože Jitka měla zdravotní problémy, tak jsem mu říkala, že to jinak nejde, rozloučili se hezky. Mrzelo ho to, mě trochu taky, říkala jsem si, kdo bude další, nebo než se někdo najde....v listopadu byl další výběr... Chvilku to trvalo, ale on se s tím popral.

T: Nemáte nějaké obavy do budoucna?

K: Aby se nechytil nějaký party. Jsem ráda, že má nějakou aktivitu a třeba ho to nasměruje někam jinam.... A drogy aby nebral a Radši to snad nebudu říkat všechno.

T: A nějaké obavy ze strany dobrovolnice?

K: Když to nebude chtít dělat, tak to skončí, no. Když třeba jí něco provede, nebo já nevím, co by se muselo stát, nevím. Jinak myslím, že ne.

T: A ohledně programu?

K: Myslím si, že ne, že není žádný problém.

T: Chtěla byste ještě něco dodat, na co jsem se vás nezeptala?

K: Doporučila jsem 5P kamarádce, ta má tři děti. Má to rušný, takže nevím, jestli se přihlásí. Má takový kolotoč a ptala se na tábor, já jsem se ptala už loni, ale bylo mi řečeno, že nejdříve děti z 5P a potom ty ostatní. Je to omezený počet. Ale zatím nic, já jí zase trochu popíchnu. Jestli to teda myslela vážně....To já to doporučila i ve škole, s učitelem Mikulášovým jsem mluvila, a on řekl, že se zlepšil v chování, tak jsem mu říkala, kam jsem ho strčila. On říkal, že je takový celkem rozumnější, ale ty děti v tomhle věku už jsou takový...

T: Zlepšil se v chování jako že je klidnější?

K: Že nevykřikuje třeba, a když v angličtině něco ví a učitelka ho nevyvolá, protože jich má ve třídě 18, tak nepočká, až ho vyvolá a vykřiknul a dostal poznámku. Já jsem mu říkala, že je starší a ve 4. třídě už nemůžeš vykřikovat, musíš se hlásit a čekat, až na tebe přijde řada. To už taky omezil, takže poznámky....loni přinesl jednu nebo dvě, protože si podepsal poznámku z družiny. Nechal si to ve skřínce, bál se nám to dát a já mu říkala mě nevádí, že jsi dostal poznámku, ale že sis to podepsal. Takže už to, myslím, neudělal. Řekli jsme mu, že kdyby se stalo cokoli, tak za námi může přijít, že mu hlavu neutrhne, ale že se to musí řešit.

T: Teď už je to lepší?

K: On měl z družiny poznámky, s paní učitelkou nějak nevycházel. Tím, že tam chodí už jenom ráno. Do pololetí tam chodil jen do tří hodin, aby se naučil chodit domů sám. A taky jak to bylo s tou Aničkou, jak jí nenašli, tak to jsem taky měla obavy, aby náhodou se něco nestalo. A pak jsem se domluvila ve škole, že do třech hodin a teď chodí v půl druhý domů. Je doma dýl sám. Ale zatím tam nikoho neměl, tak uvidíme, jestli to tak bude dál. Když tam jsme, tak mi to nevádí, aby se náhodou něco nestalo. Budou se honit po schodech nebo tak něco.

T: Děkuji za rozhovor.

3.kolo rozhovorů

Mikulášek

Rozhovor probíhal v OC Chodov na lavičce, v jednu chvíli si k nám sedla jedna holčička, tak Mikulášek na chvíli znejistěl a moc toho nenamluvil, ale v horizontu pár minut jsme zase byli sami a on se rozmluvil

V: tak Mikulášku, co Katka, jaký to s ní je?

L: no dobrý

V: dobrý, baví tě to s ní?
L: uhm
V: a co spolu děláte?
L: pořád chodíme po Praze různě, jednou jsme i byli v technickém muzeu, někdy přijede domů do Popovic a tak
V: jo a hrajete spolu nějaký hry?
L: jak jako
V: no jestli spolu jenom někde se procházíte nebo hrajete nějaký hry na počítači?
L: no to taky, a tak, deskový když jsme u nás doma
V: a doma všechno dobrý v pohodě?
L: uhm
L: a ve škole se ti daří?
L: uhm
V: a seš spokojenej s Katkou, vyhovuje ti, baví tě to s ní?
L: uhm
V: já mám pro tebe takový malování, abys mi tady nakreslil, co se ti s Katkou líbí a tady?
L: co se mi s ní nelíbí
V: co bys chtěl třeba změnit no, nebo co se ti s ní nelíbí?
L: asi nic, spíš tady to je hodně
V: tak mi tam něco nakresli
L: a nemusíš tady tady to mám něco vybarvovat nebo nakreslit
V: no klidně něco mi nakresli a něco mi o ní řekni co
L: tak já to jenom vybarvim, protože já s ní jsem spokojenej a tady nic dělat nebudu
V: tak si vyber nějakou pastelku nějakou barvu
L: tak červená oranžovo
V: a přijde ti, jak často se vídáte?
L: jednou tejdne ale někdy to to někdy ne
V: a vyhovuje ti to takhle jednou tejdne nechtěl bys to změnit víc?
L: no ona Katka totiž končí v pondělí v 1, takže ve 2 se většinou sejdeme někde, takže proto se scházíme jenom v pondělí
V: no a co ve škole, daří se ti tam, co známky dobrý?
L: uhm
V: a co kamarádi, máš hodně kamarádů?
L: taky dobrý, celkem jo
V: a zlepšilo se to když jste se začli vídat nějak s Katkou?
L: jako s těma kamarádama?
V: no
L: to bylo tak stejný
V: jo. No a co v létě, když jste se neviděli?
L: v létě, to jsme si posílali maily a tak
V: bylo ti po ní smutno?
L: no
V: to padá vid', no ono to vylezlo druhou stranou
L: ono to vylezlo druhou stranou
V: no a svěřil by ses Katce kdyby tě trápilo něco?
L: to asi jo
V: jo, dá se jí věřit? Pomůže ti, jo?
L: kroutí hlavou, že ano
V: no a dáváš jí najevo třeba, když seš smutnej, nebo když se ti něco nelíbí?
L: no trochu jo, ale snažím se to moc ne to radši
V: povídáte si o tom jo?
L: hm
V: a co děláš ve volným čase?
L: no hraju na počítači a tak, hraju si s vojáčkama, všechno možný
V: a máš nějaký jako třeba zájmy že bys chodil do nějakých kroužků?

L: kroutí hlavou že ne
V: a hraješ si s kamarádama odpoledne po škole?
L: jo někdy jo, někdy ne
V: jo chodíte k sobě navzájem?
L: jo někdy jo, ale spíš jsme po škole někde v lese se touláme v našem bunkru nebo podle toho jaký je počasí
V: máte bunkr jo? To jste si postavili sami?
L: no
V: hezky
V: a vídáš se s někým stejně starým jako je Katka nebo starším?
L: ne
V: a máš stejně starý kamarády
L: no jako já, taky tak 10,11let
V: no a jak si představuješ dál, že byste se stýkali s Katkou, nebo myslíš, že to bude pokračovat až budeš starší?
L: no určitě, já nevím do kolika let je pět p
V: jojo. No a užijete si spolu srandu s Katkou?
L: jo celkem jo, dost.
V: bavíte se?
L: kroutí hlavou že ano
V: no a co se ti líbí ve škole?
L: no tak jak jako za předmět
V: no, co tě nejvíc baví?
L: přírodověda
V: přírodověda jo
L: uhm
V: a ještě něco?
L: tak jako asi ta přírodověda, protože z ní většinou nemáme žádný úkoly a je celkem jednoduchá
V: no a co máš za kamarády ve škole?
L: jako kolik jich mám, celkem dost
V: a co děláte po škole?
L: jako občas chodíme do toho bunkru hrát po škole, ale ne teď moc, když už je takový divný počasí
V: a ty chodíš někam do družiny po škole
L: no chodil jsem ale teď už ne
V: už ne a nechybí ti to?
L: ne
V: a vídáte se teda s kamarádka potom někdy potom dýl?
L:
V: no a jakýho máš nejlepšího kamaráda?
L: Aleše
V: je ze třídy, sedíte spolu
V: a co paní učitelka
L: no, dobrý
V: a mamka je spokojená se známkama?
L: no jo
V: učíte se spolu, trávíte spolu čas s mamkou?
L: jo,
V: jo věnuje se ti?
L: vždycky o tý půl pátý co přijdou domů kolem no a tak tak nějak to tak jsme tak nějak spolu
V: a děláš nějaký sport Mikulášku?
L: kroutí hlavou že ne
V: nebaví tě žádný sport?
L: ani moc ne
V: nechtěl bys zkusit něco?

L: asi zatím ne
V: nezkoušel si ani třeba, nechtěl bys zkusit třeba něco s Katkou?
L: ani ne
V: a nechtěl bys třeba zkusit? Třeba jít se koupat, nějaký sport, nějakou aktivitu co bys chtěl vyzkoušet?
L: zatím moc ne
V: zatím ne? Tak třeba tě něco napadne, zkus zapřemýšlet?
L: no zatím ne no. Tak možná potom
V: a co tě nejvíc baví s Katkou když jste
L: no asi všechno
V: a na to že spolu vždycky jste, těšíš se na ní?
L: no dost
V: a povídáte si nebo co spolu děláte?
L: povídáme a tak, povídáme někdy i
V: někdy i co
L: blbneme
V: a co děláte?
L: třeba si vezmeme žaludy, vylezeme na nějaký vysoký místo a třeba když jsme byli na pražským hradě nebo na petříně, tak jsme si vylezli na nějaký vysoký místo a do těch oken jsme normálně házeli žaludy, kdo se trefí a tak
V: jo takhle zlobíte jo? A co ještě děláte s Katkou zkus si ještě vzpomenout
L: celkem mě baví, když jí třeba řeknu aby mě nesla takhle na zádech, takže mě chytí za nohy hlavou dolů, to mě taky baví celkem.
V: takže jezdíte i do Prahy, nejen v Popovicích jste?
L: no taky zvlášť v popovicích právě
V: a s kamarádama se vidíš v Praze nebo v Popovicích?
L: v Popovicích, oni všichni
V: co říkáš, že všichni?
L: bydlej v těch okolních vesnicích
V: a ty chodíš do školy kam, taky v popovicích?
L: jo
V: a máš nějakou kámošku?
L: ani ne
V: nebo nějakou slečnu, která se ti líbí
L: jo. z 5P.
V: fakt jo, a kde jste se poznali
L: na táboře
V: a vídáte se?
L: jenom si píšeme maily a na těch akcích co jsou pět p
V: a máš v pět p ještě další kamarády, poznal jsi někoho dalšího
L: uhm
V: taky si s někým píšeš?
L: no to ne, ale mám tam prostě kamarády
V: no a co jste dělali na tom táboře jak jsi byl?
L: no všechno možný věci vždycky tam maj nějakou velkou celotáborovou hru a tak.
V: jo
L: a hledáme tam různý věci a všechno možný
V: a dělali jste třeba nějaký sport spolu nebo hru, která tě bavila?
L: na táboře nebo s Katkou?
V: na táboře
L: třeba to jak se co to je, že jsme se koulovali slizem, no to jsme měli pláštěnky, abychom nebyli moc špinavý, protože pršelo, no to jsme si postavili v lese takový svoje základny, domečky takový teamy no a prstě a prostě jsme si vzali jsme si vyrobili municí jako kuličky z toaletních papárů no a takhle nooa potom jsme to po sobě házeli jako mokry sliz, houby a všechno možný
V: to tě bavilo nejvíc jo

L: když na mě potom vylili kýbl vody na hlavu
V: a co děláte teď kon vlastně v zimě s Katkou?
L: No chodíme zatím jen takhle po Praze a minule, když jsme byli, co to bylo pondělí tak to jsme byli u nás, doma no. No nedá se nic moc delat. Tak chceme jet do zoo v pondělí je tam vstup za korunu
V: do zoo pojedete v pondělí jo?
L: no
V: no a ještě mii řekni, co hrajete za hry s Katkou?
L: tak různý stolní hry a takový, karty
V: na počítači taky
L: na počítači
V: a co tě baví na počítači?
L: minecraft
V: jo to je s těma kostičkami
L: no, vy to znáte?
V: no no no
L: že je třeba hora kostičkovaná a všechno možný a v noci tam běhají zombici, ja prostě spal a nějak se mi tam dostal do komína v noci přes všechno opevnění z toho
V: a třeba když je nějaká výstava nebo něco co tě zajímá jdete tam s Katkou?
L: to jo
V: a co tě zajímá?
L: no třeba ty letadla, počítače, vojenská technika a takový, proto pořád hraju ty hry na počítači a tak. Máma pořád říká, že jsem závislej a to asi jo
V: a co hraješ?
L: na tom minecraftu
V: tak hodinu denně můžu a i třeba dvě, když jsem doma sám
V: jo když to nikdo nevidí jo?
L: no
V: a kámoši hrajou taky tyhle hry? Tak se o tom bavíte?
L: no zvlášť kmoši mi pomohli mi řekli kde stáhnou tu hru jak by to fungovalo, no protože já vždycky stáhnou nějakou hru a nefunguje mi to, to je hrozný
V: a jak to?
L: nevím, protože to chce asi nějaký programy furt
V: aha
L: já nevím je to nějaký prapodivný
V: no tak to je fajn, že si takhle poradíte, no a hrajete i třeba s kámošema, že se třeba sejdete spolu? A hrajete dohromady jako s Katkou hraješ hry?
L: to ani moc ne, jenom s Katkou takhle
V: a s rodičema něco hrajete?
L: jak jako?
V: nějaký stolní hry?
L: jo to hrajeme člověče nezlob se a takový
V: no dobře.no a jak bys popsal někomu, nějakýmu kamarádovi třeba, Katku, kdo to je?
V: no že je dobrá, a bere mě na hodně výstavy a cházíme se sice jednou týdně, ale ono to zase stačí, protože my už nevíme co teď dělat vlastně, jenom chodíme po praze sem a tam,
V: fakt jo?
L: protože ono moc ty výstavy nejsou podle mě, teď mi přijde, a nebo chodíme po zoo, a navíc ona teď je brzo tma i
V: jo no to je
L: to už je blbý
V: a nenudíte se někdy?
L: no ani ne, vždycky si povídáme a tak něco
V: a o čem si nejčastěji povídáte?
L: no o různých věcech, já jí povídám o hrách a takový, všechno možný
V: a naučila tě něco Katka novýho cos nevěděl?

L: no tak no tak no tak. Cococo. Že sem s
V: že co?
L: že jsem se ní byl třeba poprvý v technickym muzeu, ale to není, že bych se něco naučil, já nevím
V: nebo radila ti s něčím?
L: jo s úkolem jednou když byla u nás
V: a když si třeba s něčím nevíš rady?
L: tak se jí zeptám i....
V: jo poradí ti taky?
V: a jak dlouho se znáte vlastně s Katkou
L: já jsem měl předtím ještě jednu, ale ta měla, já nevím něco ze zdravotních důvodů, tak musela z pět p odstoupit. Měla nějaký zákal nebo něco s okem
V: jojojo no a jak se dlouho teda znáte?
L: no já nevím, tak už to bude skoro rok snad
V: no a jaká je, jak bys mi ji popsal?
L: jo je dobrá, povídá si se mnou, hraje se mnou hry, je s ní sranda a tak
V: a jaká byla když si jí viděl poprvý, změnila se nějak?
L: co?
V: Změnila se nějak?
L: ani ne
V: a jak spolu plánujete schůzky?
L: co?
V: jak spolu plánujete schůzky?
L: jako kdy, každý to pondělí no
V: no a jak se domlouváte co spolu budete dělat?
L: přes mail a tak
V: takže jí sám napíšeš
L: no většinou
V: jo?
L: nebo ona mně, jak kdy
V: a i třeba jí napíšeš, co bys chtěl dělat?
L: no dyť jo takhle třeba
V: a máte i na sebe telefon třeba?
L: jo to máme
V: a ještě mi řekni, jestli tě poslouchá, když jí něco říkáš a je schopná ti poradit?
L: jo většinou jo
V: takže když bys potřeboval s něčím pomoci, něco se stalo tak bys za ní přišel?
L: uhm, rodičů nebo jí buďto
V: a už něco nastalo taková situaci, když jsi potřeboval poradit třeba, co tě trápilo?
L: zatím myslím ne
V: a myslíš, že by ti dokázala poradit třeba?
L: jo jak ji znám, tak ano
V: myslíš, si že je s tebou spokojená Katka?
L: jo já s ní a ona se mnou taky, něco podobného mi totiž říkala
V: a jakéj spolu máte nějakéj nejlepší zážitek, kterej si rád vybavuješ?
L: to nevím
V: na co rád vzpomínáš?
L: co?
V: na co rád vzpomínáš?
L: no tak na co rád vzpomínám no, když jsme byli v tom technickým muzeu, tam se mi to hodně líbilo, to bylo po tý modernizaci
V: a co se ti tam nejvíc líbilo?
L: ty letadla a takový
V: no a chtěl bys třeba aby se na Katce něco změnilo trošku?
L: ani ne

V: aby byla v něčem jiná? Něco se ti trošku nelíbí nebo nezdá?
L: kroutí hlavou že ne
V: a stalo se někdy třeba, že jste spolu si trošku neporozuměli na nějaký schůzce neb se nějak nepohodli?
L: no zatím ne snad
V: jo zatím se ti nic nelíbilo?
L: no někdy, ale to bylo takový, že sme, nám třeba ujelo nějaký slovo nebo tak něco já nevím
V: a jaký slovo?
L: no třeba jsme něco řekli špatně, já nevím
V: a co se dělo?
L: to se špatně vysvětluje. No prostě jsme se nějak nepohodli, špatný dorozumění nebo tak něco
V: jo myslíš nějaký slovíčko?
L: no a já to pochopil třeba jinak než to myslela nebo tak nějak takový různý věci
V: no a říká ti, že by ses měl někdy chovat jinak nebo upravuje tě v něčem?
L: ani moc ne
V: a vynechal jsi někdy schůzku s Katkou nebo se ti na ni nechtělo?
L: no byl jsem nemocnej, jinak se na ně prostě těším
V: jo jinak se těšíš, takže nebylo chvíle, kdy se ti tam nechtělo nebo tak
L: kroutí hlavou že ne
V: máš nějaký sourozence Mikulášku?
L: kroutí hlavou že ne
V: a když to, když seš třeba s rodičema a když si vezmeš, že ste s Katkou spolu sami, je to jiný?
L: s tou Katkou? No je to někdy takový lepší, než s rodičema, jako že není tak mladší, víc mi rozumí ale jako ne úplně vždy tak třeba víc spolu blbneme to se mi líbí
V: jo
V: co ještě spolu děláte co se ti líbí?
L: tak to je asi tak všechno
V: a jak bys třeba abyste se ještě dlouho potkávali?
L: hodně dlouho
V: hodně dlouho jo
L: protože mě to s ní baví
V: no a myslíš, že by stejně starý děti stejně starý s tebou měli mít taky někoho takovýho?
L: možná, určitě, podle toho jak by se jim to líbilo
V: a kdyby se tě takhle někdo o tom ptal, co bys mu řekl, co bys mu doporučil?
L: jenom o Katce nebo jak?
V: No celkově o tom programu jaký to je?
L: no že je to takový, no dobrý prostě
V: jo ještě něco bys mu na to řek?
L: no že tam bude mít takovou asistentku, která prostě, no part'áka, a takový
V: a máš nějaký věci který si myslíš, že jsou na tom nejlepší na tom programu a který se ti zas tolik nelíběj?
L: tak ani nevím, co by se mi nelíbilo, zatím se mi všechno líbí, no
V: a kromě Katky máš teda ještě nějaké dospělé které máš kolem sebe?
L: jako tetu a tak
V: no?
L: tetu, tetu strejdu ale s tima se moc často nevidáme
V: jo a vídáš se ještě s někym takhle dospělým? Kromě jí?
L: jako je Katce kolem 20let nebo kolik jí je
L: tak to ani ne
V: nebo třeba jako je mamka stará, já nevím kolik jí je?
L: to asi ještě s nikym,
V: no a když ti třeba když hraje s Katkou nějakou hru a něco ti nejde, rozčiluješ se u toho?
L: trošku jo
V: jo?
L: když se mi třeba seká počítač co se mi sekala ta minicraft ta kostičkovaná hra

V: no a umíš si s tím poradit?
L: umím, restartuju celý počítač a je to?
V: no a co mamka, jak spolu vycházíte?
L: no celkem dobře, někdy se nepohodneme jako že jí zlobím a tak ale to je asi normální
V: jo no a jak seš spokojenej s koordinátorkou programu Pět P?
L: hodně,
V: jak často se s ní vidíš?
L: jak jako s tou?
V: koordinátorkou
L: s tou koordinátorkou? Ne s Katkou
V: no
L: tak hodně třeba na těch akcích pět p nebo když máme jít do klubovny
V: a myslíš že s ní třeba můžeš mluvit i o svém dobrovolníkovi? Říct jí třeba když se ti něco nelíbí nebo tak?
L: jo
V: no a je něco co bys změnil na tý koordinátorce nebo na tom programu?
L: ne
V: ne nechtěl by si nic
V: no a myslíš, že se něco zlepšilo od té doby, co se vidáte?
L: no jako třeba že jsme se víc poznali
V: a myslíš třeba ještě něco?
L: no asi už nic
V: co ti třeba ukázala nebo naučila co tě třeba baví nebo tak ?
L: no asi to je všechno
V: taky děláš stejný klukoviny i když s ní nejseš podobný?
L: no celkem jo
V: seš zlobivej?
L: no určitě hodně
V: a mamka se zlobí někdy jsi říkal?
L: no někdy pořád vlastně
V: takže jí to vždycky vysvětlíš jo, nebo máš nějakýho zaracha?
L: no snažím se to obejít vždycky
V: a máš zaracha nějakýho někdy?
L: jo většinou od počítače
V: no a jaký máš známky ve škole?
L: celkem dobrý jedničky dvojky
L: no tak trochu jsem se zlepšil, ze začátku to bylo celkem blbý
V: jo takže se víc učíš?
L: to ani ne, ale spíš jsem ze začátku víc chyběl a jak jsem chyběl tak než jsem to zase všechno rozto, zase se učil pořádně to pochopil až tak, tak to chvíli trvalo pár testů a všechno možný
V: jo a co ti všechno bylo, že jsi chyběl?
L: no ze začátku jsem měl potíže s alergií, takže jsem to musel i do nemocnice, no, nějak jsem ohluchnul na horách
V: a co ti dělalo špatně přišlo se na to?
L: no já mám totiž alergii takovou smíšená alergie neb tak něco
V: na pyl?
L: smíšená

Katka

S Katkou jsem se sešla na Andělu a šly jsme si sednout do OC, Katka zdůrazňovala, že je s Mikulášem velmi spokojená a setkání s ním si užívá

V: tak a Nikčo, můžeš mi říct, jak se vyvíjí váš vztah s Mikuláškem?

M: vyvíjí, no jako chceš říct třeba jako nebo co konkrétně?

V: no tak jaký to je mezi váma, co děláte a tak?

M: ty jo

V: vlastně vy jste spolu měli i pauzu přes prázdniny

M: přes prázdniny no, my jsme se nesetkali, to já jsem, jelikož já nejsem přímo z Prahy, tak jsem, celkem daleko bydlím, až u Ostravy, takže to dojíždění jako, to přes ty prázdniny jako uvažovali jsme, že se sejdeme, já vlastně když jsem byla v Praze kvůli nějakým povinnostem tak byl Mikuláš někde na chatě s maminkou, takže jsme se jakoby míjeli, no a potom v září, mně začínala škola až od října a v září jsme se také viděli, vlastně jenom dvakrát a jinak ten vztah jako, snažíme se scházet pravidelně, jako ty schůzky většinou, pokud jako třeba dopředu není nějaká akce, tak většinou se rozhodneme až na místě, co vlastně budeme dělat, no a vlastně poslední dobou to vypadá tak, když je ta zima, že Mikuláš se strašně rád prochází takže, prostě a povídá si prostě, my jdeme jakoby ulicemi prahy a on prostě mluví a mluví a mluví a já se skoro vůbec nedostanu ke slovu jako (smích). No a jinak ještě za ním jezdím do těch Popovic, jelikož on taky vlastně není z Prahy, a tam jako taky to bylo supr jako když bylo ještě teplo, tam venku jako tam jsme prostě mohli lítat a tak, ale teď už jako jak je ta zima, jsme tam byli, tak když jsme tam byli, tak většinou jsme se šli projít jako on strašně rád hraje on je tak trošku závislý na těch počítačových hrách a on o tom dokáže mluvit prostě snad celé hodiny, a když nějakou má, takže to on vždycky ukazuje co má nového a jako kolik těch levlů už udělal a co tam všechno je a a jinak myslím, že si rozumíme, jako doufám, jako myslím si, že ho to se mnou i jakože baví, že se vždycky těší na schůzky, já se taky vždycky těším na schůzky, jako je to takové jako zpestření, přijde mi to jako takový relax, fakt, no. Jakože když bylo léto tak jsme leželi po stromech u nich a bylo to úplně jako, že úplně jsem se vrátila do dětských let, jako. Jako užívám si to.

V: a co spolu ještě děláte mimo toho procházení, hrajete nějaký hry třeba?

M: no, hodně u nich chodíme na dětské hřiště a tam prostě blbnem nebo třeba jsme nebo kdy jsme byli u něho, tak jsme vlastně hráli nějaké stolní hry nebo něco, pak jsme třeba si vzali na hřiště nějaké pexeso, nebo prostě jsme si právě u něho hráli nějaké ty vesmírné lodě, tak jako prostě co nás napadne. A jinak taky, jsme chodili do různých muzeí, třeba i byly jsme v technickém muzeu lega, v národním, teď nevím jestli jsme byli nebo ne, teď si nejsem jistá, to bylo takové spíš organizovanější a teď se většinou jako rozhodujeme na místě nějak, no. A podle toho, co nás prostě napadne. Ale jako hodně ty dětský hřiště, to ho prostě baví, tam on vždycky lítá a hodně hrajeme na hoňky a prostě blbneme, no.

V: a pozoruješ z toho tvýho hlediska, že mu to něco dává?

M: tak jako určitě v dohledný době právě v tom, že on vždycky jakoby strašně často sedí na tom počítači a takhle jakoby, ví že rodiče přijdou domů pozdě, nebo prostě kolem pěti hodin a on jako celou tu dobu, když ho prostě nehlídaj, tak on fakt na tom počítači sedí co nejdýl, jako sem tam si vyjde s kamarádama, ale tohle je takové zpestření a hlavně jakoby takové vytržení od toho sezení za tím počítačem.

V: a jak bys ho třeba někomu takhle popsala, kdo ho nezná?

M: no je strašně upovídaný (smích) fakt hrozně ukecaný a když jakoby musí mít nějaké téma co ho zajímá fakt že jako že když chce tomu připojit nějakou poznámku, tak že on fakt takhle, když ho něco zajímá tak fakt toho člověka nepustí ke slovu a je jako takový vynalézavý, přemýšlivý, on prostě pořád pořád vymýšlí jako nějaké takové technické věci že on jako ho baví plánovat nebo sestavovat nějaké stroje nebo nějaké plánky, a za druhé třeba jsme se i spolu bavili i o budoucnosti že jakoby co on chce dělat a jako že takové, a jaké on má třeba starosti a on má, jako velkou zálibu má v chování šneků, sice už je teď rozpustil, ale jinak měl jako šnečí farmu a to on jako prostě strašně se mnou řešil, že až bude mít třeba holku, tak že prostě on chce aby ta holka prostě taky měla ty šneky ráda, že se bojí, aby je ráda neměla, což takovou holku nenajde a takové jakože jakože třeba co by mě vůbec nenapadlo, jako takhle dohromady. No a je je, teď už nevím, co jsem říkala (smích), no je takový veselý, ale když když prohrává na počítači, tak se vzteká, nebo jako zpočátku třeba jsem jako většinou ten program vymýšlela já, teď už je i on teď je i víc aktivnější, jakože když něco najde nebo objeví, tak že si prostě řekne, takže to s tím taky nemá problém. Takové prostě takový, takové slovo teď mi to úplně vypadlo, co jsem chtěla říct. No prostě takový jako fakt roztomilý, klučina, no.

V: A jak myslíš, že on bere tebe?

M: No to bych taky ráda věděla (smích). Jako já nevím, jako jávdoufám, že mě taky prostě bere jakože nějakou kamarádku, jako myslím si, že mi jakože důvěřuje, protože mi jako říká hodně věcí,

V: jako že by se ti i svěřoval?

M: jo jojo, jako co mi říká myslím si dost věcí, jako že ani rodičům a on jako asi rodičům ani nemá problém jako teď měl na táboře holku, tak prostě to říká jakože všude takhle, ale jakože všechno jim třeba neříká, jakože třeba řekne ať to nikde neříkám nebo něco nebo prostě nějaké lumpárny, co prostě dělaj s klukama a tak jako. No a já jinak ani nevím, já doufám, že se se mnou baví, že prostě že si se mnou užívá nějak jakože ty schůzky a že že no a hlavně mě třeba baví to jak on s nějakým záparem třeba mluví a on třeba jakože ty počítačové hry, tak já třeba to vůbec neznám a on když o tom mluví, tak jako, tak jako že ho fakt jako poslouchám on se strašně pěkně vyjadřuje, fakt má takovou dobrou slovní zásobu, to si třeba myslím jako na to kolik mu je, fakt je strašně chytrý a to a doma už ho to jakože nebaví prostě, že se třeba baví, takže on je asi fakt rád, že může mluvit a že ho nikdo nepřerušuje a že se může vypovídat, takže, takže, co byla vlastně ta otázka? (smích)

V: jak by tě popsal?

M: takže nevím no. no tak doufám, že by to bylo taky nějak kladně, no.

V: a co bys řekla, že spolu máte společného?

M: no, společného, i v tom dotazníku byla otázka, jestli máme nějaké společné zájmy a jakoby když jsem s ním začala se scházet, tak jako mně by nenapadlo si takhle šnečí farmy nebo prostě ty počítače jako taky úplně nejsem nebo prostě jako nejsem takový nějaký technický tip a jeho zajímá jakože třeba já nevím tanky a letadla a tekové prostě věci, že ho to jako prostě zajímá a mně to třeba jako nic neříkalo ale tím že jako jak my jsme se začali scházet, tak jakoby tím jak on mi to podává tak mě to třeba taky začalo zajímat. Jako sama od sebe bych k tomu asi nedošla, ale prostě takhle prostě nacházíme jakože já mu třeba taky říkám co dělám a jeho to třeba taky jako třeba nějak zaujme nebo něco, jakože jakoby nějaký společný témata si najdeme, nebo ty aktivity společný si najdeme jako. Lezení po stromech tak to mě bavilo každopádně, jo (smích)

V: a pozoruješ, že by se od tebe něco naučil? Někjaký dovednosti nebo nějaký způsoby řešení nebo znalosti ?

M. no nevím, já jsem se snažila, aby se tak nevztekal, když prohrává, a to jako moc, to jako není že by byl nějaké agresivní nebo něco, ale jako někdy je fakt vidět, že je naštvaný a pak je takový nabručený a prostě, něco řeknu, tak jakože, tak jakože něco odsekne prostě a jako za chvíli je zase v pohodě prostě, ale jakože jako fakt ho to žere a to a to se mi zatím moc nedaří jako. Jakože aby to tak neprožíval, on to všechno fakt strašně moc prožívá a nenaučil. Jako zpočátku, jako on nešel do toho programu s tím, že by měl nějaké problémy, akorát tam vlastně jen jakoby že trošku si byl takový nejistý, a že nějak ty vztahy jako kamarádský, jakože navazoval nějak hůř, ale to, ale jako možná že jako by tím, že poznal něco jiného tak jakoby nemá problém už se bavit s lidma dalšíma nebo něco.

V: takže jakoby se zlepšil už? Ty sociální vztahy?

M: no no no, já si myslím, že jako je, a jako že si třeba i méně stydí a tak no, jakože zpočátku třeba jako to asi není to určitě není moje zásluha, to si myslím, že spíš ale jakože se třeba změnil, že když jsme někam šli, tak se styděl, nebo se zeptat jo, že jakože jsem za něj objednávala nebo platila třeba já, tak jsem to zaplatila že mi dal peníze třeba, a teď třeba jsme byli čekali jsme třeba, jakože už jsme šli něco vyzvednout a pak jsme se třeba šli podívat do obchodu a on třeba se šel zeptat, jestli tam něco mají, že sám se neozval ani, tak si takhle jde něco zjistit jako. Což Předtím by by určitě neudělal no.

V: a existují nějaký zážitky nebo období, kdy jste spolu strávili něco něco fakt supr? Co ti utkvělo v paměti?

M: já nevím, já si nedokážu třeba z těch schůzek tak já si nedokážu vybavit, mě to mě to hrozně bavilo v těch Popovicích, jako když bylo teplo třeba v tom červnu, jako když jsme prostě fakt lítali jako a lezli na ty stromy a prostě jsme si fakt jako jakože vyřídili, to mě třeba hodně bavilo, ale jakože úplně nějaký top tak to už prostě nevím. Jako většinou ta schůzka jako teď už je to takové trošku klidnější, tak jako chodíme a on se vykecává tak je to takové jako klidnější, ale jakoby každá ta schůzkami něco do sebe, jako vždycky se zasměju protože to co on vymýšlí nebo

prostě si ze sebe děláme srandu a tak se jako tak do sebe trošku rejpmeme jako nebo prostě že, tak jako vždycky to má něco do sebe ale nějaké top ty jo já nevím

V: a napadne tě nějaká situace, kdy jsi ho něco učila? Nebo něco vysvětlovala?

M: učila, počkej, no vysvětlovala jsem mu, a to si myslím, že jsem už říkala, už minule na tom rozhovoru, vysvětlovala jsem mu myslím jako jak vlastně funguje systém škol, jakože základní střední, protože v tom měl trošku zmatek, a hrozně při tom se bál jako co on bude vlastně dělat a přitom on je, je v páté třídě, v páté třídě, myslím, že je a on hrozně jakoby řešil že se nedokáže rozhodnout co dál a jako že na jakou střední školu půjde nebo co pak bude dělat, on jako nevěděl, že je střední a vysoká, že jakoby taková poslušnost jde po sobě, tak to jsem mu jakoby vysvětlovala a jinak, jakože bych ho přímo něco učila, to jsou prostě takové třeba fakt jako drobnosti, jako mám, ty jo jako já myslím,, že nějaké takové věci byly, že třeba něco nevěděl, já jsem mu vysvětlila, nebo že třeba jsme něco já nevím dělali a v tu chvíli a pak že bych ho něco mohla naučit, ale ale teď si fakt jakože takhle nic nevybavuju asi,, já si to pak budu asi nějak zapisovat no.

V: v pohodě, a cítíš, že ho nějak podporuješ?

M: já myslím že jo, jako třeba s těmi jeho zálibami jako třeba to že právě hrozně cestuje a plánuje, prostě jako že oni to nejsou věci co jako fakt fungovaly, ale já si myslím, že i když vlastně má nějakou takovou nějakou takovou vizi, nebo prostě, že jako ho to baví, tak jako třeba mi říká, že mamka mu říká, ježiš to je blbost ať prostě se s tím jakože ne že nezabejvá, že prostě jako to smetla nějak že právě a to už je zpátky pár měsíců co něco takového jako proběhlo, ale že já se vlastně snažím jako když jako má nějaké takové nápady, tak že řeknu, jo tak to zní dobře a jak bys to teda udělal a třeba když už je to opravdu nějaká hovadině tak jakože mu řeknu, no a tak takhle by to asi úplně nešlo jako a on jakože se snaží vymyslet nějaké nové řešení, ale jakože si myslím že už třeba v tomhle jo. Že se snažím

V: a jakej cejtíš, že je největší přínos pro toho Mikuláška jako z tvý strany, co mu dávaš?

M: tak určitě, tak já nevím, tak jako největší

V: nebo co nejvíc potřebuje z toho tvýho pohledu?

M: no určitě nejvíc potřebuje jako nějaké jiné aktivity, než aby prostě, aby prostě furt nebyl jenom sám nebo aby, aby prostě neměl jakoby neseděl u počítače nebo u televize nebo prostě u, já nevím co takhle ještě dělá, že takové věci. Že to je pro něj asi důležité aby sem tam jako měl jako takové vytržení z toho, no.

V: a byla nějaká chvíle, kdy jsi cítila, že jsi mu opravdu pomohla?

M: pomohla...? jako on je takový opravdu takový bezproblémový, takže tam asi že by měl to jako jako ne, on takhle jako nějaké problémy nemá, že prostě, jako on se nezuje nebo že jsou nějaké věci že je z nich prostě smutnější, nebo že ho mrzí třeba, že třeba se s tou jeho holkou, ona je z tábora, on je z prahy, tak že se s ní nemůže vídat a že že se vlastně viděli potom jenom na nějaké akci z Pět P, ale že tam byli prostě všichni tak že on ji ani nemohl chytit za ruku, tak že ho to mrzelo jako, ale nějaké problémy on že by řešil, tak to on nemá.

V: No já myslím i tohleto jako, jak to třeba řešíte nebo tak.

M: no tak, já se vždycky nějak snažím tak jako, že třeba, když mi říkal, že třeba se s ním nechtěla držet za ruku, že tam byli všichni, tak říkám, že ty holky prostě se stydí, že to je úplně normální a že že jako prostě že ho má určitě ráda, ale že to chápu že prostě ty holky jsou takové a že až třeba až bude o něco starší, tak ptom bude moc zajet si za ní sám do prahy a nebo takhle nějak.

V: a reagoval na to dobře?

M: jo on vždycky mhm, já vím, máš pravdu no (smích).

V: a cítila jsi někdy z jeho strany opravdu odstup? Nebo neporozumění, nějaký problém?

M: tak odstup, ehm, úplně jakože nejvíc a ani tohle nebylo nijaké jakože velké maximum, tak když prostě on byl u toho počítače a já už jsem chtěla jít ven, tak že už jsme jako přišli, že mi něco ukáže a pak že prostě půjdeme ven, a zahraju si nějakou jakože hru, já nevím člověče nezlob se, nebo něco a on prostě měl tam nějaké kolo a prostě nechtěl nějak jít a už jako potom jsem věděla, že prostě bude zima a ven už nepůjdeme, takže jsem se ho snažila přesvědčit ať jako, že si to jako tak jako to se prostě trošku jako tak vztekal, nebo vztekal, jakože se snažil mě furt tak nějak odmlouvat a jakože prostě byl takovej prostě trošičku odměřený, že si to chce dohrát jako, ale nakonec jako řekl jako že jo, že ví, že prostě, že to dohraje příště, že jako jsem přijela, tak nebudem přeci sedět někde u počítače a že teda půjdeme někam ven a pak jakože mi dal za

pravdu. A to bylo takové, že byl pak jakože odměřený, tak že se na mě, že se na mě jakože mračil a šklebil, jako no. Ale to bylo tak jakože to bylo maximum, no.

V: a co na ty svy činnosti vlastně v programu pět p vidíš jako nejlepší?

M: jako sama pro sebe?

V: no

M: jako já to vidím taky úplně tak, že takové jiné trávení jako času, takové prostě něco úplně nového jak jsem už říkala, já hrozně mám ráda děti, já prostě odmala jsem přebalovala, hlídala ale nemám zkušenost, za prvé u nás ve vsi jsou samé holky jo a všech věkových kategorií jako že taje strašně málo a jako třeba takový ty buď jsou třeba malinký že prostě tak do 3 let a nebo jakoby už jsou moc velcí, ale jakoby taková ta kolem těch 10 jsem neměla jako zkušenost s něčím takovým, takže pro mě to bylo fakt jako úplně nové a třeba jako i do budoucna, jako jestli budu mít potom já někdy děti, to jsem taky myslím už říkala, jako že trošku je to takové jim budu rozumět nebo tak něco a je to takové jako fakt zpestření takovej relax jako fakt se vyblbneš a to no

V: a ze strany toho klienta?

M: tak jako by asi ve smyslu s tím, že je to to samé, jako doufám, jako že pro mě, jako že to je prostě to samé dokola, jakoby prostě to zpestření, a nějaká ty aktivity jakože co prostě by sám nedělal jako třeba, k čemu by se sám nedostal no, a taky si myslím, že jako teď ne, teď jakoby když ne že se stydí, že se se mnou schází, ale když má tam jako nějaké kamarády tak on jakoby nechce říkat, že je v nějakém programu pět p, nechce jakože a oni by se ptali jako co je to za program pět p a prostě že by si z něj dělali srandu, jako že je prostě nějaký divný, jakože je tam zařazený a že takže když jsem tam měla jakoby přijet a měli tam něco s rukama, že mě chtěl vzít do bunkru jakože mi ho ukázat a že tam asi budou, tak že prostě budem třeba říkat, že jsem sestřenice. Aby se ho buď lidi neptali nebo aby si z něj nedělali srandu jako ty máš takovou starou holku jako aby si ho prostě nedobírali, což jako mě to připadá, to se ani nedivím, on jakoby tím, to se ani nedivím, si ty vztahy jako hůř navazuje nebo udržuje a teď už asi ne, tak jakože asi nechce zbytečně dělat, tam kde to jde nějak obejít, tak tam jako proč na to upozorňovat, což teda chápu, no.

V: co považuješ jako největší výzvu nebo nejtěžší na tom dobrovolnictví?

M: nejtěžší? Já jako když poslouchám na těch supervizích jako prostě ty případy prostě těch jako dalších taky si jako prostě jako že mi ten vztah takhle máme fakt bezproblémový jo prostě pro mě to je, že já jako fakt nemusím nic řešit takhle. Jako maximálně, že já jsem z daleka takže jako Mikuláš taky nebydlí přímo v Praze tak prostě to dojíždění, třeba jakoby někdy stačí, aby v den co jsme se domluvili je třeba nemocnej a už prostě v celém týdnu se nenajde místo, tak to je prostě takové trošku úskalí jako ta to domlouvání těch schůzek, ale jako taky prostě se, to domlouvání prostě se jako teď to byl takovej extrém, že v prostě se v tom září a tak prostě že nebylo kdy, že jsem tady prostě bylo kvůli takže jsem to spojila, že jsem byla s Mikulášem, a pak jsem se s ním viděla nějak ještě sejít ale to mě vlastně vlaky zklamali, že jsme měli nějaké zpoždění, tak že jsme se nesešli, to byl jako takový extrém, jinak jako, jinak když jsem v Praze tak třikrát do měsíce minimálně se scházíme a to většinou se sejdem 4 krát, jako že to to, je to sice takové trošku těžší se domlouvat, ale to vyjde.

V: a je něco, co bys chtěla změnit na tom vašem vztahu?

M: změnit, no to asi, já doufám, že minimálně co se stane, že minimálně budem mít tak jako nějak, že mi bude jako věřit, že že prostě mi bude důvěřovat, že jakoby mě bude brát jako kamarádku, že prostě minimálně takhle to zůstane a třeba jakože i až bude starší, tak jakože nějak ty vztahy že jakože zůstanou, no. Mě to třeba jako hrozně zajímá, co že až pujde na tu střední školu, tak že jak bude vypadat a co vlastně bude dělat a takhle. Tak to se hrozně těším prostě, jestli jako jestli už jako jsem si za těch pár let už to asi nebude program pět p ale jako třeba doufám, že jakoby ty vztahy zůstanou no.

V: A myslíš si, že je něco, co mu nemůžeš říct?

M: jako z jakého důvodu jako třeba?

V: že by ho to třeba ja nevím, ranilo nebo nějaké téma, kterému se vyhýbáte?

M: že bychom se něčemu vyhýbali tak to asi ne, on zas nemá problém mluvit o čemkoli, jako když se něco zeptám, třeba jako že tak on, ještě jsem se nesetkala, že by mi vyloženě řekl tak o tomhle se bavit nechce nebo že ho prostě, že se nějak zatvrdil a neodpovídal, já prostě se s tím jako nesetkala. Asi asi jako ne, že by ho něco ranilo. Jo no, možná vlastně to, když byl na táboře

ještě než byl v pět p tak byl na táboře a ono tam proběhla nějaká šikana a o tom jsem se s ním jako právě ani nebavila. Ale jednou ta maminka to nadhodila, když jsem byl i u nich a svačili jsme a ona něco ona je taková ukecaná hrozně. A to a ani nevím jak jsme se k tomu dostali, a ona právě jako něco řekla prostě jako no že ten Mikuláš, já jsem o tom už věděla, mně to řekly vlastně koordinátorky, no že ten Mikuláš na tom táboře byl šikanovaný a teď tam začala mluvit o nějakých problémech nebo něco a teď na Mikulášm bylo vidět, že mu to je nepříjemné, že se o tom bavit nechce a právě jako já jsem teď nevěděla jak na tom mám zareagovat jako by by vhodné říct jako to a naštěstí to zachránil tatínek jako at' o tom nemluví, že vidí, že Mikuláš jako se o tom bavit nechce. Takže o tom jsme se, to jako asi není téma jako které by jako, ale mně už by třeba ani se ho nenapadlo na to nějak ptát no. Jako že bychom to nějak rozebírali, no, jako to už je zaprvé dávno a za druhé pak už mu připomínat něco špatného když už je zatím nějak no.

V: a je něco co si myslíš, že s tebou nesdílí nebo nějaké téma kterému se vyhýbáte?

M: jako že bychom, takhle asi ne, nějaké téma tak to ne. Jako ta šikana si myslím že je tak jediné, jinak my, já nevím, škola prostě nějaké jeho aktivity, kamarádi, holka, doma taková my si jako bavíme se taky jako o čemkoliv no.

V: a jak vycházíš s jeho rodinou?

M: taky perfektně jako. Oni jsou taky strašně hodní, jako jsem vždycky úplně, jako když tam jedu do těch Popovic, tak jako fakt úžasný jsou jako že se starají a jako když třeba se domlouváme tak jsou takový jako maminka nemá pro nás žádnou práci nebo problém tak jako se snaží Mikulášho přivést do Prahy jako a když třeba jedu do Popovic jako tam většinou jezdím autobusem odpoledne a zpátky mě vždycky jako hodí vždycky na metro, jako strašně ochotní, úplně super jako domluva s nima. Jako fakt, fakt se starají a to spíš já většinou jak toho mám třeba hodně tak zapomenu odepsat jako že schůzka platí nebo něco a jakože maminka jakože vždycky píše nebo něco že se ptá jestli jakože to platí víš nebo když třeba zapomenu a uvědomím si, že je neděle a že se zítra máme sejít tak ona jako napíše, že je neděle a jestli, jako že se fakt snaží jako. Jako kolikrát odepišu později nebo fakt jako se mi to vykouří úplně z hlavy nebo to беру jako automaticky že to platí a už jako že to no.

V: a jaký to má na tebe ten vztah vliv, co tě jako žene v tom, že dál pokračuješ v tom vztahu?

M: No tak právě že mi to přijde, jako no ty věci co jsem už říkala, co mi to jakoby přináší jo

V: vlastně relaxaci

M: jo je to něco fakt úplně něco jiného a dozvím se jakoby spoustu věcí a jako je fakt že já jako o těch o těch různých letadlech a prostě tancích a takových těch věcech vůbec nevím, takže se kolikrát dozvím fakt zajímavé věci a fakt třeba i i on jako třeba fakt když ho něco zajímá tak si o tom načte, nebo jakože i s taťkou si o tom povídá, takže já fakt koukám co on všechno ví a co on i kolikrát se nechám poučit no. Tak to mě třeba taky baví, jako že to no.

V: a v čem si myslíš, že by byl ten jeho žIvant jiný, kdyby neměl za dobrovolníka tebe?

M: Kdyby mě neměl vůbec nebo kdyby měl někoho jiného?

V: Asi tebe.

M: Jiný tak já nevím, kdyby měl třeba nějakého jiného dobrovolníka, tak si myslím, že on je takový stašně hodný a bezprostřední tak jako že si myslím, že s ním by vyšel každý jako záleží na tom kdo jaké by byl náture jestli jako by mu dokázal vymyslet činnost která jako by ho bavila a která jakože by se i zasmál a takhle.

V: A kdyby neměl žádného dobrovolníka?

M: tak kdyby neměl žádného dobrovolníka tak on vesměs když to porovná s těma jako s těma jako s těma dalšíma partákama co jsou jako ve skupině co třeba na těch supervizích a tak tak vesměs v porovnání s nima jako nemá žádné, nemá žádné problémy, že on jakoby že by tohle vyložení potřeboval, jako by pro něj to je plus, protože jako určitě to je plus že nedělá ty samé věci nebo se podívá jinde jako že má nějaké jiné aktivity a i s jinýma lidma on je jakože on třeba nemá ani sourozence takže fakt má jenom ty vrstevníky takže pro něho to je taky si myslím zajímavé že s někým takhle starším jako se baví a to a kdyby ho neměl tak jako si myslím, že by to asi pro něho, zvládl, prostě zvládl by to i tak, on prostě má svoje koníčky, jako má, má má kamarády, ale jako asi by to úplně nějaká nějaký šílené jako nepotřebuje ho vyložení, vyložení nepotřebuje, ale je to prostě pro něho plus že ho má.

V: A cítíš nějak, že by to mělo vliv na tvoje další vztahy váš vztah?

M: Další vztahy, to nevím, možná.

V: Ty jsi říkala, že vlastně neznáš moc Mikuláš jeho věku, tak jestli tak nějak to ovlivňuje tvoje chápání.

M: No tak jako určitě, fakt jsem překvapená co jako takovej malej kluk je schopnej, což to jako jo to mě dostává pořád ale jako že by vyloženě to mělo nějaký vliv na vztahy to asi, jako když už se potom nějak setkám s nějakým takovým dítětem jako což teďka poslední dobou se mi začíná ne přímo hodit nebo už to, jako že vím jak se mám chovat, nebo čím je třeba můžu zaujmout jako, ale jako že na ostatní vztahy, na to nějak asi, nevím fakt nevím.

V: a co byla tvoje motivace že jsi se zapojila do toho programu?

M: já jsem dobrovolnictví, nevěděla jsem přesně co, ale jako chtěla jsem něco sama za sebe dělat abych měla nějaký dobrý pocit, že dělám něco užitečného, tak vlastně to byla jedna a když jsem byla v té Praze tak já tak vlastně tady těch příležitostí je o dost víc a i ta dostupnost je mnohem lepší já když jsem bydlela jako by já nebydlím přímo v Ostravě ale v nějaké malé vesničce asi 30km, kde autobus jezdí jednou za 1,5hodiny a dostat se někam je jakoby problém, a prostě přímo jakože v těch okolních vesnicích bych nic takhle dělat nemohla a to dojíždění to mě vždycky jako odradilo no a to a takže jsem si tak něco heldala, kde bych se mohla i já zpestřit a prostě něco to no a já jsem ež předtím speckou jsem dělala ekonomku jako vejšku jinou a to prostě byla chyba, já jsem tam šla, že prostě to byli jednoduché přijímačky a já jsem vlastně nechtěla nic řešit po maturitě a když jsem začala dělat toho dobrovolníka, tak jsem zjistila, že ta ekonomka prostě není pro mě, že prostě třeba i ty supervize jako když vidím ty témata, tak to jsou jako prostě to co mě zajímá to co mě baví a tam jsem si uvědomila že prostě jako mě to už bavilo, jakoby zajímalo předtím na střední jako ta psychologie a takhle ale neměla jsem fakt jako odvalu se tam hlásit a vůbec jsem si nevěřila, byla jsem úplně, že jsem si říkala, to nemá cenu a jako to dobrovolnictví jako to že jsem se potkala s nima a s nima vidím nějakou zkušenost v případě té zkušenosti jakoby těch ostatních tak mě to tak nějak dokopalo k tomu, e prostě jsem si řekla, já prostě nebudu trčet někde na ekonomce kde vůbec mě to nebaví a kde vůbec nemůžu být jakože dobrá a ani prostě úspěšná ani kde prostě nemůžu jakoby nedává to mně nic samotné a ani jakoby takže prostě jsem se k tomu jakoby nějak vrátila že prostě jako jsem se učila a na tu školu jsem se dostala, no, takže to mi třeba taky pomohlo no. To dobrovolnictví. Jako že jsem si takové věci uvědomila sama o sobě.

V: a jak to vidíš sama do budoucna ten váš vztah, jak dlouho se třeba budete scházet?

M: jako vůbec nevím jak takhle pravidelně jako já doufám, že co nejdýl, že já si myslím, že asi potom jako jelikož Mikuláš jde do puberty, že vlastně mu je 11, takže si asi myslím, že to přijde spíš od něho. Že už třeba nebude mít ani čas na mě a že to bude z jeho strany jako já co budu v praze, doufám, že to bude alespoň pět let teda, tak to tak jako já se s ním určitě jako budu prostě scházet dál, já nevím, jediné že bych prostě musela té školy nechat nebo se něco stalo a já musela odjet domů, jako stát se může cokoli a z mojí strany jako pokud nejsou nějaké komplikace, tak já se s ním scházet chci, spíš si myslím, že jako prostě až bude starší, tak bude mít jiné zájmy a prostě už jako proč by se měl scházet s nějakou starou jakoby že už bude mít jakoby jiné záliby a jako doufám, že už to třeba nevyhasne úplně, že možná jako sem tam se sejdem, ale možná že už to nebude jako přes ten program, že to už asi nějak ukončíme, ale myslím si, že to přijde z jeho strany.

V: Jojojo. Tak já teď mám nějaký otázky, co se týče temperamentu Mikuláška, jeho samostatnosti, kontroly, tak jak Mikulášek reaguje když mu něco nejde, nebo když něco prohraje tu hru nějakou?

M: Jako nadšený úplně není, ale většinou co jsme hráli hry, tak jsem jako prohrála já, takže jakoby jsem neměla možnost to pozorovat ale jakoby jsme hráli mlýny a to to já nechápu jak, ale vyhrála jsem pokaždé, tak to ho potom přestalo bavit a prostě jsme řekli, že si dáme něco jiného, když už jsem vyhrála asi pětkrát, ale že by se u toho počítače se fakt vzteká fakt když mu tonejde nebo když jako když mu to nejde, tak se vzteká, že jako fakt je takový nabručený a takový nepřijemný. Ale jinak jako si myslím, že když prohraje jednou za čas, tak s tím problém nemá jako.

V: a mění se to nějak extrémně ty nálady jeho?

M: tak to zas ne. Nene.

V: a dokáže se soustředit na jednu věc nebo mění činnosti?

M: dokáže se soustředit jako když ho něco nebaví, tak je na něm vidět, že ho to nebaví a když ho to třeba nebaví, tak proč by, mě to potom taky nebaví tak jako třeba toho necháme jako. Ale když jako že něco děláme, tak u toho dokáže vydržet jako. Určitě jo.

V: a stalo se někdy, že nad sebou ztratil kontrolu?

M: jako to s tím počítačem bylo nejvíc, jinak ne.

V: a jeho běžná nálada je jaká?

M: vždycky když se scházíme tak už na mě zdálky mává a směje se, jakože vždycky jakože většinou je jako příjemně naladěný jako. Bych řekla.

V: a umí ti vyjádřit svoje pocity, mění se to nějak? Kolísá to?

M: jakože kolísá co?

V: ty pocitový stav.

M: jako dokáže mi říct, že ho třeba něco trápí nebo něco mrzí nebo že třeba je z něčeho smutný, to mě jako už dokáže říct, ale že si třeba o tom popovídáme a pak je zase v pohodě, děláme prostě něco jiného jako. Jako jakože by byl nějakou dobu z něčeho špatný tak to prostě ne jakože by ho to dlouho moc ovlivňovalo když něco to to ne.

V: a dokáže nacházet víc způsobů řešení, nějaké situace, problému?

M: to určitě, kolikrát i víc než já no (smích)

V: podporuješ ho v tom jo (smích)

M: to určitě no (smích)

V: a umí se Mikulášek rozhodovat o svých možnostech jako třebaco budete dělat, co by chtěl?

M: jako to jo, on když třeba kolikrát buď jako víme dopředu, že mu třeba navrhnou to když o něčem slyším nebo třeba z programu nám přijdou nějaké tipy, tak mu třeba navrhnou a on si buď vybere nebo třeba řekne, že tohle vůbec nechce nebo jakoby i přišel sám s nějakými nápady co chce dělat, jako určitě to si říct dokáže tohle.

V: Supr. A co se týče programu pět p máš s koordinátorem pravidelný kontakt?

M: no ty supervize jsou každý měsíc a to jako musím se teď pokárat, že jsem jako nebyla na těch dvou to zpočátku jsem nebyla ještě v Praze a ani by se mi nevyplatilo jet kvůli supervizi 3,5 hodiny do Prahy a zpátky 3,5 hodiny. Tak to jsem nebyla. A vlastně v tom říjnu tak mi dohromady se školou nevyšlo, tak to jsem úplně nějak propásla ale jakoby teď jsem už byla a už se zas budu snažit chodit jako pravidelně. Ale jako já jsem posílala reporty holkám a když vlastně něco je, když třeba potřebuju se zeptat nebo něco vyřešit tak jako napíšu holkám nebo většinou jsem psala email, když jsem něco potřebovala, a oni fakt jako bleskově, tak odepsaly ihned, tak v komunikaci s nima problém určitě není z té jejich strany.

V: a cítíš i podporu z té jejich strany?

M: jo jo určitě

V: supr a máš pocit, že ty koordinátorky umí dobře vytvořit dvojice?

M: tak jako já si myslím, že když vezmu tu svoji tak že určitě no a

V: a doporučila bys jim nějaký změny do budoucna třeba?

M: jako koordinátorkám?

V: no nono

M: ty jo tak to mě vůbec nenapadá, změny. Já nevím, jako jako podle mě jako fakt se snaží jako dát těm dobrovolníkům maximum a i ty akce co jako vymýšlejí, jako to mě to mě mrzí jako, žemy vlastně na ty společné akce že mi to nějak nevycházelo a i ani vlastně teď v neděli teď co bude tak vlastně taky nemůžu, my máme nějaké celoroční setkání, tak i přes to že oni se snaží a vymýšlejí jako a i to že posílají různé tipy a pravidelně že no nabídky třeba já nevím nejen pro schůzky s partákem, ale i celkově já nevím nějaké nabídky, já jsem teď byla a bylo to super úplně, ale já nevím, že bych něco vylepšila nebo změnila, já nevím, já si myslím, že fakt jako ví co dělají a dělají to dobře no.

V a jak na tebe působí když se setkáte s ostatními dobrovolníkama?

M: jako tím že jsem nebyla na těch společnejch akcích tak my jakoby na těch supervizích jako se zas jako tím že tam nejsou jako ty pauzy tak spolu nemluvíme vlastně a jako a takhle se bavíme o těch partácích, tak to mě mrzí, že oni se tam všichni znají víc a tím že já jako těch akcí jsem neměla čas se účastnit tak že prostě je tak dobře neznám no. A oni třeba jako většina těch lidí mají už nějakou partu vytvořenou a oni jakoby se znají víc no a jako třeba se scházejí i víc mimo a takhle a to mě třeba, to mě třeba mrzí, že že jak se neúčastním těch akcí tak fakt vidím na těch

supervizích že že to je málo no že jsem pak jako. Ale jako doufám, že od toho příštího roku mi to vyjde, že i já na ty akce půjdu a že i se třeba já se více zapojím no.

V: A co si myslíš o těch supervizích je to pro tebe užitečné a jestli jako je i ta supervizorka dobrá?

M: jo určitě. Já jako naštěstí nemám žádné problémy, co musím řešit, ale musím říct, že mě i baví takhle poslouchat ty ostatní problémy, ale je to prostě je to zajímavé, ale mě baví i nějaké ty vztahy poslouchat jak se vyvíjí a i ty nějaké komplikace když jsou, tak jak se vyřešily, jak se , tak to mě baví no, a zajímá. A když už prostě něco je tak se fakt snaží jako by pomoc těm dobrovolníkům a prostě vymyslet i nějakou strategii jak to třeba vyřešit a prostě dát nějaké tipy a tak a vlastně oni posílají i potom zpětně posílají zápis ze supervize, takže a i když třeba je něco nenapadne, tak tam ještě doplňují jako co by se ještě mohlo takhle si myslím, jako že určitě super.

V: a byla jsi na nějakým dalším školení nebo uvítala bys nějaký další školení?

M: jako teď kon? no byla jsem na tom začátečním školení co musím být a to jako taky to pro mě bylo úplně něco nového a taky jsem z toho trošku měla klepavku a třesavku jako, ale jako teď asi já nevím, já si myslím, že mě už to nějak, já už to ani neberu, že dělám dobrovolnictví, ale že jedu se vyřadit jako třeba, fakt to beru, že takhle trávím volný čas jako a ne že prostě dělám nevím asi ne jako. V mojem případě asi ne.

V: a myslíš že tě ten výcvik připravil na roli dobrovolníka?

M: no rozhodně mě trošku vyděsil. Protože jako já jsem si říkala jako co na tom dobrovolnictví, na tom přece nic není, a pak když jsem slyšela různé ty případy jako těch klientů s čím se oni setkali a co mají za problémy a tak, tak nebyla jsem z toho jako jako spíš asi jsem tam šla až moc s lehkým srdcem. Jako že mě, že já jsem si, že mě ani až tak nenapadlo, že to není tak jednoduché jako, ale že by mě to vyděsilo, že bych toho chtěla nechat to ne jako, spíš mě to začlo zajímat ještě více a začla jsem o tom i více jako přemýšlet a takhle no, ale.....jako ty situace prostě co by se mohly stát tak jsme si tam zkoušely jako že všelijaké a jakoby i vlastně všichni tak smýšlely jako mě by fakt v Žlvaně nenapadly, že co by se mohlo stát takže i těch návodů potom jak je vyřešit tak bylo strašně moc jako no

V: a jak bys popsala tvoji celkovou spokojenost s programem a jestli jako je horší nebo lepší než sis teda představovala?

M: no určitě je lepší jako já jsem jakoby ani nepočítala, já jsem si to představovala, že budeme vymýšlet takové prostě společné akce jako, a že i ty supervize, je to takové strašně příjemné, že většinou se tam všichni zasmějeme, když někdo vypráví společné historky co jako dělali jako takhle tak je to strašně všechno příjemné jako jo. Spíš mě to všechno strašně mile překvapilo, a kolik lidí se do toho zapojuje a kolik těch možností je jo co jakože jsou různé ty akce a tak. Jako mile mě to překvapilo.

V: a co bys řekla že je nejllepší a nejtěžší na tom, že jsi dobrovolník?

M: nejtěžší a nejllepší. Nejtěžší je jakoby si zorganizovat čas, abych jakoby dorazila na ty supervize a na ty schůzky s Mikulášem a abych pak se účastnila nějakých dalších akcí, tak to je pro mě asi nejtěžší, tím že vlastně fakt nemusím, takhle že nemám zatím žádné problémy a nejllepší nebo nejllepší no samotné ty schůzky jako no.

Maminka Mikuláše mi mimo rozhovor říkala, jak je s programem velmi spokojená, že to je úžasné a doporučila by ho každému. Na Mikuláškovu prý pozoruje změny v sociální a komunikační oblasti. Uváděla, že se Mikulášek může někomu svěřit o věcech, o kterých by se třeba s nimi nebavil.

V: Tak, já jestli můžu tak se vás už zeptám.

M: ano?

V: jak vychází Mikulášek s Katkou?

M: no já bych řekla, že úžasně

V: jo, jste spokojená?

M: no jsem a hlavně oni vypadaj, že jsou spokojený. Takže jako, vždycky se těšej jeden jak druhý.

V: A scházejí se teda pravidelně?

M: Každý týden, no, v pondělí by měli jít do zoologický

V: říkal Mikulášek no

M: že se jdou podívat na toho Richarda, jak je smutnej, že se mu stejská po Moje
V: aha
M: tak právě Moju už nestihli tak aspoň tohleto no
V: no a jak si plánujou mezi sebou ty aktivity?
M: no nejdřív to bylo, že jsme s Katkou jako vždycky se ptala jestli může nemůže a teď už si to plánujou spolu no
V: sami
M: (kývá hlavou) jenom vždycky řeknu, kterej den se nám to nehodí, a oni si to přizpůsoběj
V: takže s ní máte taky kontakt taky víte jak to probíhá?
M: taky tak pokaždé se vidíme. Posledně vlastně byla u nás, pak zase Mikuláš jede do Prahy a pak zase přijede a
V: a co si myslíte, že se na tom Mikuláškoví nejvíc líbí?
M: no že může dělat to co by s náma nedělal (smích)
V: jo, to říkal no (smích)
M: já jsem přísnější no,
V: a co se týče koordinátorek, informují vás, jak všechno probíhá?
M: informují no, bezvadně to funguje
V: nechtěla bysteněco změnit?
M: nene, vůbec
V: jste zapojená do toho celého dění?
M: taky no, víme co se děje (smích)
V: a myslíte si, že se tím, že se vídá Mikulášek s tou Katkou, že se něco změnilo za tu dobu?
M: no řekla bych, že je průbojnější a líp zapadne do kolektivu
V: jo, má to teda vliv na nějakou tu sociální
M: no určitě, protože je jedináček, no
V: no no no, a má víc kamarádů třeba?
M: no řekla bych, že jo. Vlastně už tam je druhý rok, byl dvakrát na táboře a už nechce na jinej
V: jo?
M: no už říkal, že jinam nejede
V: líbí se mu tam jo?
M: líbí, no je to úžasný
V: a i takhle ve volným čase se vídá s kamarády?
M: no to se viděl jenom asi jednou, ale když jsou takhle ty akce tak určitě no. On má zase ve škole kamarády, takže je zve domů a tak různě se navštěvujou no.
V: takže má aktivit dostatek?
M: dost (smích)
V: a je nějaká situace, kdy se hodně zlobí?
M: když hraje hry a když ta hra teda to mu děláme s manželem cenzuru, když to jsou takový ty bojový, sekaj hlavy a takový a to pak je úplně nepříčetnej tak že to mu hodně zakazujem a počítač omezujem, hodně omezujem. A i to PSPčko, to se musí, protože jsem říkala, jinak do toho budem počítat i televizi, on je 1hodinu denně na počítači, v sobotu a v neděli 1,5 hodiny, protože on přetahuje, tak už s tím počítáme dopředu.
V: a vídá se ještě kromě těch vrstevníků s někým takhle významným jako je ta Katka?
M: jako starším? No jedině z rodiny vlastně, z rodiny, tety, a strejdové.
V: a normálně má takovouhle náladu?
M: no jak kdy, jak se vyspí. Někdy je sluníčko, někdy je zataženo. Někdy je protivnej hodně, jako každěj jo. Hlavně když nemůže na počítač no.
V: a je to je třeba, že by rád něco zkoumal nebo objevoval něco nového?
M: no on je takovej zvědavěj a experimentuje rád, teď zrovna jsme byli v hračkářství a chce nějaký slizáci se to jmenuje a bude dělat nějaký pokusy na tom a nějaký brouci z toho vylezou, no hrůza (smích), a chtěl by teda zvířátka, máme jenom rybičky, protože je alergik takže a přes léto pěstuje šneky, to má šnečí farmu, to vám asi vyprávěl.
V: nenene
M: nevyprávěl, tak k tomu se nedostal,
V: ale říkala Katka no

M: tak chudák jí do toho zapojil (smích) , lezou tam u nás po stromech a tak si s ním užije dost no (smích)

V: hezký, no a co ve škole, daří se mu?

M: ve škole bude mít jenom dvojku jenom z angličtiny, jinak má samý jedničky, jo a taky napíše něco špatně, ale jako učí se dobře

V: jo a učí se jako tak nějak?

M: no musím ho hlídat, protože tu angličtinu to taky paní učitelka říkala na třídních schůzkách, že teď se víc zapojil, že se nehlásil při hodinách, já jsem říkala, že pokud chceš nějakou lepší známku nebo, abys to uměl, tak musíš trochu se snažit

V: takže se začal soustředit víc?

M: no nejhorší snad měl, no jednu pětku ale to měl, zapomněl úkol, takže to je no, ale teď zrovna dneska přines jedničku z vlastivědy, no

V: a co co ho nejvíc baví?

M: nejvíc ho baví počítač a hry (smích)

V: a ve škole?

M: ve škole přírodověda a možná ta vlastivěda, protože to jsou prostě zajímavosti

V: a já jsem se ho ptala, jestli třeba dělá nějaký sport?

M: rekreačně, on třeba jenom lyžuje tejdén v zimě jo a v létě to chodíme po horách takže rekreačně jenom, nic sportovně, rekreačně všechno

V: a učí se sám nebo?

M: učí se sám, já ho pak zkouším a když něčemu nerozumí tak já nebo manžel mu to vy, se snažíme vysvětlit když se mu to nelíbí tak se zeptá paní učitelky (smích)

V: jasný a jak vychází s ostatními dětma ve třídě?

M: já bych řekla že podle nálady, ale řekla bych že dobře, teď už se zklidnil, a, jo ona celkově ta třída, že spolu vycházejí že se nehádají, aspoň říkala paní učitelka že oproti tý druhý třídě, že jako mají dobrou kolektiv, že jako pracují kolektivně a že nemají nějaký hádky nebo takhle.

V: takže paní učitelka je taková starostlivá, že se zajímá hodně o ně?

M: je starostlivá

V: takže se na ní můžete obrátit kdyby se něco dělo ve třídě?

M: kdyby se něco dělo, tak všechno vím (smích)

V: a umí se teda soustředit Mikulášek na jednu věc?

M: umí umí umí no, třeba Merkura když staví nějaký já nevím ty obvody nebo já nevím.

V: a stane se někdy že nad sebou ztratí kontrolu Mikulášek?

M: právě když ty počítače, když hraje ty počítače a potom třeba když mu řeknu do čtvrt hodiny to vypni, tak on ještě je asi prostě v tý hře a prostě někdy je ošklivej i na mě nebo na manžela a já řeknu tak bublino a až splaskneš tak přijď, aby prostě si to uvědomil a vysvětlujeme mu, že takhle se chovat nemůže, no prostě. Jsem říkala, jak se budeš chovat k lidem, tak se budou chovat k tobě no, ale ještě to není ono, tak je mu deset, bude mu teď jedenáct v prosinci. Snad z toho vrostě. (smích)

V: a umí nacházet řešení různých situací nějaký alternativy různý?

M: no taky, taky bych řekla

V: že je kreativní v tomhle?

M: taky taky

V: a vyjadřuje svoje pocity když se mu něco nelíbí nebo něco?

M: znatelně (smích)

V: a rozhoduje se sám co chce dělat co si chce vybrat a tak dále?

M: taky taky ale domlouváme se musíme to zkonzultovat (smích)

V: takže myslíte, že je spokojený v tom vztahu s tou Katkou?

M: já bych řekla, že určitě. Nejdřív to nechtěl, nejdřív tam byl s tou Jitkou, jenže ta byla nemocná vloni

V: no to říkal

M: no, takže našli tu Katku a to je bezvadný. Nejdřív mu chtěli najít někoho kdo má stejný zájmy. Já jsem říkala to nemusíte, protože to byste taky nemuseli nikoho najít a ať se naučí taky kompromisy trošičku, protože něco zase naučí toho druhýho a ten dospělák zase naučí něco jeho no. No a jsou spokojený bych řekla. Vždycky se těšej na sebe.

V: jo no říkal Mikulášek, že je rád

M: a jí zase řekne něco co neřekne rodičům, že jo, že má někoho, komu se může svěřit, paní učitelce asi ne že jo, takže má někoho takovýho, nemáme dědečky babičky, takže je to takovýdle

Vojta a Štěpánka

Přepis rozhovoru s maminkou Vojty – 1. kolo, leden 2011

T: Já jsem přišla, abych se vás zeptala na vaši zkušenost s programem 5P. Já dělám výzkum, který sleduje dvojice v programu 5P a zabývám se tím, co ti dobrovolníci dělají, že ten program 5P zprostředkovává dětem ty jeho přínosy. Jakým způsobem dobrovolníci dětem ty přínosy zprostředkovávají. Dneska jsem přišla, abych se vás zeptala na vaši zkušenost s programem a na to, co čekáte, že to přinese Vojtaovi.

M: Lepší...Nevím, jak bych to řekla. Radost...nevím, jak bych to řekla

T: To nevadí, já se vás budu ptát. Jak jste se dověděla o programu 5P ?

M: Já mám dceru, která tam kdysi chodila do 5P a jí to prospívalo, že byla mezi dětma, chodili na výlety, hráli si a to. Měla z toho i radost. Chtěla bych, aby ho to taky bavilo a prospívalo. Aby měl někoho. Ne, že bych se mu nevěnovala, já se mu věnuju až moc i moje dcera se mu taky věnuje až moc. Ale aby poznal něco jinýho, jako moje dcera a měl nový zájmy.

T: Jak probíhal váš kontakt s 5P, když jste je kontaktovala? Bylo to před dlouhou dobou nebo před nedávnem?

M: Je to dlouho, protože jsem byla po ubytovnách. Začali jsme se o tom bavit loni, protože jestli to byla moje sociálka nebo paní ze Střepu, nemám paměť na jména. Začali jsme se bavit o tom a byla to asi paní ze Střepu, když tady chodila. Pak sem začala chodit nová. Prostě s někým jsem se o tom bavila....

T: Tak jste potom kontaktovala program?

M: Já jsem věděla, kde oni sídlej, protože tam chodila i moje dcera, nevím jak dlouho, už je to nějakou dobu, jí bude už 18 a synovi bude 10. Jeho ho to začalo bavit, byli na výletě, teď půjdou na parník. Holka byla spokojená, když tam chodila (ruch).

T: Jak probíhala ta první schůzka?

M: Normálně.

T: Jak na vás zapůsobila ta dobrovolnice?

M: Zdálo se mi, jestli to není ta samá, nebo já nevím, jestli je to ta samá, já nevím jestli bych si jí pamatovala....le já jsem byla spokojená, že jsem pro tu holku něco našla....

T: A dobrovolnice Vojtaa Štěpánka? Jaký na vás udělala dojem?

M: Taky dobrý, je to mladá, mladounká. Říkala jsem si ať je to, kdo je to, hlavně, že někoho bude mít. Poprvé byli sami na výletě, to byli v Bludišti. Podruhý byli ještě s někým na výstavě a teď půjdou potřetí na parník, že má to zdarma. No, nerada ho budu pouštět v tý zimě na ten parník, radši bych byla, aby si našli něco jinýho. Na parník bych ho pustila, kdyby se trošku víc oteplilo, ne když je mínus...

T: Máte nějaké obavy ohledně dobrovolnice?

M: Záleží mi na tom, aby se to synovi líbilo a aby byl spokojený. Na mě nezáleží. Já to dělám prakticky pro něho.

T: Takže myslíte, že je spokojenej?

M: Já si myslím, že jo. Kdyby nebyl spokojený, tak by s tím nesouhlasil.

T: Jak jste mu ten program představila?

M: Já jsem mu řekla, že bude chodit na 5P, já mu to nedovedu přesně vysvětlit dotedka, co to je 5P, řekla jsem mu, že jsou tam hry, že chodí na výlety a tak dále, říkala jsem mu toho ještě víc a on jůůůů, měl radost, že jsem mu to řekla. A už se mě vyptával, kdy to bude a kdy se seznámí. Já mu řekla musíš to vydržet, paní nebo slečně se to teď nehodí, tak nám to přehodili na jinej den, jinej termín.

T: Takže se viděli dvakrát od té doby?

M: Podruhý jsem šla s ním. Ta v té kanceláři

T: Koordinátorka Radka

M: Asi jo, ta se mnou sepsala ještě nějaký papíry a řekla to jméno té Štěpánky nebo jak se jmenuje. Pak mi zase zavolali, jestli mám čas ten a ten den a já se musím dívat do kalendáře, protože třeba 20. mám úřad, to jenom dávám příklad. Tak jsem jim řekla, že jim nemůžu říct, jestli se mi to hodí, nebo nehodí, protože nemám diář, kam si to zapisuju, já si prakticky všechno pamatuju, já si musím teď v poslední době všechno psát i doktory ať je to zubař, ať je to práce, prostě všechno možný. Říkám, tak mi zavolejte domů, já se podívám do kalendáře, jestli tam něco mám. Tak oni v určitou hodinu zavolali domů, tak jsem řekla hodí se mi to, nemám nic. Tak jsme se sešli s Vojtou, tam už ona byla, tam se seznámili, tam si chvíli hráli, my jsme sepisovali nějaký ty jejich papíry, kontrakt a tak dále a tak dále, co ho baví, co má za kroužky, do jaký třídy chodí a já nevím, co ještě....

T: Co ho tedy baví?

M: Jeho baví malování, baví ho být na počítači, hrát hry. Pak si hraje sám od sebe třeba na úředníka, na pošťáka, na ředitele, na školu, nebo cvičí, nebo má svoje zájmy.

T: Do který chodí třídy a kolik mu je let?

M: Do druhý, devět. Chodí do té logopedický, tak šel o něco dýl a taky je říjnověj.

T: Jak mu to jde ve škole?

M: Ale jo dobrý, akorát ta čeština, ta mu moc nejde, to měl trojku, z matematiky dvojku, jinak samý. Co ho nebaví je flétna, tu já neuznávám a nikdy jsem jí neuznávala a řekla jsem, že bych byla ráda, kdyby občas, když nepůjdou na výlety, tak že by si vzal tu flétnu a trénoval, nevím, jestli si to zapsali, jestli s tím souhlasila. Flétna je kvůli mluvení a kvůli dechu, že mu to pomáhá. Jenže on netrénuje no. Akorát jednou trénoval sám od sebe, loni, letos ještě ne.

T: A co jste ještě řekla, že byste si představovala, že by spolu mohli dělat a co by mu mohlo něco přinést?

M: Aby ho to bavilo, aby se nenudil. V jeho věku on má bujnou fantazii, i když míval epileptický záchvaty, je náladovej, někdy má dobrou náladu, někdy špatnou. Má rád v televizi pohádky nebo dývka. No a prostě je náladovej. Někdy s ním to jde nahoru a najednou z kopce dolů. Já to říkám furt. Někdy i holce, někdy i se mnou to takhle jde. Dobře, špatně.

T: On je v nějaké péči doktorů ? (ruch)

M: Nechodí k doktorovi tak často, jen jednou za čas. Na ségru nedá dopustit, i když jí taky zlobí, mě taky zlobí. Hrajou si spolu, ale co má rád tu šarinu (psa). Škádlení. Když se ho nebudu všímat, tak se urazí, mám dny, kdy bych ho nejradší uškrtila. Ale věnovat se mu musím. Jednou jsem si pořídila děti, tak musím a chci se jim věnovat. Nechci, aby z něho byl grázl, jako každá matka by si to nepřála. Já si taky nepřēju, aby byli feťáci, kouřili trávu, píchali si injekce, prostě nějaký ty špatný věci, to si nepřēju. Já jim třeba vysvětluju a vysvětluju jim to doted'ka, občas mi to ta dcera připomene, ale mamí, ty zapomínáš, že je jiná doba. A já říkám, já nezapomínám, že je jiná doba, já vím, že je jiná doba, ale občas vám to musím říct, že jsme toleto a to, i syn mi to párkrát řekl. Já říkám máš pravdu, že je jiná doba, ale já nechci, abyste se kamarádili se špatnýma lidma, abyste nezačali fetovat, krást. Špatný věci nechci. Holka je sice už velká pomalu osmnáctiletá, chodí ven, pouštím ji ven, on by taky nejradší chodil sám, chodí tady občas sám před barák, to o něm vím, ale nechci aby chodil sám na Václavák, na I.P.Pavlova nebo na Pražské povstání, tam bych ho samotnýho nepustila. Je pravda, že tady odtud jdou spolu z domova, pojedou spolu na Vysočanskou a tam se rozděljej, každej má jinde školu. Ona jezdí na Prahu 3 a on na Prahu 10. Ale mám snahu, učím ho to a budu ho to učit, aby se rozhlížel přes silnice, aby se s nikým nebavil...

T: Myslíte, že k tomu ta dobrovolnice taky přispěje?

M: Já si myslím, že jo. Vypadá, že je solidní. Na lidech se to dá poznat. Já jsem poznala hodně lidí, který jsou féroví, který jsou křiví. Ze začátku se vám zdají lidi takový namyšlení, já za ten svůj žívant poznala hodně lidí, hodně jsem se zklamala, hlavně s tím mým bejvalým, s tím jsem se nejvíc natrápila, nechci to rozvádět. Takhle dopadly i mé děti, aby měly takový trápení. My to trápení máme doted'ka, bohužel.

T: Jak tu bydlíte dlouho, máte to tu na rok, že?

M: Od srpna, 6 měsíců. Pak jdeme na sedmidomky, tam to máme na dva roky. Pak už po xxx letech dostaneme byt. Po 18 letech.

T: Jak vychází Vojta s jeho tátou?

M: To je jeho nevlastní. On nezná vlastního tátu. On je teď v kriminále, on myslí, že je to jeho táta. Já mu to neříkám a nechci, aby mu zatím to někdo říkal, kdž by něco, tak bych mu to už hůř vysvětlovala. Zatím jsou lidi při mně, akorát jedna osoba a tý to řeknu do očí, nezlob se Jirko, ale ty jseš vychlastanej, ty to v hlavě nemáš v pořádku, už jsem ti říkala, že to nemáš v hlavě v pořádku, já mám k tomu důvody, on ho nezná a nechci, aby ho poznal, on myslí, že je jeho táta pan Procházka a tak to zůstane. On říká tak jo. Já jsem výbušná, dovedu se zklidnit, děti mají něco, povahu i po mě. Řekla jsem mu Jirko, nezlob se, ale sereš mi, jseš vulgární, zapomeneš, co jsem ti řekla, jsi vychlastanej mozek, nemáš to v hlavě v pořádku. To je jediná osoba, která by mu to nejradši připomněla.

T: Jaký má Vojta vztah ke svým kamarádům, má nějaké kamarády?

M: No, zatím jakž takž. Má i nemá. Záleží jaké. S těma menšíma si sice hraje, ale není to ono. Těm věkově starším je deset, dvanáct, s těma si víc rozumí, ale ne se všema. Jsou děti, že si s nima nerozumí, to já taky jsem s lidma, se kterýma si nerozumím, že bych je nejradši i uškrtila. Ale neudělám to, protože si řeknu brzdi, děti jsou tu, za to mi to nestojí. A děti to učím taky. Chci, aby se bránily, to jo, ale odsud podsud, aby se brzdily. Pořád jemu to připomínám, že nesmí být drzej na lidi, že by se mu to jednou nevyplatilo. Nás rodiče taky učili, dělej si co chceš, braň se jak chceš, ale musíš se taky omezit, brzdit. tak to dělám i já se svýma dětma. brzdit.

T: Jak vychází s učitelkou?

M: Dobře.

T: A ve třídě s dětma?

M: Dobře. S dětma dobře, s učitelkou taky dobře. Akorát co mi řekla víš co Vojtau? Když tě někdo trápí 26.40. On je takovej hodně upovídanej. Já mám přítele, holka tady není, on tady byl a dávali jsme si pusu a on přišel, holka přišla domů a on Jano, máma se líbala. Já říkám Kubo, a on dyť je to pravda, já jsem vás viděl. To, co neví, tak nepoví. Má momenty, že prozradí i to, co by neměl. A v tomhleto ho musím hodně brzdit. I holka ho v tomhleto brzdí. Říkám mu, jednou se ti to nevyplatí, nemůžeš takhle mluvit. Má rád zvířata. To mu taky říkám, nesmíš hladit cizí zvířata, hlavně psy, může nějaký pes po tobě vyjet. Už na něho nějaký pes vrčel, málem vystartoval, ne jako, že by ho kousl a já říkám vidíš to, proč nechci, abys hladil cizí psy? On si to uvědomí, za nějaký den na to zapomene, jako by se nic nestalo a zase. Já si zvířátka přeji, ale bydlíme v tom azylu, kde je to špatný s těma zvířátkama. Nevím, jak to bude na těch Sedmidomkách, jestli si tam můžeme pořídit něco, jestli nám povolej morče, nebo křečka.

T: Jak chápete program 5P, jak byste ho popsala, co to je ?

M: Tak to vám nemůžu odpovědět, sama to nedovedu popsat. Sama to nedovedu vysvětlit, i když jsem dospělá, ani sama sobě nedovedu něco vysvětlit.

T: Když se Vojta schází s jeho dobrovolnicí, těší se na ty schůzky?

M: Jó, furt mi to připomíná, a kdy to bude a tak.

T: Když přijde, tak vám o tom vypráví?

M: Jak kdy. Na zítra se těší. Horší je, že nevím, co mu dám.

T: Já myslím, že je to všechno. Jestli vás ještě něco napadne ohledně dobrovolnice, jakou roli hraje v rámci vaší rodiny?

M: To se týká hlavně mýho dítěte, aby měl z toho nějaký užitek. On je třeba vzteklej, ale když je s ní, tak je hodnej. Když je se mnou, tak mě trošku víc zlobí. Když je ve škole, tak tam je hodnej. Říkám zajímavý, jednou bych někomu přála, říkám to i holce, vy si myslíte, že je hodnej? Já bych vám ho na týden přála, nevím, kdo by to vydržel. Jestli vy nebo já.

T: Jak zlobí?

M: Když zlobí, vymýšlí si strašný blbosti, nebo mi začne přepínat televizi, že se chce na něco dívat, tak si strašně vymýšlí blbosti. Nebo začne vytahovat šuplata. Prostě blbosti, blbost a blbost. Ale já si vždycky dokážu poradit.

T: Já myslím, že je to všechno, děkuji.

Přepis rozhovoru s Štěpánkou, dobrovolnicí Vojty – 1. kolo, leden 2011

T: Ty se scházíš s Mikulášem?

Š: S Vojtou.

T: Jaký to je?

Š: Super zatím. Zatím je to velmi příjemný. Viděli jsme se třikrát nebo čtyřikrát. On byl jedním z posledních, kdo byl představen, protože byl nemocný a prodlužovalo se to. Ale je takovej hodně živěj, otevřenej takže neměl vůbec žádný problémy s komunikací od začátku, nic takovýho. Je to takový fajn, no.

T: Jak probíhalo první setkání?

Š: Tady přímo?

T: Hm.

Š: Hráli jsme monopoly a byl prostě furt veselej už od začátku, tak jsme se tady docela nasmáli. Bylo to prostě fajn.

T: Co jste dělali ty další schůzky?

Š: Byli jsme na Petříně, tu další jsme jeli lanovkou nahoru, byli jsme v bludišti, pak jsme si venku hráli na hřišti, to bylo taky skvělý, protože on vymyslel, tam jak jsou ty různé prolejšačky, nějakou hru, nějakěj xfaktor nebo xstream. Já moc na tohle nekoukám v televizi, že ty lidi plněj nějaký úkoly a tak, tak jsme tam vyskakovali nad krokodýlami, na čas jsme se tam honili. Pak tu další, to byla play výstava, tam jsme byli všichni, to se mu taky moc líbilo, na to se mi ptá doteď, kdy tam půjdeme zase, ale to už skončilo. Pak jsme byli v kině, protože jsem byla nemocná, tak jsem to vzala kvůli tomu, že jsem věděla, že nebudu moct moc mluvit a nechtěla jsem to rušit, byla jsem těsně po nemoci a nechtělo se mi dělat žádný velky aktivity.

T: Co na tom bylo nejlepší?

Š: Celkově?

T: Hm. Jak poznáš, že ho to baví?

Š: On to dává celkem dost najevo. Je hrozně otevřenej, je se mnou hodně rádivej, že ho občas neukočíruju, že mi to přijde chvilka moc. Že třeba zdraví cizí lidi, hodně otevřenej všemu. Nejlepší na tom je, že se pořád smějem všemu spolu. Vymýšlíme kraviny.

T: Čemu se třeba smějete?

Š: Teď jsme třeba blbli s jídlem. Co vlastně furt říká, když jsme byli v tom bludišti, tak tam, jak to zvětšuje nebo prodlužuje celý tělo, tak tam jsme s rukama blbli a říkali, že to jsou párky a do toho furt dej si párek na mě, dělám, že to je s hořčicí a že ho nechci, prostě kraviny a tomu se smějem, i když po pátý už to tak vtipný není, ale není to určitě tak, že bych se tomu smála, že je hloupý, on vůbec hloupý není. Myslela jsem si, že to bude nějak znát, protože ta jeho maminka je taková pomalejší v něčem mi přijde, ale on určitě není, i když ona to o něm taky říká, prostě takový ten přístup s tý druhý strany. Mě přijde, že je inteligentní až až, chytrej kluk.

T: Jak probíhala komunikace s maminkou?

Š: S maminkou jsou takový dva problémy. Ona nemá kredit, alespoň ona to tvrdí, a já jí to věřím. A dvakrát nebo třikrát se mi stalo, že mi ho přivezla o půl hodiny později, což není úplně příjemný z toho důvodu, že já taky pracuju a musím si brát volno, a teď jsem měla naplánovanou nějakou aktivitu potom, přednášku, jakoby dobrovolnou, chtěla jsem jít někam večer, a ona si pro něho přišla o půl hodiny dýl, a já tam pak ani nemohla. Takže tohleto. Tak jsme se o tom tak nějak bavili. Teď jsem se domlouvala přímo s Vojtou, že ona mi ho bude posílat na Florenc, protože on nemá telefon, takže to možná půjde líp. On je i takovej, že jí na to upozorňoval. Druhej problém jakoby v uvozovkách jsou ty peníze. Protože ještě ani jednou mi to paní nedala, ale na druhý straně já v tom nevidím problém. Prostě vydělávám tak, že mi to nevadí. Naposledy jsme byli tady, dělali jsme něco, co mě vůbec nic nestálo. Já s tím určitě problém nemám. A už vůbec se mi nechce to po ní chtít, protože třeba když jsem na ní čekala, vlastně, že jí její táta, děda od Vojty přivezl nějaký jídlo, jakoby, že dělá asi v nějaký jídelně nebo tak, tak aby alespoň měli jídlo. Tak si říkám, že jsou to peníze, který pro ní něco znamenají. Ani nemám chuť to řešit jako problém. Jsem s tím nějak smířená.

T: Máš nějaký obavy ohledně Vojty do budoucna?

Š: Já myslím, že ani ne. Tím, že působí vesele, tak mi ani nepřijde, že má nějaký problémy.

V těch 5P je ta mamča někde jinde trošku, ale on mi přijde, že to ani moc nevnímá, přišlo mi, že

je to kluk jako každé jiné, z jakýkoliv rodiny, takže jestli se něco nezačne projevovat s čím on bude potřebovat pomoct, tak bych bylo schopná pomoct, a potom jediný je ten čas. Začíná sezóna a mám z toho trochu strach, protože tý práce bude hodně, tak doufám, že to bude v pohodě.

T: Jaký jsi čekala dítě? Jaký pro tebe byl výcvik?

Š: Víceméně takový, jaký jsem dostala. Takže super. Já jsem si spíš nepředstavovala, že to bude až tak pěkný, jaký to je. Zatím je to brzo na hodnocení jakoby celkově, měla jsem z toho takový začáteční strach, že si nesednem, ale to bylo od prvního pohledu.

T: Jak ti ho představili? Co ti o něm řekli?

Š: Že je z takovýhle rodiny, že ta maminka je taková, jaká je. Že má nějaký sourozence, bráchu v nějakém ústavu, kterýho ta maminka tím stylem nepřijímá, jakože proč bychom tam jezdili, vždyť on je stejně takovej, něco v tom stylu. Ale Vojta by ho zase rád viděl, že je veselej, otevřenej mi říkali. Pak vím, že mi říkali, že je tam možnost astmatickejšch záchvatů a epilepsie, ale že v mírné formě. A vím, že mi taky říkala Radka, že se snad občas počůrává a to si myslím, že snad nebude pravda, možná v nějakém stresu. A co je pravda mi přijde, že se dost bojí. Když jsme tady byli občas sami, tak já jsem šla třeba jen na záchod nebo on byl na záchodě a já jsem stála tady a on Šárko jseš tady? Tak jsem poznala, že se bojí. A i když jsme byli v kině na 3D a na začátku tam byli nějakí ptáci, tak on já se bojím, já se bojím, hned se chytal, je hodně kontaktní. Furt mě bere za ruku i sám, už od začátku. Že se i těší, to je i vidět z toho, že mu řeknu uvidíme se ve středu a on ne v pondělí, ne? Tak v úterý. Je vidět, že má i povědomí o tom čase. A půjdeme potom ještě někam se ptá třeba?

T: Máte něco společného?

Š: Já myslím, že je to takovýto blbnutí. Myslím si, že to co jsme zatím dělali, tak nás nějakým způsobem bavilo oba. Taky co by mohla být obava, že vymýšlet ten program furt dál a dál, aby to bylo zajímavý pro něj. Nemyslím, že by to byl až tak problém, ale že už jsem si říkala, co budem příště dělat. Takže půjdeme plavat. Sice až bude venku líp, tak to bude lepší, že se dá dělat spousta věcí, teď je to takový omezený.

T: Jak vybíráte ten program?

Š: Tak nějak spolu. Většinou to bylo tak, že jsem s něčím přišla, jestli by se mu to líbilo a tak. Teď přišel sám s tím, že by chtěl jít do dIvananadla. To mě překvapilo, tak jsem řekla, že něco seženem. Nevím, jak ho to napadlo, bylo to ten týden po tom kinu, možná, že to bylo nějak spojený.

T: Lišíte se v něčem?

Š: On je takovej hrozně dIvankej, na jednu stranu ho hrozně obdivuju. Tohleto já jsem nikdy nedělala až takhle, když jsem byla takhle malá. On jde k cizím lidem a řekne dobrý den. Ale je milej, nikdy mi nepřišlo, že to dělá hloupě, ale prostě blbne. Taková já jsem nebyla. Takže jako v tom. Jinak je to kluk, tak ty zájmy má trochu jiný.

T: Co tě na tom baví nejvíc? Jak chápeš tu svou roli, co pro něj jsi?

Š: Já jsem pro něj ten kámoš, což jsem začala vnímat až tady. A myslím, že to tak bere. Nejsem pro něj určitě vychovatel. Ten vztah je takovej vyrovnaněj. Nesnažím se ho do něčeho nastrkávat, vždycky se snažíme všechno řešit spolu. Jestli někam půjdeme, i tak jako celkově.

T: Když jsi to pochopila až na tom výcviku...

Š: Já jsem si myslela, že ten dobrovolník je ten, kdo má to dítě někam vést, je nějaká náhrada, když ta rodina nefunguje jak má, viděla jsem tady vychovatelskou roli. A tady, jak jsme se o tom furt bavili, tak jsem si říkala, ono je to mň zodpovědný, nemusím řešit nějaký věci, nejsem jeho máma, takže můžeme blbnout a dělat věci, jako by to byl můj kámoš jakýkoliv jiný.

T: Jak jsi se dověděla o programu 5P?

Š: Od Martiny, co tady je. Já jsem s ní dělala v čajovně. A tenkrát ona tam měla toho svého kluka, když jsem s ní byla na šichtě. Tenkrát jí to nějak nevyšlo a on tam byl s náma. Mě to přišlo jako super nápad. To je tak třičtvrtě roku nazpátek a než se to všechno dalo dohromady tak to. My jsme se viděli a říkali jsme, že bychom mohli vymyslet něco spolu, protože ona má podobně starýho kluka jako já. Oba jsou takový kontaktní a myslím si, že s tím nebudou problémy.

T: Takže jsi se přihlásila...

Š: Takže jsem se přihlásila, protože ona mi o tom řekla. to byly informace, který jsem získala od ní a líbilo se mi to. Líbila se mi ta myšJitka celkově.

T: Co se ti na tom líbilo?

Š: Jako smysluplná činnost a děti mám ráda. Děti mám ráda a baví mě ten vztah s nima, přesně jak to tady několikrát padlo dělat s nima blbiny, je to taková jiná dimenze lásky, nějakýho citu, který člověk k tomu děcku má. Protože jsem dělala au pair, jak jsem tady říkala už předtím, tak jsem něco takovýho už zažila, zase úplně jinak, byly to nějaký děti, který jsem poznala po nějaký době, nebyly z rodiny, ale museli jsme si najít spolu nějaký vztah, abychom byli schopný spolu fungovat, ale bylo to pak strašně pěkný. Člověk chce dělat i něco, co má pocit, že kromě té práce a povinnosti dělat něco pro někoho jinýho, ne jenom pro sebe a zároveň to dělá kvůli době, protože ho to naplňuje.

T: V čem tě to naplňuje?

Š: Mě to baví celkově. Já se na něj těším a už to rozzáření, ty oči, když se smějem, tak to je to, co mě na tom přijde nejvíc fajn. Zatím jsme neřešili nic, žádný problém, takže mi to nepřijde, že by byly nějaký problémy. On o něčem takovým nemluví, že by se třeba doma něco dělo a já se ho na to neptám, ani nemám potřebu, když on s tím nepřijde. Je to, jako bych šla s kámoškou ven.

T: Je na tom něco pro tebe obtížného?

Š: Zkoordinovat ten čas, protože já mám tu práci hodně časově náročnou a ještě je to práce, která nezačne v tu a v tu hodinu a skončí. Je to o tom, že teď mi někdo zavolá a já budu muset řešit konkrétní problém a sehnat průvodce za dvě hodiny. To se trochu bojím, že to bude problém, i když teď jsme vzali tři novy lidi, takže si myslím, že se to hodně rozptýlí a že ten jeden den, když to budou všichni vědět, že já prostě ne, tak by to musel být hodně velký problém, nebo moje velká akce, která by se zhroutila, ale mám z toho trochu obavu. S tím, že teďka ještě i ty supervize, ono se to na sebe nabalí. Ono je to znát, že je to velká část času. Ještě jak nejsem z tý Prahy, alespoň teď, uvidím, jak budu řešit bytovou situaci, tak je pro mě časově náročný ho odvézt, pak jedu hodinu a půl domů a ještě jeho vlastně odvézt na Rajskou Zahradu, což je pro mě přes celou Prahu. Tak to je jediný, co mi vadí. A s tím jsem do toho šla, z tohohle jsem měla strach od začátku. Myslím si, že se to dá i posunout, i bychom se vidali hodně často a myslím si až bude i dýl vidět a tak, tak že se to dá posunout, přece jen mu není pět a ta maminka je víceméně apatická a je jí jedno, kdy jí ho přivezu. Je blbý to, že ona asi nemá kredit a nemůže mi dát zprávu, abych se přesně z tohohle důvodu mohla nějak s ním spojit, aby mi řekla já to nestíhám, já tam budu o půl hodiny dýl. Já jí volám a ona mi řekne já už jedu a hned to položí. Ono je to blbý taky, že nám to krátí čas, co můžeme být spolu, protože já taky potřebuju mít návaznost, jak se dostat domů. Tak se vidíme o půl hodiny míň.

T: Jaký pro tebe byl výcvik a celý proces programu?

Š: To bylo úplně super. Nečekala jsem, že to bude až tak příjemný. Přišlo mi to celkově hrozně fajn. Ty lidi mi přišli hrozně fajn, ta zábava, byla tady sranda. Ještě víc mě to nabudilo, že v tom chci pokračovat. Na druhou stranu taky vyvstaly obavy, který jsem si předtím ani nepřipouštěla nebo o nich nepřemýšlela. Byla to třeba přílišná závislost dítěte na mě, což napadlo mě samotnou ale až v průběhu toho, že jsem o tom začala přemýšlet. Což vidím u toho Vojty taky trochu vidím, když říká uvidíme se zítra, pozítří a tam jsem to viděla ze začátku jako problém, ale problém to není. Neuvidíme, protože já mám hodně práce a uvidíme se v úterý jo? Ty problémy se nám ze začátku zdály příliš velký, ale řeší se to jako když to řeší člověk s kýmkoli jiným.

T: Jak vnímáš supervizi, je pro tebe podporující?

Š: Já jsem byla jen na jedny supervizi, protože jsem byla nemocná a ta byla ještě dokud jsem Vojtu neviděla. Takže to pro mě bylo bezpředmětný, ne bezpředmětný určitě ne, protože mě zajímalo, co si myslí ti ostatní lidi. Je dobrý, že se můžeme poradit, co s těmi dětmi dělat a jak co řešit. Když by to takhle mělo s Vojtou fungovat dál, tak si myslím, že to pro mě bude zajímavý, ale ne pro mě důležitý, protože tam zatím není co řešit. A když jsem říkala to s těmi penězi, tak k tomu nepotřebuju další rady. Jestli to není problém pro vás jako 5P, tak mě to nevadí. A to samý je domluva s tou mamkou o tom času. Myslím, že jsem schopná to zkorigovat, zavolat jí dřív a takhle. Je to spíš příjemný a zajímavá tady to, ale dokud neřeším nějaký problém, který sice může nastat, to neříkám, ale nepřijde mi to důležitý.

T: Nepřijde ti, že to zvyšuje tvoje kompetence v roli dobrovolníka?

Š: Nevím, jestli jsem to pochopila.

T: Jestli ti to nedodává sebedůvěru v tom kontaktu s dítětem.

Š: To bylo spíš ze začátku. Přišlo mi to hrozně příjemný. Po tom výcviku jsem začala nad sebou přemýšlet. Pro mě bylo hrozně důležitý si říct, že já nemusím dělat všechno, co po mě dítě bude chtít a nemusím dělat všechno, co po mě někdo bude chtít. Byl to pro mě zlomový bod jak jsme tenkrát tady nacvičovali nějakou tu scénku a říct mu to ne, to nedělej protože jako proč, že jo. A mě se to nelíbí a říct mu to tím stylem. To bylo hodně důležitý. Já tam necítím žádný problém, takže kdyby se něco dělo, tak to bude jiný, ale teď je takový, jako když jdeš s kamarádem ven. Nepotřebuješ o tom povídat dvě hodiny s dalšima lidma a říkat že jsi byla s kamarádem a máte nějaký problém. Když by tam cokoli začalo vadit, tak to asi bude mít nějaký smysl poradit se o tom, ale člověk to tak nějak vnímá sám za sebe. Když by se tam pak jednalo o tu rodinu, a on měl nějaký problémy, tak si myslím, že bych potřebovala radu. Ale zatím jsou to věci pod naší domluvou.

T: Kdybys měla nějaký problém, vnímáš to tak, že bys mohla zavolat koordinátorkám?

Š: To si myslím, že určitě jo. Spíš najít tu hranici, kdy už je to problém. Já si v tuhle chvíli neumím představit, co by ten problém měl být. Ta mamka je totiž taková, že v něm nebude umět probouzet sebevědomí, že ho spíš jako shazuje, jakoby i přede mnou. Ne, že by i chtěla, ale takovýto no, ty jsi úplně to, když jsi blbej jdeme. Tím stylem, ty jsi zlobil určitě, neblbni...v tomhleto stylu. On to nebere jako problém. On se na tu mamku taky těší, nepřijde mi, že by něco řešil. Třeba jo, ale se mnou se tak neprojevuje. Nepřijde mi, že bychom měli řešit, že bych z něj měla tahat co doma a tak. Teď mi říkal o kamarádce něco, tak si myslím, že má i kamarády i na tý play si s klukama povídali.

T: Pojedete na tábor?

Š: Já asi ne právě vzhledem k tomu, že pracuju, ale mamince jsem ty papíry předala, vytiskla jsem jí to, tak uvidíme, jestli se k tomu bude vyjadřovat. A Vojta říkal, že někde na táboře už byl. Jestli jo, tak určitě se mu to líbilo. Ty věci ho bavěj. Ono chce ho trošku postrčit, on na mě ze začátku na mě taky zkoušel, když jsme jeli porvův v tramvaji tak říkal ježiš to je nuda dvacet minut. Potom jsme to převrátili na něco jinýho, že už v tý tramvaji jsme vymysleli něco, co by nás tam bavilo, myslím si, že ho takovýhle věci bavěj. Tábor určitě, bude otázka, jak to maminka zvládne s penězi, protože se furt tváří tak že, já nevím, jestli je nějakým způsobem neživí ten její táta, ale ona nějakou práci má, právě mi řekla, že nedostala důchod, že mi nemůže dát ani těch padesát. Už se jí na to ani nebudu ptát. Protože to stejně bylo jen tak, že to bylo nastavený, že ona mi ty peníze má dát.

T: Je ještě něco co bys chtěla dodat na co jsem se tě ještě nezeptala?

Š: Ani nevím, kompletně jsem popsala, jak to teď cítím.

T: Tak děkuji.

Přepis rozhovoru s Vojtou – 1. kolo, leden 2011

T: Jak se máš?

J: Dobře.

T: A co tvoje dobrovolnice?

J: Štěpánka.

T: Štěpánka se jmenuje jo? A od kdy jí znáš?

J: Tak...mamí, kdy jsme se potkali?

T: Máma říkala, že asi tak před čtrnácti dny. Jaká je? Jmenuje se Štěpánka?

J: Hodná.

T: Jak vypadá?

J: Tak to si nepamatuju.

T: Ty si nepamatuješ, jak vypadá? Třeba kdybych jí měla někde potkat a ty bys mi řekl, potkáš jí na Václaváku a vypadá tak a tak, tak jak bys mi jí popsal? Jak bych jí poznala?

J: Podle krátkých vlasů. Má hnědý.

T: A dál? Je vysoká nebo malá?

J: Vysoká? Střední.

T: Je tlustá nebo hubená?

J: Hubená.

T: Co spolu děláte?

J: Chodíme na výlety.

T: Kde jste byli?

J: Byli jsme na výstavě.

T: Na výstavě? Co tam bylo?

J: Byly tam hračky.

T: Hračky? Na výstavě hraček jste byli?

J: No, a my tam hráli.

T: A co jste hráli?

J: Já jsem si tam hrál s kuličkama. Byli tam kuličky a takovej kolotoč, on se točil pořád dokola a tam se muselo do takový trubky hodit kulička.

T: Bylo to dobrý?

J: Jo.

T: A co Štěpánka? Hrála si s tebou?

J: Ne, ona koukala.

T: A co tam bylo nejlepší?

J: Ty kuličky.

T: A hrál sis taky někdy s ní?

J: Jo.

T: A co jste dělali?

J: Teď třeba bylo něco takový kulatý a tam se hrálo třeba na piáno, na housle.

T: A vy jste hráli spolu se Štěpánkou?

J: Ne, tam musel být jenom jeden. Já tam chci ještě, ale už to nejde.

T: Jak to?

J: Už nebude otevřeno.

T: Bylo to dobrý jo, co tě tam bavilo nejvíc?

J: Loď, my pojedeme na loď.

T: A těšíš se?

J: Jo. Já se furt na něco těším.

T: Jaká je Štěpánka?

J: Hodná.

T: Čím je hodná?

J: Hodná.

T: A do to je, že je hodná? Co dělá, že je hodná?

J: Teď si hrajem. Nebo ještě byli tam takový zrcadla a byly tam prostě jako parky. Místo korun byly boty.

T: Ty jo, a byla to sranda?

J: Jo. V bludišti.

T: Co na tom bylo do teď nejlepší s Štěpánkou?

J: Jak tam byly ty prsty a párky.

T: A smáli jste se? Byla to sranda?

J: Jo.

T: Jaký to bylo, když jsi jí potkal poprvý, jak sis ji představoval?

J: Hodnou.

T: A je taková?

J: Jo.

T: A co ti řekla máma? Než jsi jí potkal, co ti řekla, že budete dělat?

J: Ona jí taky viděla.

T: Já vím. Ale co ti řekla o tom programu?

J: Že máme schůzku, a ještě tam hráli hru.

T: Jakou?

J: Auto a tak dále. Můžeš si vybrat auto, cokoliv. A když si koupíš tři, tak platíš tři sta, když dvě, tak dvě stě, když jeden, tak jednu stovku a tak dále. Byly tam různé peníze. Musí se hodit kostkou, mě minule padlo čtyři. Když padne mašinka, tak si můžu koupit třeba jeden a tak dále.

T: A to bylo dobrý? Kde jste to hráli?

J: Bylo tam i vězení.

T: Kdo tam skončil v tom vězení?

J: Já. A musel jsem držet. A ona taky. A pojedem na výlet.

T: Těšíš se?

J: Jo. Já se nudím.

T: Ty se nudíš? To není možný. Tak hele, tak si sedni a normálně si se mnou povídej a nelež tam, já tu nebudu koukat na tvůj dřavý palec.

J: Chi chi chi.

T: Já to myslím vážně hele. Tak si sedni a místo toho, aby ses nudil, tak si se mnou povídej. Kdo vymýšlí, co budete dělat?

J: Štěpánka.

T: A jak to vymyslí, vždycky ti řekne hele, pojedeme na loď a ty řekneš jo nebo ne?

J: Jo. Já si můžu taky vyýšlet.

T: A co bys rád dělal?

J: Rád bych hrál na babu.

T: Na babu? Ale spíš až bude teplo ne?

J: To jde i v bytě. Těším se na prázdniny.

T: To bude super. A co ve škole, jak se ti tam líbí? Máš tam nějaký kamarády?

J: Mám.

T: Kdo je tvůj nejlepší kamarád?

J: Agáta.

T: A máš nějakýho kamaráda, který tě nebaví?

J: Pepu a Adélu.

T: A co dělaj?

J: Říkají mi starosto.

T: Starosto ti říkají? A proč?

J: Nevím.

T: Je něco třeba se Štěpánkou, co tě nebavilo?

J: Mě baví všechno.

T: Tebe baví všechno? A co tě baví ještě ve škole?

J: ? 9,50

T: A ještě něco?

J: Na počítači.

T: A co třeba holky koordinátorky? Radka. Znáš Radku, koordinátorku z 5P? Takovou tu paní, co jste s ní měli tu první schůzku?

J: Nevím.

T: Taková ta paní, co s tebou mluvila, než jsi potkal Štěpánku, v tý klubovně.

J: Nevím.

T: No dobře. a co tě ještě baví ve škole?

J: Matika.

T: A co čeština?

11,30

T: Jak dlouho myslíš, že se budete scházet se Štěpánkou?

J: Tři, čtyři měsíce. Pět měsíců.

T: Je něco, co se ti na Štěpánce nelíbí?

J: Je fajn.

3.kolo rozhovorů

Vojta

J: můžu u toho jíst?
V: můžeš, to je jasný, máš hlad?
J: jo, já nechodim na oběd tak jim jenom doma
V: a jak dlouho chodíš do té školy jak tam teďka chodíš?
J: nevím
V: nevíš
J: ne, už tam chodim dlouho
V: už od druhý nebo od třetí?
J: od třetí
V: a co Štěpánka?
J: dobrý
V: jo scházíte se?
J: jo, v ponděl, včera jsem byl se Štěpánkou a v pondělí ještě jdu, jdeme do na barrandov, tam je ten bazén
V: bazén
J: jo je tam hodně tobogánů, nejdřív půjdeme do tobogánů, potom půjdeme do takový bazénu, kde to jsou bublinky
V: ty jo těšíš se, jo a co jste ještě dělali se Štěpánkou?
J: včera?
V: no
J: hráli my byli v čajovně včera a hráli hry, já jsem vždycky vyhrál
V: ty jsi vždycky vyhrál jo?
J: jo ve všech tří her
V: ty jsi škovnej teda
J: vyhrál jsem v pecasu a ještě v mojí hře a ještě šachy jsem vyhrál
V: a co Štěpánka nebyla smutná, že prohrála?
J: no byla
V: a co ve škole
J: kolik máš
V: čtyři teďka pět. A co tě bavilo nejvíc se Štěpánkou doteďka?
J: kdy teď?
V: no jako od té doby co jí znáš.
J: všechno
V: všechno? No a co bylo úplně nejlepší?
J: všechno
V: a bylo něco co tě třeba nebavilo?
J: nene
V: a vždycky ji vidíš každej tejdne nebo jak často ji vidíš?
J: jak se domluvíme
V: jak se domluvíte, a někdy bylo třeba někdy, že jsi jí neviděl, nebo že ti bylo líto, že jsi jí neviděl?
J: uhm
V: kdy
J: co bylo včera? Čtvrtek?
V: hm,
J: ve středu jsem jí neviděl a další to nevím. Jo a další jsem vymyslel, když stoupneš na koníčka, tak se platí pět, když vstoupí někdo ti na toho koníčka platí ti dvacet a když už projedeš to celý kolodostaneš třicet. A dál už nevím, protože jsem to nehrál dlouho
V: a tady to mínus to je že se taky platí asi
J: ne to platíš, deset deset pět pět deset. To nevím, to tohle znamená, že můžeš jít kam chceš.
V: no dobře tak jo. A co Štěpánka, co je na ní nejlepší, jaká je?
J: dobrá
V: dobrá a co je na ní dobrýho
J: ještě dostaneš 6, 10
V: co je na ní dobrýho

J: všechno
V: všechno a co je na ní nejlepší
J: když jdeme do bazénu.
V: když jdete do bazénu. A je to zábava se Štěpánkou?
J: uhm
V: jo, co je sranda největší?
J: u
V: co je sranda největší?
J: bazén
V: bazén, a co je tam dobrýho v tom bazénu, proč je to tak dobrý?
J: že prostě se tam potápím a můžeš si tam dělat co chceš
V: a co Štěpánka, ta tě nechá dělat si co chceš?
J: ne, ale v bazénu je to nejlepší
V: a proč je to nejlepší zrovna v bazénu?
J: protože nevím
V: nevíš no a to a máš nějakýho kamaráda ve škole? Co?
J: jo
V: a jak se jmenuje?
J: Aleš Jeníček
V: a co by si řek Alešovi jaká je Štěpánka, kdyby tě s ní potkal, hele Honzo, tohle je Štěpánka, tohle je
J: kamarádka
V: kamarádka a co bys mu řek jaká je?
J: hodná
V: hodná a co na ní, proč je hodná, co dělá, že je hodná? Jak vypadá?
J: neřeknu
V: neřekneš já ji neznám. A co bys řek Alešovi, jak vypadá Štěpánka? Co bys mu řek kdyby chtěl vědět jak vypadá?
J: nevím
V: tak hele, tak si představ, jdeš s Alešem třeba na oběd ve škole o přestávce a Aleš se tě ptá, no Vojtae, tak ta Štěpánka, tvoje kamarádka a jak jak vypadá že je hodná, co bys mu řek?
J: nevím
V: no řekni, Alešovi ne
J: nevím
V: no nevíš, jak vypadá Štěpánka? Jak bys jí popsal
J: počkej, musíš jít na start
V: no dobře, tak jak vypadá?
J: má hnědý vlasy, nosí takovou bundu a kabelku a kalhoty
V: a chtěl bys bejt v něčem jako ona
J: ne
V: ne a v čem je nejhodnější v čem?
J: že chodíme do bazénu
V: a pomáhá ti v něčem?
J: jo
V: a v čem, v čem ti pomáhá
J: v čem? To už nevím
V: v čem ti třeba pomohla?
J: v čem s medvídkem
V: a v čem ti s medvídkem pomohla? S jakým medvídkem?
J: s papírovým
V: s papárovým medvídkem a jak ti s nic pomohla?
J: že to že mi pomohla stříhat.
V: a co jste dělali, co jste dělali, že ti pomáhala stříhat vy jste vyráběli medvídka?
J: uhm,
V: a jaký to bylo vyrábět medvídka

J: no lehký
V: lehký, a jaktože to bylo lehký? Ona ti pomáhla stříhat? Ty ses jí zeptal?
J: Jo
V: cos jí řek?
J: jestli by mi pomohla
V: a kdyby ti něco nešlo taky bys se jí zeptal?
J: jo
V: pomáhá ti třeba dělat úkoly?
J: ne to mám pana doučováka
V: aha aha tak to jo. A co by jsi chtěl se Štěpánkou dělat, že jste ještě nedělali. Máš něco takovýho?
J: ne
V: a co by jsi chtěl se Štěpánkou co už jste dělali?
J: na koně bych chtěl, to jsme ještě nedělali
V: na koně? Hm a řeks jí to
J: ne
V: neřekl jsi jí to, že bys chtěl jít na koně? Jo. A ptá se tě Štěpánka co bys chtěl dělat, nebo řekne co budete dělat
J: ptá
V: ptá se tě a co říká
J: no jestli bych chtěl dělat to nebo to a já jí vždycky řeknu, co bych chtěl dělat.
V: a ha no a baví tě to takhle?
J: jo
V: hm, to je dobrý. No a řek si jí třeba ty, co bys chtěl dělat, aniž by se tě zeptala
J: jakože ne
V: no a řek bys jí třeba sám, že chceš jít na koníčky, jo? No a to
J: počkej a já si musím, tady máš kartičku
V: no a co třeba jak ti to jde ve škole. Je to lepší? Jo jaký máš známky?
J: jedničky dvojky trojky
V: jedničky dvojky trojky to seš šikovnej teda a co budeš mít na vízo teďka
J: nevím
V: nevíš a co co ti jde nejvíc?
J: chování.
V: chování? Seš šikovnej teda. A co co to co by jsi chtěl zlepšit ještě?
J: matiku angličtinu a češtinu
Ruch
J: jdem dneska do klubu
V: jo to se máte teda a kdo to je tohle
J: Mikuláš ten doučovák
V: a je v něčem jako Štěpánka?
J: (že ne)
V: úplně jinej? A v čem, je Štěpánka třeba úplně jiná jako jiný dospělý?
J: (že ne)
V: a kdo by si řek, že je Štěpánka, kamarádka? A v čem je kamarádka
J: ve všem
V: ve všem i jako třeba nějaká kamarádka ze školy v něčem? Máš nějakou kamarádku ve škole?
J: uhm
V: jak se jmenuje
J: Katka
V: v čem je Štěpánka jako Katka, je v něčem jako Katka?
J: (že ne)
V: a je v něčem jako paní učitelka?
J: uhm
V: a v čem? Co
J: že je hodná

V: a je v něčem jako máma?
J: (že ne)
V: a je v něčem jako Mikuláš tady?
J: uhm
V: a v čem?
J: známky dává
V: kdo dává známky?
J: Štěpánka a Mikuláš
V: Štěpánka ti dává známky? Co Štěpánka ti dává známky? Za co
J: když něco řeknu správně jako správně
V: a co ti dává?
J: 1, 2, 3
V: opravdu? A za co ti dala jedničku?
J: ještě jsem nedostal a dává známky
V: jo
Ruch
V: no a myslíš, že třeba jak se jmenoval tvůj kamarád
J: Miki
V: no tvůj kamarád ze školy
J: Aleš
V: a myslíš, že by měl mít Aleš taky takovou Štěpánku?
J: ne
V: proč?
J: je zlobivej hodně
V: jo a kdo třeba by moh mít takovou Štěpánku?
J: všichni kromě Aleše
V: a proč všichni
J: protože jsou hodný
V: protože jsou hodný a proč by jí jako měli mít v čem by jim to bylo dobrý
J: nevím
V: co, bylo by to dobrý třeba pro Aleše mít Štěpánku?
J: ne
V: proč?
J: protože by ji zlobil
V: protože by zlobil a ty jí nezlobíš
J: ne
V: nikdy
J: nikdy, tak se zeptej mojí mámy
Ruch
V: a to a jak to vypadá když seš hodněj, proč jí nezlobíš?
J: jenom občas jí zlobim jenom občas a jinak jí nezlobim
V: jenom občas jí zlobíš? A jak to vypadá, když jí zlobíš?
J: Že dělám si z ní srandu
V: jo a jak to děláš, že děláš si z ní srandu
J: že se schovávám
V: že se schováváš jo a co Štěpánka na to?
J: no
V: taky si dělá srandu jo nebo se zlobí?
J: schovává se taky
V: a jak dlouho ještě myslíš, že se s ní budeš ještě scházet, jak dlouho by jsi chtěl?
J: 15 let
V: 15 let jo a je v něčem úplně nejlepší v čem je úplně nejlepší co je na ní nejlepší?
J: všechno
V: ale co všechno?
J: všechno

V: co všechno?
J: plavání, když jdeme do čajovny nebo když jdeme na válečky
V: a co třeba kamarádi ve škole, máš nějaký nový kamarády ve škole?
J: ne
V: jaký máš kamarády
J: tady mám a ve škole
V: no tak hraj no a a tak
J: mě už to nebaví
V: nebaví, tak jo
J: ono je to hlavní dlouhý a nebo mám ještě .. ale krátký
V: tak to nevádí stejně budem končit
V: a je v něčem Štěpánka větší kamarádka, než byla předtim jako větší kamarádka než byla předtim nebo je furt stejná?
J: stejná
V: a řek bys jí třeba kdyby tě něco trápilo nebo ja nevim, když bys něco nevěděl nebo tě něco trápilo, svěřil by ses s tím?
J: uhm
V: a co by ti řekla? Co
J: nevim
V: a kdyby tě něco trápilo řek bys jí to, a co by ti řekla?
J: nevim
V: zkoušels to někdy
J: ne
V: a řek bys jí to?
J: ne já se stydim
V: ty se stydíš? A jaktože se stydíš? Proč se stydíš?
J: nevim
V: jak tože se stydíš jak to je?
J: stydim se prostě
V: ty se stydíš ji něco říct? A proč
J: protože se bojím
V: a čeho se bojíš?
J: že mi vynadá
V: že ti vynadá? A ona ti už někdy vynadala?
J: ne
V: no tak vidíš a proč by ti měla vynadat a za co třeba?
J: nevim
V: a co bys jí řek, řek bys jí třeba, že jste se stěhovali?
J: ne, ona už to ví
V: a řek bys jí třeba proč jste se stěhovali?
J: ne
V: ne proč?
J: nechci to říct, protože to je ošklivý
V: aha no tak to bys jí teda neřek jo? A řek bys to někomu jinému
J: (že ne)
V: ani mámě?
J: máma to ví, protože šla se mnou
V: aha a mně bys to řek?
J: ne
V: a Štěpánce?
J: ne
V: ne?
J: nikomu
V: nikomu a tak ty nikomu neříkáš, co tě trápí?
J: ne oni too poznaj na mě

V: aha a poznala to někdy Štěpánka na tobě?
J: jo
V: a co dělala a cos jí řek
J: nic mi není
V: že ti nic není a bylo ti?
J: uhm
V: no tak když jsi říkal, že to na to bě poznaj
J: to bylo
V: no a Štěpánka to na tobě poznala a tys jí řek že ti nic není, tys jí too teda neřek
J: uhm
V: a nikomu bys to neřek teda
J: ne
V: ani Mikulášovi, ani mámě? Co
J: máma ta pozná
V: a když to máma pozná tak ty jí to řekneš?
J: jo
V: a Štěpánce ne?
J: ne
V: a ségře bys to řek?
J: jo
V: a Štěpánce ne?
J: ne
V: aha a co je na Štěpánce teda nejlepší?
J: všechno
V: že hraje hry,
J: uhm
V: dobře a jak dlouho si myslíš, že se budete ještě scházet teda ?
J: 15 let
V: a co budete dělat těch 15 let, co by jsi chtěl?
J: plavat
V: plavat, dobře a jak to teda probíhalo na tom plavání, jaký to bylo, když jste tam přišli, jaký to bylo
J: já jsem to neuměl, poprvé a potom když jsme šli podruhé tak jsem to už uměl
V: a kdo tě to naučil?
J: Štěpánka a i já umim plavat nejvíc pod vodou jinak nad vodou to mě nejde
V: aha a teďka už plaveš nad vodou nebo pod vodou?
J: umim i koukat pod vodou
V: pod vodou a předtím si to uměl nebo ne
J: uhm
V: a co tě teda naučila Štěpánka?
J: plavat
V: a jak tě to naučila?
J: nevím už
V: no co ti řekla, nebo ti to nějak ukázala nebo jak to bylo?
J: ukázala
V: ukázala ti to?
J: uhm
V: a tys to dělal po ní?
J: uhm a udělala i delfína
V: delfína, jo? Uka jak dělá delfína?
J: delfín
V: jak dělala delfína?
J: ona si lehla a já jsem byl na ní a šli pod vodou
V: uhm a nebál jsi se?
J: ne, já jsem koukal

V: ty jsi koukal? A s někým jiným by ses bál?
J: uhm
V: a se Štěpánkou ses nebál? A jaktože ses se Štěpánkou nebál?
J: protože to bylas moje kamaráka
V: aha tak to jo, tak to je super,
J: že jsme se znali dýl
V: aha a se mnou by si se bál třeba?
J: ne
V: se mnou se taky znáš
J: uhm
V: jo, hm no dobře a no a to tak jo no, tak já nevím co ještě bylo na tom plavání nejlepšího, když to je tak super to plavání?
J: všechno
V: no co to všechno?
J: no ten delfín a ta pod vodou jak jsem byl
V: a delfín byl jako že tě Štěpánka vzala a držela tě a ty jsi plaval?
J: Štěpánka plavala a já jsem se držel
V: aha tak to jo. Teda a kdo na to přišel. Na to dělat delfína, co?
J: nikdo
V: nikdo vy jste si jen tak hráli jo?
J: jo
V: to bylo co bylo úplně nejlepší napsat nebo nakreslit, co bylo úplně nejlepší?
J: z čeho?
V: se Štěpánkou
V: co to je?
J: já, to je bazén.
V: aha
J: a tady bylo co?
V: to taky, co bylo nejlepší
J: a tady?
J: co by sis přál dělat, co jste ještě nedělali?
J: a nevádí, že to vynechám
V: co bylo druhý nejlepší? Nevíš? Tak co tě nebavilo? A co to je? Co to je?
J: Křížek?
V: křížek, a co to znamená?
J: to nemůžu říct
V: to nemůžeš říct? No řekni mi to Vojtae
J: ne nene
V: no ale ty jo to je ruka jako a já to chci vědět
J: ale to je tajemství?
V: to je tajemství, tak mi to řekni, já to nikomu nepovím, fakt to bude naše tajemství a já ti příště přinesu ještě lepší omalovánky
J: co to bylo počkej, jo že mi půjčila mobil
V: že ti půjčila, a co?
J: mě nebavil závod, když jsem hrál na tom mobilu
V: že tě nebavil závod a proč?
J: protože to byla nuda
V: aha, tak to jo a co dělala teda Štěpánka když tě to nebavilo
J: já jsem dělal, že to mě baví, ta se jenom koukala a tady
V: co by sis přál
J: namalovat koníčka
V: já nevím, tak namaluj něco co dělá ihaahaa
V: a řekneš jí to že bys chtěl na koníčka?
J: jo
V: řekneš Štěpánce, že bys chtěl jít na koníčka

J: jo
V: a to je hezkej koníček, ten se ti poved
J: a tady?
V: Štěpánku jak vypadá
J: tady to je to nemůžu ukázat a tady?
V: Štěpánku
V: no a počkej co je tohle?
J: toast
V: toast? To je co to znamená
J: to je jídlo? Ty by si chtěl jídlo ty máš hlad?
J: no jídlo
V: a co to znamená?
J: neřeknu
V: řekni jo?
J: ne nene
V: Vojtae já to chci vědět
J: to je tam se dává salám a nebo sýr
V: a proč si ho tam nakreslil?
J: protože ho mám rád. A tady?
V: Štěpánku jak vypadá
V: zase mi to neřekneš?
J: ne
V: no to mi řekni ale
J: ne to si přeju
V: to si přeješ a ono se ti to splní když mi to povíš
J: pokémoni. A tady
V: co by sis přál ještě?
J: drakonama
V: co?
J: drakonama
V: něco co je úplně nejlepší?
J: dáma
V: jaká dáma?
J: to je to jak jsem hrál včera šachy. A tady
V: co tě nebaví nebo z čeho jsi byl smutnej?
J: knížka
V: knížka a co to je?
J: no knížka pohádka
V: tě nebaví pohádka? A jakto?
J: protože nerad čtu
V: nerad čteš? Hm a z čeho jsi byl smutnej?
J: z knížky

Matka Vojty a sestra

S: sestra Vojty

V: jak jste s tím spokojená?

M: ona tady dlouho nebyla, protože ona byla nemocná, pak on byl nemocnej pak pak já nevím co do toho byla

V: a jak jste s tím spokojená, třeba těší se kluk na ty schůzky?

M: a jo on vždycky

V: těší?

M: hm.

V: A víte co třeba spolu dělaj na těch schůzkách?

M: nevím protože s nima nejsem na těch schůzkách.
V: a vypráví vám o tom třeba?
M: málo, to musí bejt
V: a jak jste třeba se Štěpánkou spokojená, znáte jí nějak víc?
M: já jí moc neznám
V: a jste jak jste s ní spokojená?
M: hlavně Vojta je spokojenej
V: takže, myslíte, že je spokojenej?
M: hm
V: jak poznáte třeba, že je spokojenej?
M: jinačí no
V: jo a v čem třeba?
M: takovej veselej no
V: veselej a pozorujete na něm třeba ještě nějakou změnu jinou? A v čem myslíte že mu to prospívá?
M: no já nevím, když tam s nima nejsem tak to nemůžu říct, nevím
V: no ale jakoby
M: no jestli s ním jako kdyby mu to neprospívalo, tak to bych to ukončila
V: takže myslíte, že to pro něj má nějaký přínosy?
V: asi jako jo
V: a jaký myslíte, že to má přínosy?
M: to já nevím, toaletu to sem tady jsou otázky jak můžu napsat nesouhlasim, často, plně souhlasim, to jak to mám napsat?
V: no jestli souhlasíte s tím tvrzením?
M: snaží být hodný já
V: ne Vojta, snaží se být hodný, záleží mu na jejich pocitech?
M: no dyť jo
V: jestli myslíte ano ne
M: já nevím tohle by měl já vám ne na toaletu sou
V: je neposedný nevydrží dlouho v klidu, myslíte, že je klidnější?
M: nevím jak se to vezme, nastejno
V: často ho bolí hlava nebo břicho nebo něco na těle. To nikdy neměl
M: ne a taky s tím nesouhlasim, protože on si rád vymejší. A taky ve škole si rád vymejší.
V: jo takže to někdy má nějaký nevolnosti nebo ho bolí hlava?
M: no když ho bolí hlava nebo má nevolnosti, tak to poznám protože sedí a je klidnej, ale jinak když ho začne, když něco má udělat, tak si začne vymýšlet tak
V: často se dělí s jinými o jídlo nebo o tužky nebo tak
M: o jídlo se nedělí doma, ve škole nevím a ve škole těžko protože většinou chodí domů, tak s tužkami to jsem mu zakázala
V: takže tužky jste mu zakázala?
M: no ve škole aby půjčoval tužky nebo pastelky to ne to prostě ne ať má každej ve škole mít svoje ne
V: no jasně. Umí se rozzlobit a často se vzteká. Vzteká se někdy?
M: jo umí to se vztekat, teď se vztekal nedávno.
V: a proč se třeba vzteká?
M: něco se mu vzteká a on jemu se to nelíbilo, pak byl drzej na ségru tak dostal přes zadek no
V: proč se třeba vzteká?
J: protože říkám, že něco kor když má po sobě něco uklízet tak tuplovaně
V: a teď bydlíte tady v tom novým bytě vidíte?
M: no
V: a bydlíte tu dlouho?
M: měsíc
M: měsíc, to bude, ne jo bude
V: takže vy jste se stěhovali?
J: od prosince, jo měsíc to bude

V: takže to máte v nájmu
M: zatím jsme podepisovali smlouvu, zatím se jeho tatínek neodolal
V: a předtím jste bydleli kde?
M: tam jak jste byla ve Vavřenový, tam jsem měla smlouvu, tam jsem měla, já mám s tím problémy do teďka a tohle nerada to rozebírám
V: takže jste se museli stěhovat jakoby nečekaně?
M: no tak dá se to tak říct
V: často je sám?
M: no tak to není
V: často je sám nebo se straní jiných lidí
M: no když chce tak je sám
V: ale je spíš společenskej, že jo? Takže to nesouhlasí. Obvykle dělá co mu jiný překáže.
M: tak to nedělá. Mu radila, mu radila doteďka to ho musím nutit.
V: myslíte že je samostatnej?
M: musí bejt
V: a v čem třeba jak se to projevuje?
M: když je samostatnej, tak si musí umět hrát a ne zlobit támhle Čikinku naši
V: tu máte taky novou že jo?
M: ne tu máme už 4 měsíce, jsme jí dostali, teď jí bude 7, 5, 6, 7 tři měsíce jí máme
V: vy jste jí dostali někdy v létě nebo v září
M: 3 měsíce
V: hodně se trápí
M: u něho je to taky takový všelijaký, to se nedá říct
V: tak třeba že s tím částečně souhlasíte, myslíte, že se třeba kvůli něčemu trápí?
M: on to nedává najevo to je to
V: a myslíte, že se trápí třeba?
M: hm, hlavně to nedá najevo
V: hm, takže částečně souhlasí. A vy to ale na něm poznáte?
M: jak kdy no
V: snaží se pomoci, když se někdo poraní nebo mu je špatně. Je pořád neklidný nebo sebou šije.
M: to je různý
V: má jednoho dobrého kamaráda nebo i více
M: no má
V: není to jakože souhlasím
M: no nesouhlasím, nemá jich úplně hodně, ale tady začíná teprv tady až tady
V: takže má nový kamarády?
M: až tady, má dva nebo tři,
V: hodně se pere, dokáže donutit jiné, aby dělali co chce on.
M: no on se nepere, on by radši jinej aby dělali to co chce on
V: často je nešťastný smutný nebo plačtivý
M: říkám že je toaletto nevim co zaškrtnout tady to to
V: jo a co byste třeba řekla k tomu často je nešťastný smutný nebo plačtivý?
M: nevim
V: jo, jiní lidé v jeho věku ho obvykle mají rádi?
M: jiní
V: jako kamarádi v jeho věku
M: ale jo, jsou jiní, že ho maj rádi
V: hm, já myslím, že jo no
V: snadno se soustředí, má potíže se soustředit,
M: taky částečně
V: v nových situacích je nervózní, snadno ztrácí sebedůvěru
V: nesouhlasí
M: nene
V: jak to je třeba, když má dělat něco nového nebo
M: tohle tam zaškrtnu takhle

V: často mu vytýkají, že lže nebo podvádí nebo takhle
M: no to jo to mu vytýkají, to je šmejdič
V: tak tohle souhlasí
M: co
V: tohle často mu vytýkají, že lže nebo podvádí
M: jako často ne ale někdy jo no
V: jasně, částečně
M: tak on je ještě malej no tak to je hrozný
V: jiné děti nebo mladí si ho dobírají
M: to je to si dobírají a to dost často
V: často nabízí pomoc jiným dětem
S: jo to pomáhá
M: ale částečně, tohle neplatí tadleta
V: dělá věci s rozmyslem
M: tak to dělá
S: no no jako jo, dělá
V: bere si věci, které mu nepatří z domova, školy nebo odjinud
S: no tak to ne
M: to taky ne
V: lépe vychází s dospělými, než s osobami jeho věku
M: s dospělými
V: hodně se bojí, snadno se nechá vystrašit
S: no jak kdy no
M: jak kdy no u něho to je všelijaký no. Takže nesouhlasím částečně
S: prostřední
V: práci kterou dělá také dokončí a je soustředěný
M: jak kdy taky no a češti, a ty známky no, čeština
S: to má horší no, to si zhoršil, čtyři má, dyť to má v žakovský
M: matematiku to má stejný, to má mezi 3-4
S: ne nemá mezi 3-4, vždyť má dvojku z matiky
M: jo
S: no jasně
M: angličtinu má poslední známku jedničku
M: celkový školní výsledky to nevím, dvojka
V: a v čem teda myslíte, že mu třeba ten ?
M: a ten
S: a ty známky jsou jako na vysvědčení jo?
V: ne to je jen tak celkově
M: to není na vysvědčení to jsou jenom jakoby
S: jo aha
V: a on chodí, kam teď chodí teda do školy?
S: na Jinovskou pořád
V: takže tam chodil i minulej rok? A vidíte na něm třeba, že mu ten program Pět P v něčem prospívá?
S: no jo
V: a v čem třeba?
S: ja nevím, je takovej víc kamarádštější, jako že se rád víc kamarádí, já nevím, učení asi ten doučován, to jako jo, ale takovej jako furt se ptá, co Štěpánka, kdy přijde Štěpánka, jo. Hrozně rád s ní je, ten by jí furt volal zas to je hrozný
V: a víte, víte třeba co s ní dělá?
S: jo tak minule minule to bylo před vánocemi, to byla zima, tak to byli tady. Tak ona mu donesla dárek k vánocem, dělali sobíky a takovýdle jakože vyráběli, nebo choděj různě na Haloweenu nebo na různý akce, do aqvaparku půjdou teďkon, na Barrandov, pokud nebude nemocnej jako. Plavat spolu choděj to jako jo a Vojta je strašně rád, že může jít plavat, protože smámou nechodí, že jo. Nebo nebude protože to. Byli v kině, pak si furt hrajou že čarujou a takovýdle

M: a v čajovně byli
S: jo v čajovně taky byli
V: a co ho na tom baví nejvíc teda?
M: se Štěpánkou ho to baví
S: jeho to baví se Štěpánkou hrozně moc, jako, on s ní je rád, jo. On jako přijde, vždycky je takovej jako veselej, jako je vidět, že jí má rád, že mu to prospívá,
V: a vidíte v tom nějakou změnu v něm teda nebo v nějakym jeho chování ?
S: no je takovej spíš přátelštější
V: a ohledně vás, kontaktu s programem, máte nějakej kontakt s programem?
S: no tak jako já tak maximálně zvednu telefon když volá Štěpánka tak jako to, ale jakože normální, že jí jako řeknu ahoj když tady byla a tak
M: to je ségra
S: no tak to je snad jasný
V: no tak jo
S: myslím, že pro něho je to přínosem, jo, on je i takovej klidnej, když přijde od ní tak je takovej klidnej. Prostě teď jak byli prázdniny, tak on strašně zlobil, prostě pořád tady běhal se psem, on štěká, řve, a když přišel od Štěpánky tak byl takovej klidnej, no.
S: myslím si, že kdyby třeba ja nevím, by se mu měl vyměnit ten člověk tak i by z toho asi byl špatnej, kdyby jako měl někoho jinýho.
V: a jak myslíte, jak to vidíte třeba s nim do budoucna, myslíte, že se třeba budou scházet, ještě dlouho?
S: jo tak to jako nevíme tak doufáme že jo. Jako on ji fakt má rád. Mu psala o vánocích, tak on hned jako je Štěpánka,
V: to je super, hm
S: on furt o ní mluví, kdy pujde ven, když volá, tak hned, je Štěpánka volá, jů my jdem ven jo. On včera měli jít ven, jako šli do tý čajovny, tak tady seděl a no já jdu dneska se Štěpánkou, já se tu musím připravit a už mluví jen o ní no
V: tak to je dobrý a máte třeba nějaký obavy ohledně Štěpánky nebo Vojtaa nebo ?
S: hm, tak jako jediný, že se scházej, třeba já nevím večer, pak co se vrátěj, tak já nevím, jako do sedmi a teď ona třeba pospíchá, tak ho nechá samotnýho, tak je to takový jako jo, to se bojíte o toho kluka, že jo tak přeci jenom mu ještě není tolik. Tak jako on ji má rád, tak to je to hlavní, on když by někoho neměl rád, tak by ani s nim nešel, ale on Štěpánku má hodně rád, takže s ní chodí ven.
V: tak to jo dobře

Štěpánka dobrovolnice Vojty

Rozhovor probíhal u Štěpánky v kanceláři, se Štěpánkou jsme se v úvodu bavily, že jsem byla u maminky Vojty a mají stěhovat, z čehož byla překvapená, protože o tom nic nevěděla. Zmiňovala v tom smyslu obtížnou komunikaci s maminkou ztěžující domlouvání schůzek.

V: tak asi začnem tím, jak se vyvíjí váš vztah s Kubikem?
M: Já myslím, že jako on se nějakým způsobem nevyvíjí, ale prostě víceméně mi ten vztah přijde hodně stejnej, jako, furt je to fajn, prostě my neřešíme žádný zásadní věci, prostě je to víceméně tak příjemný jak to víceméně bylo od začátku.
V: A měli jste přes prázdniny nějakou tu etapu, kdy jste se neviděli třeba?
M: přes prázdniny ani ne, ale potom, já jsem byla tři týdny na dovolený a potom nějak jsem do toho ještě byla nemocná, ta tak byla nějaká doba, kdy jsme se nějakou dobu neviděli, ale už přesně nevím, jak to bylo třeba na ty tejdny, ale jinak víceméně pak když jsme se viděli, tak to víceméně úplně navázalo na to jak jak se vidáme normálně, takže to ani nebylo znát.
V: a co spolu děláte, kdo to vymýšlí a jestli Vojta taky iniciuje kam půjdete?
M: (smích) jo taky. On vždycky že jako, protože si pamatuje ty věci poslední, kde jsme byli, tak vždycky ještě když mu třeba telefonuju tak a Šárko, já vím kam bysme mohli jít a vždycky řekne to co kde jsme třeba byli naposled nebo tak nebo co ho napadne. Ale tak nějak že se vždycky snažíme tak vymyslet něco spolu. A právě jak teď bydlel na tý Novodvorský tak nebo jestli tam ještě jsou tak já bydlím kousek takže většinou teďka to bylo tak, že já jsem dojela za ním, vyzvedla jsem ho, protože jak je právě hrozně špatná ta komunikace s tou mámou tak on kolikrát

někam nepřišel a tak, takže jsem si říkala, že pro něj budu jezdit no a tím pádem jsme vymýšleli aktivity, co jsou prostě poblíž, abysme někde nemuseli moc zajíždět. Takže prostě když bylo dětské kino prostě poblíž, tak jsme šli do kina, pak jsme byli na strašidelném lese taky v Modřanech, protože to je všechno taky dosažitelný nějak. Nebo vyrábíme nějaký věci co měli vlastně na Vánoce, přání, nějaký lampióny, a tak různě no.

V: a jak bys charakterizovala tu tvoji roli ve vztahu, co si myslíš, že mu přinášíš Kubikovi?

M: Já myslím, že nějaký takový rozptýlení a jakože spíš spíš zábavu, že v tom vidí víceméně spíš zábavu. Asi tak jako vypne ode všeho co co jako tak zažívá, jestli vůbec to umí vypnout, protože mně přijde, že on je tak v pohodě pořád. (smích). Ale myslím, že ho to baví že se na ty akce vždycky jako těší, že prostě má pocit, že se něco bude dít a jako že to bude fajn, víceméně.

V: A jak si myslíš, že by tě popsal?

M: ježiš to nevím, (smích), to nevím ty jo, druhý velký dítě (smích). Nevím no, jakože myslím si, že jako by by mohl říct, že je se mnou zábava, protože jakoby víceméně ho bavěj ty věci co děláme, takže

V: a jak ty bys popsala jeho?

M: no že je skvělejší, úžasnej, živej, strašně živej, milej chytřej, přátelskej.

V: a co spolu máte společnýho?

M: no asi to nadšení pro různý takový ty věci, který spolu děláme.

V: a podle tebe, co mu ten váš vztah přináší, jestli pozoruješ, že se od tebe něco naučil?

M: já nevím no, já nějaký takovýhle pocity třeba mám, ale nevím jestli to je třeba jenom jako z mé strany protože přeci jenom před rokem, když jsme se setkali, nebo víceméně to bude rok, tak byl jakože že hodně mladší a byl i s tím mluvením docela že měl to mluví teďka líp, ale to si nejsem jistá, že je jenom jako z mé strany, to to si ani jakoby nemyslím, ale myslím si, že nějaký takový sebevědomí, já se mu snažím dost jakoby když třeba něco dělá dobře nebo tak, tak jakoby, že mu v tom vždycky fandím tak on vždycky chodí a ukazuje mi v metru jak vlastně čte a prostě sám od sebe jako, takže si myslím, že možná i tady to že doma to prostě tolik nemá, že by ho někdo za něco pochválil, takže je vidět že je za to vždycky hrozně rád, že i takovýhle věci no.

V: a existuje nějaký zážitek nebo období co jste spolu strávili, který bylo výborný, že ti utkvělo v paměti?

M: já nevím no, já fakt říkám, že ono jje to furt hodně podobný, ale asi teď tím že byla nějaká schůzka minule, předminule, když jsme vyráběli, jo když jsme byli u nich doma, tak že jsme jakoby, že jsem se smála i já úplně upřímně i já, protože to jsme spolu i nějak blbli, vyráběli jsme nějaký věci a bylo to hrozně příjemný. Tak já jsem vlastně dělala i nějaký testy, nějaký hry, na ty plavby na toho Mikuláše, to jsem s ním dělala, tak to ho hrozně bavilo, tak to bylo i pro mě jako zadostiučinění, že ho jakoby to baví a pak nevím, pak třeba když mi jakoby přines náramek vlastně, kterej sám vyrobil tak to bylo hrozně hezký tak to jsem říkala to jsi dělal někde ve škole nebo co, tak ne to jsem dělal pro tebe doma. Že si to člověk pamatuje no, že to bylo takový milý.

V: a žádal tě třeba někdy o radu nebo s něčím pomoci?

M: to právě ani ne no, nebo jako my když spolu někde jdeme tak je furt jakoby veselejší a neřeší vůbec jako nějaký věci který by byly nějak jakože těžký nebo takhle ohledně té rodiny. A já jsem si říkala že pokud on se do toho nějak nebude pouštět, tak já do toho šťourat nebudu a nechám to prostě na něm, že si myslím, že ten pocit může mít, že by za mnou s tím jakoby i mohl přijít, ale já si myslím, že on je i tak otevřenější, že by to i řekl, pokud teda v sobě něco nedusí úplně, že prostě, nevím

V: a jak ho třeba podporuješ, jestli můžeš popsat nějakou situaci?

M: jako ohledně, já nevím, no mě právě teďka napadá ohledně třeba když něco udělá dobře tak třeba v tom metru, že on vždycky čte, nebo když třeba někdy řekne byla úžasná taková historka když jsme byli vlastně bruslit na letný, a on fakt neuměl říkat to r, byl tam takovej pes, kterej se dejme tomu se jmenoval Klára a on ještě jak má rád ty psy, tak furt volal Klálo, Klálo a to já jsem mu říkala, kubo ona se tak nejmenuje, takhle prostě neprijde, když je to Klára, že jo tak on se snažil a fakt jako řekl to slovo Kláro, řekl to, a tak ten pes přišel ne a já jsem úplně říkala jako děkuju Bohu že to takhle vyšlo a on ty jo prostě to je hustý a to mi přišlo hrozně fajn no

V: a podle tebe jaký je tvůj nejlepší přínos pro Kubika?

M: já si myslím, že celkový takový odlehčení, že fakt dělá věci, nebo si to myslím, který by jinak normálně nedělal a fakt se snažím to jako teda myslím i z jeho strany, protože se spolu hodně

smějem, že tak jako blbnem, takže takže já si myslím, že je tohle je prostě nejdůležitější, že se tak nějak odreaguju a blbnem, a jsem nějak prostě nějaký jinej vzor než má třeba doma a taky jako snažím se ho vychovávat, taky no když občas komentuje nějaký věci nesnažím se mu říkat tohleto nedělej, ale tohleto bych nedělala, ale je to i třeba ohledně jako jinejch situací, který člověk vidí. Aby to měl z toho, že je to jen můj postoj k čemu já nevím teď mě fakt nic nenapadá, když třeba mluví sprostě nebo cokoliv tak jako jako tak nějak vždycky oklikou spíš než že třeba že bych něco říkala k tomu, takže prostě člověk dává najevo nějaký názor, kterej třeba doma nezískává, takže pro tu výchovu jako takhle.

V: a byla nějaká chvíle, kdy jsi cítila že jsi mu opravdu pomohla, že byl třeba smutnej, nervózní, měl nějaký starosti?

M: když on smutnej ani nervózní nějak není no (smích) takže myslím že ani ne

V: nebo když chtěl jenom v něčem poradit s něčím pomoci

M: když on fakt takhle jako on prostě jako furt dělá nějaký kraviny a jak prostě to pak jsou ty chvíle kdy třeba prostě není schopnej něco jakoby říct, že jo kdyby tak když třeba chtěl platit nebo takhle, že jo, tak ho člověk prostě drží, dává mu najevo, že prostě je to jedno a tak jako máme na to klid, tak v pohodě, že jo. A pomáhám nějak tímhle tím stylem ale jakože opravdu on ani nepřijde smutnej na tu schůzku, on už křičí od začátku a směje se, že jo tak (smích) na tohle není nějak prostor no.

V: a byla nějaká situace, kdy jsi cítila trochu odstup nebo nepochopení z jeho strany?

M: to taky ani ne, jako fakt si nic takovýho nevybavuju

V: dobře a co vidíš na činnosti dobrovolníka v Pět P jako nejlepší?

M: tak právě ty jako pocity, který s ním mám, že je to na jednu stranu zadostiučinění i pro mě, ale že mě to baví jako s ním bejt. Prostě je to sranda no, že si to oba jako prostě užíváme

V: a nějaká největší výzva na tom co děláš?

V: a nějaká největší výzva?

M: jako předtím?

V: jako celkově, celkově na tom dobrovolnictví, no

M: no jako pro mě je to jako ten pocit přesně to, když vidím, že je to dítě šťastný, že je spokojený, že se směje, tak jako to je víceméně to je odměna, když prostě já odcházím z té schůzky tak prostě mám dobrou pocit že jo tak jsem víceméně veselá taky, že jo. Prostě když prožijem něco že mám pocit, že to jeho bavilo i mě. Kor jako pak když jsme něco vytvářeli tak taky, třeba ten lampión nebo to přání naposled, to taky, myslela jsem že bude pro mámu, nakonec bylo pro ségru, jsme dělali vánoční jako (smích), tak třeba něco si z toho i odnese

V: a je něco co bys třeba chtěla změnit na tom vašem vztahu?

M: ani ne, jakože to jsou pak takový ty technický věci, právě teďka uvidíme jako ohledně toho stěhování a tak, právě že to už jsou pak jako ty praktický věci, že mám problém s tím jak pro něj dojíždět včas a vracet ho, protože zatím nedojíždí a pokud by zas měl někdy bydlet dál tak tak to bude problém, ale to jsou věci který jsou v tom vztahu dál, to nejsou věci v tom citovém, ale co je kolem toho no

V: a je něco, čemu se třeba v té konverzaci s ním vyhýbáš nebo co před ním nemůžeš říct?

M: jako určitě ne. A já, jakože i věci co jsou v té jeho rodině, tak třeba jsme lehce natulkli, ale nikdy jsme se k ničemu nedostali a prostě jako neměli jsme problém žádný. Protože my o žádných celkově těžkých věcech se nebavíme prostě, nebo ani, on si vymýšlí furt nějaký věci jako věci jakože prostě hraní, on je furt dost dětskej takže takovýhle věci taky.

V: jo a je něco podle tebe, co s tebou nesdílí?

M: jo tak to nevím, to by asi si musel říct taky on

V: názory nebo pocity? Napadne tě něco? Ne

M: nevím

V: a jaký je vztah vlastně s jeho rodinou?

M: no tak jakože já si myslím, že já s tou jeho mamkou vycházím hodně dobře, že ona vlastně jakoby já se na ní snažím bejt jako hodně slušná a tak a je to vidět, že i z té její strany i když třeba se jako lehce rozčílí jako nebo by se rozčílila, tak člověk jí umí nějak stáhnout dolů, protože jakoby jsme vždycky všechno řešili v klidu ale zase jakoby z toho praktickýho hlediska jako ta komunikace, že je těžší, no. Ale to už prostě asi jiný nebude, dokud Vojta jako právě nějak

nedroste, aby si ty věci mohl jako úplně ošéfovat sám, teďka prve on je závislej na tom, že já prvně zavolám mámě a až potom se domlouvám třeba s ním.

V: a pozoruješ nějak že má na tebe ten vztah s Vojtou vliv, třeba na tvoje další vztahy?

M: tak asi, já nevím, že tak jako o něm občas mluvím nějakým způsobem jako s lidma s kterýma tak nějak funguju. Buď je to doma nebo s přítelem, nějak ještě nějak asi dalekosáhlý dopady to asi nemá.

V: a v čem si myslíš, že by byl žIvant Kubika jiný, kdyby se s tebou nescházel?

M: tak akorát by přišel o ty věci který spolu děláme a jakože nějakou srandu co mám ten pocit jako já a jestli je za tím v tuhle chvíli něco víc pro něj tak já to prostě neposoudím, takže nevím.

V: a co tě tak v tom vztahu drží, abys s v něm pokračovala?

M: no to že je s ním sranda. (smích) ne, že to je prostě fajn, on je prostě strašně fajn kluk, takže já se na něj těším jakoby na kámoše, že tam prostě není nic jako že by to člověk bral jako povinnost nebo tak.

V: a co byla tvoje motIvananace pro tu práci dobrovolníka?

M: jo já jsem se o tom tak nějak dozvěděla od kamarádky, zalíbilo se mi to, nadchlo mě to a říkala jsem si jako, že bych to mohla zkusit a pak vlastně ty semináře Pěti P co byly na Andělu, říkala jsem si vlastně, že bych mohla, že že to chci dělat, že člověk se chce angažovat prostě trošku někde jinde, ještě někde jinde než chodit do práce a další. (smích)

V: takže ta motIvananace pořád pokračuje?

M: jo (smích)

V: a jak vidíš vztah s Kubikem do budoucna jestli myslíš, že se budete scházet jako dál i třeba za pár let nebo že budou následovat nějaký změny?

M: uvidíme no, protože teďka je pravda, že byla supervize vlastně jakoby na andělu a jedna holčina tam odcházela, tak já jsem si říkala to je úplně to je divný, vždyť ona nastupovala vlastně jakoby se mnou a teď odchází tak pak mi došlo, že ono vlastně už těch deset měsíců uplynulo, což mi přišlo jako strašně dlouhý časovej horizont a nevím jak to budu zvládat, jakoby celkově, protože člověk nikdy neví co se bude dít a právě mně překvapilo, že jsme spolu s Vojtou strašně dlouho a pprávě, že to ani nepostřehávám, takže určitě budu pro abysme to prodloužili ještě jakoby dýl. A určitě bych s ním chtěla bejt v kontaktu víceméně pořád už, nějak, ale jako samozřejmě jsou tam faktory který můžou nastat, může se odstěhovat z prahy, což je taky docela reálná věc, takže se prostě uvidí jakoby.

V: já mám teď nějaký otázky na Vojtu, co se týče jeho temperamentu, kontroly a samostatnosti. Tak jak Vojta reaguje, když mu něco nejde, třeba když prohraje nějakou hru, jestli se to mění, střídá nějak ty nálady?

M: tak asi vždycky je jako rozčílenej ale tak jako, žádný ne že by byl agresivní takovej jako je každěj, já nevím, tak jako. On se projevuje hodně spontánně. Takže jakoby asi nějak jo, ale nějak si to ani nevybavuju takže

V: a umí se soustředit na jednu věc nebo dělá víc činností

M: on se umí soustředit na jednu věc tak 10sekund (smích), ne jakože umí, ale je na něm vidět to že prostě jakoby ty činnosti chce střídat, že má pocit, že už to není taková zábava jako na začátku, tak prostě už chce zase dělat něco jinýho

V: a stalo se ti někdy, že třeba ztratil nad sebou kontrolu?

M: (kroutí hlavou-ne) ne

V: a jaká je jeho běžná nálada teda?

M: veselá (smích) jakože veselá, že jak on se i dost předvádí jako si myslím, ne jenom přede mnou ale jakože je to dost šoumen takovej a takovej jako hodně živej, takže takže prostě je v něm ta energie cítit ale tak jako příjemně jako ne že by byl zlej nebo agresivní nebo tak

V: a umí vyjádřit svoje pocity? Jestli je třeba vyjadřuje nějak hodně nebo málo?

M: když to je právě to, že já ho znám jakoby víceméně z tý jedny stránky. Já si myslím, že on umí vyjadřovat pocity, že je vyjadřuje, že je veselej a pak když něco tak se jako naštvě ale on se ani nenaštvává on tak většinou jako hrozí nebo je to furt v rámci nějaký srandy. Pak když by se fakt děl nějakěj problém, tak nevím, jakoby co co je druhá věc teda, co teďka se mi hodně vybavuje, tak třeba je hodně lekavej a protože jakoby když jsme třeba byli v tom strašidelným průvodu tak tam prostě byly jakože čarodějnice a jakože nějaká fire show tak to úplně prostě jako koukal a vždycky mě jako hnedka chytne za ruku nebo prostě něco, to taky děti maj no.

V: a umí nacházet víc možných řešení jedny situace víc alternativ?

M: jo, určitě jo

V: a umí rozhodovat o svých možnostech? Co chce dělat?

M: to už jako, ale jakože co chce dělat to určitě jo, to on si řekne vždycky. Víceméně jako já nevím, co pod tím mám chápat.

V: jestli si dokáže sám třeba říct, kterou aktivitu nebo co chce dělat, co si chce vybrat, jestli je v tom iniciativní?

M: to určitě, ale jako je fakt, že jako určitě je, ale je ovlivnitelný spousta jakože tím stylem, že když prostě mu to začnu jakože něco říkat, že prostě tohleto je dobrý tímhleto a tak to prostě on řekne tak tohleto. To teďka jsme rozhodovali, on mi vlastně říkal, že na příští schůzku půjde tam, kde jsme vlastně byli minule, jak jsme vyráběli ten lampión, tak říkám a my jsme dlouho vlastně nebyli plavat. Jo tak plavat plavat, tak půjdem plavat, prostě jako samotnýho by ho to nenapadlo, ale.

V: ta a teď co se týče programu pět p, jsi se svým koordinátorem pravidelně v kontaktu, radí ti, pomáhá ti, cítíš podporu z jeho strany?

V: Jako určitě, jakoby, při těch supervizích, protože teďka my jsme zatím neřešili žádný problém, tak já jsem holky jakože takhle nevyhledávala tím, že by potřebovala nějakou radu, až víceméně se to řešilo na těch supervizích, a víceméně byly to jen nějaký organizační věci, takže, který víceméně jsem si stejně jakoby nějak vyřešila sama.

V: A myslíš, že dokážou dobře ty koordinátorky spárovat mentora a toho klienta?

M: jo to si myslím, že jo

V: a jsou třeba nějaký změny, který bys jim navrhla, aby udělaly?

M: teď mě taky jako nic nenapadá já jsem z jejich strany jako hodně spokojená. Já teďka mám spíš problém s tím, že prostě není čas, že teďka chápu, že jednou měsíčně že chápu že je nutný nějakou supervizi jako mít a sejít se a prostě že chápu, že s Vojtou jsem měla sejít jeden tejdén a do toho supervize a ještě prostě jiný aktivity, tak jakoby prostě jenom z tohohle je to prostě někdy pro mě jako těžce uchopitelný

V: a jak na tebe působí setkání s těmi dalšími dobrovolníky?

M: taky strašně příjemně no, jako většinou se mi tam až tak úplně nechce, ale nakonec je nám tam dobře a nechce se nám domů (smích)

V: a jak bys zhodnotila supervize?

M: ty jsou taky fajn no, že většinou mám pocit, že když tam člověk přijde s nějakým problémem tak je tam jako ta ochota, no jako ze strany těch koordinátorů, tak ze strany i těch ostatních Pěti pečkařů prostě bavit se o tom problému a zkusit jako navrhnout jako co s tím

V: a byla jsi na nějakým dalším školení v rámci toho programu kromě toho počátečního?

M: ne

V: a uvítala bys nějaký další ještě?

M: já jako vzhledem k tomu času, že jsem ráda vůbec, že jako ty věci dávám jak je dávám tak ne (smích). Ale že jako bylo by to příjemný určitě, kdyby na to byl čas, tak bych nebyla proti.

V: a když se podíváš zpátky na ten výcvik, myslíš si, že tě dobře připravil na tu roli?

M: jo, myslím si že určitě jo no

V: a jak bys popsala svoji celkovou spokojenost s programem pět P?

M: já jsem spokojená (smích)

V: jestli je třeba lepší nebo horší než jsi očekávala?

M: já si myslím, že jako o něco lepší, než jsem očekávala, že jsem jakoby, jako hlavně člověk nevěděl do čeho pořádně jde a jakoby že a je to asi daný i tím vztahem že nám to funguje s Vojtou a že právě jakoby až když bysme řešili nějaký problém, tak bych to hodnotila až na základě toho ale myslím si že ty hoky, nebo tam jsou hodně i kluci, že když něco potřebovali řešit, tak tam je hlavně ta prostě ochota kam se člověk může vždycky obrátit

V: a co považuješ jako nejlepší a nejtěžší na tý tvój práci?

M: nejlepší? No ten vztah, že je takovej dobrej, že mě to prostě baví a je tam, člověk tam má prostě nějakou jako satisfakci a v tom že říkám větší než něco jakoby většího než to dítě se baví a vlastně jakoby že vlastně že za tím stojíte tak prostě jakoby fajn a ale teď nevím to druhý

V: nejtěžší?

M: nejtěžší, no skloubit to všechno dohromady, jakože ten čas a takovýto právě když nedopadlo s tou mamčou jako když když Vojta nepřijel jak měl, a teď když se znova zase bude stěhovat tak mám teďka trochu obavu ohledně toho času, protože já nemůžu teďka je mimosezóna, tak teď je to v pohodě, ale ale normálně nejsem schopná odejít z práce dřív než v pět, mezi čtvrtou pátou nejdýl, tak toho času třeba jako by tolik nemám.

Denisa a Jitka

1.kolorozhovorů

Denisa

T=Michaela, D=Denisa, L=Jitka, d=děda

T: Já to budu nahrávat, jestli ti to nevádí. Nevadí ti to, vid'?

D: Ne.

T: Hele a to... a jaká je? Dobrá jo?

D: Jo.

T: Co je na ní dobrýho?

D: Že si spolu hrajeme.

T: Jo, na co si hrajete?

D: No, chodíme sem do klubovny.

T: Jo? Kolikrát jste se viděly?

D: Už třikrát.

T: Už třikrát... hmm... to je dobrý. A třeba to... jaká byla ta předchozí dobrovolnice? Myslíš, že je jí podobná, nebo že je úplně jiná, nebo...?

D: Že je úplně jiná.

T: Že je úplně jiná jo? Hmm... a v čem je jiná? Nebo jaká je vůbec?

D: No, hezká.

T: Hezká. Jak vypadá?

D: No, to právě nevím.

T: A v čem je hezká? V čem je hezká?

D: No, že se hezky oblíká.

T: Hezky se oblíká. A to... a jaká třeba byla, když ji porovnáš s tou předchozí kámoškou... je to kámoška, nebo...?

D: Jo.

T: Jo? Myslíš, že to je kámoška? Nebo kdo to je vlastně?

D: No kámoška.

T: Kámoška... hmm... a jaká byla ta předtím a jaká je tadyta?

D: No, ta předtím byla hodnější.

T: Hodnější? V čem?

D: Že se mnou chodila na výlety.

T: Hmm... a tadyta?

D: Taky hodná.

T: Taky hodná. A co by třeba měla dělat, aby byla ještě hodnější?

D: No, třeba se mnou chodit někam, nebo ...

T: Hmm... a chodí s tebou?

D: Jo.

T: Jo? Jste se viděly jenom párkrát, vid'?

D: No.

T: Hmm... a co třeba, když si vzpomeneš na tu předchozí dobrovolnici na začátek, bylo to podobný jako s touhle?

D: Jo.

T: Jo? A jaký to teda je? Co jste dělaly?

D: No, teď jsme byly v tom... v muzeu.

T: Hmm...

D: Předtím jsme byly tady... no a to už nevím potom.
T: Nevíš? A co bylo nejlepší? Co tě bavilo nejvíc?
D: Že jsme byly tady.
T: Že jste byly tady jo? A co jste dělaly?
D: No, dělaly jsme to... no, hrály jsme si.
T: Hmm... na co jste si hrály?
D: No, s hrama.
T: S hrama... hmm... navlíkaly jste náramky nějaký?
D: Jo.
T: Jo? Navlíkaly. A to... promiň, já dám dědovi jenom takovej dotazník, víš. Jo, tady... ještě vám dám tady jeden dotazník, jestli byste ho mohl vyplnit.
D: Leni, můžu se napít?
L: Můžeš, můžeš.
T: Já ti přinesu skleničku jo?
D: Jo. (2:30)
T: Tak. Jinak teda jestli ještě můžu tady jeden dotazník, jestli byste mi ho mohl vyplnit. Snad to uvidíte (=? 2:55)
d: (?? 2:56)
T: To je křestní. (=? 3:00) Tak, no a byla to sranda, když jste tu byly?
D: Jo.
T: Jo?
D: Jsme si pustily tamhle písničky.
T: A jaký písničky?
D: No, takový ty jako taneční.
T: Taneční jo? A co jste dělaly? Tancovaly jste?
D: No.
T: Jo? A co na tom bylo nejlepší? Co na tom byla největší sranda?
D: Že jste se u toho smály a takový.
T: Jo? Mmm... to je dobrý. No a je něco třeba, co tě s ní nebavilo?
D: Bavilo... nic mě nebavilo... teda všechno mě bavilo.
T: Všechno tě bavilo? Opravdu tě nic nebavila jo?
D: No.
T: Ne, že by tě nic nebavilo jo? Ne, tak jako to... opravdu jako, jestli třeba jenom něco, jenom třeba jen tak náhodou, nebo něco, co by třeba mohlo bejt lepší...?
D: Nic.
T: No... dobře no. Tak když to bylo (=? 4:20) něco třeba, co až taková sranda nebyla, třeba že ses nudila...?
D: Jsem se nudila.
T: Jo? Nudila ses? Kdy?
D: Já nevím, jak to říct.
T: No, tak co jste třeba dělaly, že ses nudila?
D: No, seděly jsme a povídaly jsme si o něčem.
T: O něčem jo? A to tě nebavilo?
D: Co mě bavilo?
T: To tě bavilo?
D: To že jsme si navlíkaly.
T: Hmm... a když jste si povídaly, tak to tě moc nebavilo.
D: Ne.
T: A o čem jste si povídaly, když tě to nebavilo?
D: Jak se mám a takový.
T: Aha, žádná zábava... jako žádná akce.
D: Ne.
T: No, dobře no a jak bys ji třeba popsala, tu tvojí dobrovolnici? Jaká myslíš jako, že je, nebo jak bys mi ji popsala, kdybych třeba ji nikdy neviděla, tak co bys o ní řekla?
D: Že je hodna.

T: Hmm... a co dělá, že je hodná?
D: No....
T: Chceš kapesník?
D: Jo. (Denisa smrká ☐) Hraje si se mnou, chodí se mnou na výlety... no všechno.
T: Hmm... a jak vypadá?
D: No, je vysoká, má krátký vlasy... no všechno.
T: A má nějaký třeba zájmy, který má.... má něco s tebou společného? Myslíš, že je v něčem jako ty?
D: Ne.
T: Není?
D: No, baví ji četba, sport, plavání, ...
T: Hmm...
D: No, jenom tohle.
T: A to tě baví taky?
D: No.
T: Jo?
D: Hlavně plavání.
T: Hlavně plavání tě baví... no, tak to je supr. A... no, dobře no. A co třeba... máš nějaký kamarádky ve škole?
D: Jo.
T: Jo? Máš nějakou nejlepší? A jak se jmenuje?
D: Lucka.
T: Lucka? Jo a to... a co spolu děláte s Luckou?
D: No, povídáme si hlavně o těch klukách.
T: Hlavně o klukách. A myslíš, že si třeba s dobrovolnicí budeš taky povídat o klukách?
D: Jo.
T: S tamtou sis taky povídala? S tou předtím? Jo, nebo ne?
D: Povídala.
T: Dobře no... a říkáte si třeba nějaký tajemství s tou tvojí kámoškou?
D: Jo.
T: Jo? Dobře no a máš nějaký sourozence, třeba brácha nebo ségru?
D: Ne.
T: A co máma a táta?
D: No, dobrý.
T: Dobrý? A koho máš radši? Koho máš nejradši?
D: Mámu.
T: Mámu?
D: A taky tátu.
T: A co babička a děda?
D: Taky.
T: Dobře no a... počkej... jo, máš třeba někoho takovýho, jako je tvoje dobrovolnice, tak jestli je ještě někdo takovej podobnej třeba v tvým okolí, jako že by to nebyla dobrovolnice, ale někdo podobnej jako ona.
D: Ne.
T: Někdo takovej, jakože starší a je to tvoje kamarádka. Nikdy jsi někoho takovýho neměla jinýho?
D: Ne.
T: Jenom dobrovolníky jo? Hmm.... dobře no. A jak ti to jde ve škole?
D: No, dobrý.
T: Co tě baví?
D: Ta výtvarka.
T: Výtvarka? Hmm... a co ještě?
D: No, matika moc ne.
T: No, mě taky nikdy nebavila.
D: Čeština, hudebka a tělocvik.

T: Tělocvik? Ten je supr.
D: Jo.
T: A to... a co bys chtěla dělat, až to skončíš?
D: No, jak se to jmenuje... tu navlíkářku, navlíkářku kuliček.
T: Hmm... ty jo. No, to je dobrý nápad. No a jak to... když jsi potkala poprvý tvoji dobrovolnici... jak se jmenuje? Pavla? Ne Lucka?
D: Ne, Jitka.
T: Jitka se jmenuje? Jo? A když jsi ji potkala poprvé, co sis o ní myslela? Jak na tebe působila? Nebo jakej na tebe dělala dojem?
D: Dobřej.
T: Dobřej? Byla ti sympatická?
D: Jo.
T: Jo? Říkala sis, že to bude kamarádka?
D: Jo.
T: Hmm... a s tou předchozí dobrovolnicí se ještě potkáváš, nebo ne?
D: Už ne.
T: Už ne? A stýská se ti po ní?
D: Hmm...
T: Jo? A myslíš, že tahle bude taky tak dobrá, nebo ne?
D: Bude.
T: Bude? Supr. No a po čem se ti nejvíc stejská s tamtou?
D: No, že jsme si spolu hrály.
T: Hmm... a na co jste si hrály?
D: No, taky jsme chodily na výlety a takový.
T: Hmm... a co na tom bylo úplně nejlepší?
D: Že jsme jely do toho Brna.
T: Že jste jely do Brna jo? A byly jste tam dlouho?
D: Ne, jenom dva dny.
T: Ty jo, na dva dny do Brna, to muselo bejt akční. A co na tom bylo nejlepší na tom Brně... jako třeba úplně jako nejzábavnější?
D: Byly jsme za jednou kamarádkou její. Tam jsme u ní přespaly.
T: Hmm... ty jo a povídaly jste si?
D: Jo.
T: Jo? A co jste ještě dělaly?
D: No, to už si právě nepamatuju.
T: Hmm... tak jo. No a bylo třeba něco, co tě s ní nebavilo? Nebo něco třeba, kdy sis řekla, že bys nějradši nějakou jinou dobrovolnici?
D: Ne.
T: Nebo že tě s ní někdy něco nebavilo?
D: Ne, nic... bavilo mě s ní všechno.
T: Jo? A to... a třeba kdy by ses nudila někdy?
D: Kdybych se někdy nudila?
T: No, jestli ses někdy třeba nudila?
D: No, nudila.
T: Jo? A kdy?
D: Včera.
T: Včera? Včera jste měly schůzku?
D: Ne, to v pátek.
T: Hmm... a jaktože ses nudila včera, když jste měly schůzku v pátek? No, dobře. A to... no a jaký jsi měla třeba pocity? Nebo jak... když jste se potkaly? Byla jsi nervozní, nebo se těšila?
D: No, byla jsem hlavně nervozní.
T: Jo? A pak, když jste se potkaly, jaký to bylo?
D: Dobrý.
T: Jo? Dobrý? Co jste dělaly na tý první schůzce?
D: No, šly jsme sem.

T: Hmm... šly jste sem.
D: Jo.
T: A co ty koordinátorky? Znáš je.. Radku a Lenku že jo?
D: Jo.
T: Jaký jsou?
D: Dobrý.
T: Dobrý? Co je na nich dobrýho?
D: Všechno.
T: A co všechno?
D: Že se uměj bavit.
T: Že se uměj bavit? No, to je dobrý, to je supr. A jak se s tebou bavěj?
D: No, normálně.
T: Normálně. A uměj se bavit třeba jako Jitka, tvoje dobrovolnice, nebo jinak?
D: Jako Jitka.
T: Jako Jitka... hmm... dobře no a tak ještě něco? Třeba ještě nějakou... třeba ještě něco, co bys mi chtěla říct o Jitce?
D: Už nic.
T: Už nic? No, tak snad je to všechno no. Jo a co ještě máte v plánu dělat spolu? Co budete dělat? Co si tak představuješ?
D: Že se teďka v pátek půjdu koupat.
T: Půjdete se koupat? Hmm... a co třeba... jak si třeba myslíš, že se spolu budete scházet dlouho?
D: Jako...
T: Jakou dobu jako... třeba měsíc, nebo rok, nebo ...
D: No, rok.
T: Nebo půl roku, nebo jak dlouho?
D: No, tři roky třeba.
T: Tři roky. Tak to je supr. A jak si třeba vybíráte, co budete dělat? Jak si třeba vybíráte to, že se příště půjdete koupat?
D: Se domlouváme.
T: Jo? Jak se domlouváte?
D: No.
T: No, třeba představ si, že jsem Jitka, tak řekni, jak... „Danielko, tak co budeme dělat příští pátek?“
D: Půjdeme se koupat... takhle....
T: (smích) Takže to navrhneš?
D: Jo.
T: Vždycky řekneš, co chceš dělat?
D: Jo.
T: Jo? Nebo ona to řekne?
D: Ne, já.
T: Hmm... a co budete... tak třeba: „Danielko, tak tenhle pátek se půjdeme koupat, tak co bys chtěla dělat další pátek?“
D: Jít někam.
T: „Jít někam. No, tak půjdeme třeba na parník jo?“
D: Jo.
T: Jo? Supr, tak jo. Takhle to funguje?
D: Jo.
T: Jo? Takhle to dělá? Nebo řekne: „Tak, Danielko, já bych šla příští pátek na parník, co ty?“
D: Jo, taky.
T: Dobře. Tak jo. A tak jako baví tě to, co spolu děláte jo?
D: Jo.
T: Hmm... dobře, tak já myslím, že je to asi všechno, co jsem chtěla. Myslíš, že by ostatní děti měly mít taky takovou dobrovolnici, jako máš ty?
D: Jo.
T: Proč?

D: Protože jsou dobrý, ty dobrovolnice?

T: V čem jsou dobrý?

D: No, to právě nevím.

T: Co bys řekla dětem... třeba co bys řekla svojí kamarádce ve škole, kdyby se tě zeptala: „Já bych taky chtěla takovou dobrovolnici.“, nebo: „Myslíš, že bych taky měla mít takovou dobrovolnici? Já nevím, co... jenom mě to tak jako (=??? 15:45)... já nevím.“ Co bys jí řekla, kdyby nevěděla?

D: Myslím, že jo.

T: Jo? A proč jako? Protože bych se s ní třeba neviděla, nebo já nevím... taková dobrovolnice, jaká je? (=??? 15:55)

D: Dobrá.

T: Dobrá. Co bys jí řekla? Jak bys jí přesvědčila? Přesvědč mě, proč bych měla mít dobrovolnici.

D: Nevím.

T: No, dobrá jako... to tam nepůjdu za nějakou dobrou dobrovolnicí... dobrá... to může být kdokoli jako. V čem je dobrá? Co se mnou bude dělat, nebo jako...?

D: Že bude s váma chodit na výlety, bude si s váma povídat... no takový.

T: Hmm... dobře. Tak jo, tak jsi mě přesvědčila, tak dík.

děda Denisy

pŠ: ... jako tahá je, jak to říkám jako, že jo, lidově prostě k náboženství, což teda nám se nezdálo jo.

T: Aha, ty jo.

pŠ: No a... ne, tak má čtvrtou tentokrát. Říkám to dobře?

T: Hmm...

pŠ: No a ta třetí byla paní, která teď rodila, takže proto jako už nemohla se s ní dál scházet a s tou byla nejdýl. S tou byla snad tři roky jo. Ta dokonce s ní byla na vejletě támhle v Liberci a ona bydlí, její rodiče teda bydlí v Brně, tak ji vzala do Brna, dvakrát dokonce tam byla jo.

T: Ty jo.

pŠ: A na Velký a Malý Americe tady jo. Byly se tam podívat dole, že jo, čili ona opravdu se o ni zajímala jo jako. Myslím si, že to bylo nejlepší, co mohlo bejt no.

T: Hmm...

pŠ: Nevím, jak teď ta další dobrovolnice... jaká bude, ale myslím si, že jak jsem ji viděl, jak tady, že jo, měly schůzku, tak že taky bude dobrá.

T: Jo, jo, jo, takže na vás udělala dobrej dojem na tý první schůzce?

pŠ: Jo, jo, dělá dobrej dojem skutečně. No a už byly teď ... asi třikrát se sešly od té doby, co jako tady byla ta schůzka, že jo, tak už byly prostě na nějakých výstavách a takhle podobně no.

T: Hmm... jo, jo, jo, dobře. A Denisa třeba... myslíte si, že se jí to líbí? Třeba když... jestli se těší na schůzky, nebo jestli vám vypráví... jestli se těší na schůzky, nebo jestli vám o tom vypráví?

pŠ: Jo, ano, ano, samozřejmě jo, jo, jo, to jo. Jedinej teda problém je, no ale s tím se asi nedá nic dělat, že ta předcházející paní vždycky to měla v sobotu nebo v neděli jo, čili o víkend a tahleta dobrovolnice, ta jako preferuje pátky no, což teda jí to asi takhle vychází no, to se prostě nedá nic dělat no.

T: Že se vám to tolik nehodí, nebo že... ?

pŠ: No, tak já nevím... ne jako teď už bejvá dost často tma (=??? 2:03), že jo, když přijede domů (??? 2:05), zejtra sice jako volnej den, že jo, má před sebou ten víkend, takže jako to tak jako moc nevdá no, ale jako je to nezvyk no... asi tak nějak no.

T: Hmm... už jste si zvyknul. A máte třeba nějaký obavy ohledně týchletý dobrovolnice, nebo ohledně ... (??? 2:00)

pŠ: Ne, to nemáme. Ne, to jako spoléháme na to, že tady jsou vybíravý opravdu úplně pečlivě jo a zatím, jak říkám, jsme s tímhle měli celkem dobrý zkušenosti až teda na tohleto to náboženství. To se nám jako nelíbilo jo. Já proti náboženství nic nemám, ale nutit dítě teda, aby teda se s nima modlilo, anebo já nevím, chodilo někam na nějaký takovýhle věci, to považuju za naprosto nesmyslný jo. To ne, v žádným případě jo.

T: No, to docela chápu. Dobře no a třeba, když jste měl tenhle problém, nebo když jste měli tenhle problém s tou dobrovolnicí, mohli jste se obrátit tady na koordinátorky?

pŠ: Samozřejmě... ano, jsme se na to obrátili jo a v tu ránu ta dobrovolnice skončila no, no.

T: Takže v případě nějakýho problému nebo čehokoliv, třeba v takovýmhle případě, tak myslíte, že Program Pět P je jakoby profesionální a pomůže vám?

pŠ: Ano, ano, samozřejmě, to ... Ono tyhle věci spíš vyřizuje manželka, která teda nemůže sem přijít, protože je... jo, jako chodí o berlí a nikam daleko nedojde a hromadnou dopravou by teď už vůbec nemohla nikam jet, takže jako jak říkám, spíš to vyřizuje ona, ale jako opravdu všechno, co potřebuje, tak tady s těma... já nevím, jak se jim říká těm lidem...

T: Koordinátorky.

pŠ: Tak s těma zástupkyně, nebo jak by se dalo říct, prostě všechno vyřídí... úplně bez problémů jako jo.

T: Hmm... a když Denisa přicházela do Programu, tak co jste jakoby čekali od toho Programu, nebo co jste jim řekli, jako proč...?

pŠ: No, aby vám řekl pravdu, tak jsme hned věděli, do čeho jdeme, protože nám to doporučil psycholog, kterej jako o tom věděl o tom Programu a říkal, že by to bylo pro ni vhodné.

T: Hmm...

pŠ: No, tak jsme se jaksi spolehly na jeho slova... no a vyšlo to no.

T: Hmm... Jak to chápete ten Program? Jak byste ho popsal?

Pš: No, já nevím, jak bych ho popsal, že prostě pomáhaj těm dětem k nějaký sebejistotě, no. Bych řekl já no, že prostě získávaj sebevědomí ty děti no teda tím pádem, protože jako ono to je tam u nás dost těžký. Ono sice tam okolo děti jsou, ale jsou většinou mladší, že jo, takže jako aby se s nima scházela, to není (?? 4:55), to není dobrý no. A taky má jiný zájmy, ona (?? 5:00), ona vám to konečně řekne sama, jednu dobu měla velký... jak by se tomu dalo říct, prostě chtěla dělat náramky, pak chtěla dělat korále, navlíkat a podobně jo, že by to možná v budoucnosti dělala jako zaměstnání jo, tak no... takže spíš jako je pro doma no, Denisa jo. Ne, aby někam daleko chodila, kdyžtak dojde si třeba, já nevím, do Třešňovky na nějaký kolotoč, anebo na něco podobnýho jo, ale jinak jako moc ven nechodí no.

T: Hmm... takže a má nějaký kamarádka, myslíte?

pŠ: No, to právě jako nemá no, ale akorát tam sousedka má dítě, dceru, teda no... vnučku se skýtá říct v tomhle případě, tak ta je o tři roky mladší než Denisa jo, čili je jí 11.

T: Jo.

pŠ: No, takže... no taky už dá se říct, že by možná pro ni byla vhodná. No, tak kamarádily se jednu dobu, ale teď už zase ne, protože se moc neviděj no, abych tak řekl... no a taky má určitě co dělat do školy, že jo, no takže se moc neviděj no.

T: Jo a co třeba ve škole? Jak jí to jde ve škole?

pŠ: No, ve škole to nevím právě... no, tak jako co se týče známek, no tak to byla taková všehochuť, jak se říká no... většinou trojky, z matematiky jí to nejde vůbec, to měla čtyřku, to jí paní učitelka říkala, že kdyby náhodou propadla, tak že ta parta, co teď jsou o rok... ona teď chodí do osmičky, Denisa jo... tak co teď jsou sedmáci, tak že by to pro ni bylo špatný, protože to je hrozná parta jo. Ne, opravdu prej nařezat jim... málo jo... asi tak nějak no, takže jí doporučila, aby chodila na doučování, že jí teda bude jednou týdně ve středu doučovat a že tím pádem by mohla to nějak dohonit no.

T: Takže má podporu od paní učitelky?

pŠ: Má podporu, samozřejmě to jo, to jo no. No tak ty ostatní věci... no ještě... já nevím no. Nevím. To by mohla říct akorát Denisa ty známky. Já už si je nepamatuju... bohužel no.

T: Hmm... jasný. A co třeba jako ve třídě, nebo ve škole?

pŠ: No, to nevím právě. Tam má snad jednoho kamaráda. Myslím Patrika, že jo, Danielo?

D: Jo.

pŠ: Jo no a jinak já bohužel jako o nich nic nevím dalšího no. Je tam asi... říkala paní učitelka... je tam 11 dětí ve třídě.

T: Hmm... jo, tak to není moc. No a jaký má vztahy se svejma rodičema?

pŠ: Ale celkem dobrej. Já bych řekl, že jako to svého času, že jo, měla od nás odejít do dětskýho domova. Byl soud kvůli tomu, že jako rodiče se jí... no, že nám do toho moc mluvej a že prostě se rozčilujou, a tak dále jo. No, tak není to tak úplně pravda, protože fakt je to, že syn je takovej

jako, jak se říká od rány, jo... no, ale jako o Denisu se opravdu stará, jo. Poučuje ji o různých věcech, dal jí počítač jo, takže jako jo... no a ta její matka, tak ta si s ní taky občas hraje no.

T: Hmm... takže Denisa bydlí u vás a s rodičema se vídá pravidelně?

pŠ: No, my bydlíme v patře a ty její rodiče bydlej teda dole v přízemí no.

T: Aha, jo. A Denisa bydlí u vás, nebo u nich?

pŠ: No, u nás samozřejmě, u nás, jo, jo, jo, protože my ji máme svěřenou do péče... logicky no.

T: Hmm... jo, dobře. No a ještě ohledně té dobrovolnice... myslíte... nemusíte ji třeba pobízet, aby šla na schůzku, nebo jako...?

pŠ: Ne, v žádném případě. Na to se opravdu těší jo. To je pro ni svátek, bych řekl.

T: Takže se scházej každé pátek a ...?

pŠ: No, jak jí to vyjde... někdy v pátek a někdy i teda o víkendu no.

T: Hmm... a vždycky... dobrovolnice se jmenuje Pavla, že jo?

pŠ: Lucka, nebo Jitka?

T: Lucka?

D: Jitka.

pŠ: Jitka. Jitka se jmenuje.

T: Hmm... jo, jo, jo, dobře. No, tak... takže z dobrovolnice máte dobřej pocit?

pŠ: Ano, ano, ano.

T: Dobře no. Jo a co ještě myslíte, že jí to přinese teda Denise, nebo že jí to přináší to dobrovolnictví?

pŠ: No, já víc nevím. Mě víc nenapadá no. Prostě je taková jako klidnější, bych řekl no.

T: Hmm... dobře. A když jste přišli do Pět P, tak jakoby co jste říkali koordinátorkám, že jakoby očekáváte od Programu, nebo že jako čekáte, že to přinese Denise?

pŠ: Ne, o tom se nemluvalo. Ne, ne, ne.

T: Hmm... Oni se vás ptaly jakoby, jaký má zájmy a co by si představovala... jakýho dobrovolníka by si představovala...?

pŠ: Tak to tady byla ještě manželka, to ještě mohla chodit... na tý první schůzce, pak už jsem sem chodil teda jenom já... byl jsem jenom jak se rozšiřovalo na ty další dobrovolnice a tehdy jako... já nevím... no, tak jsme si povídali jako o tom, co by to mělo pro Denisu přinést a tohle všechno no.

T: Hmm... a co to bylo teda? Pamatujete si to, co by to mělo přinést?

pŠ: Jé, to už si nepamatuju. To už je moc let... asi pět, nebo šest.

T: Hmm... a co byste jim řekl teď, co byste jim řekl teď? Co byste jim řekl dneska, co by jí to mělo přinést?

pŠ: No, dneska... jak říkám... no, tak... jako že získá nějaký to sebevědomí no, no.

T: Hmm... jo, dobře. Tak jo. A myslíte teda v průběhu těch let, co měla ty čtyři dobrovolnice, že se něco zlepšilo?

pŠ: Jo, určitě, samozřejmě no. No, to jo. Ona totiž... svého času jsem s ní ještě jezdil do školy a ze školy jsem ji vodil, teď už jezdí sama... už třetí rok jo, takže jako to opravdu... no, ono to bylo možná taky věkem jo... to já nevím no... pan doktor říkal, že tyhle věci... jako psycholog myslím... že tyhle věci se jaksi zlepší věkem jo, což je asi pravda no.

T: Hmm... to asi jo no. A jakou roli má ta dobrovolnice v rámci vaší rodiny? Jakoby... jako že pro Denisu je to třeba kamarádka, nebo jako jak byste ji nazval?

pŠ: No, to ano... jako kamarádka... přesně tak no.

T: Jo, dobře no. No, tak jo, tak jestli vás už nic nenapadá, nebo jestli vás ještě napadá něco, na co jsem se nezeptala, co byste chtěl dodat...?

pŠ: Já nevím no, tak těžko říct no. Fakt je ten, že teda Denisa je s tím spokojená, že jako teda někoho má jo... no, tak to je asi to hlavní, bych řekl no.

T: Hmm... no, to určitě. Tak jo, tak já vám děkuju a ...

Přepis rozhovoru s Jitkou, dobrovolnicí Denisy – 1. kolo, leden 2011

T: Od kdy se scházíte?

L: No 11.1. jsme měli kontrakt a pak hned v pátek jsme se sešly na chvíli. Pak to myslím, jednou odpadlo a pak jsme se viděly jednou na celé odpoledne a pak ještě jednou a pak to zase odpadlo.

T: Jak to, že vám to odpadlo?

L: Teď to odpadlo, vždycky na poslední chvíli. Že jí poslali domů ze školy, že jí není dobře a babička volala na poslední chvíli. A minule taky. To jsme měly jít plavat. My se scházíme většinou v pátek, tak ve čtvrtek volala, že jí nějak není dobře, že to říká předem, že je nemocná, ale že chodí do školy a radši by jí nepouštěla do bazénu. Já jsem řekla, že vymyslím něco jiného a v pátek mi volala, že je to menstruace a že jí není dobře.

T: Kolik jí je?

L: 14.

T: Jaké je to od začátku, jaké to bylo na první schůzce?

L: Ona je taková stydlivá, takže jsem z ní každé slovo páčila. Různě jsem se jí vyptávala, většinou jsme se shodly, máme takovou trošku podobnou povahu a co nás baví a tak. Takový klidnější věci. Není taky extra hrr do sportu. Pak zbystřila, když slyšela o korálkách, jakože bychom mohly navlíkat korálky.

T: A navlíkaly jste?

L: No, hned napoprvé.

T: To jste byly tady v klubovně?

L: To byl ten kontrakt. Ona je do toho dost hr, to mi řekla předem, že korálky, to je její. A pak na první schůzce, z toho jsem měla ne úplně dobrou pocit potom. To jsme byly u nich, čekala jsem, že se tam budem 2 hodiny procházet, třeba někam zajdem a sednem na čaj a tak, pak jsme to tam trošku prošly a pak jsme to zabalily, že chce jí domů, že tam nic není a taky mě trošku vyškolačila tím, že mě zatahla do trafiky jestli chci něco koupit. Ona má problém, že neumí s penězma nebo vůbec neumí počítat peníze, s tím má asi velký problém, jak jsem zatím zjistila i babička mi to říkala. A že si chce něco koupit a já říkám co si chceš koupit? Ona tam stála a prodavačka čekala a já co si tedy koupíš? Ona že chce brambůrky, ale že stojí dvacku a že má jenom 15 a čekala, co já. Já si říkala to ona určitě chce, abych jí půjčila, ale neřekla to. Tak jsem jí řekla, ať si koupí to, na co má.

T: A co udělala?

L: Koupila si to, na co měla. Řekla jsem prodavačce, jestli tam má něco za 15 Kč a ona něco nabídla. Mě by nevadilo jí něco koupit, ale že si to takhle vynutí.

T: Zkoušela to.

L: No zkouší to. Já s tou Marcelou, s předchozí důvěrníci, chodila na supervize. Tak jsem si našla ty její zápisy ze supervizí, to jsme chodily spolu, a tam právě píše Denisa zkouší, jestli jí něco koupím. Buď řeknu, že ne nebo koupím něco sobě a nabídnu jí. Nechci jí zatahnout do toho, že by mě měla na nakupování.

T: Jaký jsi měla pocit potom?

L: Když jsem jela domů po té první schůzce, tak jsem byla taková to, protože mi říkali, že si celkem vymýšlí a tak. O tom jsem hodně přemýšlela, proč to dělá, že si vymýšlí, asi kvůli tomu, že chce být zajímavější. Mě přijde, že si to nějak vsugerovala a že tomu sama věří a že to neříká jen pro zajímavost a že tomu fakt sama věří.

T: A co třeba?

L: Třeba se mě začala ptát, jestli jsem byla v New Yorku a jestli vím, jak tam spadly ty dvojčata. A já jsem se jí zeptala a ty bys chtěla jet do New Yorku? A ona no, jo. A za chvíli já jsem tam vlastně byla. Tak jsem se jí začala ptát, jaký to tam vlastně bylo, kdy to bylo a s kým tam byla, něco na to řekla a já říkám jeli jste tam letadlem nebo vlakem? A ona no, autem. Odsad' z Prahy jo? Já vím, že si vymýšlí, ale, že nemá podklady, aby si vymýšlela smysluplný věci.

T: Třeba je to pro ní nějaký útěk, do nějaký fantazie. Je to pro ní lepší, když si něco vysní.

L: No.

T: Proč je v 5P?

L: Jednak je z rodiny, to asi víš, ne?

T: Nevím.

L: Matka je feťačka a alkoholička mi řekli a prostě se na ní vykašlala, ona má ještě nějaký další děti, ty jsou starší než Denisa a ty prý skončily v ústavech. A Denisy se ujali, ona bydlí s babičkou a dědou, to jsou rodiče jejího otce. Jenže to je taky taková pochybná existence. Já jsem ho ještě neviděla, ale nemrzí mě to, vím to z vyprávění. Takže se o ní stará babička s dědou a tam hrozí, že ji chtějí dát do děčáku. Babička mi přijde jako hrozně hodná, příjemná, na Denisu je asi přísná a věřím, že ona ji vychová dobře. Dá jí to nejlepší, co může, ale špatně chodí. Dědeček říká, že babička je hlava a dědeček tělo, prostě takhle jeden celek. Takže díky tomu, že je to takhle, tak sociálka ji tam nechává. A prý i Marcela se o to postarala, aby ji tam nechali.

T: Co jsi čekala a proč jsi si ji vybrala?

L: Oni mi ji vybrali už na tom výcviku. Říkala jsem, že bych chtěla holčičku, že chci někoho, kdo nebude extra akční, protože já jsem před tím měla Dominika, a to bylo hyperaktivní dítě a mě to až tak nesedlo. Myslím si, že Dominik v 5P neměl co dělat. On tady byl už předtím ještě přede mnou kvůli té hyperaktivitě zřejmě, a když já jsem se s ním poznala, tak měl vlastní zájmy, vlastní kamarády a myslím, že to až tak nepotřeboval. Chtěla jsem si připadat víc užitečná, takže usoudili, že Denisa mi dá ten pocit, že já jsem pro někoho potřeba a tak.

T: Co jsi čekala, že jí ta tvoje role přinese? Nebo ty, co jí přineseš?

L: Já to беру hlavně, že jí můžu dá to, že s ní budu trávit ten čas. Protože jak má jen babičku a dědu, tak s ní asi nechoděj často, babička asi vůbec, já jí jakoby vyvenčím. Můžu s ní jít třeba na výlet, nebo si bude moct s někým povídat, kdo je jí věkově blíží, než babička s dědou. Nevím, jak to má s kamarádama, k tomu jsme se zas až tak nedostaly. Říkala, že jí děti nějak neto, ona je taková zvláštní s tím, jak chodí oblíkaná, asi není až tak chytrá, žije si v tom vlastním světě a asi má problém navazovat normální kontakty. Takže bude mít někoho, kdo o ní stojí, kdo jí neodmítne kvůli něčemu.

T: Ta dobrovolnice předtím s ní byla spokojená? Jak to měla s ní?

L: Myslím, že s ní měla pěkný vztah. Marcela otěhotněla a odstěhovala se do Brna. Denisa tam za ní snad byla. Měly pěkný vztah, trvalo to asi 4 roky. Naučila jí plavat.

T: Můžeš to mít těžký, neporovnává Marcelu a tebe?

L: Neřekla to, že by porovnávala. Na začátku jsem se jí ptala, věděla jsem, že ona jí naučila plavat, jestli umí plavat a kdo jí to naučil. Trošku jsme se k tomu dostaly, ale říkám si, že by mě to mohlo časem trápit, že mě bude s ní porovnávat, ale zatím jako já se tím snažím netrápit se, ale že by porovnávala, možná v hlavě, ale zatím to nepocit'uju.

T: Když jste měly první schůzku tady, tu druhou na Zbraslavi a ta třetí byla kde?

L: Na Vyšehradě. Sešly jsme se na Smíchově, šly jsme pěšky na Vyšehrad. To mi bylo sympatický, že umí takhle chodit a nekňourá po pár krocích, a šly jsme pěšky zpátky, takže jsme vůbec nejely tramvají.

T: Už to bylo lepší pak?

L: Jo to bylo super, to byla asi nejlepší schůzka.

T: Co na tom bylo nejlepší?

L: Jak jsme šly, tak nejdřív zase zkoušela, šla na to a Lenko máš ráda brambůrky? A potom jsme šly kolem McDonalda a máš ráda McDonalda? Chodíš do McDonalda? Takhle to zkoušela, pak jsme se dohodly, že si koupíme žvýkačky, to jsem říkala, že to jako mám ráda. Ty jsme si nakonec nekoupily a nejmíc se jí líbilo, když jsme šly přes most Železniční do Výtoně a ona nejdřív šla v pohodě, řekla jsem jí, že půjdeme přes most. Pak jsme přišly na začátek, jak tam byly ty prkna a ona tak to ne, tam nejdu. Tak co teď s ní? Tak říkám tak se nejboj, dej mi ruku, když to udrží mě a ten vlak a zrovna přijížděl vlak, a ona ježíš to ne, to ne, a pak v pohodě. Já si myslím, že to přehrávala. A pak, když jsme šly nazpátek, tak prosila, abychom šly přes ten most, asi se jí to strašně zalíbilo, a pak ještě, že bude koukat do vody. Prostě čekala, až pojede vlak. To se jí líbilo, že jede vlak. Takže to bylo fakt dobrý odpoledne. Na Vyšehradě jsme šly na organizovanou procházku tím Vyšehradem, bylo to dělaný pro děcka, průvodkyně říkala ty starý pověsti a končilo to, že jsme šli do těch kasemat nebo katakomb nebo jak se tomu říká, a bylo to takový zvláštní, pak jak šla ta skupina, tak ona šla rychle, že nešla vedle mě, že se jakoby trhala, že jsme si při tom přesunu nic neříkaly a ona se trhla a šla přede mnou. To mi přišlo takový zvláštní. Jakože, když jsme tam spolu, tak jsem čekala, že se budem držet u sebe.

T: Nezkoušela jsi jí něco říct?

L: To možná i zkoušela, teď nevím. Jako říkala jsem jí ze srandy, ať se drží u mě, ať se neztratíme a tak. Ze začátku se mě držela i za ruku a pak šla dopředu, tak jsem jí nechala, moc jsem to nehrotila.

T: Jak vybíráte aktivity?

L: Tu první jsme vybraly, že se půjdeme projít, že mi to ukáže na Zbraslavi a pak jsem mluvila s babičkou po telefonu a ta říkala, že nemůže moc chodit a že by s ní ráda šla do muzea, že je výstava Starý pověsti český. Tak jsem říkala, že by bylo dobrý tam někdy zajít, koukala jsem na www stránky a zjistila jsem, že tam je vycházka po Vyšehradě. Tak jsem to nadhodila a ona, že jo. Takže to si vybrala tak nějak sama, pak jsme se jednou sešly tady v tý klubovně, to bylo po tom Vyšehradě, to jsme tak nějak domluvily, že to zkusíme a pak jsme měly jít plavat minulý týden. Takže já něco nadhodím, ona s tím souhlasí a jdem.

T: Nenadhazuje taky něco? Ty víš, co má za zájmy?

L: Já vím, jaký má zájmy a myslím si, že ona se drží toho, co zná a že by jí nenapadlo zkusit něco jinýho. Takže kdyby mi řekla, že chce zase do klubovny a tak, tak bych jí navrhla nechceš jít plavat? Snažila bych se něco nadhodit sama. Jako aby si sama něco vymyslela a vyhádnala si to, tak to si myslím, že na to zatím není. Nevím. Takže se zatím snažím sama něco organizovat. Kdyby řekla, že se jí to nelíbí, nebo že chce něco jinýho, tak jí dám prostor.

T: Myslíš, že by to řekla?

L: Nevím. Nenutím jí do ničeho, co nechce. Donutila jsem jí hrát fotbálek. Protože jak jsme byly tady, tak já jsem myslela, že budem jako to. My se původně domluvily, že si uděláme kasičku. Babička nejdřív řekla, abych vždycky řekla kolik potřebujem peněz na tu schůzku a já jsem pak přišla s tím, jestli by souhlasila, že by nám vždycky dala tu padesátikorunu a my to buď utratíme, nebo si to dáme kasičky a utratíme to pak. Že půjdem třeba do kina, to je dražší a tak. Babička s tím souhlasila a já jsem tím chtěla Danu naučit trošku s těmi penězi, protože to ona neudělá sečíst 20 a 50. Když jsme platily to vstupný, tak já jsem chtěla jí trochu zasvětit, nebo aby věděla a zjišťuju, že má takovýhle fakt problémy. Na 14 let mi to přijde dost závažný. Jako že neumí počítat zlomky nebo že neumí vyjmenovaný slova, tak bez toho se v žiřantě celkem může obejít, ale bez tohohle ne.

T: Myslíš, že máte něco společnýho?

L: Myslím, že ty vycházky a výlety. Až bude léto a teplo, tak by to mohlo být super.

T: Myslíš tedy, že má taky stejný zájmy, už od začátku ti řekla, že má podobný zájmy?

L: Tak jako shodly jsme se na tom. Třeba, ona ale teď kecá, když jí řeknu, že ráda maluju. Když jsem byla menší, tak jsem ráda malovala, ale teď se ty zájmy posunuly, není na to čas, ale takovýhle aktivity, s těmi se dokážu ztotožnit. Pak říkala, že má ráda plavání, já taky. Takže nějaký zájmy máme určitě stejný. To že mě taky baví navlíkat korálky jako jí, i když trochu jinak než jí. Hodně podobný, ne úplně stejný.

T: Myslíš, že máte nějaký věci, ve kterých se lišíte, nebo nějaký vlastnosti?

L: To je zatím brzo, to takhle říkat, ale určitě máme.

T: Myslíš, že vás čekají nějaký výzvy během toho scházení, nebo něco, co budete muset překonávat?

L: Myslíš třeba, že si řeknem ani jedna z nás tohle neumí, tak se to naučíme, nebo spíš výzva jako problém?

T: Spíš jako problém, ale může to být výzva, tímhle tím směrem jak jsi řekla taky. Cokoliv.

L: Mě řekli, že ráda si bere věci co jí nepatří. Že se jí prostě líběj, že by nevezala nic v obchodě, ale tady, když je to pro ni bezpečný, že si něco vezme a nechá si to. Myslím si, že na to časem narazíme. Zatím jsme na to nenarazily, nebavíme se o tom, já to o ní vím, nevím, jestli to ona ví, že já to vím a myslím si, že časem se na to taky narazí. Prostě zatím ten vztah je na začátku a teď bych jí nevezala k sobě domů, ale třeba časem, až se budeme víc vídat jako kamarádky, tak třeba jí pozvu k sobě.

T: Jak jí máš teď? Říkáš, že časem bude kamarádka.

L: Teď je to taková umělá kamarádka, ten vztah je umělej, zatím k sobě hledáme cestu.

T: Když ti jí představili, na tý první schůzce, bylo to to, co jsi očekávala? Jaký to bylo před první schůzkou a po tom co jste se sešly?

L: Mě řekli stejný informace, řekli, že jí bude 13 a spoustu věcí a dokonce jsem koukala, že taková velká. Já jsem jí viděla předtím jednou, před čtyřma rokama na nějakým společným výletě s 5P. Tak tam jsem ji viděla. Já jsem o ní měla obrázek, měla jsem dost informací, takže to nelišilo moc. Takž odpovídala celkem tomu popisu.

T: Jaký byl ten popis?

L: Tam bylo tom jejím prvním zázemí, že si ráda bere věci, že je taková stydlivější, že neví, co může všechno zkoušet. Že se nehrne do nových věcí.

T: Ty výzvy z hlediska toho, jak jsi říkala, že byste si daly nějaký cíl a že byste k němu směřovaly společně, myslíš, že byste to taky mohly dělat?

L: Zatím nevím o ničem konkrétním. Mám třeba takový cíle, že půjdem spolu třeba na nějaký celodenní výlet a tak.

T: Myslíš, že spolu strávíte dost času? Nebo že to akorát nebo málo nebo hodně?

L: Tak na poprvý to bylo málo ta hodina. Když jsem odjížděla, tak jsem byla taková jako, já jsem myslela, že se tam projdem a já jí pak pozvu do cukrárny a ona si mezitím musela něco koupit a já jsem z toho byla trošku v šoku, tak jsem jí už nikam netahala a ona to nějak otočila směrem domů a tak říkám ty už chceš jít domů? A ona hm, tak jsem jí nijak nenutila. Na tu první schůzku to asi stačilo. Pak ta druhá, to bylo celý odpoledne. V půl jedny jsme se sešly a kolem pátý jsem jí posadila na autobus. To jsme spolu byly celkem dlouho. Pak jsme byly tady v klubovně chvíli. O víkendech jezdím většinou domů. Myslela jsem si, že budu víc tady než doma.

T: A kdy se scházíte? Během týdne nebo o víkendech?

L: Většinou v pátek. A když tady jsem, ta se snažím spíš o tom víkendu.

T: Co je pro tebe příjemné na tomhle typu dobrovolnictví? Co do toho dáváš, co je pro tebe přirozené? Co je z tebe automaticky?

L: Co pro mě není úplně přirozený je se jí pořád na něco vyptávat. Já jsem spíš zvyklá, že lidi si většinou začnou povídat se mnou a mě se začínají ptát, protože já to sama až tak dobře neumím. Takže naopak pro mě je to cvik. Pro mě je přirozený třeba něco vymyslet a nějak to zorganizovat, protože já jsem v roli toho staršího, tak si myslím, že je to můj úkol, třeba zorganizovat cestu kudy se půjde, který autobus kam jede. To je pro mě celkem přirozený něco organizovat, s tím nemám problém a docela mě to i baví.

T: Když je pro tebe něco těžkýho, tak je to tady to, co jsi říkala, že s ní musíš hodně komunikovat.

L: No, ta komunikace. Pak ještě to, že ona by pořád něco chtěla, třeba na tom Vyšehradě já jí říkám já tě pozvu na čaj. Pak jsme si sice daly čokoládu, to byl takový malý ústupek a pak jsme šly zpátky a ona pořád zuzala. Nebo když jsme přišly do té hospody, kam jsme šly na čokoládu, tak ona tam viděla jídelníček na stole a jestli si nedáme něco k jídlu. A přitom měla s sebou svačinu. Já jí vždycky řeknu, máš svačinu, tak si vezmi svačinu. Protože já tu nejsem od toho, abych jí kupovala jídlo. Kdybychom jely na celodenní výlet a stavovaly bychom se někde, tak jí na ten oběd pozvu, to беру skoro za samozřejmost a prostě že ona má svačinu, vidíme se dvě hodiny a chce se mnou jít na jídlo, tak to je skoro jako vydírání. No a minule taky, jakože jestli se ještě nestavíme na jídlo a tak. Takže já s tím jakoby bojuju, protože pro mě je těžký říkat že ne. Takže to je pro mě takový nepřirozený.

T: Co myslíš, že ti to bude přinášet do budoucna?

L: Že budu mít dobrý pocit z toho, že díky mě se někam podívá, že se něco nového naučí, že díky mě stráví příjemně ten čas. Jinak by seděla třeba doma u počítače nebo tak. Že já budu pro ní ten pozitivní vzor. Že jí třeba naučím počítat s těma penězma, aby se neztratila v tom světě.

T: Takže to jsou zároveň přínosy i pro ní. A to je i přínos i pro tebe.

L: Já mám přínos z toho, že mám dobrý pocit, že něco dělám. A taky, že trávím čas smysluplně, a že můžu dělat věci, který bych třeba nedělala. Třeba bych ráda šla plavat a mám problém se tam dokopat. Takhle když se domluvíme, tak je to přínos i pro mě, že mám s kým jít plavat a tak.

T: Jak jsi se dověděla o programu 5P?

L: Z rádia jedna. To bylo před čtyřma možná i pěti rokama, to byla Štěpánka s Olgou a tam o tom hezky mluvily. Já jsem slyšela tak půlku asi. To bylo nějak před prázdninami, já jsem se učila na zkoušky, já jsem to poslouchala tak napůl a pak jsem si to nechala rozložit, v září, říjnu jsem sem zašla, pak jsem kolem listopadu měla výcvik a před vánoce jsem už měla dítě. Pak jsem se sem vrátila, když jsem skončila s tím prvním. Myslela jsem si, že se vrátím dřív, ale pak jsem začala

chodit do práce, kvůli práci jsem nestíhala ve škole. No a pak jsem skončila školu a myslím si, že je zas ten čas to zkusit.

T: Takže už máš předchozí zkušenosti s programem 5P. Máš ještě nějaký zkušenosti s prací s dětmi?

L: To vůbec.

T: Můžeš mi říct ještě něco o sobě? O práci, koníčcích, zájmech.

L: Letos jsem dostudovala a pracuju ve škole jako pomocný vědecký pracovník a baví mě to. Pro mě to není až tak velká změna jako jít do firmy i když už jsem to zažila. To prostředí je tam pro mě příjemný, je to v centru, jsou tam dobrý lidi i prostředí, vidíš na Hrad.

T: Co děláš?

L: S počítačem. Vystudovala jsem matematickou lingvistiku a sedím u počítače a starám se o data, že něco připravuju pro další lidi, kteří na tom něco dělají a já to dál zpracovávám.

T: Jsi původně z Prahy?

L: Nejsem.

T: Jsi z malého města nebo z většího?

L: Z vesnice.

T: Bydlíš tu už dlouho?

L: Sedm let.

T: To už jsi skoro Pražačka.

L: Ne ne hehe.

T: Tak ne.

L: Ale skoro.

T: Když jsi se chtěla stát podruhé dobrovolnicí, měla jsi nějaké pochybnosti?

L: No, celkem velký. Já jsem sem šla po těch státnicích, najednou jsem přišla domů a nebylo se co učit, to bylo takový divný pro mě. Po šesti letech přijdu domů a vlastně bych se měla zase učit, takže jako jednak jsem zjistila, že mám nějak moc času. Já jsem si myslela, že budu víc času trávit s přítelem, předtím jsem ho zanedbávala. Pak se ukázalo, že on o to zas tak moc nestojí, tak jsem hledala něco jiného smysluplného, kdo o to bude stát. Měla jsem pochybnosti už jak jsem přišla na ten výcvik, tak jsem viděla ty ostatní holky, jak jsou do toho zapálený a já si říkám, že zas tak úplně zapálená nejsem a říkala jsem si, že bych chtěla vlastní rodinu a vlastní miminko, vlastní dítě, takže já zas nemám do toho dát tolik toho času. Jednak pracuju, takže s tou prací to nějak skloubit a jednak s tím založit vlastní rodinu. Sice je to na deset měsíců, ale já bych tam ráda vydržela dýl, protože si myslím, že těch deset měsíců je strašně krátká doba. Že za těch deset měsíců začne ten opravdový vztah, žeto nebude taková umělá seznamka. Takže to jsem měla pochybnosti a rozhodovala jsem se po tom výcviku jestli mi mají někoho hledat, pak mi našli Denisu, pak jsem se rozhodovala jestli na to kývnout, ne kvůli Denise, ale jestli to vůbec chci. Nešlo mi o to dítě, jakože bych chtěla jiný, ale že jestli já do toho chci jít. Jestli jsem schopná tam vydržet alespoň ten rok.

T: A řekla sis že jo?

L: Řekla jsem si, že jo, že na miminko to zatím nevypadá.

T: Jak se ti líbil výcvik. Jak ovlivnil tvoje rozhodnutí jít do 5P znova ?

L: Já jsem tady seděla a měla jsem takový pocity jako že snad se omluvím a zas odejdu hned po tom prvním půl dni, jakože si to rozmyslím. Pak jsem tady vydržela, těšila jsem se. Po tom výcviku jsem byla taková komunikativní, chtěla jsem si povídat a pořád něco řešit, rozebírat a za chvíli se to utlumí, protože já kolem sebe lidi nemám.

T: Byla jsi spokojená s výcvikem?

L: Jo. To je v pohodě, proti tomu nemám žádné námitky. Myslím si, že to dělají dobře.

T: Myslíš, že jsi dostala všechny informace, které jsi potřebovala?

L: Určitě.

T: A z hlediska supervizí. Měla jsi nějakou supervizi?

L: Teď jsem měla jednu a tenkrát jsem chodila asi rok na supervize.

T: Přijde ti to přínosné ty supervize?

L: Supervize jsou v pohodě. Přínosné je to určitě. Ale jinak je to i zajímavé, že se dozvíš i o těch ostatních. Jsi zvědavá, těšíš se na tu další, co se tam dozvíš, jak pokračují ti ostatní vztahy, já jsem taková zvědavá. Supervize jsou dobrá věc.

T: Jak se ti líbí spolupráce s koordinátorkami?

L: Jak jsem z té práce v informatice, jak spolu nekomunikujeme mezi spolužákama, pro mě je to něco speciálního. To je jak když dáš dítěti bonbon. Najednou máš prostor říct, co tě trápí. Já to normálně až tak nemám.

T: Jak se ti spolupracuje s koordinátorkami?

L: V pohodě.

T: Myslíš, že kdybys měla nějaký problém nebo něco, nad čím bys váhala, potřebovala bys radu, mohla bys jim zavolat?

L: Jo, určitě. Já jsem spokojená tady.

T: Chtěla bys ještě něco dodat?

L: Ani ne.

T: Tak díky

2011-12-01 rozhovor s Jitkou, dobrovolnice Denisy

Lu: Tak jo, Lenko, můžu se tě, prosím tě, zeptat, jak se vyvíjí tvůj vztah s Denisou? Jak dlouho vy se spolu scházíte?

Le: Scházíme se od ledna.

Lu: Od ledna, takže necelý rok jakoby. A jak se vyvíjí teda? Jak bys to popsala?

Le: Těžká otázka...

Lu: A hned na začátek, že jo? :-D

Le: No. Ne, jako scházíme se celkem pravidelně a během toho vztahu jsme si prošly docela dost věcmi, třeba že jsem hledala Danču na nádraží hodinu a ona odjela beze mě.

Lu: Aha :-D

Le: To bylo takový to no...

Lu: Takže občas tam jsou takovýhle informační šumy jo? Že si nějak neporozumíte nebo tak.

Le: No, to nebylo tím, ona jako někoho potkala ... nebo ona měla čekat na Smíchově a místo toho jela sem do klubovny, že se sejdeme tady, si myslela. To mě taky napadlo, tak jsem za ní jela sem. No ale mezitím potkala nějakou kamarádku a jely spolu, to bylo, když bylo promítání z tábora, tak tam jely jako samy.

Lu: Aha. Hezký, tak to s ní zažíváš pěkný věci.

Le: To jo no, ale jako vyvíjí... jako říkala jsem si, že během té doby, že bysme k sobě měly mít čím dál tím blíž, ale pak na takových těch společných akcích zjišťuju, že jsme tam spíš každá sama za sebe, nebo my nepřijde, že bysme fungovaly dohromady jako třeba u některých jinech ostatních dvojic, ale že jsme tam spíš jako každá za sebe, třeba teďko jsem měli bowling a měli jsme hrát jako ve dvojicích a ona tam potkala nějakou kamarádku, která taky byla na táboře a prostě se spojily spolu a že prostě budou hrát spolu samy.

Lu: Aha, aha.

Le: A to jiná dvojice myslím, že neudělala. Co vím teda.

Lu: Hmm.

Le: Jako jenom tady ty, že hrály takhle spolu no. Mě to tak trošku jako mrzí, ale na druhou stranu si jako říkám, že pro ní je dobrý, když je tam s těma ostatníma děčkama, jako nechci ji zas nutit: „Jako hele, jsme tady spolu, tak musíme hrát spolu.“

Lu: Že vypadá spokojeně prostě, tak to bereš takhle. Hmm, hmm...

Le: A na druhou stranu tam mám taky já pak jako víc volnosti a že prostě ona se tam sama o sebe postará s někým, že jo. Jako taky jsem za ní přišla, pokecala, poradila. A mám pak zase prostor já na svoje kamarády zase ze zbytečků no.

Lu: Hmm, hmm... v čem jste udělaly třeba nějaký pokroky?

Le: No, pokroky... přijde mi, že jsem jí možná něco málo naučila, něco zase odnaučila a snažím se ji tak jako učit prostě takový praktický věci třeba jak jezdit metrem, jako aby věděla, na kterou stranu má nastoupit. Snažila jsem se jí vysvětlit jízdní řád tramvaje, aby se v tom vyznala. To bylo trošku složitější. No, pak ona má, i když je jí patnáct, tak je trošku jako zaostalejší a prostě neumí

třeba moc počítat, nebo ona prostě ví, že... nebo asi neví jako. Ona prostě má peníze, chce si něco koupit a tak to zkusí. Buď na to má, nebo nemá a to se dozví až u té prodavačky jako, takže tohle jsem se jí snažila vysvětlit předem, aby si to jako předem spočítala, ale tam mi nepřijde, že bych byla nějak úspěšná. Spíš jako jí pak radím, až když ta situace nastane, tak aby to neřešila s prodavačkou, ale že to vyřeším s ní, ale nevím, jestli to pro ni má jako nějakou jakoby dlouhodobější dopad tady tohle vysvětlování.

Lu: A co se týče nějaký důvěry... říká ti nějaký věci?

Le: No, jako...

Lu: Svěřuje se ti, nebo...?

Le: No, v tom se to asi posunulo, jako že jsme se dostaly k tématu její matky. Já jsem o ní věděla akorát tady z PětP od holek, pak jsem tak nějak tušila, že s nima asi bydlí... a jako důvěra... jako občas se mě jako zeptá, jestli mi může jako něco říct jo, něco jako tajnýho, a pak mi řekne něco jako, že ji svěděj prsa a takhle, nebo se mě jako ptala, že jí píská v uchu a jestli nevím, co by to mohlo znamenat, že to třeba znamená, že ji má někdo rád a takovýhle no... tadyto co říkám, se stalo nějak na jaře, ale teďka k její matce jsme se dostaly jako docela nedávno... a ...

Lu: Hmm... že ona sama s tím začala?

Le: No, ona začala jako... byla situace, že jsme byly na velkejch nákupech, a pak jsme šly ještě na oběd a já jsem si jako říkala, že bych si jako dala pIvan, ale jen kdyby jí to nevadilo, a tak jsem se jí zeptala: „Hele, Dančo, jako co kdybys si tady dala pIvan? Co bys na to říkala jo?“ A prostě jsem to nechtěla udělat jako samozřejmost, že si ho takhle objedná, protože když ona si může dát Kofolu, tak proč já bych si nemohla dát pIvan a ona jako to, že nevadí, a pak se mě nějak ptala, jestli hodně piju pIvan, nebo jestli ho mám ráda, nebo jestli mi to chutná... něco takovýho. Pak mi řekla, že ho nikdy pít nebude, nebo že ho nepila a nikdy pít nechce, protože nechce bejt jako její matka a když tohleto řekla, tak já jsem jako nadhodila: „Jako co a jaká je tvoje matka?“ Prostě to... prostě já jsem... předtím jsem se jí na to zeptala jen jednou, když vyprávěla, že jeli někde na výlet a že tam jako jel táta s nima. A já říkám: „A co máma? Ta s váma nejela?“ No a ona řekla, že ne a tím to skončilo. Tadyto byla jako první zmínka o matce a teďka druhá jako takhle... no a pak jsem se k tomu dostaly ještě nějak při té další schůzce, ale jakože jsem to z ní nechtěla nějak moc páčit, ale trochu jsem taky jako zapáčila asi no. Ale tak z Danči se musí páčit všechno, takže já si z toho nedělám něco, že bych z ní něco nutila, to jako ne.

Lu: A co spolu děláte? Co podnikáte?

Le: Většinou někde to... v létě jsme hodně chodily prostě se někde projít, a že jsme třeba pak prostě cestou něco potkaly, třeba já jsem připravovala takovou hru pro PětP jako pro dospělí a potřebovala jsem jako projít trasu a nebylo moc času, tak jsem ji jako do toho zatáhla, jako: „Půjdem se tamhle projít a já si u toho něco pořeším bokem a ono začalo hrozně pršet, takže jsem dojely do Stromovky a šly jsme do planetária místo toho, takže podnikáme prostě takovýhle jako akce, že vždycky se něco na poslední chvíli vymyslí.

Lu: Spontánně prostě...

Le: No, zase tak moc spontánně... no, občas jo no. To jsem se jednou taky šly projít a došly jsme... my se scházíme na Smíchově a to jsme šly kolem řeky, tam jsme zjistily, že tam jezdí přívoz z toho Dětskýho ostrova, tak jsme jako pluly přívozem, tam jsme si půjčily šlapadla... to bylo takový ne úplně plánovaný no. Naposledy nám poradila babička jako to... to jsme měly jít plavat, ale to jednak nebyla permanentka a bazén, do kterýho můžeme chodit, byl zavřenej ten den, ani mně navíc nebylo úplně dobře, tak jsem to nechtěla riskovat, tak jsem říkala, tak se půjdeme projít, no a babička její mi poradila, že je výstava mušlí a že Danuška mušle strašně zbožňuje, takže chtěla, abysme tam zašly. No a její babička má občas jako dobrý tipy, takže občas nám takhle něco poradí... no tak jako jsem za to ráda no.

Lu: Jo? Tak to je fajn. Takže podnikáte procházky, nějaký sporty, kulturu nebo tak nějak... jako všechno možný nebo...?

Le: No, sporty ani moc ne.

Lu: Sporty ne.

Le: Sporty moc ne, protože já na to úplně nejsem. Spíš sama potřebuju, aby mě do toho někdo dokopal. Danuška je na tom podobně. Akorát to plavání, že jsme párkrát byly no.

Lu: Mhm... a říkala jsi, že se scházíte teda pravidelně, takže to je jednou za tejděn tak ta schůzka?

Le: Jo, jako většinou to tak... jako většinou to jednou za měsíc odpadne no.

Lu: Jo, jo.

Le: Většinou se to stalo, že Danča volala na poslední chvíli a že jako nejde a většinou to jako bylo z menstruačních problémů no. Nevím, jak moc je to u ní vážný, ale asi má u babičky velký zastání, protože jak takhle Danča takhle něco, tak babička ji prostě nedá no. Nevím, jak moc je to u ní vážný no.

Lu: A jak ty schůzky teda plánujete? Jak se domlouváte? Jak vybíráte ty aktivity?

Le: No, většinou to teda jako vybírám já, protože Danuška si jako sama neumí říct... teda to plavání si řekla a nevyšlo to. A většinou to teda vymejším já, většinou je to teda pak na poslední chvíli no, jakože třeba ve čtvrtek, v pátek dopoledne jako volám a domlouvám se s babičkou.

Lu: Jo.

Le: Když je tam Danča, když nevolám až tak pozdě, že už je ve škole v pátek třeba, tak si to domluvím jenom s babičkou. Nebo pro mě je jako důležitý hlavně s tou babičkou si to říct a s Dančou, když mi ji dá k telefonu, tak se samozřejmě taky domluvíme, ale to je taková jako... to je můj monolog a Danuška říká jo, ne. Takže já to... po telefonu se moc nedokážeme bavit, ale s tou babičkou je to v pohodě. Já jí většinou něco nadhodím a ona řekne, že jo, tak to beru jako odsouhlasený, takže mi nepřijde, že by ji do toho nutila, na ten bowling jsem ji teda donutila, to jo, ale prostě ona mi nejdřív řekla, že nejde a během půl minuty jsem ji dokázala překecat, takže řekla, že jde a že se těší. Jako třeba do něčeho ji jako musím nacpat, jako třeba s tím bowlingem si myslím, že ona to nikdy asi nezkoušela, nebo určitě nezkoušela...

Lu: Takže se toho tak jako bála...

Le: A že se toho spíš tak jako bála no a prostě jako tam bylo spousta dětí, že jo, který zná a proto už z toho důvodu jsem ji tam jako chtěla docpat, že jo.

Lu: Mhm... jasný no. A jaká je teda tvoje role v tom vztahu k Denise? Co jí jakoby přinášíš? Jak se v tom jako cejtíš?

Le: No, já se v tom někdy cejtím jako takovej ten dospělej, ne úplně jako rodič, ale spíš necejtím, že bysme byly jako na stejný úrovni.

Lu: Jo... jako kamarádky? Že jsi někdy taky taková autorita jo?

Le: No, jako spíš většinou no, protože jako úroveň Danušky... ona si jako s těma děčkama asi jako nejlíp rozumí třeba s Márinkou, který je šest, to je Radky dcera a ony prostě se vyžívaj prostě v tom jako prdět si na ruku a takovýhle věci a smát se absolutním kravinám a prostě já se nedokážu takhle jako propadnou až na takovouhle úroveň, když to mám říct takhle nehezky. A prostě já bych se s ní nedokázala takhle smát takovejhle věcem, nebo bavit se takovejhlema těma. To jako to, to nedokážu.

Lu: A jak bys teda Denisu popsala někomu, kdo ji nezná? Jako vzhledově... to nás asi ani nijak extra nezajímá, ale spíš ty vlastnosti teda.

Le: No, tak... je to blondýnka. Ne. :-D Je to... prostě na první pohled vypadá celkem jako normální holčička, že jo, ale prostě je asi fakt taková zaostalejší a většinou toho jako moc nenamluví, jestli jsi ji ještě nepotkala, tak z ní budeš asi muset všechno páčit.

Lu: Ještě ne no. Jo, mám se těšit jo? :-D

Le: No, já jako nevím, jak probíhají tadyty rozhovory, ale jako dostat z ní něco, to je jako fakt složitý no. Je taková... je docela zmanipulovatelná, docela hodně, až je to nebezpečný, jako s tím bowlingem, jako tak to přišlo vhod, že se nechala zmanipulovat, to mi prošlo. A na druhou stranu asi i umí trochu manipulovat s lidma... prostě koupila si brambůrky za třicet korun a měla na to jenom dvacku, ale dostala je. Jo, takže ona prostě udělá smutný očička, řekne, že má jenom dvacet korun a ono jí to prostě někde projde a někde ne, takže asi jako na jednu stranu docela chytrá a vyčůraná, nebo spíš jako že to zkouší, že zkouší, co si může dovolit. Třeba na první schůzce si chtěla taky koupit brambůrky a měla patnáct korun, brambůrky stály dvacet a ona řekla, že má jenom patnáct a jako teďka čeká, co udělám já.

Lu: Jo, že řekneš, tak já ti dám těch pět korun jo? Nebo...?

Le: No, jasný no. Já nevím jako, co čekala a tohle jako se stalo jako několikrát jo, jakože řekne, že má hlad, a že by si něco dala, ale nezeptá se tě: „Hele a nedala bys mi něco? Nebo že bys mě pozvala?“ Nebo jako že by chtěla jako půjčit, i když by bylo jasný, že to nevrátí. To jako ona nedělá. Ona prostě jako řekne: „Já mám hlad.“ a čeká, co se stane. Jo. No a prostě když se nestane nic, tak ona si z toho asi nic nedělá. Jo a prostě na tý první schůzce já jsem z toho byla jako strašně to... nevím, jak to popsat... taková jako furt jsem o tom přemejšlela, jak jsem jako se

zachovala a jestli to tak bylo správně, nebo jestli ne a jestli jsem nebyla hnusná a jestli se mnou ještě někam půjde, protože ona mi řekla, že má patnáct a já jsem jí řekla: „Tak si kup něco, co je za patnáct no, když nemáš těch zbylých pět.“ No a teď ona tam stála a koukala, tak jsem jako poprosila tu prodavačku, aby jí řekla, co tam mají do těch patnácti korun a ona si něco koupila, vypadala spokojeně. No a pak jsme to jako... To byla jako první schůzka, to jsme se sešly na Zbraslavi, a pak jsme to jako brzo zabalily ne, jako jsme to tam tak nějak prošly, ale tam toho zase tak moc k vidění není, byla docela zima, no prostě bylo to nějak v zimě a ona pak řekla to... nebo já se ptám: „Tak co, kam půjdeme teď?“ a ona, že už by šla domů, tak říkám: „No, tak fajn, tak jdeme domů.“ Tak jsme spolu strávily asi tak hodinu no a jako skončilo to. Já jsem čekala, že to bude tak jako na dvě hodiny, tak jsem si říkala, jestli to nebylo to... jako čím to bylo, že jo. Jo a pak ještě další věc, že Denisa si docela jako vymejšlí, na tý první schůzce mi řekla, že byla v New Yorku, což jsem jí jako nežrala, ale jako hrála jsem tu její hru a říkám: „A bylas tam jako ...“... jestli tam jeli lodí, nebo vlakem? A ona mi řekla, že autem... že tam jeli autem. No a to jako bylo jasný, že kecá. No a k tomuhle jsme se vrátily docela nedávno a došly jsme teda k takovému jakoby kompromisu, že ona jako by mi nelhala jo, že si to jako nevymyslela úplně, ale že byla prostě tak přesvědčená, že tam byla, že mi to prostě řekla no.

Lu: To ti to takhle vysvětlila jo, že byla tak přesvědčená...?

Le: No, spíš. Ne, ne, ne, to jako říkám já.

Lu: Jo, jo, takhle.

Le: Já jsem jí jako říkala, že kvůli mně si nemusí nic vymejšlet, aby byla nějak zajímavá a ona jako, že si fakt myslela, že tam byla, že se pak jako zeptala babičky, jestli tam byla a babička jí řekla, že ne, tak od té doby ví, že tam nebyla, a pak řekla: „No, ale v tom Chorvatsku jsem byla.“ To jako prostě si zase nedá vyvrátit.

Lu: :-D Teďka ještě trošku odbočím v návaznosti na tohleto... jak teda dlouho trvaj ty vaše schůzky normálně, většinou?

Le: No, tak normálně tak dvě až tři hodky asi no.

Lu: Jo? Vy se máte jakoby scházet na 2 hodky... to je taková ta klasická doba, co vám řekli, že se máte vídat? Nebo to není daný?

Le: Já myslím, že je to daný jako na jedno odpoledne.

Lu: Jo, jo, takhle.

Le: A jako dvě až tři hodky, nikdy jako nevím, kolik přesně, že jo.

Lu: No, jasný. To byla jenom taková teoretická otázka.

Le: A jako každej to má jinak. Někdo se třeba schází fakt na celý odpoledne a my někdy jako... třeba jsme byly jednou na celodenním výletě, že jo. Ale to bylo asi jenom jednou. No a když je třeba času hodně, když se sejdeme třeba o víkendu, v jednu, ve dvě, tak se někdy loučíme třeba v pět, možná i v šest.

Lu: Jo, jo, takže jak kdy.

Le: No a když se sejdeme takhle v tejdnu, tak jako tak ty dvě hodky až tři.

Lu: Hmm... takže nemáte daný přesně den? Scházíte se prostě takhle, jak se to dá.

Le: Máme daný spíš, jakože se scházíme v pátek, a když můžu, tak o víkendu. Jenomže já tady spíš o víkendech nejsem. Teď tady zase o víkendech většinou jsem, takže to vychází spíš na ty víkendy.

Lu: Jo, jo, jo, jasný. A teď se teda vrátím k tomu, jak ty jsi popisovala Denisu. Jak si myslíš, že ona by popsala tebe:

Le: No, ona by neřekla nic. Tady to bylo na... tadyta otázka padla na jedný tý společný akci Hled'sebe... víš, že máme Hled'sebe?

Lu: Jo, jo.

Le: No, tak tam to padlo a já jsem fakt jako neuměla jako, co říct. Jo, jako já nevím, fakt nevím, co by ona o mě řekla.

Lu: Hmm...

Le: Já si tady jako nechci nic vymyšlet jo. Ona jako asi by neřekla nic negativního, si myslím, jo, ale spíš asi by jako... až se jí na to zeptáš, tak ona to... bude jako mlčet, a pak se jí budeš ptát jako... a řekla bys třeba, že je taková a taková a ona by to třeba odkejvala nebo tak, ale jestli by dokázala něco sama vymyslet... jako já se jí třeba zeptám, jak se měla tam a tam a ona mi řekne: „Dobrý, dobrý to bylo.“, nebo ona řekne: „Dobře.“ a já řeknu: „No a nechceš říct něco víc?“ a ona

to pochopí tak, že má odpovídat celou větou a řekne mi: „Bylo to dobré.“ Nebo prostě něco takhle no...

Lu: :-D Hezky. No, tak to jsem na ni zvědavá teda.

Le: Pak jako ji musím donutit třeba říct ještě jako víc těch přívlastků.

Lu: Jo, jo, jo.

Le: No, není to jednoduchý teda.

Lu: A co máte společného?

Le: Společného... tak třeba jako že takhle rády chodíme na ty procházky a že vlastně ty naše schůzky nemusej bejt jako nějak extra náročný... jako že bysme se pokaždý musely jít jako prostě někam vyběhnout nebo tak. Nebo jako že prostě... nebo já jsem jako v tom v celku spokojená, že se jdeme třeba projít a povídáme si při tom a jako myslím si, že ona je z toho taky to... celkem spokojená no. Abych to teda nepodcenila, nevím, co ti řekne.

Lu: Hmm... jo, jo, jo. A co si myslíš teda, že jí ten vztah s tebou jí přináší?... že teda má s kým trávit volný čas,

Le: No... no, že se hlavně dostane jako mezi jiný lidi než, že je s tou babičkou a dědečkem. Ty její rodiče tam teda asi taky bydlej, ale vztahy asi nějak moc, aspoň s tou matkou teda, tam asi nejsou moc dobrý, nebo ne vím přesně. A že prostě jako vidí jako nějaký pozitivní vzor snad ve mně, že se prostě dostane jako na místa, kam by se nedostala, protože ta babička je nechodící moc, dědeček jako je schopnej někam dojít, ale to je tak všechno jo... prostě dojde tam, dojde zpátky, jako takhle funguje asi nějak, ale jako že by něco jako vymyslel, tak to asi ne no.

Lu: Jasně a co si teda myslíš, nebo pozoruješ něco, co jsi jí teda naučila? Ty jsi říkala nějak ten jízdni řád, že jo, že jste řešily... to ježdění tím metrem, nebo co to bylo ještě? Co si myslíš, že jsi jí naučila, předala?

Le: No, to metro... že se jako už víc orientuje, teda přijde mi, že se jako trochu to... ale nevím no, není to zase až takovej rozdíl. Pak jsem jí třeba jako... trochu jsem jí odnaučila takový to, že zkouší, jestli jí něco koupím. To jako jsem jí už... to se mi podařilo ji jako odnaučit, nebo naučit, aby prostě to takhle... no, ona to fakt tak jako zkoušela a ne jako že bych já byla lakomá, ale prostě... aby ona si pískla a já jí něco koupila, to jako na to nefunguju no.

Lu: Hmm... a máš teda pocit, že to co jsi jí naučila, že ona používá jakoby v těch novejších situacích nějakých?

Le: Jako se mnou myslí, že jo... nevím, jak jako s okolím... ale já nevím, jestli to spíš jako není negativní... třeba jak jsme jely na Malou farmu, tak tam jsme jako jely obě, že jo a ona jednak si už na začátku jako v tom autobuse jako že si sedla s někým jiným, to jako mi ani jako nevadilo a pak jsme někde stavěli u benzínky a ona jako že tam někomu řekla, že má hlad a ten někdo jí něco koupil, takže ona to prostě nezkouší na mě, ale zkouší to na ty ostatní jo, ale nevím, pokud bych byla poblíž, jestli by se zeptala mně, anebo jestli by to... jestli by se stejně zeptala toho, koho se zeptala jako to nevím, no.

Lu: Existuje nějaký zážitek, kterej bys... nebo bys označila za jako úplně nejlepší, co jste spolu zažily?

Le: Mm... to nevím no.

Lu: Byly jste spolu na tom táboře, jak pořádali...

Le: Právě že nebyly no. Já jsem měla jet, ale pak jsem byla nemocná, takže jsem nejela no.

Lu: Mmm...

Le: Jako nevím, co by bylo jako nejlepší... takovej asi jako ani nemáme.

Lu: Mm...

Le: Ona každá ta schůzka, nebo alespoň většina z nich, je prostě něčím jako to... jako pěkná, hezká, dobrá. Možná největší zážitek by mohlo bejt, že Danča když měla narozeniny, tak jsme spolu byly nakupovat a že prostě jsem jí řekla: „Hele, já ti prostě koupím jako nějaký oblečení...“. Byly jsme to spolu jako vybírat a prostě jsem jí koupila nějakou mikinu a ona ji prostě furt nosí... jako nevím... od té doby teda, od té doby jsme se jako sešly asi třikrát, čtyřikrát, ale vždycky měla tu mikinu na sobě, tak to byl pro ni možná takovej zážitek ty nákupy no, nebo aspoň pro mě to teda byl zážitek. (smích)

Lu: Jo, jo, jo. Mmm... a když jsme se teda bavily o tom, jak jsi jí vysvětlovala nějaký ty věci... metro, jízdni řady, cokoliv, tak jak jsi jí to vysvětlovala? Jak? A jak zas ona na to reagovala? Jak reagovala v týchletý situaci?

Le: No, já většinou, když jedu tím metrem a vidíme jako, že máme čas, než přijede, tak vždycky jako po ní chci, aby jako mi řekla, na kterou stranu máme jet a kolik to je zastávek a... aby ona tady tyhle informace jako uměla dohledat v tom metru no. Nebo jsme jako stály u tramvajový zastávky a já jsem jí říkala jako: „A kdy nám to jede?“ a ona řekla, že neví, že počkáme, a tak jsem jí říkala: „Hele, tak jako tady jsme a tady...“. Prostě jsem jí vysvětlila ty řádky, ty sloupce, co to znamená, aby to dokázala jako hledat. No, jako pořád jí to moc nejde. Nebo já jsem se jí snažila... já jsem... tady to jsem jí začala dělat, když jsem jí připravovala na to, že se budeme scházet jako jinde než na tom Smíchově, aby ona byla schopná jako dojet někam dál třeba, protože ona pak třeba jako řekla, že není schopná dojet ani sem a tady už byla prostě milionkrát, že jo a měla si dojet po táboře pro nějaký zapomenutý věci, a řekla, že sem sama nepojede, tak s ní sem musel jet děda. Mně to teda tohle řekla babička, tak jsem říkala: „No, tak já to s ní teda jako zkusím tu cestu.“, tak jsem to s ní šla jednou sama, ptala jsem se jí vždycky, jestli jdeme dobře a kudy máme jít teď a občas se jí jako snažím znejistit, jak jako bude reagovat. No a jako trefila sem v pohodě, tak příště jsem se teda sešla tady a taky tady jako byla. (???) 23:42)

Lu: Jo? Tak evidentně to používá, to co jsi jí naučila. A jak jí jakoby podporuješ? Tady je otázka – Jak dítě podporujete? Stala se nějaká situace, ve který jsi jí musela nějak jakoby podpořit? Jaký jsi z toho měla pocit? Jak zas ona na to reagovala?

Le: A třeba při tom bowlingu, že jsem se jí snažila jako podpořit, říct, jak jí to jde dobře a že to příště jako už chce kousek zlepšit a bude to ještě lepší a už shodí aspoň nějakou tu kuželku. Snažila jsem se jí jakoby vysvětlit, jak tu kouli držet, jak s ní hodit. A jako obecně podpořit... no tak... no teď se třeba... ona si má vybírat jako školu, je v tý devítce a od příštího roku má někam jít. No, tak tam jsem se snažila nabídnout pomoc jako jí i babičce, i tý rodiče, jako že jí v tom můžu nějak pomoci, že s ní třeba můžu zajet třeba na nějakéj ten den otevřených dveří, nebo tak. No, jako původně jsem myslela, že bych jako zašla ještě dál, ale to už jsem jako... to už jsem z toho jako sešla... to by mi asi ani na supervizi nikdo nedoporučil, jako že bych třeba jakoby to převzala za ně jako tu rodičovskou roli a třeba zašla i do tý školy, kde je a pořešila to s těma učitelkama, ale jako jednak to... jednak by to mělo bejt jako jejich rozhodnutí, že jo. To mi právě teďka řekli na supervizi, jako že... že bych se... že můžu takhle nabídnout, poradit, někam s ní zajet, ale jako to rozhodnutí nechat na nich a jako až tak moc se do toho necpat no, což jako asi bude lepší a hlavně... a pro mě i jako jednodušší, že jo, že nebudu mít další věc na řešení.

Lu: A myslíš si, že se ta podpora nějak změnila od začátku vztahu vašeho?

Le: No, já myslím, že to... že na začátku vztahu jsme neřešily příští školu a jako obecně v těch hovorech prostě se jí snažím říct něco povzbudivýho, co by jí podpořilo a jako to mi přejde furt stejný no.

Lu: Tady je ještě na upřesnění otázka – Co dítě teď od tebe potřebuje nejvíc a proč?... a v závorce – informační podporu, citovou, praktickou, povzbuzující, přátelství, legrace, uvolnění,... co si myslíš, že teda z toho Denisa nejvíc jako potřebuje? Informace, city, nějaký praktický věci, povzbuzení, přátelství, legraci, uvolnění,... a proč? Co nejvíc a proč?... toť otázka.

Le: No, možná by potřebovala ty informace o tý škole, pak jako permanentně asi člověk potřebuje přátelství, že jo, protože ona jinak moc kamarádek, jak z toho vyšlo, asi nemá, nebo jako když se jí ptám, tak jako neříká, že by jí třeba táhlo, protože nebyla s touhle a s touhle, takže určité přátelství a city nevím no možná taky, nebo občas prostě to se stalo, že se zeptala: „Hele a Lenko, můžu tě obejmout?“

Lu: Jo? To se stává?

Le: No.

Lu: Hmm...

Le: Poprvý se to stalo, když viděla dva lidi, jak se objímaj a pusinkujou, tak prostě tak jako: „Můžu tě obejmout?“

Lu: (smích)

Le: Pak se to stalo ještě párkrát, pak občas jako uděláme, že třeba když se sejdeme, tak že se obejmeme, když se loučíme, takže to... jako není to úplně pravidlem... ten kontakt taky potřebuje.

Lu: Hmm... a stalo se vám naopak něco, kdy jste si třeba neporozuměly, nebo jste mezi sebou měly nějakéj problém?

Le: No, jako akorát s tím, že nebyla tam, kde měla a ono se to stalo v době, kdy já jsem na to byl ne úplně nejlíp, jsem měla spoustu jinejch problémů všude možně a prostě do toho ještě tohle, to jsme měly jet na to promítání z tábora, to bylo v pátek odpoledne, já jsem se těšila, že konečně jako si sama odpočinu a že jako uvidím alespoň to, když už jsem tam nebyla, tak že to aspoň uvidím a teďka jsem jela na ten Smíchov, jakože se tam potkáme, teďkon ona tam většinou už je a nebo když jsem přišla ještě dřív, třeba jsem jednou přišla o deset minut dřív, tak ona tam taky už byla, takže ona tam na mě asi chvilku čeká, já přijdu vždycky fakt na poslední minutu a teďkon ona tam nebyla, tak si říkám: „Mmm... to je divný ne?“, tak jsem počkala, ještě než přijel autobus z Zbraslavi, a pak jsem začala to jako řešit, volala jsem babičce, babička řekla: „No, ona jako odjela.“, takže z toho vyplynulo, že už by tam jako měla bejt, teďkon právě že jsme si to domlouvaly až v pátek ráno, nebo jakoby věděly jsem, že tam půjdeme, ale jako konkrétně kde se sejdem, jsem volala až v pátek ráno tý babičce, protože jsem fakt nestíhala, takže jsem to domluvila s babičkou a na tu je prostě spolehnutí, tý věřím. A jsem věřila, že mi to řekne správně a právě předtím jsme se sešly tady u tý klubovny, tak jsem se jí jako ptala, jako ověřovala, jestli jako fakt jí řekla tady Smíchov, jestli si to nepopletly, pak jsem jela teda ještě sem, tady taky nejela, tak jsem zase jela zpátky...

Lu: Mmm... Denisa nemá telefon?

Le: Nemá, nemá. Jako babička říkala, že by ho měla dostat k těm narozeninám, ale očividně ho nedostala, tak nevím no.

Lu: Jo, jo, jo.

Le: Takže já jsem z toho byla fakt jako na nervy, nejdřív jsem se tomu smála, jsem říkala... jsem volala ještě holkám: „A nepřijela tam Denisa sama?“, a pak říkám: „Já přijedu pozdějš, mně se ztratilo dítě.“ a ještě jsem si z toho dělala srandu s tím, že ji najdu tady. Tady samozřejmě nebyla, tak už mě jako sranda přešla, a pak mi jako asi ... tohle asi trvalo asi hodinu. Jsem jako ještě jednou byla na Smíchově, pak zase tady a po hodině mně teda jako volali s tím, že tam Denisa dorazila s nějakou jinou holčinou, tak ať tam teda přijedu, tak jsem se tam teda dopravila, do toho mi prostě volal někdo, bratránek, že něco, takže to mě jako vytočilo ještě, pak jsem tam přišla, teď jsem prostě jako už jsem fakt natahovala cestou, že pro mě to bylo prostě takový, že jak se na mě mohla takhle jako vykašlat ne a ještě v takový blbý době, že prostě jsem byla fakt na měkko, teď jsem slyšela, jak se tam všichni jako smějou, jak je tam pohodička, tak jsem říkala: „Tak fakt na to nemám jít teďka dovnitř.“, tak jsem tam seděla na chodbě, čekala jsem, až to skončí, že ji doprovodím domů, protože babička zase chtěla, abych s ní jela až jako na Smíchov, většinou jsem nějak ji začala vypouštět třeba na Andělu s tím, že jako ty tři zastávky tramvají to dojede nebo takhle, tak babička, jako ať s ní dneska jedu až na ten Smíchov, jako ať jí až do autobusu posadím. No, tak říkám. „To tady musím počkat.“, pak do toho mi zase volal bratránek a to už jsem fakt jako musela odejít. No a Danča tam pak na chvilku teda přiběhla za mnou nějak a nějak jako prostě krátce jsme spolu mluvily. Já jsem říkala: „Hele, jako dneska to fakt nebudeme řešit.“ Pak jsem jí teda volala jako druhý, třetí den, jako prostě jsme si to potřebovaly alespoň po tom telefonu nějak vyříkat, aby byl jako klid. No, to babička mi říkala, ať jí teda jako vynadám, tak jsem říkala, že jí nijak jako nadávat nebudu, že jí jen prostě řeknu, že mě to nasralo, a pak teda jako jsem si to s ní vyříkala po tom telefonu a prostě pak to bylo dobrý, pak další tejden jsme měli jet na tu farmu a já už jsem jako to přešla a ona ještě se mi jako na tý farmě se mi omlouvala za to no. To zas jako bylo pěkný, že prostě jí to nebylo zase tak volný, nebo jako že jestli si uvědomila, že něco provedla takhle. No, ale že vůbec něco jako takhle udělala no.

Lu: Hmm... takže si myslíš, že si to uvědomila prostě jakože...?

Le: Jo, asi jo, jestli jí to někdo ještě jako řekl něco... nebo tak, ale...

Lu: Hmm... tak možná babička jí nadala. (smích)

Le: Ale to ona se mi omlouvala už tam, jak jsem tam přišla do toho... to bylo na Karlíně, ... (??32:34) nebo já nevím, co to je... Karlínský centrum nebo tak, takže už tam se mi jako omlouvala, takže tam nemohlo bejt jako navočkovaná, ale to jsem ji fakt jako odbyla, protože jsem měla spoustu jinejch starostí no.

Lu: Hmm... Co si myslíš, že je na činnosti dobrovolníka v 5P jako úplně nejlepší? Co je nejlepší?

Le: No, úplně nejlepší mi přijdou mi přijdou jako ty společný akce a ten kontakt s těma ostatníma dobrovolníkama, protože to je takový...

Lu: Myslíš supervize?

Le: Jednak supervize a jednak i kontakt mimo supervizi vlastně na nějakých akcích nebo třeba v hospodě a jako ty, to je prostě jako když vezmeš jako nějaký vzorek z té společnosti, tak tadyto jsou jako ty lepší lidi z toho nebo víš, jakože i mezi těma jako kamarádama, co tu člověk má, taky tadyto je prostě takovej jako takovej dobrej výběr nebo že ty lidi jsou jako trošku fakt jako jinde, že jsou ochotní ti pomoci a třeba já jsem na jedny supervizi měla fakt takovej jako kolaps nebo tak, že jsem nebyla schopná mluvit, udělala jsem tady scénu, rozbrečela jsem se a i na to prostě reagovali úplně v pohodě jako, jako s takovým pochopením nebo...

Lu: To ses rozbrečela kvůli tomu vztahu nebo ...?

Le: No, to bylo tak jako celkově...

Lu: Jo, jo, jo, nějaká únava a tak...

Le: ... že to na mě padlo. Jednak tady všichni prostě povídali strašně pozitivní věci, já jsem mluvila až poslední a jako mluvila jsem právě o tom, jak na mě nepočkala na Smíchově a jak na mě kašle a prostě jednak to mi nebylo příjemný a jednak tady ještě jeden rozebíral prostě jako Pětipéčko a jeho přítelkyni, jakože to bylo nějaký jako ohrožení toho vztahu jako s přítelkyní, jakože to a prostě já jsem si to napojila tak trošku na svůj příběh a strašně mě to jako rozesmutnělo no, takže ...

Lu: Jo, jo, jo, jasan... a co vidíš, co považuješ za největší výzvu nebo za nejtěžší v tom dobrovolnictví?

Le: Za nejtěžší, za nejtěžší... no, jakože pro mě třeba je nejtěžší to, že bych chtěla Danče nějak jako pomoci nebo prostě jako aby ten živant měla lepší, ale že prostě je to strašně omezený už třeba tím, že já mám čas to jedno odpoledne nebo že prostě já jí nemůžu dát jako to, aby ona jako ten živant měla takovej jako prostě většina lidí nebo co třeba někdo považuje jako za standart nebo za normální nebo ona jako asi v tom svém živantě je spokojená, ale jako nevím, jak to říct, teď jsem se do toho ještě zamotala. Víš, jakože bych pro ni jako chtěla něco udělat, aby prostě ona byla třeba alespoň tak jako ty nebo ještě někdo, ale že máš prostě fakt jako omezený prostředky jako hlavně ten čas a to že tam prostě jako nebydlíš s ní no.

Lu: Jo, jo, jasně, jasně a největší výzva?

Le: Největší výzva? Tak teď je mi největší výzva, aby si dobře vybrala tu školu nějakou třeba no.

Lu: Hmm... jasan.

Le: Nebo ještě taková výzva jako že se s ní chystám... jo, jako nechystám, ale přemejšším, že bysme třeba jely někam jako na víkend. To by byla jako pro mě asi jako výzva prostě s ní strávit takhle jako víc času.

Lu: Hmm....

Le: Protože Danuška když takhle někde je, tak prej si stěžuje, že se jí stejská, že už druhý den chce domů a takhle, a tak jsem jako zvědavá, kdybych jako takhle někam jela s ní, jako jaký by to bylo no. To by asi jako byla taková jako výzva a vůbec jako výzva připravit ten program, abysme se hodně bavily a tak.

Lu: Hmm... a je něco na vašem vztahu, co bys chtěla změnit?

Le: No, změnit... tak mohla by jako víc jako... mohla bych být pro ni tak jako důležitější, že jo, aby prostě když někam přijdem, aby mi hnedka nezdrhla někam nebo... to se stává třeba, i když jdeme jako po ulici, tak ona najednou jako jde krok přede mnou a takhle ne a... to je takový zvláštní, tak člověk pak nad tím přemejšlí, jako v čem je problém, proč jako...

Lu: Hmm... že tě to jako i tohleto ovlivňuje v tom vztahu, jako že seš taková jakože...?

Le: No, ovlivňuje... jako já jí spíš jenom řeknu, že jestli až tam moc spěchá, nebo prostě něco takovýho, ona si to uvědomí, pak jde chvíli vedle mě...

Lu: Hmm, hmm... a jsou nějaký názory, pocity, co si myslíš, že s ní jako nemůžeš sdílet, co jí nemůžeš říct?

Le: Jako ze svého...?

Lu: No, no, no... tvoje.

Le: No, tak toho je asi spousta, protože já si nedovedu představit s ní, že bych se s ní bavila o svých problémech třeba v práci nebo takhle nebo ve vztahu nebo tak... nebo jako třeba jí moje vztahu nějak jako nezajímaly třeba na dlouho, jako nevěděla třeba, že mám chlapce nebo tak, ale pak jednou jako se mě na něj zeptala, to bylo potom, co jsme se rozešli, takže tak jako zasáhla docela to na trošku bolestivý místa, a tak v pohodě já jsem prostě jí řekla asi to, co bych řekla každému, jako snažila jsem se jí od toho tématu odvíst, aby moc nevyzvídala no nebo tak jako. To

jsem nechtěla zase s ní jako rozebírat, takže... nebo jako obecně já si s ní jako nemůžu bavit o věcech, jako bych se bavila s kýmkoliv jako...

Lu: S nějakou kámoškou třeba...

Le: ... s nějakou kámoškou nebo tak, protože prostě jako nevím no, si to neumím představit.

Lu: Jako myslíš, že by to nepochopila, nebo že k ní nemáš tu důvěru jako jí to říct?

Le: No, spíš nemám proč jí to říct. Většinou když tadyto potřebuju někomu říct, tak chci od něj něco na to slyšet, že jo, a jako od ní bych neslyšela nic a to vím jako předem, jako není to, že by to bylo něco tajného, ale spíš jako že by jí to prostě nezajímalo a že ona by mi k tomu neměla co říct a já tím pádem nemám jako tu potřebu. Já nemám třeba potřebu to napsat na papír, abych to někam jako vykecala a s ní by to fungovalo takhle, jakože bych jí něco jako řekla a ona na to asi jako nic. No, tak jako...

Lu: Jo, jo, jo, jasný a je naopak něco, co si myslíš, že ona nesdílí s tebou?

Le: No, ona žije ve svém vlastním světě, tak si myslím, že toho může bejt spousta, co se mnou jako nesdílí. A třeba se mnou jako sdílela, že má jako chlapce a toto a jako, že prej nějakýho chlapce na táboře a to bylo čistě asi jako vymyšlený nebo nevím, jak k tomu přišla, tam jako žádnýho chlapce neměla, tak možná že si z ní nějaký holky udělaly srandu a vsugerovaly jí, že chlapce má.

Lu: Jo, takhle.

Le: Předtím mi taky jako říkala o nějakým chlapci, ale mám pocit, že to asi taky si jako vymyslela, jako asi aby byla zajímavější nebo tak, nebo jako nevím, ale když jsem se jí na něj ptala, tak jednou mi řekla, že chodí do stejné třídy, po druhý mi řekla, že chodí do jiné třídy jo a prostě jak už takhle nastane takovejhle nějaký to nekonzistence, tak si říkám, že to asi nemá úplně to... že si to možná vymyslela.

Lu: A jsou nějaký témata, kterej se vyhýbáte?

Le: No, tak jako vyhejbaly jsme se tý její rodině no, jakože ona o tom nemluví a já se na to neptám nebo takovejch témat asi bude víc no, že... tak no.

Lu: Hmm... a jaký je teda tvůj vztah s tou rodinou?

Le: Tak já komunikuju jenom s babičkou, dědečka jsem jako viděla si dvakrát. A s babičkou jako je to úplně jako v pohodě, ta jako má asi potřebu se nějak jako občas vypovídat a minule třeba využila tý cesty, když já jsem posadila Danču na bus a ona než došla ta Danča, tak celou dobu jako babička se mi svěřovala prostě.

Lu: Jo, že tys jí teda volala, že jsi ji posadila na bus jo a ona...

Le: No a babička toho...

Lu: Jo, jo, jo.

Le: No, protože jsme se vracely o něco pozdějš, než jsem jako čekala, tak jsem jí volala, jakože už jede, no a babička toho využila, že tam Danča není a právě jako mi říkala no. Jako říká mi věci z Dančiny minulosti a třeba mi teďka jako poradila, že Danča má jít jako na internát, že má to... že by získala jako řád a tak a mně prostě ta myšJitka přijde jako úplně jako z cesty a jako vysvětlovala mi...

Lu: A kdo že jí to poradil?

Le: Ve škole nějaký poradkyně.

Lu: Ve škole, aha.

Le: Nevím, že měli nějakou schůzku, jako kam by ty děti měly dál jít nebo tak, no a to jí právě řekli, že má jít na nějakou zahradnici nebo kuchařku a že by měla jít jako na intr. No a to jako pro tu rodinu jako asi není úplně přijatelný no. To mi právě babička říkala, jako co Danča zažila a jakože, že by to asi nebylo úplně dobrý, kdyby byla ona na intru.

Lu: Jo, jo, jasný...

Le: No a právě mě překvapilo, že jí jako zajímá, co i já si o tom myslím jako o tom intru.

Lu: Jo? Hmm... a jaký má na tebe vliv to, že se s Dančou stýkáš? To že jako... na tebe. Má to na tebe nějaký vliv, to že s ní trávíš čas a ...?

Le: No, tak jako určitě to má vliv. Jednak že jdu na místa, kam bych s nikým jiným nebo sama nešla, to je jedna věc, že prostě mi to pomáhá jako... nebo že Danča je prostě úplně jiná než lidi, se kterýma se běžně jako stýkám, že mi to jako pomáhá jako prostě vidět jako jinej ten svět, jakože prostě tady v tý rodině to funguje prostě úplně jinak a taky jako žijou, i když já bych si to nedovedla představit tam žít jo, a pak prostě to dítě ovlivňuje jako čímkoliv no... nevím no.

Lu: Eee... to tě ve vztahu drží? Co tě v něm drží, abys v něm pokračovala?

Le: No, Danuška přece.

Lu: Jo?

Le: No, jakože že prostě mě by... jednak mě to baví se takhle jako scházet, jednak by mi jako bylo líto, kdyby ona teďka zase nikoho neměla, že spolu nejsme zas až tak dlouho, sice ta smlouva je na deset měsíců jako minimálně teda a že se třeba čeká, že pak jako skončí, ale já jsem jako rovnou do toho šla s tím, jakože bych tam chtěla zůstat aspoň třeba dva roky nebo tak a já myslím, že to, že prostě je dobrý pro ni, že se takhle s někým schází, že má takhle někoho jako dospělýho krom té rodiny, a pak mě v tom taky drží to, že kdybych tady skončila, tak přijdu prostě o ty ostatní lidi z té party tady, že jo.

Lu: Jo, jo, jo... hmm...hmm... takže v čem si myslíš, že by byl Danielčin žIvant jakoby jinej, kdyby se s tebou teda nescházela?

Le: Tak ona by třeba dostala ještě někoho jinýho, že jo, a scházela by se s někým jiným.

Lu: A kdyby třeba vůbec neměla dobrovolníka?

Le: A kdyby vůbec neměla dobrovolníka... tak já nevím no, tak prostě by se maximálně procházela po Zbraslavi a jakože že by se prostě jako nedostala nikam do centra jen tak.

Lu: Jo, jo, jo.

Le: Kdyby neměla jako s kým takhle trávit ten čas, protože jestli jako tráví čas hlavně s babičkou, s dědou, tak prostě to už je taková jako starší generace, že jo, tak já si myslím, že prostě jí můžu dát jako něco navíc no, jako dělat s ní nějaký blbosti nebo tak no asi, nebo hlavně že prostě vyjedeme někam do pryč no.

Lu: Hmm... hmm... a ovlivňuje teda vztah s Denisou tvoje další vztahy v žIvantě?

Le: No, možná ovlivnil ten bejvalej vztah, ale nejenom kvůli Danče ale obecně kvůli pětipečku, takže to možná mohlo mít vliv, že jsem měla jako spoustu jiných zájmů než toho partnera a jako třeba vztahy s rodinou... jako ne že by to ovlivňovalo, ale... jako oni o tom samozřejmě vědí, že takhle mám Danušku, ale jako nevidím to na to, že bych třeba Danču mohla vzít někdy domů jo, že prostě oni s tím až tak jako nesympatizují, s tím jakože... oni to vidí v tom, že já se o někoho starám, jakože mám o někoho zodpovědnost... jo a oni v tom vidí tady to, oni v tom ani tak nevidí, jakože někomu pomáhám nebo tak, to možná časem a když jsem mámě jako řekla pár věcí prostě o Danče, tak to jako začala chápat, jakože pro ni můžu bejt nějakým způsobem důležitá, že prostě to nedělám jenom jako nějaký hlídání a jakože by to nějak ovlivnilo... jako to si nemyslím, jakože bych kvůli tomu třeba jako měla problém s rodičema nebo s bratrem nebo s někým dalším, to jako...

Lu: Ne, problém, ale třeba i pozitivně jestli...

Le: Jasně, já taky myslím jako i na pozitivnanana a... no, možná že to ovlivnilo pozitivně, jakože jsme doma začali vyměřšlet, co bysme třeba jako Danče dali za věci, jako co už jsou mi malý, tak co bysme jí jako mohli dát a tak no.

Lu: Hmm... hmm... eee... co bylo na začátku toho vztahu tvojí motIvananací pro to stát se tím dobrovolníkem, zapojit se jakoby do týhletý práce?

Le: No, tak já jsem měla takovou pauzu asi 3 nebo 4 letou... tak úplně na začátku bylo, že jsem o tom slyšela v rádiu jako rozhovor s tehdejšíma koordinátorkama, přišlo mi to zajímavý, i když jsem to teda poslouchala jenom na půl, protože jsem se přitom učila na nějakou zkoušku, pak jsem si to nechala uležet přes prázdniny, pak jsem si říkala, že by bylo prostě zajímavý to zkusit jako bejt takhle jako někomu prospěšná jako pomocná, že jo, jakože člověk se cejtí takovej jako užitečnej, že prostě jako něco dělá. No a pak jsem teda byla, to bylo fakt jen těch deset měsíců a ještě v tom byly prázdniny, s tím jedním chlapcem, pak jsem prostě skončila s tím, že prostě mám školu, mám práci a nestíhám a řekla jsem: „Ale já se vrátím.“ Trvalo mi to teda dýl, než jsem původně čekala, protože jsem se vrátila, až když jsem dodělala teďka tu školu loni na podzim, takže prostě jako trvalo mi to, a pak když jsem sem přišla zase na ten výcvik, ten jsem si chtěla zopakovat, možná to bylo i nutný, abych si to zopakovala, tak jako jsem si říkala: „Ježiš, co já tady vlastně jako dělám?“ Jo, já jsem si to sem dala zase kvůli tomu, že teď jsem skončila tu školu a teď najednou prostě takový jako prázdno najednou no. Jo, sice jako pracuješ, ale prostě takový jako prázdno a nemáš jako nic dalšího, prostě jsem ještě nerozjela nějaký jako další aktivity, protože předtím prostě jsem soustředila všechen ten čas, síla a energii jako na tu školu a teď najednou prázdno, ... (??? 49:05) nemáš jako nic za úkol. No, tak to byla jako motIvananace, že

prostě zaplnit takhle nějak ten živant, a pak tak jako na tom výcviku si říkám: „Ty jo, co já tady dělám. Já prostě nejsem tak jako... všichni tady takový jako natěšený, nadšený, že jo, do toho a to já jako nejsem až takhle do toho žhavá, že co tady vlastně jako dělám?“ No a pak jsem na tom výcviku ze začátku jako přemýšlela, jakože že bych fakt jako odešla, že prostě půjdu domů, že jako řeknu: „Hele, sorry, já tady nebudu, já jdu domů, já už nechci.“ No a pak se to tak nějak otočilo a zůstala jsem tady jako do konce toho výcviku, pak byla další váhací fáze, když mi nabídli Denisu, nebylo to teda kvůli Denise, bylo to jako obecně kvůli o tom dobrovolnictví, jestli jako do toho jít nebo ne, protože tenkrát jsem byla taková poblblá, měla jsem jako myšJitky, jakože co když jako (??? 50:05), pak jsem si říkala: „To bych mohla brzo otěhotnět.“, že už bych jako chtěla vlastní miminko, to přece jako tady nebudu s Denisou pár měsíců, a pak se na ni nevykašlu kvůli tomu, že mám vlastní mimčo. No a pak se to nějak otočilo, miminko šlo úplně do pryč, jo, myšJitky na miminko, no a pak jsem se nějak jako rozhodla, jakože do toho půjdu no. To už přesně nevím jako, proč jsem jako řekla, že teda jo nakonec.

Lu: Hmm... hm... takže se ta motIvananace jakoby měnila nebo ne?

Le: No, tak ta motIvananace... ta motIvananace proč jo, tak ta byla asi pořád stejná, akorát se jako měnily možná trošku ty důvody proč ne jako, nebo co ... ne proč ne, ale jako co... co ty okolnosti, který by mi v tom jako bránily no.

Lu: Jo, jo, jo a přímo v tom vztahu s tou Denisou tam se to taky nějak měnilo?

Le: Eee... teď nechápu, jak to myslíš jako. Jako už během toho vztahu?

Lu: Příklad – jakože, já nevím, do toho vztahu jdu proto, že jí chci pomoci a po, nevím, měsíci si řeknu: „No, já jako... jako samozřejmě chci jí pomoci, ale je pro mě taky důležitý jako nějak strávit čas hezky, jakože se trošku jakoby převrátit na sebe a jakoby na tu...“

Le: Jo, takhle... jako už během toho vztahu ta motIvananace, jako proč s ní jsem...

Lu: Mmm...

Le: To je asi pořád takový, jakože že to беру hlavně jako na ni jako za ni, že to... že o mě až tak jako úplně nejde, nebo samozřejmě jako chci dělat věci, co bavěj mě, jako asi by mě těžko dokopala někam, kam se mi nechce, možná bych se teda přemohla a šla tam, ale určitě bych to nechtěla dělat pravidelně takhle.

Lu: Hmm... byly teda nějaký takový aktivity, který tě nebavily, co jste spolu dělaly?

Le: Jako co jsme spolu dělaly...

Lu: To ne...

Le: ... popravdě mě až tak nebaví s ní chodit plavat jo. Já třeba ráda jsem, teď jsem dlouho nebyla, předtím jsem ráda chodila plavat sama, ale já to prostě беру tak, že vlezu do bazénu a jako fakt plavu. Jako si tam... jakože mě nebaví jako dělat nějaký jako blbosti, ale když jsme byly s tou Dančou, tak tam jsme byly fakt každá za sebe. Jo, já jsem si tam jako klidně mohla plavat, ona si tam zase zkoušela nějaký stojky ve vodě a blbovinky a tak a vždycky kousek plavala, a pak chodila a prostě to je takový, že tam jsme... takovej blbej pocit, že jo, jseš tam s někým a přitom se vlastně nijak moc ne to, že jo.

Lu: Něco jinýho, jasně.

Le: Já jsem se jako snažila za ní přijít a říct jí: „Hele, teď budeme plavat spolu a zkus tohle, já tě naučím jako jak plavat líp třeba.“, ale prostě ona jako... asi jí to až tak jako nebralo tohle, nebo mně prostě přijde, že já jako za ní... jo, kdybych já byla v její kůži, tak si přijdu, že se tak jako plácám od něčeho k něčemu, jakože se nudím a ona jako v tom je asi spokojená no. Takhle jako mi to přijde celkově, nebo nejen v tom, ale možná i celkově.

Lu: Jo, jo, jo. Jo, jo, jasný.

Le: Jo, třeba si kreslí na papír jako nějaký značky, nebo srdíčka si třeba kreslila, nebo prostě nějaký ty a jako kdybych já byla v tý její kůži, tak si v tom přijdu taková – no, tak si tady něco jako čmáru -, ale jako co z toho, jako nenakreslím tady žádný jako souvislej obraz, nebo ne nějaký jako dílo, ale prostě jako neudělám nic jako celek nebo tak, ale ona je v tom očividně jako spokojená, ona je prostě taková jako fakt nenáročná, mi to přijde v něčem.

Lu: Hmm... hmm... a jak vidíš váš vztah do budoucna? Jak si myslíš, že se ještě dlouho budete scházet?

Le: No, já myslím, že klidně ještě jako dlouho no, pokud se nestane něco jako, že bych třeba se rozhodla všechno tady zabalit a odjet do zahraničí nebo něco takhle, nebo vidím jako pak překážku, kdybych fakt jako měla pak rodinu, takže to by byla jako překážka, že bysme jako

nemohly vídat tak často, nebo že asi bysme musely skončit, asi bych to pak nezvládala. No a jako rodina teďka určitě dlouho nehrozí a to zahraničí to asi taky ne, nebo to je takový, že o tom jako přemýšlím, ale prostě znám se, že se jen tak do něčeho jako neodhodlám.

Lu: Hmm... a chceš, aby se něco změnilo takhle jako v pohledu toho budoucna toho vztahu?

Le: Jako v tom vztahu, že bysme si mohly bejt tak jako ještě nějak bližší třeba nebo nevím no, jakože že třeba bych si přála, aby na Danušce bylo nějak jako vidět, že ji to fakt baví se mnou a takhle jo, ona mi přijde taková někdy jako nemastná neslaná nebo jako pak ji... ona i pak třeba se víc směje, když si prdí na ruku no. To jsou takový věci jako, který ji asi bavěj nejvíc.

Lu: Jo, jo, hmm... tohle je teda to, co bys chtěla, aby se změnilo, a myslíš si, že se něco změní?

Le: No, asi se to pak změní, až bude na tý škole, tak tam se může něco změnit, že jo, pak by se mohlo něco změnit tím, že by jí umřel někdo babička nebo dědeček, protože oni prostě fungují jako dohromady, oni nedokážou fungovat jako každé sám, protože, to říkaj holky, babička je mozek, dědeček jsou nohy jo, tak jako kdyby jeden z nich jako nějak vypustil, tak nevím, co by se stalo. Ono nějak hrozilo, že Danču daj do děcáku, ještě než jsem s ní jako začala a že se za ni postavila nějak hodně ta bejvalá dobrovolnice, že nějak svědčila u soudu a tohle a jakože se nakonec stalo, že ji tam nedali a jako víc o tom nevím.

Lu: Jo, jasný. A máš z něčeho strach? Z něčeho obavy?

Le: No, asi tady z toho no. Prostě jednak ta škola, jako kdyby šla... já si nemyslím, že by šla na ten intr jo, ale jednak asi pak bude dojíždět... no, kdoví kam půjde, že jo, že by daleko dojížděla, tím se může jako změnit něco. No a pak kdyby jí prostě jako fakt v té rodině něco se stalo, tak nevím, jak by se to pak řešilo no.

Lu: Hmm... hmm... hmm... a teď ještě nějaký otázky jako přímo na Denisu... jak třeba reaguje, když jí něco nejde, když třeba prohraje nějakou hru nebo...? Jak reaguje? A myslíš, že se to mění postupem toho vašeho vztahu?

Le: Eee... tak ona reaguje jako, nijak se extra nerozčiluje, prostě vždycky: „Hmm, tak to nevyšlo.“ nebo víš jako, nedělá žádný scény nebo ... jako není to nějak jako dramatický, že prostě jako ...

Lu: Jo, jo, jo, není tam žádný nával vzteku jo, že...?

Le: Ne, ne, ne, ona se jen tak zatváří jako, spíš se tak jako usměje, jako ušklíbne a jakože to, jako: „Hmm, tak se mi to nepovedlo no.“ jako tak jako, nevzteká se, nerozčiluje se. Ono my ty hry nějak jako nehrajeme nějak nebo, já akorát teďka z toho bowlingu, že prostě hodila kouli: „No, nevyšlo, že jo, tak prostě není, tak jde se dál no.“ a jako hry spolu nehrajeme, protože to už mi na začátku řekla, že ji to nebaví. Jo a ono prostě je to na ní asi složitý nějak takhle jako přemýšlet no. Jednou jsem taky zkoušela s ní fotbálek a to taky jako nešlo, že jo, jsem ji do toho musela nutit.

Lu: Hmm... a umí se soustředit na jednu věc nebo spíš jako mění činnosti?

Le: Spíš jako nemění.

Lu: Ne? Umí se zasoustředit a ...

Le: Jako zasoustředit... no...

Lu: ... a zůstat třeba u jedné činnosti právě jako delší dobu.

Le: Tak my jako většinou nemáme jako prostor na nějaký jako střídání těch činností jo nebo tak. Jako jediný, co ji jako dokáže nějak rozhodit, tak je, když vidí houpačky jo. To jde všechno kolem a prostě musí jít na houpačky.

Lu: Fakt?

Le: Ale jak je na houpačce... fakt jednou tam vydržela hodinu. Já jsem jí říkala: „Hele, hodinu to nevydržíš.“ a ona: „Jo, vydržím.“, tak říkám: „Já ti nevěřím.“ Fakt tak ona tam hodinu se houpala.

Lu: Ty jo, ta má výdrž.

Le: Jako mezitím si odběhla na něco jinýho, ale po minutě se vrátila a houpala se zase dál. Fakt hodinu v kuse.

Lu: A stane se, že nad sebou někdy ztratí kontrolu? Teda nějaký ty návaly vzteku nebo takhle, to nemívá?

Le: To jako vůbec no.

Lu: A jaká je její běžná nálada? Jak chodí naladěná na ty schůzky? Jak ji jako znáš?

Le: Většinou jako... nestalo se, že by přišla třeba nějak smutná nebo prostě nějak v nepohodě. Jako většinou je jako v pohodě, možná unavená trošku.

Lu: Hmm... hmm... umí vyjádřit své pocity?

Le: Mmm... jako moc ne no.

Lu: A změnilo se to nějak za tu dobu, co jste spolu nebo...?

Le: Asi jako moc ne. Ona když prostě něco ji těší, tak se tak jako usmívá, ale jako že by skákala radostí nebo naopak že by se třeba... nikdy jsem ji třeba neviděla brečet nebo něco takovýho.

Lu: Hmm... hmm... umí nacházet řešení na nějaký jako problém?

Le: Spíš mám pocit, že se k tomu musí jako dovísta.

Lu: Jo, jo, jo.

Le: Třeba jednou jsem s ní udělala to, že strašně má ráda jako cukrárnu nebo cokoliv takhle a já jsem měla nějaký ty vouchery a to, a ona už chtěla jet domů nějak a já jsem... to bylo nějak, když jsme byly na minigolfu, a pak ona jako že má hlad a že by někam zašla a já si říkám: „To já zase nemůžu ji jako takhle zvat na jídlo ne.“, a tak jsem říkala: „No, tak jako se najíš doma ne?“ a možná měla sváču, a pak teda že chce... a ona mi pak prostě dárek ne a jako mě to tak překvapilo a já jsem pro ni taky měla dárek, ale ten jsme spolu jako... to byly plavky, ty jsme spolu kupovaly společně, jsem je zapoměla a teď říkám: „Ty jo, tak jsem je zapoměla a ona mi teďka přinese.“. To bylo takový jako to a ještě zabalený v ubrousku to bylo, říkám: „Ježiš.“, tak jsem jako vymyslela tu cukrárnu a říkám: „Už chceš domů jo? A nechceš třeba, že bysme šly do cukrárny?“ „No, jo, jo, to chci, to chci samozřejmě.“, a tak jsem jí říkala: „No, ale nebudeš to mít tak jednoduchý prostě. Tady máš adresu, tady máš mapu a veď.“ Jo a prostě jako, jak byla natěšená jako na tu cukrárnu jo...

Lu: (smích) Jo, hnací motor...

Le: ...tak ona fakt dokázala se jako zapojit nebo prostě koncentrovat ty svoje schopnosti, aby jako na té mapě to našla jo a... jako musíš jí trošku pomoci, musíš jí něco poradit, opravit jo, ale jako ona možná má nějaké skryté schopnosti, o kterých ani sama neví jo.

Lu: Jo, jo, jo... takže když dojde na řešení nějakého problému, tak myslíš, že jako si ví rady, nebo spíš právě ve většině případů ji to tak jako zaskočí, třeba začne panikařit nebo takhle?

Le: Panikařit ne, jako dokáže si poradit, ale musí se jako jí pomoci.

Lu: Hmm... jo, a umí rozhodovat teda o svých možnostech jako třeba o těch aktivitách nebo tak? To jsi spíš říkala, že to ty spíš vymýšlíš?

Le: To ona asi moc rozhodovat jako neumí. Určitě neumí jako přijít a říct, že by chtěla tohle nebo že by chtěla zkusit tohle, něco co v žívaně nedělala nebo o čem třeba slyšela, tak určitě by nepřišla, že chce tohle jo. Pokud když se jí zeptáš, jestli to chce dělat, tak ji napadne něco z toho, co už se někdy dělalo jo a že by přišla úplně s něčím novým to ne a ten případ, kdy jí dáš jako víc možností, tak jako jednu vybere, ale je vidět, že o tom nějak víc nepřemýšlí, takhle mi to přijde.

Lu: Jo, jo, jo a podporuješ ji nějak v tom, aby to jakoby se dokázala líp nějak ...?

Le: No, teď se jí snažím jako s tou školou nějak pomoci, protože když se jí zeptám jako: „A co bys, co bys fakt jako ty chtěla dělat? Ne, co ti (???) 62:46 radí.“, tak je z ní vidět, že prostě mi řekne to, co naposledy slyšela doma nebo ve škole, že by měla. Jo, takže ona jako řekla, že chce na ten internát, protože to chce ta babička, což mě jako zaskočilo, že babička jako tvrdí, že jako nechce no.

Lu: Hmm... teďka přijdou poslední otázky ohledně programu 5P a koordinátorek. Jseš nějak s koordinátorkama v pravidelném kontaktu?

Le: Tak jednak chodíme na supervize, takže to je jeden kontakt a pak když je něco potřeba řešit, tak to jsem s nima v kontaktu, ale to většinou jako nějak potřeba jako není nebo většinou to je ohledně nějakých těch hlášení se na nějaký akce...

Lu: Jo, jo, jo, takže volaj ony i ty třeba? Že jakoby je ta komunikace, jak kdo potřebuje, jak co je potřeba zařídit.

Le: Jo, jo.

Lu: Hmm... a spíš teda řešíte nějaký ty organizační věci jo?

Le: Hmm... jako nevoláme si třeba kvůli tomu, abychom se bavily o Denise nebo jako o tomhle vztahu. To jako ne.

Lu: Jasný. Máš pocit, že vztah s těma koordinátorkama ti poskytuje nějakou podporu jakože...?

Le: Jo, určitě no.

Lu: Jo? Myslíš si, že když se cokoliv stalo, tak že se na ně můžeš obrátit teda?

Le: Hmm...

Lu: A myslíš si, že koordinátorky dokážou vytvořit dobrý dvojice... i takhle jako... myslím i vás, i třeba jak jste se potkali na nějakých těch hromadných akcích... myslíš si, že se jim to ve většině případů daří, nebo nedaří? Jak ti to přijde? Jak se ty dvojice k sobě hodějí?

Le: Já myslím, že to, že asi jo.

Lu: Popřípadě to, jestli jsou nějaký změny, který bys jim navrhla, jak to dělat líp nebo...

Le: Já do toho vůbec jako nevidím, jak ty dvojice jako vytvářej a takhle a jenom co takhle pozoruju, tak jako nepřijde mi, že bych prostě viděla dva lidi z různých dvojic, že by se k sobě hodili víc, to mi jako ani nepřijde no nebo kdybych třeba, když vidím ty ostatní děcka, tak nedokážu říct, že třeba tadyto by pro mě bylo lepší... no, lepší, horší, to nejde vůbec takhle porovat, že jo. Jako v tomhle jim věřím, že prostě věci, co jako dělaj.

Lu: Jasně, jasně, hmm... jak na tebe působí setkání s ostatními dobrovolníky? Tak to jsi řekla, že na tebe působěj dobře, že jo, že docela tady máte dobrou tu partu a že to...

Le: Jo, to je jako hodně to...

Lu: Hmm... co si myslíš o supervizích? Myslíš si, že jsou užitečný? V čem?

Le: No, supervize... no, rozhodně, rozhodně jsou užitečný a jako ráda na ně chodím, na tu poslední jsem teda fakt jít nechtěla, protože to bylo po tom mým tom a jako nakonec jsem sem došla, protože to bylo jednodušší než vymýšlet, proč sem nejít. A jako vidím to, že je to hodně potřeba ty supervize, ale hlavně že se tady člověk dozví jako fungování i těch ostatních dvojic. Občas získáš nějakou jako inspiraci jako od ostatních. Zjistíš, že třeba co ty řešíš, že v tom nejseš úplně sama, že někdo má podobný problémy nebo už to řešil nebo ty naopak můžeš někomu pomoci. Určitě určitě je to potřeba.

Lu: A máš taky nějaký návrh na to třeba, jak ty supervize změnit? Něco bys na nich změnila nebo ne?

Le: Mmm... já jsem s tím jako to vcelku spokojená no. Jako kdybych si měla skoro vycucát z prstu nějaký změny, tak třeba... jako často se stává, že lidi tam napíšu jako téma info. Jo, my na začátku píšeme jako jména a témata a že se často stane, že tam napíšu lidi info a že si ne úplně uvědomují, nebo to právě bylo řečeno naposled, že prostě to téma nemusí být jako problém jo, to má být prostě téma a může to bejt pozitivní i negativní a že prostě je dobrý říct i ty jako pozitivně nebo nenazvat to jako úplně info, ale prostě jako i pozitivní (?? 66:59), ale někteří jako taky píšou pozitivní témata no, takže není to úplně to... A třeba dřív, když jsem začala supervize s jinou supervizorkou, tak ta na začátku třeba dělala nějaký, že si vždycky jako něco vymyslela jako nějaký jako téma... já už přesně nevím, co jsme tenkrát dělali, ale že třeba jsme... že nám třeba dala úkol jako něco vymyslet, třeba teď dám příklad – jako že bysme si měli vzpomenout jak ona úplně nejlepší zážitek, co jsme kdy zažili – no, prostě nadhodila jako nějaký téma a měli jsme k tomu třeba něco říct nebo...

Lu: Jo, jo, to ti přišlo lepší než jakoby... nebo koho ty máš vlastně za supervizora?

Le: Tomáš.

Lu: Tomáše a jak teda Tomáš na tebe jako působí?

Le: Jako neříkám, že by toto bylo lepší, ale že by to bylo takový ozvláštnění, jakože každá ta supervize byla něčím jiná. Tady máš furt tu supervizi stejnou. Tady se sejdeme, tady se řekne na začátku nějaký organizační info, tady si napíšeme témata, a pak po jednom prostě mluvíme. Jo, po každý to má tadytu formu. Neříkám, že je to špatně, ale kdyby se mělo přemýšlet o nějaký jako změně, jak to změnit, tak si myslím, že tohle by mohlo bejt jako jeden z návrhů, ale jako nemám pocit, že by bylo jako úplně nutný to měnit.

Lu: Jo, jo, jo... prošla jsi nějakým školením v rámci 5P kromě toho na začátku?

Le: Mm... ne, akorát jsem ho zažila dvakrát.

Lu: Jo, jo, jo, jasný dvakrát a chtěla bys třeba nějaký školení další?

Le: Tak jako kdyby teď byla nějaká ta možnost, tak asi bych to neodmítla no. Věděla bych co by bylo jako...

Lu: jasně... naplní.

Le: ... to vlastně no.

Lu: Eee... když se podíváš zpětně na ten výcvik těch dobrovolníků, tak myslíš si, že tě jako na tu roli dobrovolníka připravil dobře?

Le: Jo, myslím, že jo.

Lu: Jo? Co jsi jakoby očekávala od té role toho dobrovolníka jakoby potom, co jsi to absolvovala?

Le: No, jako teď už jsem...

Lu: A liší se to nějak právě jakoby no, to bych chtěla nějaký porovnání, jestli se to liší s tou skutečností v podstatě?

Le: Jo, takhle. No, já jsem zažila ty výcviky dva, že jo. Na tom druhým už jsem věděla, jako co mě čeká přibližně, co budeme jako dělat, protože se zase až tak nemění jako. No a jako co jsem čekala od toho prvního, to jako už si fakt nevzpomenu. To už je docela... asi pět let. No a ... ale prostě jako ty očekávání se tak nějak asi naplnily no nebo ani od té skutečnosti že by se to nějak lišilo, jako ty situace, co se tam přehrávají jako na tom výcviku prostě nějaký ty modelový situace, tak ty jsou prostě takový trošku přitažený za vlasy, že většinou se to až tak nestává nebo pak jsem stejně narazila jako na něco, na co mě ten výcvik jakoby ne úplně připravil a to jsem se pak jako na tom druhým snažila jako nějak vysvětlit a jako stejně jako pořád se ta moje potřeba neuspokojila jo. To bylo o tom, jako jak poznat, že si to dítě nějakým způsobem jako vymejší anebo do jaký míry ho máš nebo můžeš do něčeho jako nutit, jako jak poznám, že se mu tam prostě jenom nechce, že z toho má jako nějaký obavy, který můžeš jako vyvrátit, anebo že jako fakt nechce nebo fakt se toho bojí jo, bojí se třeba kvůli svému zdravotnímu stavu nebo prostě nějakých takovejdech objektivních důvodů. Tak to je pořád taková věc, na kterou nevím, jak reagovat jo. Jako když mi právě Danuška na jedný výstavě, který byla taková jako docela technická a chápu, že ji to asi nebavilo, ale mě to naopak zajímalo a chtěla jsem se tam jako podívat a prohlédnout si všechno, prozkoumat a ona to tam prolítla, jakože půjdeme dál, a pak jakože jí není dobře, že jí bolí břicho a že to, že prostě chce pryč jo a tak nevím, do jaký míry já mám prostě přistoupit na to, že jí fakt není dobře a odejít anebo prostě jsem tam taky já, že jo, a mě to zajímá, já se na to chci podívat, „Já s tebou chodím na houpačky, teď tady můžeš zůstat se mnou.“, že jo teďka, tak nevím, do jaký míry prostě jakoby je ta hranice, kdy jako je jí fakt špatně a musíme odejít a kdy prostě si to jenom vymejší, protože už tam nechce být.

Lu: Jo, hmm... hmm... a poslední otázka – Jak bys... co bys řekla o nějaký spokojenosti s tím programem celkově... jak bys to poslala... jak jsi spokojená...?

Le: Jo, jsem.

Lu: Naplnilo to tvoje očekávání nebo je to lepší nebo horší než ty původní představy?

Le: Tak já jsem je až tak jako neměla žádný nebo já jsem neměla jako nějaký vysoký představy nebo tak, takže já nemůžu být nespokojená a jakože že by to bylo horší, tak to jako taky ne no... teda jako obráceně jakože...

Lu: Hmm... jasně, jasně. Dobře, tak děkuji... konec.

2011-12-21 rozhovor děda Denisy a Denisa

L: Tak... já Vás teda vítám na třetím kole rozhovorů a zeptám se Vás, jak si myslíte, že Denisa vychází s Jitkou?

pŠ: No, velice dobře a taky...

L: Je spokojená nebo jak se to projevuje?

pŠ: Jo je, je velice spokojená ano. Vždycky se na tu schůzku těší. Jo, jo, jo a myslím si, že se ta Jitka jí věnuje tolik jako předtím ta Marcela jo, tak jak...

L: Hmm... hmm... takže ona už má jakoby druhou dobrovolnici?

pŠ: No, už má čtvrtou nebo pátou.

L: Nebo dokonce čtvrtou nebo pátou?

pŠ: No, no, no a hlavně tamty ty dobrovolnice předtím to braly jako skoro jako povinnost jo, kdežto tyhle ty prostě... a jo a věnovaly se jí třeba 2 hodiny včetně teda jako autobusu, protože s ní tehdy ještě musely jezdit, že jo, tam a zpátky. Teď už jezdí Denisa samozřejmě sama všude jo, takže ... jo a hlavně Jitka s ní chodí na nějaký věci, který jí zajímají opravdu Denisu jo a je tam třeba, já nevím, tři čtyři hodiny nebo i dýll někdy jo, podle toho jak kam jdou, že jo, no. Jo, takže takhle no.

L: A scházejí se pravidelně?

pŠ: Ano, ano, když teda jako vyloženě nemůže, tak samozřejmě zavolá, že prostě ta schůzka odpadá no.

L: Hmm... hmm... jo. A bavíte se s Denisou o těch, o Jitce, o těch aktivitách, co podnikaj na schůzkách?

pŠ: Spíš manželka. Já jako... protože jsme jí dali manželčino číslo, takže volá manželce a manželka zavolá Denisu, aby se domluvily mezi sebou, a pak si ještě s manželkou trochu povídaj no.

L: Hmm... hmm... a co Vám tak vypráví? Víte, co vypráví?

pŠ: No, tak moc povídává není teda no, to ne.

L: Ale tak celkově je vidět, že chodí spokojená teda?

pŠ: To jo, to ano, to samozřejmě, to vím no.

L: Hmm... museli jste někdy do těch schůzek zasahovat?

pŠ: Ne.

L: Nebo museli jste ji nějak pobízet třeba, aby na tu schůzku šla? Bylo někdy vidět, že se ...

pŠ: Ne, ne, ne, nic takovýho.

L: Ani kontaktovat koordinátorky...?

pŠ: Ne, ne, ne.

L: To se stalo? Nestalo se nic. A takže kontakt s Jitkou má teda spíš Vaše manželka a jak to probíhá ten kontakt mezi nima, jestli víte? Ony si teda volaj, že jo?

pŠ: Hmm...

L: Před tou schůzkou teda?

pŠ: No, ona ta Jitka jí nabízí třeba dvě věci a ať si vybere, jo. Asi takhle nějak jsem to pochopil no.

L: Hmm... a to domlouvaj vlastně přes Vaši manželku teda? Nedomlouvá se...

pŠ: No, tak Jitka zavolá moji manželku a hned zavoláme Denisu, aby si to šla teda domluvit no.

L: Hmm... hmm... a co si myslíte, že se teda Denise líbí na těch schůzkách nejvíc?

pŠ: Tak to nevím opravdu při nejlepší vůli.

L: Ne. A je třeba něco, o čem víte, že se jí třeba nelíbí? Že třeba přišla a říkala: „Á, to dneska co jsme dělaly, to se mi nelíbilo, to mě nebavilo.“ nebo...

pŠ: Když já právě... no, tak pokud bych měl informace od manželky, protože s ní si spíš povídá než se mnou, jo že jo, o těch věcech... to naopak je věc, že jo, mezi, jak se říká, mezi ženskejma jo, takže jako jsem nikdy neslyšel, že by jako byla nespokojená no. Jo, jo, jo.

L: Děkuju. (Reakce na Danielčino odevzdání obrázku.) Eee... dobře, dobře. Ted' se podívám... odpovídá ta skutečnost toho, že má Denisa Jitku, Vaším očekáváním nebo...?

pŠ: Ano, ano.

L: Nic není jinýho než...?

pŠ: No, no, jako jsme s ní velice spokojeni. Ano, přesně tak. Jak říkám, věnuje se jí právě tak jako ta Marcela, protože ta se jí opravdu věnovala hodně tehda, takže jsme spíš teda si mysleli, že to nebude tak moc jo podle předcházejících zkušeností jako s těma dobrovolnicemi před tou Marcelou no.

L: Jo, jo, jo a jste nějak teda v kontaktu ještě s koordinátorkama? Cítíte se být jakoby zapojeni do celkového toho dění v 5P nebo chcete být líp informováni nebo je tam jako něco, co třeba Vás...?

pŠ: To jsme informováni, ano, vždycky když se koná nějaká akce, tak přijde dopis od nich ano.

L: Hmm... hmm... takže jste nikdy nemuseli kontaktovat koordinátorky kvůli tomu, že se něco stalo nebo...?

pŠ: Ne, ne, to ne.

L: Všechno v pořádku...

pŠ: Hmm...

L: A změnil se nějak Váš vztah s Denisou za tu dobu, co se schází s Jitkou?

pŠ: Jako celkově nebo...

L: Jestli se chování Denisy nějak změnilo, jestli má na ni Jitka nějaký vliv, jestli to má vazbu jakoby s Váma ...

pŠ: Já nevím, prosím Vás, já když jsem byl na třídní schůzce, tak paní učitelka si na ni stěžovala, že je prostě hrozně roztěkaná, víc daleko víc než bývala dřív, že jo, což v jejím jaksi hyperaktivitě je normální, že jo, no, ale že to souvisí zřejmě s pubertou no, že je jí patnáct no, jak říká paní ředitelka: „Prostě je někde ve hvězdách no.“. No, no, no, takže jinak nic zvláštního není okolo ní, okolo Denisy no.

L: Takže jakoby nemáte pocit, že by Jitka na to měla nějaký vliv na to, jak...?
pŠ: No, tak má na to vliv v tom smyslu, že jaksi s ní ráda chodí no, že se prostě na ty schůzky, jak říkám, těší vyloženě jo.
L: Jo, jo, jo a jak byste popsal Váš vztah s Denisou?
pŠ: No, tak chodí za mnou, občas se na něco vyptává, tak jí to vysvětlím no, jako vztah je takovej normální no.
L: Jo, jo, jo a je něco, co Vám třeba dělá starosti?
pŠ: No, občas právě, že se ptá na věci, který by měla v tomto věku znát jo, že prostě jakoby to zapomněla nebo já nevím, jak to vysvětlit no.
L: A to třeba na jaký? Pamatujete si, co Vás takhle zaskočilo?
pŠ: No, nějaký zcela zřejmý věci, ale teď si zrovna nevzpomenu na jaký no, ale prostě věci ze žIvanta, jak bych tak řekl no, no, no.
L: Eee... a jak se Denise daří doma? Má nějaký sourozence, nebo nemá?
pŠ: Ne, nemá, ne, ne, ne.
L: A její vztah s dalšíma členama rodiny... teda s babičkou třeba právě... jakej maj spolu vztah?
pŠ: No, výbornej, jo, jo, jo.
L: Jo? Jako svěřuje se jí třeba Denisa nebo...?
pŠ: No, ano, ano, ano.
L: Jo.
pŠ: Si rády povídaj no.
L: A stává se někdy, že se rozzlobí, že se vzteká?
pŠ: No, tak někdy právě ano no.
L: A kvůli čemu to třeba bývá?
pŠ: Ale spíš kvůli tomu, že jí něco nejde jo, takhle jo, no.
L: Jo, jo, jo, hmm... a jak se to projevuje? Jak se uklidní? Musíte ji uklidnit Vy nebo...?
pŠ: No, uklidní se... začne se... uklidní se sama většinou jo, jo.
L: Eee... a jak Denisa reaguje na to, když se od Vás vzdálí? Jako jezdí třeba někam na delší dobu na nějaký tábory nebo takhle?
pŠ: Tak to nevím, ale řekl bych, že jako jí to nějak už moc nevadí jo. Kdysi dávno, když byla menší, tak jí to samozřejmě vadilo a chtěla utíkat jako zpátky domů jo za babičkou. No, teď už samozřejmě v tomhle věku už by to nebylo normální ani no.
L: Hmm... hmm... a máte pocit, že máte na ni dostatek času na Denisu? Na to jako...
pŠ: No, já bych řekl, že ano. No, manželka se jí věnuje v tom smyslu, že se s ní učí, že jo, povídají si taky, jak říkám, no, takže já si myslím, že s ní stráví dost času. No a já jako v rámci možností, abych tak řekl no.
L: A takže Denisa, když přijde domů ze školy, tak Vy tam jste a prostě od té doby je s Váma?
pŠ: Ano, my jsme skoro pořád doma no jistě.
L: Eee... a kdo jsou teda důležití lidé kolem Denisy? Vy, Vaše manželka... má ještě nějakou důležitou osobu?
pŠ: No, tak ještě její táta biologickej teda jo. No a její máma no.
L: Hmm... a jakej má vztah s nima?
pŠ: No, s tátou dobrej a s mámou už je to horší, protože pořád je jako... no je prostě už, já nevím, já nevím, jak bych to řekl srozumitelně, prostě nemá o v hlavě v pořádku, abych tak řekl no.
L: Hmm... takže tam to trošku skřípe ten vztah?
pŠ: Tam to trošku skřípe přesně tak no.
L: Hmm... hmm... a na ten vztah právě s těma ostatníma důležitějma osobama v jejím žIvantě teda ten vztah s Jitkou neměl taky vliv? Nebo nepociťujete...
pŠ: Mmm... no, to ne, určitě ne. Přitom, ale já bych to ještě doplnil, Denisa má tu mámu strašně ráda a mrzí jí to, že je takováhle jo. No, no, tak nedokáže to prostě pochopit ještě ve svém věku no.
L: Jasně, jasně. Jak Denisa dává najevo svou přízeň?
pŠ: No, dokáže se objímat a...
L: Jo? Jo?
pŠ: Jo a máme dva psy, jednoho asi tak takhle velkého, takže je prostě objímá jo a hladí ho a...
L: Takže má ráda zvířata?

pŠ: No, to má, to ano, to jo.

L: Danielko, můžu tě poprosit, aby to nerušilo ten diktafon, víš, abysme... abych to pak mohla dobře přepsat, tak jenom potichu bejt. Děkuju. (Reakce na Danielčinu „hru“ na klávesy v klubovně.)

Eee... a je někdo důležitěj v jejím žívantě, s kým se nevidá Denisa?

pŠ: Tak já nevím o nikom bohužel no.

L: S tou maminkou, s tím tatínkem se vidá nějak pravidelně?

pŠ: No, ty bydlej s náma.

L: Jo, oni bydlej s váma, takže tam je pravidelnej...

pŠ: No, my máme rodinnej domek no.

L: Takže tam je pravidelnej kontakt?

pŠ: Ano, ano, ano.

L: A teda nikdo jinej... babička, dědeček s druhý strany... s těma se vidá?

pŠ: Ty už nežijou.

L: Aha, aha. A je Denisa aktivní ve zkoumání věcí, nebo míst, aktivit?

pŠ: No, já bych řekl, že jo, že dost no.

L: Jo? Nebojí se, nebojí se novejch věcí teda? Jde do toho po hlavě, nebo je spíš taková, že si to nejdřív rozmyslí?

pŠ: Ne, to spíš opatrná no.

L: Jo? Opatrná?

pŠ: No, no, no.

L: Hmm... hmm... a co škola? Jak jde Denise škola?

pŠ: No, se školou je to horší no. Tak má dost čtyřek no. Jestli vůbec dokončí tu devítku kvůli matematice, že jo, kde teda je to jako špatný už od začátku, tak to nevím no, tam doufám, že ji nakonec nechaj projít no, že by šla do nějakýho toho učení no, no.

L: Jo, jo, jo, takže má takhle ambice na nějaký učiliště teda.

pŠ: Jo, to právě nám... jak byla ta třídní schůzka, tak paní ředitelka nám tam nabízela jako různý věci, tak říkala, že buďto zahradničení nebo kuchařka nebo výroba lahůdek... a takovýhle věci, že by mohla jako jí nabídnout, což by možná Denisu nakonec bavilo jo.

L: Jo? Říkala třeba... nebo vyjádřila něco nějaký svůj postoj k tomu? Že by třeba chtěla bejt spíš ta zahradnice nebo spíš ta kuchařka ještě...

pŠ: Tak to nevím, to nevím, tohleto by věděla manželka, já jsem se na tom jako moc neptal no. Já jsem spíš... jak říkám, chodím tam já, protože manželka tam nemůže, pak to všechno vyřizuju doma no.

L: Jo. (Smích)

pŠ: No, no, no.

L: A jaký má ke škole vztah? Mmm... má pro ni teda chození do školy smysl, nebo spíš tam jde jako z nutnosti nebo...?

pŠ: Jo, jo, tam chodí... ne, tam chodí ráda, opravdu jo. Ona má ráda právě ty učitelky, víte, to je to hlavní no. Jako teď má už druhým rokem někoho jinýho než předtím, ale jako s oběma si velice dobře rozumí no.

L: Hmm... a umí se soustředit na práci ve škole nebo na úkoly doma?

pŠ: No, to je právě ten problém no. (Smích) Proto asi jí to...

L: Jo, spíš je taková roztěkaná?

pŠ: ... učení nejde no. Tak říkala právě paní učitelka, že prostě kolikrát zírá a nic nedělá, musí k ní přijít a za chvíli znova zírá jo. No a to je asi možná právě, jak říkám, ta puberta no.

L: Hmm... hmm... a co jí jde? V čem je dobrá? Co jí baví?

pŠ: No, tak to nevím taky no.

L: V tý škole z čeho má třeba nejlepší známky?

pŠ: Já Vám to teď neřeknu, protože si to nepamatuju, ale vím, že třeba asi jako jí baví tělocvik no.

L: Hmm... hmm... tak já se jí pak zeptám. (Smích.)

pŠ: Dobře no, to bude nejlepší takhle.

L: Eee... a co se týče teda toho vysvědčení, tak byste chtěli, aby tam nějak vymizely ty čtyřky a hlavně aby teda udělala tu matiky, aby mohla dokončit tu devítku, že jo?

pŠ: No, i s těma čtyřkama ji berem samozřejmě no, protože co jinýho no.

L: (Smích.) Jasný. Hmm... a kdo teda s Denisou dělá úkoly? Manželka?

pŠ: Manželka ano, ano.

L: A na třídní schůzky teda chodíte Vy?

pŠ: Tam chodím já přesně tak no.

L: A s učením jí teda taky pomáhá manželka? Je to tak?

pŠ: Ano, ano.

L: A jak to teda dělá s učením? Učí se doma nějak pravidelně nebo...?

pŠ: No, tak učí se, když třeba jde o přírodopis nebo zeměpis nebo takovýhle ty, tak se s ní učí dost táta její jo. No a jinak jako manželka spíš než, aby se s ní učila, tak jí pomáhá dělat ty úkoly jo.

L: Jo, jo, jo a ona sama je schopná prostě jít, vzít si knížku a učit se? Nebo spíš u ní někdo musí sedět a pomáhat jí s tím?

pŠ: No, to spíš pomáhat. No, přesně tak no.

L: Hmm... hmm... eee... a co bylo jejím posledním nějakým úspěchem, za co jste ji pochválili? Co se jí povedlo v poslední době?

pŠ: To nevím teda opravdu no. Teď mě nic nenapadá.

L: (Smích.) Chodí do nějakýho kroužku?

pŠ: Ne, ne, ne, právě že ne. Chodila do skauta, chodila na aerobic, to všechno padlo jo. Prostě ji to nebaví no.

L: Jo, jo, jo. A jak vychází s ostatníma dětma?

pŠ: Tak já si myslím, že vychází dobře. Teda alespoň podle toho, co jsem slyšel teda no.

L: Jo, jo, jo. A má teda kamarády spíš jenom ve škole nebo i mimo školu?

pŠ: Mimo školu má kamarádku, která je asi, já nevím, o tři nebo o čtyři roky mladší. Bydlí v sousedství, ale s tou se teď moc nevidá, protože ona taky chodí do školy už, že jo, pochopitelně, a jako taky má úkoly, takže občas no.

L: Hmm... hmm... a jak navazuje nový vztahy? Je schopná za někým jít a říct: „Ahoj, já jsem Denisa, nejdeme si spolu hrát?“, anebo spíš čeká, až ji někdo osloví?

pŠ: No, asi spíš to druhý bych řekl no.

L: Jo, jo, ale pak když už takhle naváže vztah, tak dokáže si s tím dotyčným hrát a je to v pohodě?

pŠ: Tak už je to dobrý no, no, no přesně tak.

L: Hmm... hmm... eee... musíte třeba někdy usměrňovat její chování?

pŠ: No, tak to ano. (smích) Denisa prostě někdy vejská radostí, ale jako vejská strašně moc, takže ji musím okřiknout no.

L: Jo, jo, jo. A s těma spolužákama se teda schází i po škole nebo ne?

pŠ: Ne, neschází.

L: Ne, ne, ne.

pŠ: No, jedinež možná... protože oni, že jo, mají školu třeba do půl jedny a na oběd chodí až o půl druhý, tak to zůstávají pravděpodobně u počítačů, a tak možná tam že se s nima schází jo. Jinak ne jo.

L: Hmm... a nevíte, jestli se právě na tom vztahu i k jejím vrstevníkům a jiným dětem taky něco změnilo od té doby, co se vídá s Jitkou? Je třeba právě taková víc kontaktní, víc komunikativní anebo je to furt tak, jak to bylo, furt stejná...?

pŠ: Já bych řekl, že to je pořád stejný no.

L: Jo. Eee... existuje nějaký učitel, který má k ní speciální takovej nějaký podporující vztah, kterému věří v té škole, na koho se může obrátit...? Existuje tam někdo takovej?

pŠ: No, já si myslím, že ta paní třídní učitelka no, že to je právě... jako říkám, předtím měla někoho jinýho, protože pochopitelně každá ta učitelka třídní má to rozdělení podle věku no a jako s oběma si velice dobře rozuměla a mohla za nima přijít jo a ony taky ty učitelky ji měly rády skutečně jo.

L: Jo?

pŠ: No, to určitě, samozřejmě no.

L: Hmm... hmm... jak Denisa reaguje na to, když jí něco nejde nebo když prohraje nějakou hru třeba?

pŠ: No, tak to říkám (smích), to se začne trochu vztekat no.

L: Jo? (smích)

pŠ: Jo, jo, jo.

L: A změnilo se na tom něco v poslední době?
pŠ: Ne, to je pořád stejný.
L: (smích)
pŠ: To nějak asi jí zůstane no. (smích)
L: Jo, to už jsme se bavili o tom, jestli se umí soustředit na jednu věc nebo mění často činnosti... to jste říkal, že spíš je taková, jakože roztěkaná, že jo?
pŠ: No, je ano. Přesně tak no.
L: A je třeba nějaká činnost, u který dokáže vydržet fakt dlouho, která ji baví?
pŠ: No, to byly kdysi ty korále a ty náramky, co jí jako...
L: A to už teďka taky ne nebo...
pŠ: To už taky padlo no.
L: Hmm... hmm... stane se někdy, že nad sebou ztratí kontrolu? Právě začne se třeba vztekat nebo...?
pŠ: Tak to ne.
L: To ne jo?
pŠ: To ne.
L: A jaká je její běžná nálada?
pŠ: No, tak bývá dost veselá no.
L: Jo? Nestává se...
pŠ: No. Někdy až moc právě? (smích)
L: (smích) A umí teda vyjadřovat svoje pocity?
pŠ: Tak já nevím, já to nedokážu posoudit, ale řekl bych, že ano.
L: Vlastně jste říkal s těma pejskama, že jo, že jak je má ráda, že se s nima mazlí...
pŠ: No, přesně tak, no, no, no.
L: Hmm... hmm... a někdy třeba... stává se někdy, ty svoje pocity vyjadřuje až moc?
pŠ: No, tak to jo. (smích)
L: To je právě to vejskání zase, že jo? (smích)
pŠ: No, no, no jistě.
L: Umí nacházet řešení a více možných cest na nějakou situaci, na nějaký problém?
pŠ: Tak to určitě ne.
L: S tím má problémy jo jakoby, když se naskytne...?
pŠ: S tím má problémy. To se jí právě musí radit jako no.
L: Hmm... hmm... a mění se to nějak od té doby, co se schází s Jitkou?
pŠ: Ne.
L: Ne, furt s tím má problémy? Nebo je třeba nějaká oblast, ve který si myslíte, že jí ta Jitka pomohla?
pŠ: No, tak to taky nevím, ale řekl bych, že ne, že je to prostě... to už je taková její povaha no, že si nedokáže s mnoha věcmi poradit no.
L: Jo, jo, jo a jak ji podporujete v tom, aby nacházela nějaký řešení na nějaký problém? Eee... dáváte jí asi nějaký rady, že jo, nebo...?
pŠ: No, přesně tak no, že prostě vlastně to sami za ni rozhodneme, teda poradíme jí, že by to bylo nejlepší takhle no, no.
L: Hmm... hmm... jasný. A umí se teda rozhodovat o svých možnostech... třeba o tom, co dělat na těch schůzkách, nebo spíš si myslíte, že to vymejší tu náplň Jitka právě nebo je i něco, s čím přišla Denisa, co by chtěla dělat na těch jejich schůzkách?
pŠ: No, spíš teda když ta Jitka mluví s manželkou, tak se domlouvají, jestli je to vhodný pro ni, že jo a podobně jo a jako já si myslím, že většinou ta Jitka přijde s nějakým návrhem, se kterým se prostě dá okamžitě souhlasit jo.
L: Jo, jo, takže si spíš myslíte, že to Jitka zkonzultuje s Vaší manželkou, jestli to je dobrý, pak se zeptá Denisy a ta to většinou odkejeve?
pŠ: No, no, přesně tak tak tak ano.
L: (smích) Tak fajn. Tak já si myslím, že jsme to prošli všechno. Ještě se tady podívám... mmm... já myslím, že dobrý. Tak jo, děkuju.

Denisa

Tak já si teda ještě odchytím Denisu. Danielko teda můžeš taky přijít za mnou? Já se podívám, co jsi to tady nakreslila. Ale ty jsi mi tady nic nenapsala, ty jsi mi to jenom vybarvila. Ještě mi tam něco napišeš nějaký ty činnosti, anebo jsi to mohla taky nakreslit ty činnosti, co jste dělaly, který se ti právě líbily a nelíbily. Co? Anebo mi to radši napišeš? To bude asi rychlejší, vid'?

D: Jo.

L: Tak jo, tak ještě vezmeme nějakou tužku... nějakou, vem nějakou tmavou, abysme to v tom viděli a napišeme to spolu, nebo chceš... do čeho chceš psát? Co chceš z tohohle toho využít?

D: Tohle.

L: Ty prstíky? Tak můžeš do každého prstu nějakou činnost, která se ti líbila, co jste dělaly s Jitkou.

D: Jo. (Následně začíná psát.)

L: Plavání... mmm... fajn. Plavání... chodíte často plavat?

D: Někdy.

L: Někdy? A to tě teda baví jo?

D: (Přítakává.)

L: Fajn, tak ještě něco mi tam napiš. Jaká činnost se ti ještě s Jitkou líbila, kde jsi... co si pamatuješ, že jste spolu dělaly.

D: Tady...

L: Tady jste byly v klubovně?

D: Jo.

L: Tak napiš klubovna. Třeba tam napiš klubovna. A co jste tady dělaly v té klubovně? Jste tady využily něco tady z těch her... hrály jste nějaký hry?

D: Jo.

L: Jo? Anebo co jste třeba ještě... tady je nějaký malování teda...

D: Malovaly jsme si a ...

L: ... a ty hry právě. Tak to tam napiš – malování a hraní her třeba. Já to pak dám Michaele, aby se na to podívala, aby věděla, jak se ti daří. Fajn, tak ještě něco? Já nevím, kde jste s Jitkou byly. Já jsem sice s Jitkou už mluvila, ona m jako něco říkala, ale jsem zvědavá, jestli si na to vzpomeneš i ty. (smích) Jestli to pro tebe byl tak dobrý zážitek jako pro Jitku, nebo jestli to máte nějak odlišný. Co jste ještě dělaly? Vy se vlastně spolu scházíte už rok nebo jak dlouho?

D: No, rok.

L: No, tak to už je dlouhá doba, to už bys měla mít popsanej celej papír. (smích) Když se scházíte... scházíte se pravidelně?

D: Jo.

L: Jo? No, tak jestli se scházíte pravidelně, tak to je jednou tejdně, že jo? Jedou tejdně... každej tejdne něco děláte... no, tak to... A naopak tady do toho bílýho kolem třeba můžeš napsat něco, co se ti nelíbilo, co tě třeba úplně tak nebavilo nebo tak... mimo tu ruku víš tady do toho bílýho... třeba jestli tě něco napadne...

D: Chodit do parku to se mi nelíbí.

L: Jo? Tak to tam napiš – chodit do parku. To je tak to... proč se ti to nelíbí? Co? Co se ti na tom nelíbí? Přijde ti to jako nuda nebo...?

D: Jo.

L: Jo? No a ještě něco tě napadá? Co?

D: Už ne.

L: Už ne, tak třeba si vzpomeneš mezitím, co si budeme povídat, vid'? Tak jo... nejdřív se tě zeptám – Jak se máš?

D: Dobře. (Smích.)

L: Dobře se máš? Teďka je to fajn, vid', budou Vánoce... těšíš se?

D: Jo.

L: Jo? Psala jsi Ježíškovi dopis nebo něco?

D: Ještě ne.

L: Co si přeješ? Co si přeješ k Vánocům?

D: Novej mobil.

L: Mobil jo? No, tak ale to... to bys musela bejt asi hodně hodná, abys ho dostala, vid'? Takovej drahej dárek no... tak to jsem zvědavá, to mi pak příště povíš, až se uvidíme, jestli jsi ho fakt

dostala. Jak jdou věci doma? Jak jak... co s babičkou, s dědou, s mamkou, s tatškou jaký jsou vztahy? Jaký s nima máš vztahy?

D: Dobrý.

L: Jo? Tak pověz mi něco víc, než dobrý.

D: S babičkou mám dobrý vztah, s dědou taky, s tátou taky a s mámou taky.

L: A co to znamená, že s nima máš dobrý vztah?

D: Eee... jakože s nima chodím třeba na procházky, jezdím s nima do krámu a na výlety.

L: Jo? Na výlety? Na ty jezdíte o víkendu?

D: Jo.

L: Kam jezdíte třeba na výlety?

D: Třeba na Slapy...

L: Na Slapy jo? Tam se chodíte procházet nebo chodíte tam si zaplavat?

D: Ne, procházet.

L: Procházet se, jo? Hmm... hmm... hele a ke komu z nich máš nejlepší vztah, komu jako nejvíc věříš třeba?

D: Babičce.

L: Babičce říkáš nejvíc věcí... nějaký tajemství a tak...?

D: Hmm...

L: A Jitce taky něco takového říkáš nějaký tajemství nebo ne?

D: Ne.

L: Ne? To radši babičce jo?

D: Jo.

L: Hmm... hmm... a jaký dospěláky kolem sebe potkáváš? Máš teda babičku, dědu, mamku, tatšku... a jaký dospěláky ještě? Koho potkáváš tak jako pravidelně... asi nějakou paní učitelku, že jo?

D: Jo.

L: Tak koho ještě nějaký dospěláky? Máš nějakýho třeba strejdu nebo tetu, s kým se vídáš?

D: No, tetu.

L: Tetu? S tetou se vídáš? Nějak pravidelně nebo...?

D: Ne.

L: Ne, jednou za čas jo?

D: No, jednou za čas.

L: Hmm... hmm... a jsou třeba nějaký lidi, který bys ráda vídala a nevídáš se s nima?

D: No, chtěla.

L: S kým třeba?

D: S kamarádama.

L: Jo, ale já myslela jakoby... jo, no, tak to můžeme brát taky... ale dospěláky dospěláka žádnýho nevíš? S těma se vídáš se všema?

D: Jo.

L: A s kamarádama... proč se s nima nevídáš?

D: Nechce se mi no.

L: No, vždyť si ted'ka řekla, že by ses s nima ráda viděla. Co? A myslíš jako kamarády odkud, odkud ty kamarády znáš?

D: No, třeba z Vranýho znám Patrika...

L: Hmm... a s tím se nevídáš, protože nemáš čas nebo protože se ti nechce nebo...?

D: Protože nevím, kde bydlí.

L: Aha.

D: Jako vím, že bydlí ve Vraným, ale...

L: Hmm... jasný. A kdo tě má, z těch dospěláků, co kolem tebe jsou, kdo tě má nejradši? Kdo si myslíš, že tě má nejradši?

D: To nevím.

L: Nevíš? Kdo tě má asi tak nejradši? Kdo tě nejvíc třeba hladí nebo kdo tě chválí?

D: Babička.

L: Babička? A koho máš ty nejradši?

D: Taky babičku.

L: Taky babičku... babička je nejlepší. (Smích.) A kdo je pro tebe z nich nejdůležitější?
D: Asi máma.
L: Jo? Mamka je pro tebe nejdůležitější... mamku máš taky ráda jo?
D: Jo.
L: Hmm... a mamka s taťkou vlastně s tebou bydlej nebo jak to máte?
D: Jo.
L: Jo, takže se s nima taky vídáš často? Jo?
D: Jo.
L: Hmm... a změnilo se něco od té chvíle, kdy se scházíš s Jitkou, na tvém vztahu právě k těm dospělákům, se kterejma se vídáš třeba?
D: Ne.
L: Ne? Furt je to stejný jo?
D: Jo.
L: Hmm... hmm... hele, a když máš nějakej průšvih nebo nějakej problém třeba ve škole, tak komu to řekneš? Komu se svěříš?
D: Babičce.
L: Babičce. A co babička dělá, když jí něco takhle řekneš? Jak ti pomůže třeba?
D: Řekne: „Z toho si nic nedělej.“
L: Jo? Takhle tě jako uklidní jo? Hmm... a kdo má největší radost, když se ti něco povede?
D: No, celá rodina.
L: Celá rodina se radujete... všichni stejně jo? A komu, když se ti něco povede, tak komu to běžíš říct jako první?
D: Babičce.
L: Babičce. A co se ti povedlo naposled? Něco dobrýho... třeba ve škole dostala jsi nějakou dobrou známku nebo...
D: No, z matiky.
L: Matika jo? Matika je ale taková trošku... ti moc nejde ne, říkal děda.
D: No, nejde.
L: A spíš že asi... nebo... baví tě?
D: No, baví, ale nejde mi.
L: Baví, ale nejde. A teďka jsi dostala nějakou dobrou známku z matiky jo?
D: Jo.
L: Jo? Jakou?
D: Dvojku.
L: No, tak to je dobrá známka.
D: No.
L: A kdo tě nejvíc pochválil?
D: Babička.
L: Babička... a jak tě pochválila?
D: No, že jsem dobrá...
L: Řekla ti, že jseš dobrá, prostě jo?
D: Hmm...
L: Hmm... hmm... A dostala jsi za to něco, nějakou odměnu, nějakou dobrůtku třeba?
D: Ne.
L: Ne, jenom ti řekla, že jsi dobrá prostě. Tak to je... tak to je fajn, vid'?' Mmm... a když jseš rozzlobená nebo smutná nebo tě něco trápí, tak jak to dáš třeba najevo?
D: No, že to jdu říct babičce.
L: Jo, že to prostě řekneš? Hmm... hmm... anebo když to třeba nikomu neřekneš a tak jak to na tobě poznaj ty ostatní dospěláci? Třeba jseš taková nějaká smutná nebo... nebo ty to spíš jdeš hnedka říct jo, aby se to prostě vyřešilo a už tě to netrápilo...?
D: Jo.
L: Eee... myslíš si, že na tebe maj babička, děda, mamka, taťka dost času nebo bys chtěla s nima trávit víc času?
D: Maj na mě dost času.
L: Jo? A změnilo se na tom za poslední dobu něco?

D: Ne.
L: Ne, furt maj na tebe dost času jo. Hele, a když ti něco nejde, nebo prohraješ nějakou hru, tak jsi z toho dlouho naštvaná nebo tě to rychle přejde a za chvílku ti to nevadí a ...?
D: Rychle mě to přejde.
L: Jo? Hmm... hele, a když tě pozdraví nějaký cizí člověk, tak jak se cejtíš? Stydíš se nebo máš radost nebo jsi nervózní nebo si s ním začneš povídat...?
D: Nervózní.
L: Nervózní, když tě někdo cizí takhle to...?
D: Jo.
L: Hmm... a co děláš, když jseš taková nervózní jakože...?
D: No, jakože se klepu a takový.
L: Jo? A nebavíš se s ním prostě.
D: Ne.
L: Hmm... hmm... a umíš si dělat srandu?
D: No.
L: Jo? Děláš si srandu? Jakej druh srandy máš ráda? Třeba říkáš vtipy nebo vymýšlíš nějaký srandovní hry nebo rozesmíváš ostatní nebo se...?
D: Rozesmívám ostatní.
L: Jo? (Smích.) Hmm... jako třeba co... kdy... řekni mi nějaký příklad, kdy jste si dělali nějakou srandu, třeba asi ve škole si děláte srandičky ne?
D: No.
L: Jo? Tak kdy jste si dělali nějakou srandu? Řekni nějaký příklad.
D: Že třeba na stromě seděl holub a měli jsme se tam všichni podívat a ten holub tam nebyl.
L: (Smích.) Učitelka Vám řekla, abyste se tam podívali jo?
D: Jo.
L: A on najednou uletěl a ...
D: No.
L: ... vy jste si mysleli, že si z Vás dělá srandu.
D: Jo.
L: Aha. Hmm... a bojíš se někdy toho, že ... nějakých nových věcí, co máš dělat?
D: No.
L: Anebo se vždycky na každou věc, i když ji třeba neznáš, tak se těšíš a hnedka do toho jdeš po hlavě a všechno si chceš zkusit, anebo se spíš toho bojíš, když máš dělat něco, cos ještě nikdy nedělala?
D: No, bojím.
L: Spíš se bojíš. Hmm... hmm... a na tom se změnilo něco od té doby, co jste s Jitkou? Třeba říká ti někdy Jitka: „To se neboj takhle nových věcí, tak si to vyzkoušíš a uvidíš, jaký to bude.“, anebo se na tom nic nezměnilo, furt se stejně bojíš?
D: Nezměnilo.
L: Nezměnilo se to. Hmm... myslíš si, že někdy neumíš vyjádřit to, jak se cítíš anebo vždycky si myslíš, že to... že to prostě vyjádříš dobře? Že to hnedka všichni pochopěj, že jseš třeba rozzlobená nebo že tě něco trápí...
D: No, všichni to pochopěj.
L: Jo? Protože ty jsi vlastně říkala, že to jdeš hnedka říct, vid'?
D: Jo.
L: Hmm... a jseš ráda, když můžeš rozhodovat sama o tom, co budeš dělat? Např. třeba co si vezmeš na sebe nebo za co utratíš kapesný...
D: Jo. No.
L: Nebo kdo... jak to máte s domlouváním schůzek s Jitkou? Kdo o tom rozhoduje, co budete dělat?
D: Babička.
L: Babička s Jitkou, že se domluvěj a řeknou ti to a zeptaj se tě, jestli to chceš taky dělat?
D: Jo.
L: Jo a ty většinou řekneš, že jo?
D: Jo.

L: Anebo stalo se třeba někdy, že Jitka s babičkou vymyslely něco, co se ti nelíbilo a že jsi řekla: „Ne, tohle nebudu dělat.“?

D: Jo, stalo.

L: Jo? A co to bylo?

D: Třeba nějaká hra... nějaká táborová.

L: Hmm... tak to asi... tak to nerada děláš jo?

D: Hmm...

L: Hmm... hmm... a přišla jsi taky někdy ty s tím, co dělat na těch schůzkách?

D: No, přišla.

L: Jo? A co jsi třeba navrhla, co budete dělat?

D: Třeba to jít do klubovny nebo plavat.

L: Jo? Tak to navrhuješ ty jo?

D: Jo.

L: A umíš se soustředit, když něco děláš? Vydržíš u jedné věci ... vydržíš jednu věc dělat tak dlouho, dokud není hotová nebo spíš něco rozděláš a za chvíli začneš dělat něco jiného?

D: No, to rozdělám a za chvíli...

L: Jo?

D: No.

L: Hmm... Hele a co škola? Co se ti líbí ve škole nejvíce?

D: Tělocvik.

L: Tělocvik tě baví jo?

D: Jo. ... pracovní výchova, ...

L: Hmm... tam děláte co na „pracovkách“?

D: Šijeme, pleteme a tak...

L: Jo? Hmm... tak to tě baví, to jsou asi dobré věci, vid'?

D: Hmm... hmm... a z toho máš dobré známky z těláků a z pracovek?

D: Jo.

L: Jo? A jaký?

D: No, jedničky.

L: Jo? Dokonce jedničky, tak to je dobré. Hele, a když něčemu ve škole nerozumíš, tak kdo ti to vysvětlí?

D: Paní učitelka.

L: Jo? Máš dobré paní učitelky?

D: Jo.

L: Jo? Věříš jim? Když se ti třeba něco stane, tak za nima jdeš?

D: Jo.

L: Jo a řekneš jim to a oni to vyřeší, nebo spíš jako se bojíš jim to říct a radši jim to neřekneš a řekneš to doma babičce?

D: Ne, to řeknu, že to...

L: Jo? Řekneš jim to? Hele a proč si myslíš, že děti chodí do školy?

D: No, aby se něco naučily. (Smích.)

L: Jo, aby nebyly hloupé, vid'?

D: (Smích.) A hele, je něco ve škole, co se ti tam nelíbí?

D: Ne, všechno se mi tam líbí.

L: Jo? Chodíš tam ráda...?

D: Jo.

L: Vždycky když se ráno probudíš, tak se tam těšíš do školy anebo se někdy stane, jakože to je spíš: „Mmm... dneska mě bolí břicho, asi bych nemusela jít do školy, radši se vymluvím.“?

D: No, tak to ne.

L: Jo?

D: Jo.

L: Jako ne úplně vždycky se ti tam chce jo? Někdy si říkáš: „Ty jo, kdybych radši mohla zůstat doma, to by bylo lepší.“...

D: No.

L: Hmm... hmm... a jsou nějaké věci, které jsou pro tebe obtížné v té škole? Ta matematika, vid', ...?

D: Ta matematika a čeština.

L: Čeština taky jo?
D: No.
L: Z tý máš taky čt... jaký z ní máš známky?
D: Trojky, čtyřky.
L: Trojky, čtyřky jo... hmm... hmm... a je něco ve škole lepší? Zlepšilo se něco ve škole od té doby, co se scházíš s Jitkou nebo ne?
D: To ne.
L: Ona ti nepomáhá se školou?
D: Ne.
L: Ne. Hmm... hmm... hele a kdybys mohla něco změnit ve škole, tak co by to bylo? Kdybys měla nějakou kouzelnou hůlku a mohla tam něco změnit, začarovat, tak co bys tam změnila?
D: Tu naši místnost, kde se učíme...
L: Bys ji asi vymalovala jinak nebo co...?
D: No, jinak.
L: Jo, jo a co tam máte za vybavení? Změnila bys tam i to vybavení?
D: Jo.
L: Co bys tam dala?
D: Takový hezký skříně.
L: Teďka tam máte nějaký starý už jo?
D: No.
L: Hmm... aha, aha... eee... a jak se cejtíš, když ráno přijdeš do školy nebo do třídy?
D: Dobře.
L: Těšíš se tam, anebo je tam někdo, koho třeba úplně nemáš ráda a když tam přijdeš a uvidíš ho, tak si řekneš: „Jé, že já jsem sem vůbec chodila. Vždyť je tady tamhle Pepa, kterýho nemám ráda ...“? Ne?
D: Ne.
L: Vždycky se tam jako těšíš jo? Jseš ráda, když tam přijdeš?
D: Jo.
L: Hmm... a máš ve škole kamarády?
D: No.
L: Jo? Kdo je tvůj nejlepší kamarád nebo kamarádka?
D: Patrik.
L: Patrik jo? To je ten, o kterým jsi mluvila?
D: Jo.
L: Jo. Hmm... takže on je i ze školy jo? Takže ty máš takhle kámoše jo?
D: No.
L: Hmm... to já jsem vždycky měla spíš kamarádky. To je dobrý, že máš k Mikuláš kamarády. (Smích.) A ještě nějaký... určitě máš ještě nějaký kámoše nebo kamarádky ve třídě?
D: Lucku.
L: Lucku. A s kým sedíš v lavici vlastně?
D: S nikým, sama.
L: S nikým. Sama sedíš jo? A to sedíš sama takhle jediná nebo všichni sedíte sami, máte lavice po jednom?
D: Po jednom.
L: Jo, vy máte lavice po jednom? Hmm... abyste si nemohli radit, vid'?' (Smích.)
D: No.
L: A máš ráda ty kamarády ze školy?
D: Jo.
L: Jo? A scházíte se s nima teda i po škole nebo ne?
D: Ne.
L: Ne, všichni si jdou na nějaký ty svoje kroužky jo a rozejdete se a jdete každéj domů?
D: Jo.
L: Hmm... hmm... a chtěla by ses s nima scházet i po škole?
D: No.
L: Jo? Hmm... a jaký bys chtěla mít vysvědčení?

D: No, samý jedničky.
L: Jo? Je někdo ve škole, kdo má samý jedničky?
D: No, malý děti.
L: Malý děti, vid', takhle v těch vyšších ročnících je to už asi těžký, vid'?
D: No.
L: Hmm... hmm... a kdo ti pomáhá se školou?
D: Babička.
L: Babička s tebou dělá úkoly jo?
D: Jo.
L: A i se s tebou učí nebo se učíš sama?
D: No, i se se mnou učí.
L: Jo a ještě děda říkal, že vlastivědu a přírodopis, nebo jak se tomu říká u vás těmhle těm předmětům, že se s tebou učí taťka, je to tak?
D: No.
L: Jo? Taťka je dobřej na tohleto jo?
D: Jo je.
L: A kdo s tebou píše úkoly? Taky babička?
D: No.
L: Hmm... a ví o tom... ví babička, jaký máš známky?
D: Jo, ví.
L: Jo? Podepisuje ti žákovskou?
D: Jo.
L: Hmm... a komu teda říkáš o známkách? Nejvíc babičce jo?
D: Jo.
L: Hmm... a kdo chodí na třídní schůzky?
D: Děda.
L: Jo, děda... hmm... a umíš spočítat teda, kolik máš kámošů?
D: A tak tři mám.
L: Tři? Víc ne?
D: Ne.
L: Ne? A máš někoho i mimo školu... nějakýho kamaráda nebo kamarádku?
D: Ne.
L: Ne? Nemáš nikoho takhle třeba tam, kde bydlíš, není tam někdo třeba v tvým sousedství, s kým se kamarádíš?
D: Ne.
L: Mají tě ostatní děti rády ze školy?
D: Jo.
L: Povídaj si s tebou?
D: Jo.
L: Hmm... a co spolu děláte... třeba o přestávkách?
D: No, svačíme, povídáme si a takový.
L: Hmm... a teda kdo je tvůj nejlepší kamarád?
D: Ten Patrik.
L: Ten Patrik právě jo? A co je na něm nejlepšího? Proč se...
D: Že je vtipnej.
L: Jo? Zasmějete se spolu jo?
D: No.
L: A co dělá, že je vtipnej?
D: Dělá ksichty.
L: (Smích.) Dělá ksichty jo? To tě baví?
D: Jo.
L: A máš někdy strach, že s tebou ostatní děti nebudou mluvit nebo že budou na tebe naštvaní?
D: No, mám strach, že se mnou nebudou mluvit.
L: Jo? Stalo se ti to někdy?
D: No.

L: Jo? A co jsi udělala, že s tebou nemluvíly?
D: No, zalhala jsem jim.
L: Hmm... a v čem?
D: No, že jsem si něco vymyslela, teď už nevím co, to už je dlouho.
L: Jo a ony to zjistily, že sis to vymyslela, a pak s tebou nemluvíly jo?
D: No.
L: A jaký... co jsi dělala, aby s tebou mluvily?
D: Mmm... že jsem se jim omlouvala.
L: Omlouvala ses jim jo?
D: No.
L: Hmm... hmm... hele a jak si hledáš nový kamarády? Co dětem řekneš nebo co uděláš, když se s nima chceš kamarádit?
D: Nevím.
L: Mmm... nevím, třeba někdo za někým jde a řekne: „Ahoj, já jsem Lucka, nebudeme si spolu hrát?“ anebo ty jseš spíš taková, že čekáš, až za tebou někdo přijde...?
D: Jo.
L: Že neoslovuješ jakoby první nebo neuděláš ten první krok?
D: Ne.
L: Máš strach jo z tohohle toho dělat?
D: Hmm...
L: A stane se ti někdy, že si chceš hrát s ostatníma a oni si s tebou nechtěj hrát?
D: No.
L: Stalo se ti to někdy?
D: Hmm...
L: Ty děti ve škole?
D: No.
L: Jo? A co dělaly, že tě nechtěly pustit do tý hry?
D: Mmm... to už bylo to... před rokem nějak...
L: Co dělaly? Nepamatuješ si to?
D: Nepamatuju.
L: Hmm... a co ti řekly, že to...?
D: Abych sem nechodila, že mě tam nechtěj.
L: Aha, hmm... hmm... a jak ses přitom cejtila, když ti to řekly?
D: No, špatně.
L: Jo, nelíbilo se ti to. A cos jim na to odpověděla?
D: Tak si hrajte sami.
L: A odešla jsi...
D: Jo.
L: Hmm... hmm... a dodává ti třeba Jitka takovou sebejistotu a říká ti jako: „Danielko, tak vždyť můžeš za nima jít a říct, jestli si nechtěj hrát.“ nebo takhle... radí ti i v tomhle tom?
D: Jo, jo.
L: Jo, říká tí...
D: Jo.
L: Nebo spíš ne, spíš se o tomhle tom nebavíte třeba?
D: No, nebavíme.
L: Hmm... a kdo je... jak bys popsala kamaráda? Kdo to je vlastně kamarád?
D: No, ten, co s někým kamarádí, ...
L: Co třeba ten, co... se kterým si člověk hraje nebo s kým je sranda nebo od koho kousek bydlí...?
D: S kým je sranda.
L: S kým je sranda? Kamarád je ten, s kým je sranda jo? Hmm... hmm... hele, a když tě něco trápí nebo jseš naštvaná, tak máš nějakýho kamaráda, kterému to můžeš říct?
D: Ne.
L: A řekneš třeba... když tě něco trápí, tak řekneš to třeba Jitce?
D: No.

L: Anebo spíš někomu jinýmu?
D: Jenom Jitce.
L: Jitce to taky říkáš jo?
D: Jo.
L: Řekla jsi jí třeba nějaký tajemství, o kterým nikdo neví?
D: Neřekla.
L: Třeba ani babička o něm neví a ví o něm Jitka...
D: No, ví o něm Jitka...
L: Jo? A... takže k ní máš jakoby tu důvěru jo?
D: Jo.
L: Jo? Hmm... hmm... a kdyby tě něco trápilo s tvejma kamarádama, tak komu bys to řekla? Třeba kdyby si s tebou nechťeli nějaký tvoji kamarádi hrát, tak komu bys to řekla, s kým bys to řešila?
D: S babičkou.
L: Jo. Hmm... a máš třeba od té doby, co se scházíš s Jitkou, víc kamarádů nebo lepší vztahy kamarádský ...?
D: Lepší vztahy.
L: ... anebo je to stejný, jako to bylo?
D: No, stejný jako to bylo.
L: Jo? Hele a máš nějaký koníčky nebo aktivity, co tě nejvíc bavěj, činnosti co děláš třeba po škole, až si uděláš úkoly, tak co třeba děláš, co tě baví?
D: Jdu na počítač.
L: Počítač tě baví jo? Co tam děláš na tom počítači?
D: Hraju hry.
L: Hmm... máte doma počítač jo?
D: Jo.
L: Hmm... a ještě něco, co děláš ráda?
D: Navlíkám.
L: Korálky? Jo?
D: Jo.
L: Hmm... a jsou nějaký aktivity, ve kterých jsi dobrá, ve kterých jsi třeba i lepší než ostatní děti?
D: No, v běhání.
L: Jo? Běháš rychle?
D: No.
L: Jo? To jak jsi říkala, že máš ráda ten tělocvik, vid', tak to tam určitě běháte... A ještě něco?
D: Jenom tohle.
L: Jo? A jsou třeba nějaký aktivity, ve kterých by sis přála bejt lepší? Co by ses třeba chtěla naučit dělat líp?
D: No, tu... gymnastiku.
L: Jo? Bys chtěla umět...?
D: No.
L: Hmm... a máš někoho, koho by ses na to mohla zeptat, kdo by ti to vysvětlil tu gymnastiku?
D: Nemám.
L: Ne? Třeba pomáhá ti Jitka s tou gymnastikou? Třeba řekla jsi jí to, že bys chtěla umět gymnastiku, aby třeba s tebou někam zašla, kde by tě to naučili, nebo aby tě to naučila ona?
D: Nebo aby mě to naučila ona...
L: Jo? Ses jí zeptala, jestli umí gymnastiku a jestli by tě to nenaučila?
D: Jo.
L: Ses jí zeptala? A co ti na to řekla?
D: Že neumí.
L: Že neumí gymnastiku jo? Hmm...
D: Že to nikdy nedělala.
L: Hmm... a jaký je to mít dobrovolníka? Jaký je to mít Jitku?
D: Dobrý.

L: Co bys o něm... co bys o ní řekla kamarádům, kdyby se tě zeptali: „Hele a kdo to je tahleta Jitka? Kdo to je?“, tak co bys o ní řekla?

D: No, že je dobrý člověk, že je srandovní... no...

L: A ještě něco určitě... už se scházíte rok, to už o ní musíš vědět takových věcí... víš o ní třeba i nějaký tajemství?

D: No, že má přítele.

L: Aha. (Smích.) A ještě něco?

D: Ne.

L: Ne? A co spolu teda děláte... ještě kromě toho, že chodíte plavat a chodíte sem do tý klubovny, tak co ještě? Jo, chodíte ven na ty procházky, že jo? A ještě něco? Co? Ještě něco spolu děláte?

D: To už nevím.

L: Nevíš?

D: Ne.

L: To si nepamatuješ?

D: Ne, nepamatuju.

L: Hmm... to musíte spolu dělat spoustu věcí, když jste spolu už rok, to přece nechodíte furt jenom plavat, předpokládám, to už byste byly dávno rozmočený? (Smích.)

D: (Smích.)

L: Co? Co děláte třeba, když je venku ošklivá, když je zima?

D: No, to jdeme sem.

L: Jo? Chodíte sem často?

D: No.

L: Jo? Hmm... a naučila tě Jitka třeba něco nového?

D: Mmm... jo.

L: Co to bylo?

D: Nebát se.

L: Nebát se? Jo?

D: No.

L: A v čem se třeba nebát? V jaký souvislosti?

D: No jako jezdit sama domů a takový.

L: Aha, hmm... tak to je užitečný ne?

D: No.

L: To je dobrý. A proč ses bála jezdit sama domů?

D: No, protože jsem to ještě neuměla.

L: Jo, jo, jo a jak tě to ta Jitka naučila? Co ti řekla třeba nebo jak tě to učila?

D: No, jakože mám nasednout na ten svůj autobus a jet rovnou dolů.

L: Hmm... hmm... a vysvětlila ti třeba jízdní řády, jak se v nich hledá?

D: Jo.

L: Jo? A jak ti to vysvětlovala?

D: No, že mám sobotu, neděli a v tom musím hledat, kdy to jede.

L: Hmm... hmm... a pochopila jsi to? Už to takhle používáš anebo... nebo jsi to zase zapomněla?

D: Ne, pochopila.

L: Jo? Jo? Takže teďka už jsi schopná úplně dojet kamkoliv po Praze jo?

D: No, já jenom jezdím na Smíchov a tam na ni čekám.

L: Hmm... hmm... takže scházíte se tady na Smíchově někde?

D: Hmm...

L: Jo. Hmm... hele, a máte něco, co Vás baví společně, co Vás baví obě? Máte nějakou společnou aktivitu, která Vás baví obě?

D: To ne.

L: To ne? Takže tobě baví plavání a Jitku nebaví plavání?

D: No, moc ne.

L: Hmm... a co tě s Jitkou teda baví nejvíc?

D: No, když jsme šly spolu poprvé.

L: Jo? Ta první schůzka tě... a co jste dělaly na té první schůzce?

D: To jsme šly po Zbraslavi, kde bydlím.

L: Hmm... tam jste se byly projít a popovídat si jo?
D: Jo, jo.
L: A co... a jakej na tebe udělala Jitka dojem? Co sis o ní myslela takhle, když jsi ji poprvé viděla?
D: No, že je hodná.
L: Jo? A ještě... ještě hele... ještě musíme víc rozvíst to, jak ... co bys teda řekla tomu kamarádovi o tý Jitce... třeba jak vypadá, mi řekni.
D: No, že je hezká, že má krátký vlasy...
L: Krátký? Jak asi krátký má vlasy?
D: No, ne krátký, asi jako já je má.
L: No, to není dlouhý, teda to není krátký, to je spíš dlouhý. Hmm... hmm... ještě něco?
D: Už nevím nic.
L: Už bys neřekla tomu kamarádovi nic víc? Hmm... a co je na ní nejlepší? Co je na Jitce nejlepší?
D: To teď si nevzpomenu.
L: Ale, prosím tě, to si musíš vzpomenout přece ne, vždyť už se vídáte rok... tak já nevím, co na ní může být nejlepšího. Kvůli čemu se těšíš na ty schůzky?
D: Že se vždycky sejdeme a popovídáme si, jak se mám a takový.
L: Hmm... hmm... takže je na ní nejlepší, že si s tebou jako povídá jo?
D: Jo.
L: Hmm... tak to jo. A změnila jsi od té první schůzky na ní názor?
D: Ne.
L: Ne? Furt si o ní myslíš to samý jo? A poznaly jste se nějak víc nebo máš pocit, že ti Jitka o sobě toho moc neřekla, že ji vlastně ještě vůbec neznáš?
D: Že mi toho moc... ještě nic neřekla...
L: Ne? Takže ji moc jako neznáš po tom roce?
D: No, neznám ještě moc.
L: Aha, to je škoda ne, když se spolu scházíte rok. A ptala ses jí na něco, nebo čekáš, až ti to řekne sama?
D: No, čekám, až mi to řekne sama.
L: Jo. A proč se jí nezeptáš? Co? Třeba ona čeká, až se jí zeptáš? Co? (Smích.)
D: (Ticho.)
L: A jak často se scházíte?
D: No, třeba v sobotu a neděli...
L: O víkendu teda jo? Hmm... a jak často? Třeba jednou tejdně nebo dvakrát tejdně?
D: Dvakrát tejdně.
L: Dvakrát jo? To se scházíte takhle často?
D: Jo.
L: Jo? Hmm... hmm... a je to dost často nebo by ses chtěla scházet ještě častěji?
D: Často jenom.
L: Jenom takhle... víc častěji bys nechtěla, jo?
D: Ne.
L: Hmm... a jak plánujete teda schůzky? Kdo komu volá?
D: No, babička volá Jitce.
L: Jo, vy spolu si nevoláte třeba?
D: No, já...
L: Ty máš telefon, nebo nemáš?
D: Ne.
L: Nemáš.
D: Babička mi ho dá.
L: Jo, jo, jo takhle, vždycky ti ho dá babička. Jasný. A baví tě to si s ní telefonovat nebo ti to vadí?
D: No, baví.
L: Jo? Baví tě to si s ní telefonovat?
D: Jo.

L: A telefonuješ jí někdy i jen tak anebo jí telefonuješ jenom vždycky, když si plánujete schůzku... nebo jí zatelefonuješ třeba, aby ses jí zeptala, jak se má a tak?
D: Když si plánujeme schůzku.
L: Jo. Hmm... hmm... a jak teda vybíráte ty aktivity? Kdo rozhoduje o tom, co budete dělat?
D: No, Jitka.
L: Jitka s babičkou jsi říkala, že se domluvěj, a pak ti to navrhnou... hmm... hmm... a je to jednoduchý, nebo těžký se rozhodnout o tom, jestli tě to bude bavit nebo to víš hnedka?
D: Jednoduchý.
L: Jo? Víš to hnedka? Hmm... hmm... a ráda rozhoduješ o tom, co budete dělat...?
D: Jo.
L: ... nebo jseš radši, když o tom rozhodne právě Jitka s babičkou, že o tom nemusíš rozhodovat, že si s tím nemusíš lámat hlavu s tím, co vymyslet za aktivitu?
D: Ráda se rozhoduju.
L: Hmm... a chtěla bys, aby se ty aktivity vybíraly jinak?
D: Ne.
L: Ne? Takhle ti to vyhovuje jo?
D: Jo.
L: Hmm... a ještě mi řekni teda nějaký zázitek, kterej tě s ní bavil nejvíc?
D: Že jsme jely do těch Severních Čech... teda Jižních.
L: Vy jste byly na výletě jo takhle?
D: No, s táborem.
L: Jo, tys byla na táboře jo? Nebo nebyla?
D: No, my jsme byli v zimě v tom, jak se to jmenuje, na Malý Farmě.
L: Aha, jo, jo, jo, takže takovej jenom jakoby výlet s těma lidma, co jsi znala z tábora jo?
D: No.
L: Aha a co jste tam dělali?
D: Krmili jsme zvířátka.
L: Fakt jo? Hmm... hmm... a to naplánovaly holky koordinátorky takhle ten..., a pak Vám to nabídly, jestli chcete jet a vy jste souhlasili jo, že jste měli volno?
D: Jo.
L: Hmm... takže jste tam krmili zvířátka a ještě něco?
D: No, taky jsme je česali, starali se o ně...
L: Hmm... zvířátka máš ráda jo?
D: No. Vyměňovali jsme ji klece, ...
L: Jo? Ty brďo a byli jste tam společně s Jitkou, nebo jste si byla tam každá sama... tys byla tam s nějakýma kamarádama, Jitka...?
D: No, společně s Jitkou.
L: Společně jste tam dělali všechno společně jo?
D: No.
L: Hmm... hmm... a co ta... co tě tam bavilo nejvíc? To starání se o ty zvířata jo?
D: Jo.
L: A bylo tam něco, co tě nebavilo?
D: Ne.
L: Ne? Všechno tě bavilo jo? Hmm... a jak ses tam cejtila takhle, když jste vyrazily s Jitkou takhle dál na výlet?
D: No, dobře.
L: Byla jsi spokojená, nebo sis říkala: „Už abych byla doma u tý babičky a u dědy.“?
D: Ne, byla jsem spokojená.
L: Jo? Klidně bys tam byla i dýl jo?
D: No.
L: A poslouchá tě Jitka, když jí něco říkáš?
D: Poslouchá.
L: Jo? A jak to poznáš, že tě poslouchá?
D: Že se na mě dívá.

L: A pamatuje si třeba to, když jí něco řekneš... nějaký tajemství, tak si to pamatuje, třeba že se k tomu vrátíte za měsíc třeba a ona si to pamatuje?
D: Jo.
L: Jo? Má dobrou paměť takhle na tyhle věci jo?
D: Jo.
L: Hmm... hmm... a kdybys potřebovala s něčím pomoci, tak koho se spíš zeptáš... zeptáš se spíš babičky, nebo půjdeš za Jitkou?
D: Babičky.
L: Jo? Spíš babičky jo? A pomohla ti Jitka už v něčem teda? Naučila tě něco nebo...? Pomohla ti s nějakým problémem? Vyřešily jste spolu nějaký problém?
D: No, řešily jsme s tou matikou...
L: Matiku jste spolu řešily jo?
D: No.
L: Takže Jitka ti pomáhala s matikou?
D: Jo.
L: Jo? Jí jde matika jo?
D: No, jí jde.
L: Takže spolu děláte občas nějaký úkoly?
D: No.
L: Nebo ne?
D: No, občas to nějak probereme.
L: Jo. Hmm... hmm... a jak se cejtíš, když ti pomáhá? Vadí ti to, když ti pomáhá anebo jseš ráda?
D: Ráda.
L: Jo? Je ti to příjemný, když ti Jitka něco vysvětluje?
D: Jo.
L: Jo? Umí vysvětlovat věci anebo třeba křičí a říká: „Á, ty to furt nechápeš!“
D: To ne.
L: Ne? Říká to v klidu jo všechno?
D: V klidu.
L: Hmm... a jak si myslíš, že by tě Jitka popsala? Když by se Jitky někdo na tebe zeptal: „Tak co ta Denisa? Jaká je?“, tak jak si myslíš, že by tě Jitka popsala? Co by o tobě řekla?
D: No, že jsem usměvavá, někdy taky zamlklá, že chodím rychle,...
L: Jo? (Smích.)
D: Jo... že se pořád směju no...
L: A proč jseš někdy zamlklá?
D: Někdy mám blbej den, tak...
L: Aha, aha a stane se někdy, že se třeba s Jitkou sejdete na schůzku a třeba si moc nepovídáte, že třeba máš zrovna blbej den, tak si s ní nechceš povídat?
D: No, někdy...
L: Někdy se to stane jo?
D: ... někdy jo.
L: A co ... jak Jitka reaguje, když si s ní nechceš povídat?
D: No, je našťvaná.
L: Jo? A jak to vypadá, když je Jitka našťvaná?
D: No, jakože se se mnou taky nebaví.
L: Hmm... a něco ti řekne na to nebo...?
D: Ne.
L: Ne? Prostě se nebavíte a jdete vedle sebe jo?
D: Jo.
L: Hmm... a myslíš si, že je něco, co by na tobě chtěla Jitka změnit? Zlobíš jí v něčem třeba?
D: Že nic neříkám.
L: Tohleto ti říkala, že jí na tobě vadí jo, že jí nic neříkáš? A dělala jsi s tím něco jako po... jako začala ses s ní potom bavit víc, nebo jsi s tím nic nedělala?
D: Nic jsem s tím nedělala?
L: A prostě to necháváš tak, jak to je.

D: Mmm...

L: Hmm... hmm... a myslíš si, že s tebou Jitka tráví čas ráda, že je spokojená, když jste spolu?

D: No, je.

L: Jo? Jak to poznáš, že je spokojená?

D: Nevím, já to nepoznám.

L: Nepoznáš, že je spokojená?

D: Ne.

L: Takže je Jitka prostě vždycky, když se sejdete, tak se furt mračí a ty nepoznáš, když ji něco baví nebo ne?

D: No, nepoznám.

L: Aha, takže ona furt chodí na ty schůzky zamračená jo?

D: No.

L: Má hodně svých starostí jo?

D: No, má hodně.

L: Hmm... hmm... a jaktože tě teda bavěj ty schůzky, když Jitka furt chodí zamračená a nebavíte se? Co tě teda na těch schůzkách baví? To já bych se teda nechtěla scházet s někým, kdo je furt zamračený a nebaví se se mnou. Co?

D: (Ticho.)

L: Anebo je to tak, že Jitka jako zase tak často nebejvá zamračená?

D: No, často nebejvá zamračená.

L: Hmm... hmm... a kdy ses cejtila třeba opravu dobře v poslední době během nějaký aktivity?

D: Když jsme byly na bowlingu.

L: Na bowlingu? Jo? Vyhrály jste? Nebo jak to...

D: No, vyhrály jo.

L: Tak to tě bavilo jo?

D: Jo.

L: No, vidíš, tak proč jsi nenapsala bowling na ruku.

D: Jo.

L: Co? To sis teďka najednou jo?

D: (Dopisuje bowling na obrázek.)

L: Ty jo, takže vy jste byly na bowlingu a to jste byly jenom vy dvě s Jitkou?

D: Jo, jenom my dvě.

L: Anebo tam byli i ostatní lidi z pětipěčka?

D: Ne, jenom my dvě.

L: Jo? A kdo to vymyslel, že půjdete na bowling?

D: Ta Jitka.

L: Jo? To je dobrý. Hmm... hmm... a jak se Jitka chovala, když jste byly na bowlingu?

D: No, dobře.

L: Jak dobře?

D: No, jakože byla pořád ráda, že vyhrávám a mě to...

L: Jo? A ty... no.

D: ... mě to vůbec nešlo.

L: Tobě to vůbec nešlo? A vysvětlila ti to Jitka, jak hrát ten bowling?

D: Jo, vysvětlila.

L: Jo, a pak ti to začalo jít nebo...

D: Jo.

L: ... ti to nešlo furt?

D: No, začalo mi to jít jednou a ...

L: Jo? Hmm... hmm... hele a kdybys uměla čarovat, tak jakou dobrovolnici by sis vyčarovala? Jaká by byla? Byla by v něčem jiná než Jitka? Co?

D: (Ticho.) To nevím.

L: Nechtěla bys, aby byla v něčem jiná než Jitka?

D: Nechci.

L: Ne? Takhle ti to vyhovuje jo? A chtěla bys třeba ty na sobě něco změnit, kdybys měla tu čarovnou hůlku, tak... a mohla se nějak začarovat? Na sobě bys chtěla něco změnit? Co?

D: Ne, ne.
L: Takhle to je v pohodě jo?
D: Jo.
L: Hmm... hmm... a vymyslíme teda pět aktivit, který tě s Jitkou teda bavily nejvíc? To byla to plavání, bowling... co ještě?
D: Malování.
L: Malování jo? To chodíte malovat kam? Sem si chodíte malovat do klubovny?
D: Jo.
L: A ještě něco?
D: Kl... jo, klubovna. (Denisa čte činnosti ze svého obrázku.)
L: Ještě jednu věc... co? Ještě si na něco vzpomeneš? Něco co jste dělaly jako ten bowling a hodně tě to bavilo...?
D: Třeba...
L: Nevíš jo?
D: Nevím.
L: A jsou někdy chvíle, kdy ti připadá, že si s Jitkou nerozumíš?
D: No, rozumím...
L: Furt si s ní rozumíš dobře jo? A zlobí se na tebe někdy nebo ty na ni?
D: Ne.
L: Ne. Nikdy se to nestalo, že byste se na sebe zlobily?
D: Ne.
L: Třeba nezlobila se na tebe náhodou Jitka, když jsi jela na promítání fotek sama?
D: Jo, to jo.
L: Jo?
D: No.
L: A co se tenkrát stalo? Jak to bylo ta příloha?
D: Že jsem viděla svoji kamarádku z PětP a čekala jsem na Andělu, když jsem měla čekat na nádraží smíchovským a jela jsem s tou kamarádkou do toho promítání.
L: Hmm... a to tě ani nenapadlo, že by tě Jitka mohla hledat?
D: No, napadlo.
L: Hmm... a to se na tebe zlobila nebo jak to bylo?
D: No, zlobila se.
L: Jo a co ti řekla, že jsi poznala, že se zlobí?
D: No, že se se mnou nebavila. Jenom mi řekla, že je našťvaná, že ať to příště už nedělám.
L: Jo, jo a bylo ti to nějak líto nebo...?
D: No, bylo.
L: Jo? A co jsi dělala, abys ji trošku rozveselila nebo aby už nebyla našťvaná? Co jsi dělala?
D: No, omluvila jsem se jí. No, to jsem jenom tohle udělala.
L: Hmm... jo a stává se někdy, že se třeba na těch aktivitách musíš chovat tak, že ti to je nepříjemný?
D: Ne.
L: Ne? Vždycky se chováš tak, že je ti to příjemný jo? Že děláte věci, který ti jsou příjemný... hmm... hmm... a hrajete... a spíš když jste na těch aktivitách, tak si hrajete nebo děláte věci spolu, nebo si každá dělá věci sama?
D: Každá věci sama.
L: Jo? Takže třeba když jste na tom plavání, tak ty si plaveš jinde a Jitka si plave jinde?
D: Jo.
L: Jo? Anebo když si malujete, tak každá si taky maluje něco jinýho a sama?
D: Jo.
L: Jo? Že každá sedí u jinýho stolu jo...?
D: Jo.
L: Hmm... a má vliv to, že se scházíš s Jitkou, na tvoje vztahy třeba s mamkou, s taťkou, s dědou, s babičkou? Máš víc kamarádů nebo máš...? Má na to ten vztah s Jitkou nějakou vliv na tyhle věci...?
D: Ne.

L: Anebo jseš furt stejná?
D: Furt stejná.
L: Jo? Nic se na tom nezměnilo? Hele a když jseš s Jitkou, tak je to jako bys byla s jinejma dospělákama, nebo je to v něčem jinačí?
D: Jako s jinejma dospělákama.
L: Jo? Takže je spíš jako dospělák... není jako tvoje kámoška, ale spíš jako dospělák jo?
D: Jo.
L: Hmm... a jak dlouho si myslíš, že se budete scházet s Jitkou?
D: To nevím... dlouho.
L: Jo? Chtěla bys, abyste se scházely ještě dlouho?
D: Jo.
L: Jo. A myslíš si, že by i jiný děti v tvým věku měly mít svého dobrovolníka?
D: Jo.
L: Jo? A proč? Proč si myslíš, že je to dobrý?
D: Aby nebyly furt doma.
L: Aby měly s kým trávit volnej čas jo?
D: Jo.
L: Hmm... a co bys jim o tom řekla těm kamarádům, jaký to je mít dobrovolníka? Co bys jim řekla? Kdo to je takovej ... kdo to je ten dobrovolník? Co bys jim řekla o programu PětP, kdyby se tě zeptali, co to je?
D: Že se tam scházejí děti s těma dospělejma lidma, který jdou občas ven, někam se projít a tak.
L: A co tam tak můžou zažívat? Nebo na co bys je nalákala, aby v tom programu byli? Co bys jim řekla, že je na tom dobrýho? Co?
D: Nevím.
L: Nevíš? No, co je na tom dobrýho mít dobrovolníka? Máš teda s kým trávit volnej čas, že jo, ... a zažívá se s takovým dobrovolníkem třeba nějaká sranda nebo...?
D: No, jo.
L: Jo? Hmm... který věci jsou na tom nejlepší? Co? Nevíš? A v čem se teda liší ten dobrovolník od ostatních dospěláků, nebo je to stejný?
D: Stejný.
L: Stejný jako s jinejma dospělákama jo?
D: Jo.
L: Hmm... hmm... hele a jakou ty máš koordinátorku, víš to... v pětipěčku?
D: Radku.
L: Radku jo? A jak s ní vycházíš s Radkou?
D: Dobře.
L: Jo? Jste spolu v kontaktu nějak?
D: Ne.
L: Nevi... nějak často se s ní nevidáš nebo kdy ses ní viděla naposled třeba?
D: Na tom... na tý Farmě.
L: Jo, na tý Farmě vlastně. Ona tam asi byla taky, vid'? Povídaly jste si spolu?
D: Já jsem si povídala s jejíma dětma.
L: Jo? S jejíma dětma jo?
D: Jo.
L: A ona se tě neptala, jak se máš?
D: No, ptala.
L: Ptala? Jo? A co... Radka je fajn nebo si s ní spíš nechceš povídat?
D: Radka je fajn.
L: Jo? Baví tě to si s ní povídat? A máš pocit, že s ní můžeš mluvit o tom... o Jitce? Ptala se tě na Jitku... jak to s ní je... nebo?
D: No, ptala.
L: Jo? A co jsi jí řekla?
D: Že to s ní je dobrý.

L: Jo? Takže kdyby se cokoliv stalo, tak si myslíš, že Radka by ti pomohla? Že bys řekla babičce, a ona by jí zavolala, že byste to spolu nějak vyřešily anebo byste to přes Radku vůbec neřešily, byste jí nevolaly?

D: No, bysme jí nevolaly.

L: Ne, byste to vyřešily rovnou s Jitkou jo?

D: Jo.

L: A co je na Radce nejlepšího?

D: Že má ty malé děti svoje.

L: Jo? Jsou dobrý jo? Jsou to tvoji kámoši?

D: No.

L: Hmm... a je něco, co bys na Radce změnila?

D: Ne.

L: Je fajn. Takhle bys to nechala jo?

D: Jo.

L: Hmm... hmm... dobře, tak jo, tak je to asi všechno... asi dobrý... tohle vypneme...

3.kolo

přepis rozhovoru Denisa Leden 2012

T: No, tak jak se máte s Jitkou? Co spolu děláte?

D: No, chodíme na samý procházky, no a povídáme si tak, jako když jdeme, ...

T: Jo? O čem si tak povídáte?

D: No, jak se mám a tak.

T: Jo? A co třeba? Říkáš jí nějaký tajemství?

D: Ne, neříkám.

T: A řekla bych jí nějaký tajemství, kdybys nějaký měla? Nebo máš nějaký?

D: Mám.

T: Máš? A řekla bys jí to? Jaký třeba?

D: No, že mám nějakýho kluka no třeba.

T: A řekla jsi jí někdy něco takovýho?

D: No.

T: Jo? (?? 00:56) Máš nějakýho?

D: Ee, teď ne.

T: Hmm... radí ti Jitka, když jí třeba řekneš něco o nějakým klukovi?

D: No.

T: Co ti řekne? Co?

D: Teďkon nevím jako...

T: Řekla jsi jí někdy něco takovýho?

D: Ne.

T: Třeba chodila jsi někdy s nějakým klukem?

D: Ještě ne no.

T: Ještě ne? A líbí se ti nějaký?

D: No, líbí.

T: Jo? Líbí? A řekla jsi jí to?

D: No.

T: Jo? A co Jitka? Co říkala?

D: Že to je úplně normální.

T: Jo?

D: Jo.

T: A to... a chtěla bys od ní třeba nějak poradit, jak na ty kMikuláš? Nebo na co ses jí ptala?

D: No, že bych chtěla poradit jako, jak na ty kMikuláš.

T: Hmm... hmm... a co ti řekla?

D: No, nic mi neřekla.

T: Nic? Nic ti neřekla? Nic ti neporadila?

D: Ne.

T: A to... a co ty kluci teda?
D: No, ještě nic...
T: Ještě nic. Jo, Jitka nic neporadila, tak ...
D: Hmm...
T: Hmm... hmm... a co ještě děláte kromě těch procházek?
D: No, chodíme do bazénu na Radli... teda... na Radlice.
T: Hmm... a co tě baví nejvíc?
D: Plavat a cachtat se.
T: Fakt? Hmm... super. A jak bys popsala... máš nějakou kamarádku ve škole?
D: Ee, nemám.
T: Ne? Jak to jde ve škole?
D: Dobře.
T: Jo? A jaktože nemáš kamarádku? (Chceš cukr? Ono je to sladký dost. Si to stačí zamíchat.- komentář k dění v kavárně) A to... a jak to jde ve škole? Jaký máš známky?
D: Dobrý.
T: Jo?
D: Trojky.
T: Co tě baví nejvíc?
D: Výtvarka.
T: Výtvarka? A co kamarádky? Nebo co lidi ve třídě?
D: Dobrý.
T: Jo? Kdo je nejlepší?
D: Takovej jeden můj kamarád Patrik.
T: Aha, aha a jakej je Patrik?
D: Vtipnej.
T: Vtipnej? A jaká je Jitka?
D: Taky vtipná, dobrá, vtipná, ...
T: Je vtipná nebo ne?
D: No, teď nevím...
T: Teď nevíš? A co je třeba na ní nejlepší na Jitce?
D: No, na Jitce... teď si nemůžu vzpomenout.
T: Hmm... a jak bys jí třeba popsala Patrikovi, kdyby se Patrik ptal, kdo je to Jitka? Co bys o ní řekla?
D: Že je to paní, která chodí se mnou ven, která se mnou chodí na procházky... no a dál už nic nevím.
T: Dál už nic nevíš? A co kdyby se tě třeba ptal, jaká je?
D: A co?
T: Patrik kdyby se tě ptal, jaká je, tak co bys mu řekla?
D: Že hodná...
T: Hmm... a co tě s ní baví nejvíc?
D: Že spolu chodíme na procházky.
T: Hmm... a těšíš se na ni?
D: No.
T: Jo? Těšíš se na ni vždycky, když se máte sejít nebo ne?
D: No, těším.
T: Jo? A jak to probíhá? Jak se spolu domlouváte?
D: No, domlouváme se přes telefon babičky.
T: Hmm... hmm... a jak to je teda? Že Jitka zavolá nebo ty zavoláš?
D: Ne, Jitka zavolá.
T: Jo? A jak to je teda?
D: No, že Jitka zavolá a my se domluvíme, kam druhý den půjdeme a tak.
T: Hmm... a kdo to navrhuje třeba, kam půjdete?
D: Navrhuje třeba sem do klubovny nebo jít plavat...
T: Hmm... a ty jsi taky někdy něco navrhla?
D: No.

T: Co jsi třeba navrhla?
D: Bazén.
T: Do bazénu? A šly jste tam pak?
D: Co?
T: A šly jste tam pak?
D: Jo, jo.
T: Jo? A řekla bys jí, kam jsi třeba chtěla jít a kam jste ještě nešly? Nebo kam bys chtěla jít a kde jste ještě nebyly?
D: Do zoo.
T: Do zoo jo? Řekla bys jí to? Řekneš jí to?
D: Jo.
T: Jo? Že chceš jít do zoo... ví to Jitka nebo ne?
D: Jo.
T: Co?
D: Eee... teda neví.
T: Neví, neví a řekneš jí to?
D: No, řeknu.
T: Jo? A jak to teda bude? Jakože Jitka zavolá a jak to to...
D: No, jakože Jitka zavolá, řekne, kam bysme mohly druhý den jít a já jí třeba řeknu jako koupat se nebo pak...
T: Hmm... hmm... a ptá se tě, kam bys chtěla jít nebo to rovnou řekne?
D: No, ptá se mě, kam bych chtěla jít.
T: Hmm... to je dobrý. No a třeba chtěla bys bejt v něčem jako ona?
D: No, tím že bych chtěla chodit s dětma jako ona.
T: Jo? Jako dobrovolnice?
D: No.
T: Nebo jako jak bys tomu řekla jako... Jitka, jakože je nějaká paní, jo, že bys chtěla bejt taková paní, nebo jak bys... nebo kdo je to pro tebe Jitka?
D: No, dobrovolnice.
T: Jo? A kamarádka?
D: No, kamarádka.
T: Hmm... jo nebo ne?
D: Jo.
T: Hmm... a co je na ní ještě nejlepší? Co dělá, že je hodná? Jak je hodná? Jako jak to poznám? Jak se pozná, že je někdo hodnej?
D: No, že se se mnou baví a tak.
T: Hmm... hmm... a o čem se s tebou teda ještě baví?
D: Co?
T: O čem se s tebou ještě baví?
D: No, o těch klukách...
T: Jo?
D: Jo.
T: A je to dobrý, když se s tebou baví o klukách?
D: Jo.
T: Jo? Jo? Ptáš se jí na to?
D: No.
T: Co? Ptáš se jí nebo ne?
D: Ptám.
T: Hmm... hmm... a o čem se ještě bavíte?
D: No, jak jsem se dneska... teda jako... měla a tak.
T: Hmm... hmm... a co ve škole ještě? Co se ještě děje ve škole? Do který chodíš teď? Do osmý?
D: Do devátý.
T: Do devátý? A to někam půjdeš, vid', potom?
D: No.
T: A kam chceš jít?

D: No, buď na kuchařku nebo na studený jídla dělat.
T: Na co? Na studený jídla?
D: Na studený jídla.
T: Hmm... a ptala ses na to Jitky, co si o tom myslí třeba nebo aby ti poradila, nebo ne?
D: Poradila mi.
T: Jo? Co ti řekla?
D: Že by to bylo dobrý takhle dělat.
T: Hmm... a cos... jak ses jí teda zeptala, když...? Nebo věděla jsi, kam chceš jít nebo jak to je?
D: No, věděla...
T: Jo, věděla?
D: ... na tu kuchařku.
T: Hmm... hmm... a říkala jsi jí to jo?
D: Jo.
T: Jo? A ona se tě ptala, nebo tys jí to říkala sama?
D: Sama.
T: Sama? Jo? A co na to ona?
D: No, že by to bylo dobrý.
T: Hmm... hmm... co tam je? Co tam je? (Reakce na aktuální dění v místě konání rozhovoru.)
D: (Smích.)
T: Co?
D: Se koukám jenom tak.
T: Aha, aha. Hele, koukej se sem... počkej, já si sednu sem jo, aby tě to nerozptylovalo... normálně... nebo počkej, já si sednu takhle normálně... nekoukej se nikam, koukej se jenom na mě, sem se mi dívej...
D: Jo.
T: A no... co třeba PětP program? Chodíte na nějaký akce?
D: No, teď nevím.
T: Teď nevíš? Nějaký třeba víkendy nebo tak...spolu s Jitkou... nebo na tábor... byly jste na táboře?
D: Ona ne ještě.
T: Ona ne?
D: Ale pojede.
T: Pojede? Jo? Pojede s tebou?
D: Jo.
T: Jo? A těšíš se, že pojede s tebou nebo je ti to jedno?
D: Mmm... těším se.
T: Jo? A byly jste na nějaký akci jako dohromady... ještě třeba s dalšíma dobrovolníkama nebo ne?
D: Jo, byly.
T: Byly? A jaký to bylo?
D: Dobrý.
T: Dobrý? A kamará... a máš nějaký kamarády mezi těma dětma s PětP nebo ne?
D: Jo.
T: Koho třeba?
D: Kikinku.
T: Kikinku? Hmm... a co Jitka? Jak se jí to líbilo?
D: Co?
T: Jak se jí to líbilo ta akce společná?
D: Dobrý.
T: Jo? Co třeba dělala? Nebo dělaly jste něco společně?
D: Ne.
T: Ne? A jak to teda probíhalo?
D: No, že my jsme sb... jako my jsme sbíraly nějaký papírky a dávaly jsme je do koše... takhle jsme to sbíraly, jak nám to řekly... jak...
T: Jo? Aha? A proč jste je sbíraly?

D: To nám tady řekli ty vedoucí.
T: Aha, aha, hmm... a jakej to mělo výsledek?
D: Dobrej.
T: Dobrej? Jakej? Jakej? Jak to dopadlo?
D: To si teďka nepamatuju.
T: Jako co s těma papírkama v koši, co jste pak dělaly?
D: Nic už potom.
T: Nic? Bavilo tě to?
D: No, bavilo.
T: Jo? A bylo třeba něco, co tě s Jitkou nebavilo?
D: Ne, všechno mě baví s ní.
T: A třeba kdybys třeba na ní byla jako našťvaná nebo ona na tebe?
D: Ona na mě nikdy nebyla našťvaná.
T: Ne? A ty na ni?
D: Taky ne.
T: Ne? Nikdy?
D: Ne.
T: Opravdu ne?
D: Ne.
T: Že tě třeba něco fakt nebavilo...
D: Ne, všechno mě s ní baví.
T: Jo? Jo? A je něco, co by tě třeba mohlo bavit ještě víc, co třeba jako ... co třeba nebylo zase až tak dobrý, že tě to jako bavilo, ale ne zas až tolik...?
D: No, kdybysme třeba jely někam daleko...
T: Kam daleko?
D: No, jako třeba do Brna nebo takhle nějak... to by mě s ní bavilo.
T: Jo? Že by tě to s ní bavilo, kdybyste jely na dýl jo? Hmm... a jak by to... jak by sis to představovala?
D: No, že bych se ráno vzbudila a ona by zavolala, že třeba pojedeme do Brna a takhle. To by mě bavilo nejvíc.
T: Jo? A co by tě na tom bavilo nejvíc? Co by na tom bylo nejlepší?
D: Ta jízda.
T: Ta jízda? A co byste dělaly? Co byste dělaly při té jízdě?
D: Povídaly si spolu, jak jsem se vyspala a tak.
T: Hmm... hmm... dobrý. No a co ještě děláte? Co jste ještě... o čem si ještě povídáte? Co třeba dělá Jitka jako...?
D: Za práci?
T: Hmm...
D: To jsem se jí ptala a teď už nevím.
T: Teď už nevíš. Hmm... a co třeba dělá ještě? Nebo když třeba má volno?
D: No volno... to je doma.
T: Jo? Byla jsi někdy u ní doma?
D: Ne.
T: Ne? A chtěla bys?
D: No.
T: A to... a ptala ses jí na to?
D: No.
T: A co říkala?
D: No, proč bych se tam chtěla podívat a tak...
T: Hmm...
D: Že mě to zajímá.
T: Hmm... hmm... a byly jste tam nebo ne?
D: Ne.
T: No a... no, napij se, napij se. (Reakce na Denisy chování.) Hmm... a co třeba ten program... Radka koordinátorka... znáš ji? Nebo Štěpánka, že jo, nebo koho znáš nejvíc?

D: Radku.
T: Radku? A jaká je Radka?
D: Hodná.
T: Hodná? A co je na ní to, že je hodná?
D: Že je jako zábavná a takový.
T: Jo? A co dělá, že je s ní sranda, že je zábavná?
D: Že se furt směje a tak.
T: Že se furt směje?
D: No.
T: Hmm... ty jo. A Jitka? Je nějaká... je trochu jiná než Radka?
D: Je jiná.
T: V čem je jiná?
D: No, že je taková zamlklá a tak.
T: Zamlklá? Moc toho neříká?
D: No, moc toho neříká...
T: A byla bys radši, kdyby dělala něco jiného nebo kdyby se chovala nějak jinak?
D: Ne, ona se chová dobře.
T: Hmm... zamklá... a to... a ty když jseš s Jitkou, tak jseš taky zamlklá, nebo co děláš?
D: No, taky jsem zamklá... moc toho neříkám.
T: Moc toho neříkáš? A když si povídáte...?
D: Tak to povídám jenom často.
T: Hmm... hmm... takže si povídáte. A když si povídáte, tak povídáš víc ty nebo ona?
D: Ona.
T: Ona? Jo? Hele a co třeba babička s dědou? Co dělaj teďka?
D: Teďkon... teďkon jsou doma.
T: Teďka jsou doma? A to... a jak se maj?
D: Dobře.
T: Dobře? Jak to? Co třeba... já nevím no... co třeba... kde pracujou nebo já nevím... jak se maj a tak různě?
D: No, maj... jsou v důchodu teďkon.
T: Jsou v důchodu? Jo? A to... a co máma s tátou?
D: Taky dobrý.
T: Jo? A kde bydlej teďka?
D: U nás.
T: U vás? Hmm... a jak se s nima... vídáš se s nima nebo jak to je?
D: No, oni bydlej u nás, takže se s nima vídám.
T: Hmm... a bydlíš s nima nebo s kým bydlíš?
D: S babičkou a dědou.
T: No a babička s dědou se o tebe staraj nebo máma s tátou?
D: No, staraj se o mě.
T: Hmm... hmm... a co dělá máma s tátou?
D: Co?
T: Co dělá máma s tátou?
D: No, jsou taky doma.
T: Jo? No. Hele a třeba oproti Jitce... pamatuješ si, jak jsme si povídaly spolu minule... ještě před prázdninama? Pamatuješ si to nebo ne?
D: No, pamatuju.
T: Pamatuješ? Opravdu? Jo?
D: Jo, jo.
T: A je třeba od té doby nějaký rozdíl s Jitkou nebo ne?
D: (Ticho.)
T: Víš, jak jsme si povídaly před prázdninama, jenom vy jste se scházely s Jitkou vlastně ne tak dlouho, že jo?
D: Hmm...
T: A teďka už se scházíte dýl...?

D: No.
T: A je v tom nějaký rozdíl nebo je to pořád stejný?
D: Pořád stejný.
T: Pořád stejný?
D: Jo.
T: Jo nebo ne?
D: Ne, pořád stejný.
T: Jo? Hmm... a třeba pomáhá ti Jitka v něčem nebo podporuje tě nějak, kdybys to třeba potřebovala?
D: To mi pomáhá, když mi třeba nejde matika, tak mi pomůže s tím.
T: Jo, jo, jo a jak ti třeba ještě pomáhá?
D: Že když mi nešlo to šití, tak mi pomohla.
T: Jo, jo, jo a jak ti pomohla? Jak ti pomáhá?
D: No, jakože to mám udělat třeba, jakože mám do toho píchnout a vytahovat.
T: Hmm... hmm... a jako pochopíš to od ní?
D: Jo, pochopím.
T: Jo? Jo? A pak to umíš?
D: Jo.
T: Jo? Baví tě to, když ti takhle pomáhá?
D: No, baví.
T: Jo? Hmm... a chceš, aby ti... chtěla bys třeba, aby ti pomáhala ještě s něčím nebo...?
D: Ne.
T: Nebo se jí zeptáš třeba, když potřebuješ?
D: No.
T: Jo nebo ne?
D: No, to se jí zeptám.
T: Hmm... hmm... a na co ses jí třeba ještě ptala?
D: Na nic.
T: (Smích.) Na nic?
D: Ne, na nic.
T: No, dobře, dobře. A co teda dneska budete dělat?
D: Šít.
T: Šít? A co budete šít?
D: No tohle... (??? 16:58- Denisa nejspíš ukazuje nějaký ušitý výrobek.)
T: Máš hezkou tašku. Ukaž... já a co to je?
D: To je takhle (??? 17:13)
T: Hmm.. jo, jo, jo a tady máš i jehlu, vid', u toho?
D: No.
T: A to už jsi dělala doma nebo to jsi dělala s ní?
D: To jsem dělala tady v klubovně.
T: Aha a to jste dělaly minule jo tohle?
D: No.
T: Aha a jak se to dělá teda?
D: No, tím rybníčkovým stehem...
T: Hmm... a to ti ukázala Jitka nebo to jsi uměla?
D: To jsem uměla.
T: To jsi uměla?
D: A to mi musí poradit s tímhle tím.
T: Aha, aha.
D: Tímhle tím to už umím, ale...
T: Jo, jo, jo, ty jo, no a to... a třeba ukázala jsi jí... Jitka to taky uměla tohle to nebo jsi jí to ukázala?
D: No, to bych... to jsem jí ukázala.
T: Aha a ona to taky dělá to samý?
D: Ne.

T: A co dělala Jitka, když jsi dělala... jak to je teda?
D: Jako...
T: Ty jsi dělala tohle, jako šila jsi takhle a ona se koukala nebo jak to bylo?
D: Ne, Jitka šila to svoje.
T: Aha, aha a ona má teda taky něco takového podobného?
D: Ne.
T: Jako ona má taky takovejhle obrázek nebo co šila svoje?
D: Jako takovou louku...
T: Aha, aha...
D: Kytičky a takový...
T: Jo, jo, jo a dělala to stejně tímhle tím ...?
D: Ne, dělala to tak nějak jako rovně takhle.
T: Aha, aha.. hmm... hmm... a bavilo tě to?
D: Jo.
T: Jo? A děláte něco dohromady nebo děláte tohleto dohromady?
D: Jo, dohromady.
T: Dohromady? Hmm... hmm... ty jo... hmm... a myslíš, že ti s tím poradí?
D: No, poradí.
T: Ví to?
D: Jo.
T: Jo? Jak ti poradí? Co ti řekne?
D: Že bych to měla šít jako podél toho a ne jako...
T: Hmm... ne vevnitř?
D: No.
T: Hmm... super. Hmm... a tak tě to s ní teda baví jo?
D: No.
T: Jo? A jak dlouho myslíš třeba, že se budete ještě scházet?
D: No, dlouho.
T: Jak dlouho? Jak dlouho bys chtěla třeba?
D: Třeba ještě další dva roky.
T: Jo? A myslíš, že by třeba ostatní děti... třeba tvůj kamarád... jak se jmenuje... Patrik?
D: Patrik.
T: Patrik... myslíš, že by měl mít taky takovou Jitku?
D: No, měl by.
T: Jo? A proč?
D: Protože je to s ní dobrý.
T: Hmm... a co bys mu řekla? Proč je to s ní dobrý?
D: No, nevím.
T: No ne, tak jak víš co, tak jako protože to je s ní dobrý, tak třeba Patrik neví, co to jako je, když je to s ní dobrý. Jak bys mu to popsala?
D: Že bych mu řekla: „Patriku, mám jednu kamarádku, která se mnou chodí ven, jmenuje se Jitka, je to dospělá paní a ty bys měl taky mít takovouhle paní.“
T: Hmm... a proč?
D: Aby nebyl furt doma.
T: Hmm... to je dobrý... myslíš, že by byl rád?
D: No, rád.
T: Jo? Za co? Za co nejvíc?
D: No, že jí má.
T: Hmm... že jí má. A třeba mohl by jí třeba zavolat, kdyby ho něco trápilo nebo...?
D: No, mohl by jí zavolat.
T: Jo?
D: Jo.
T: A volal by jí?
D: Jo, volal by jí.
T: Jo? Hmm... a ty třeba Jitce taky voláš někdy nebo ne?

D: Ne.
T: Hmm... a jak často se scházíte? Jednou tejdně?
D: Jednou tejdně v pátek vždycky.
T: Hmm... hmm... každéj pátek?
D: Jo.
T: Hmm... jo... no, super... a jak to třeba probíhá v bazénu, když jste v bazénu?
D: Eee... já tam blbnu...
T: Jo?
D: ... a ona plave. (Smích.)
T: Aha a takže ty jseš někde jako na mělčině a ona si plave takhle jako?
D: Jo.
T: Jo. A neplavete spolu třeba?
D: Ne.
T: Nebo neblbnete spolu?
D: Ne.
T: Ne? Jste každá zvlášť?
D: Jo.
T: Jo? A baví tě to tak?
D: Jo.
T: Hmm... ty jo, no, dobře... a ještě třeba něco, co bych o Jitce... co bys mi o Jitce řekla... nějaký tajemství... co je na ní úplně nejlepší a nebo naopak, co bys chtěla, aby bylo třeba jiný...?
D: Jako o Jitce... jako nějaký tajemství?
T: Hmm...
D: To nevím teďkon.
T: Nevíš tajemství? A co bylo třeba úplně nejlepší... úplně nejlepší zážitek s Jitkou?
D: No, že jsme byly na bowlingu.
T: Na bowlingu? A jak to probíhalo?
D: No, že jsme tam byly a házely jsme teda těma kuličkama a ona... ono jí to šlo a mně to nešlo.
T: Hmm... a jak to... jak ses cejtila? Co na tom bylo nejlepší?
D: Já už nevím.
T: Hele a to... co na tom bylo tak zábavný? Co na tom bylo tak nejlepší... jakože když jako úplně nejlepší zážitek, tak co na tom bylo tak nejlepší?
D: Když jsem tam jako srazila ty...
T: ... kuželky.
D: ... kuželky.
T: Hmm... když jsi je shodila?
D: No, tři nějak.
T: Ty jo, fakt jo? Fakt se ti to povedlo? Takže ti to jako nešlo, a pak se ti to povedlo?
D: Jo.
T: Jo? Fakt? A co dělala Jitka?
D: Jitka? Tý to taky šlo.
T: Tý to taky šlo? A vždyť jsi říkala, že Jitce to šlo a tobě to nešlo...
D: No, mně to šlo až ke konci.
T: Aha, tak to na tom bylo to nejlepší jo, že ti to nejdřív nešlo, a pak ti to šlo jo?
D: Jo.
T: Aha. Ty jo. A co Jitka, když ti to nejdřív nešlo, a pak šlo, co říkala?
D: Že jsem dobrá.
T: Jo. To bylo dobrý. A to bylo super jo?
D: Jo.
T: Hmm... to je dobrý. No a co ještě? Si chtěla něco říct...
D: Ne.
T: Ne? (Smích.)
D: Nechtěla.
T: Jaký to bylo ještě?
D: No, dobrý.

T: Hmm... hmm... naučila tě to? Ukázala ti to, jak se to koulí ten...?

D: Jo, ukázala.

T: Jo? Jak ti to ukázala? Co ti řekla?

D: Že to mám chytit za ty tři drážky a takhle s tím hodit, aby to srazilo ty kuželky.

T: Jo, jo, jo. Hmm... a dělala jsi to?

D: Jo.

T: Hmm... a bylo to těžký?

D: No, bylo.

T: Jo?

D: Některý byly lehký, ale vzala jsem tu nejtěžší.

T: Hmm... aha, aha, ty jo a jak ses to naučila teda? Že ti to nejdřív nešlo, a pak ti to šlo... co se stalo?

D: No, že jsem to házela furt.

T: Aha, ty jo, jsi šikovná. To je dobrý. No, super. A bylo ještě něco takhle super?

D: Mmm... ne.

T: Ne? A co na tom bylo teda úplně nejlepší na těch kuželnkách?

D: Nevím.

T: Úplně nejlepší, úplně... jako co na tom bylo nejvíc nejlepší?

D: Že jsem měla jako hodně bodů.

T: Aha, aha a měla jsi radost?

D: No, měla.

T: Jo? A co jsi ještě...? Jak ses ještě cejtila?

D: Dobře.

T: Dobře, dobře? Ty jo a ještě někdy ses cejtila takhle dobře s Jitkou?

D: Mm...

T: Kdy?

D: Nevím.

T: Kdy?

D: (Ticho.)

T: Kdy se s ní třeba cejtíš nejlíp? Kdy se s ní cejtíš dobře? Kdy se s ní cejtíš tak jako na těch kuželnkách?

D: No, když jsme tady v klubovně...

T: Aha, aha, hmm... hmm...

D: ... a šijeme.

T: A šijete? Hmm... a co je na tom nejlepší, když šijete?

D: Nevím.

T: No ne, tak co tě na tom nejvíc baví, že šijete?

D: Že mi to jde to...

T: Že ti to jde?

D: Jo.

T: A co říká Jitka?

D: No, že jsem dobrá, že mi to jde.

T: Jo? Ty jo, to je dobrý. No, super. Co tě na tom baví?

D: No, ty barvy jak se měněj a tak.

T: Aha, aha... a jak si je vybíráš ty barvy teda?

D: Že tam mám teď kon tu růžovou, potom tam dám zelenou a potom nějakou žlutou.

T: Jo, jo, jo a to si je vybíráš sama?

D: Jo, sama.

T: Jo? A ptáš se na to Jitky nebo ne?

D: Ne, vybírám si je sama.

T: Ne? Jo? Takže si... a říkáš jí to, jaký tam budou barvy?

D: Jo, jo.

T: Jo? Takže si vybereš nějakou barvu a co uděláš?

D: No, začnu šít.

T: Hmm... hmm... a jak si je vybíráš? Podle toho... podle čeho?

D: Eee... podle toho tvaru, co tam je.
T: Aha, aha, no super, tak jo. No, tak já nevím... ještě... asi jako všechno no, jestli mi chceš ještě něco říct... něco, co je... něco, co ještě nevím a co bys mi fakt chtěla říct...
D: Nemám nic.
T: Třeba o Jitce... čím se třeba jako pochlubit nebo třeba, kdybys chtěla říct Patrikovi... ty jo, jako...
D: Jo, chci se o Jitce pochlubit, že má toho kluka.
T: Jitka, že má kluka jo? Novýho?
D: No.
T: Fakt? Jo, ty že máš kluka?
D: Ne, Jitka.
T: Jitka, že má kluka. Fakt? A to ti říkala?
D: No.
T: A jakýho... novýho nebo starýho?
D: Novýho.
T: Novýho? Fakt? To ti říkala?
D: Jo.
T: Jak jste se o tom bavily?
D: No, že jsem se jí zeptala, jestli má nějakýho novýho kluka a ona řekla, že jo.
T: Aha a co ještě?
D: Jenom, jak se jmenuje... a ona řekla: „Radim.“
T: Ty jo. (Smích.) A jaký to bylo, když jsi jí to říkala?
D: Dobrý. (Smích.)
T: Dobrý? (Smích.) Zajímalo tě to?
D: Jo.
T: Jo? A co ještě říkala?
D: Už nic potom.
T: A chtěla jsi, aby říkala ještě něco, nebo ...
D: Ne.
T: Ne? Ty jo, tak to je dobrý, no. A jak to... jaký to bylo, když ti to řekla?
D: Dobrý.
T: Jo? A co na tom bylo nejlepší?
D: No, že mi řekla, že má toho novýho kluka.
T: Hmm... hmm... že ti to řekla? Jo? Že ses s ní (???) 28:02). Super. A ještě se jí ptáš na něco takhle jako?
D: Ne.
T: Ne? Ty jo, tak to je dobrý. No, super. Dobře. Tak jo. Tak já už tě pustím asi, vid'?

přepis rozhovoru Denisa Leden 2012 – 2

T: Hele a co třeba ještě to ohledně toho, jak jsme si spolu povídaly jo, baví tě to nebo ne?
D: Baví.
T: Baví? A co tě na tom baví?
D: Že říkám jako svoje tajnosti a tak.
T: Hmm... to tě baví? Jo?
D: Jo.
T: A kdyby třeba někdo přišel ještě v dubnu, jako ne já, ale jedna holka, co se jmenuje Petra a je fakt super jako a ptala se tě taky ještě na Jitku to, chtěla by sis s ní taky povídat?
D: Jo, jo.
T: Jo? Dobře, tak jo, tak ona ti zavolá, ona ti... babičce. Tak jo a to... a kdybych chtěla mluvit s babičkou... já jsem jí volala a já bych s ní potřebovala mluvit po tele...

Aleš a Ivan

1.kolo

Maminka Aleše a Aleš

T: ... budu analyzovat v porovnání s těma ostatníma, tak jestli vám to nevádí, tak to budu nahrávat. A je to asi tak maximálně na půl hodinky a potom bych se zeptala na nějaký věci Aleše.
m: Jasně.

T: Dobře, tak já jsem se chtěla zeptat, jak jste se dozvěděla o Programu Pět P?

m: No, tak my jsme vlastně s Alešem začali chodit k tý psychiatrice paní doktorce Fáberové a ona vlastně mi o tom povídala, že to... že aby na to teda ty rodiče nebyli, já nevím, furt sami, že jo, takže taky je to na ně docela nápor, takže je vlastně takováhle organizace, kde teda těm dětem se věnujou a jezděj na různý ty akce, atd., že jo no. Aleš teďka byl právě s nima v létě na táboře a hrozně si to pochvaloval, protože vlastně tam jsou stejný děti a oni vědí, jak s nima maj pracovat, že jo, protože když jezdil na jiný tábory, tak tam vlastně byly, já nevím, třeba když to řeknu zdravý děti a jiný děti, že jo, takže tam přece jenom museli dělat nějaký ty akce pro všechny a on tam třeba potom i zlobil, protože ho to nebavilo, že jo, že se potřeboval vybit jinak a tady věděj, jak na ně no.

T: A jaký má Aleš specifický potřeby, který jakoby viděla i ta paní psychiatricka, že by byly vhodný i pro ten Program Pět P, nebo jako proč tam dochází, nebo má nějaký hyperaktivitu...?

m: No, no, no. On měl vlastně klasifikovanéj ten syndrom ADHD. Vlastně už od mala zlobil a byly s ním problémy, takže potom ve škole se to začalo zhoršovat, takže začal vlastně krást a to, takže i na ten popud jsem byla vlastně u dětskýho doktora, ten mě potom doporučil k tý psychiatrice no, takže tam už docházíme asi třetím rokem. No, takže dostal nějakou léčbu, dostal ten Ritalin, takže potom se mu to upravilo, takže i v tý škole, říkala paní učitelka, že se trošičku srovnal. No a teďka ho začíná... jsme ho chvilku vysadili, ale ještě to furt není ono, takže ještě furt ho bude teďka brát, ale včera jsme tam zrovna byli u paní doktorky, ale už nemáme paní doktorku Fáberovou, ale Tomáškovou takovou mladou paní, tak říkala, že uvidí, že okolo toho dvanáctýho roku je takovej zlom, takže to vypadá, že by se mohl trošičku jako srovnat, že i v tý škole je to trošičku jako lepší, akorát ještě bysme potřebovali, aby se naučil mít nějakou jako zodpovědnost a vědět, že taky se musí taky učit, no.

T: Hmm... jo, takže jaký je vaše očekávání od toho Programu Pět P? Co by mu to mělo přinést?

m: No, já jsem si říkala, že se tam prostě pozná i s jako jinejma dětma, nebo že i ty dospělí vlastně se k němu jinak chovaj, že jo... jo, prostě třeba ho něco naučej, jo... nějak jako, jak by se měl taky trošku ovládat a chovat vůči těm druhejm, že jo, že prostě když mu to řekneme my, nebo známí... no, tak on si myslí, že jako jsme blbí, že jo.

T: Hmm... jasně a on už je tam dýl teda v tom Programu?

m: No, my jsme tam už asi rok, bych řekla, teďka vlastně byl právě na táboře a teprve teďka nedávno dostal toho parťáka a mám takovej pocit, že asi třičtvrtě roku trvalo, než teda jako se mu nějakaj našel no, takže bych řekla, že ten rok asi nějak tak jsme v kontaktu.

T: Jo a on má toho Pavla?

m: Ne, on má... Ivan se jmenuje. Ivan.

T: Ivan. Ivana. Jasně. A jak probíhala ta první schůzka? Kdy vlastně probíhala?

m: No, to jsme tam byli... to je asi snad měsíc, nebo nějak v září to bylo. Ne, ne, ne, kecám, my jsme tam měli být nějak v listopadu, Aleš marodil, takže jsme tam byli až nějak v prosinci. No a oni se znali už z tábora, že jo, takže jako byl spokojenej, takže my jsme tam zatím něco sepisovali, že jo, nějaký ty doklady a to... no a oni si tam vedle hráli na počítači a takže pak se začali scházet, byli někde plavat, teďka předevírem v pondělí, nebo v úterý byli zase bruslit, takže jako v pohodě. No a Aleš se i těší, vždycky vymejší, kam půjdou, jo, takže...

T: Hmm... a vypráví vám o tom, třeba když přijde, nebo tak... nějaký zážitky?

m: No, musím to z něho tak jako dolovat jo, že třeba on byl teďka Ivan někde v Egyptě s maminkou, tak jako mě zajímalo, jak se měli, nebo to a on: „No, dobrý.“ a říkám: „A počasí?“ „No, asi dobrý.“, tak jako opravdu že když se člověk nezeptá, tak nic neřekne, jo. No. „A já už si to nepamatuju.“

T: A váš první dojem teda z Ivanana a z tý první schůzky, nebo z těch prvních schůzek?

m: Jo, dobrý, já jsem byla spokojená, no. Já jsem... jsme vlastně dostali i dývko, takže jsem na něm tam viděla, jak tam pro ně připravujou různý ty věci na tom táboře, tak jestli taky, že to jsou taky jak děti prostě takový... Jo, jako v pohodě no. No, myslím si, že zase... že je jako zodpovědněj, že už je taky trošičku starší, že jo, takže jako nemám... nejsou s ním žádný problémy. Aleš je taky spokojenej.

T: Jo a měla jste třeba nějaký obavy ohledně Programu Pět P... třeba předtím, než se začali scházet, nebo teď?

m: No, to ne, to ne. Spíš jako, že jsem byla vůči němu taková úzkostlivá, že to... že jsem ho nechtěla nikam pouštět nějak samotnýho, tak ale jsme se domluvili, že teda nebude... že bude cestovat metrem, že se vždycky sejdou někde na metru jo, zase ho tam předá, takže jako že se snažím taky už ho trošičku jako pouštět někam, protože mi taky říkala paní doktorka, že to není dobrý, že by se potom prostě bál jezdit metrem a byl by taky úzkostlivej a tohle, že prostě ho musím pustit trošku od tý sukně a ...

T: Jo, jo, jo. Dobře. A ohledně kontaktu s koordinátorkama... jakej máte dojem z vaší koordinátorky? Radka, nebo Štěpánka?

m: Štěpánka myslím.

T: Štěpánka.

m: Štěpánka... taková... teďka je ostříhaná. Měla dredy a je ostříhaná.

T: Jo, jo, jo. Štěpánka.

m: Jo, ta je strašně příjemná. Jako opravdu... říkala mi taky, kdybych cokoliv potřebovala, třeba jako já nějak poradit, nebo já nevím, si prostě popovídat, nebo něco, že není problém, že ať zavolám kdykoliv, že se prostě domluvíme, takže jako v pohodě.

T: Jo, takže se cejtíte součástí toho programu, a kdyby cokoliv, tak se na ně můžete obrátit?

m: No, no, no, ona mi to i sama navrhovala, když jsme tam byli.

T: Hmm... jo, dobře.

m: A říkala, že právě nejen, co se týče Aleša, ale že prostě když já bych něco potřebovala, že jo, pomoci nebo poradit, tak že není problém.

T: Hmm... a třeba co se týče ohledně Aleša a Ivanana taky?

m: Jo, jasně. No, to taky říkala, že kdyby něco, tak že mám prostě hned volat a že se nějak zkontaktujeme, nebo že i oni mi budou volat, že jo, budou mi říkat, co a jak, nebo kdybych já něco měla, tak že mám zavolat no. Takže jako v pohodě.

T: Dobře. A má Aleš nějaký sourozence?

m: Ne. Aleš sourozence nemá, ale já mám pocit, že mám aspoň tři děti.

T: A teďka ještě ohledně vašeho vztahu k němu, nebo jakoby vašeho vzájemného vztahu... jak spolu vycházíte, nebo jak s vámi Aleš vychází, nebo jak vy vycházíte s ním?

m: No, tak jako... moc se na mě neškleb. (Aleš je nejspíše přítomen v místnosti.) Někdy je to nahoře, někdy je to dole, no. Někdy jako... teďka mi třeba vadí, že se chová hrozně suverénně a je drzej prostě, nemá vůbec žádný zábrany.

T: Hmm... a je mu dvanáct?

m: Je mu dvanáct no.

T: A co škola třeba? Jak mu to jde ve škole?

m: No, to bych řekla, že docela jo. Řekla bych, že teďka bude mít snad nejlepší vysvědčení, jo, což jsem teda... já jsem měla z toho druhýho stupně hroznej strach, protože jsem říkala: „Bude ho mít vlastně víc učitelů, že jo, budou mít víc předmětů, a jak to bude zvládat.“, ale docela jako jo no. Někdy má taky ten svůj den teda, že přinese, já nevím, špatnou známku, ale není to tak hrozný. No, není to tak hrozný.

T: A jak vychází třeba s dětma ostatníma? Jestli má kamarády, nebo jak s nima vychází...

m: Jo, to jo, to má no. To právě se jako navštěvují, nebo má taky kamarády... taky tam kolikrát i u nich spí. Jako rodiče jsou taky v pohodě, když jsme takhle bavili, tak jako dobrý.

T: A jak teda jakoby probíhá předávání Aleša tomu Ivanvi a zase zpátky?

m: No, oni si vždycky zavolaj, nebo mu zavolá, nebo napíše, nebo si napíšu, kde se sejdou. On se ho zeptá, vid', co bys chtěl dělat. A většinou se setkávaj na tom metru, a když byli na tom bazénu, tak se setkali v Hloubětíně. A když jste byli bruslit, tak jste se sešli tady?

H: Hmm...

m: Jo? A pak jste už...

H: ... u Harfy v Intersparu.

m: U Harfy jste se sešli, jo? Jo, no. A teďka maj jet tam někam do tý jejich klubovny, takže se sejdou na Andělu no. To jsem právě říkala, že když by se scházeli na Andělu, tak že bych chtěla, aby si ho teda vyzvedl u metra, aby mi tam přes tu velkou křižovatku nelítal sám, protože tam kolikrát i dospělej má strach... já nevím, jestli to tam znáte jo... se bojí přecházet, takže aby si mi

ho vyzvedl na metru no, ale zatím jako jak prostě řekl, tak byl doma a nebo zavolal, že třeba, já nevím, ten bazén je zavřenej, tak jedeme do Letňan, tak prostě přijedu tehdy a tehdy no.

T: Hmm... jo. Takže vy s ním v kontaktu nejste s Ivanem? Vy jste spíš v kontaktu s Ivanem, spíš je..?

m: Spíš je v kontaktu s Alešem, no.

T: Hmm... dobře. No a Aleš se těší a je spokojenej, myslíte?

m: Jo, myslím si, že jo.

T: Hmm.. dobře. A ty vaše potřeby, nebo ty vaše očekávání jsou teda jako...? To jste říkala, že jo?

m: Jo, zatím je to v pohodě. Zatím je to v pohodě. Jako těší se na něj. Tak taky asi že má jako nějakýho dospělýho kámoše, že jo, že taky asi mu to dělá dobře, nebo to prostě že má nějakýho jinýho dospělýho, než nás... že se mu věnuje, takže jako já jsem spokojená, no. Zatím žádný problémy nejsou a doufám nebudou.

T: Dobře, tak jo. Je třeba ještě něco, co byste chtěla dodat, na co jsem se vás ještě nezeptala?

m: No, tak já jsem spokojená no, tak jako jsem ráda, že jsem tam zavolala, že jsme je jako kontaktovali. No, akorát teďka nevíme, jak to bude s těma táborama, protože ony vlastně byly nějak v srpnu, ale většinou jezdí i v červenci, ale to zase jezdí Aleš s tátou na dovolenou, tak nevíme no, jak to všechno skloubit. Uvidíme, protože by jel rád, tak uvidíme, jak to bude, ale jinak když jsou takhle nějaký akce, tak vždycky daj vědět, pošlou dopis, nebo něco, s pozvánkou jo, takže....

T: Hmm... jo, dobrý. Dobře. Jo a ještě co si myslíte, že ta zkušenost přinese Alešovi? Co si myslíte, že mu to přinese ?

m: No, já nevím no. To jako... já jsem od toho očekávala, že teda prostě jeden den v tom tejdnu se prostě s někým sejde, že jo, bude se mu věnovat, že bude chtít dělat, co chce a tohle, protože taky na něj my nemáme moc času, že jo, já chodím z práce večer, takže prostě bude mít takovýho nějakýho kamaráda, že když bude mít nějaký problém, tak třeba zase jemu se svěří, že jo, takže něco takovýhleho, že si myslím, že jako i pro něj by to mohlo bejt přínosem, že třeba ani mně to neřekne, když by měl nějaký problémy, nebo to, tak třeba jemu se svěří, že jo, že ho asi zase bere jinak, že on prostě taky se k němu nějak chová, takže že se chápou tak nějak navzájem, že jo, protože u nás je kolikrát taky křik a to, že jo, ...

T: Hmm... že to je prostě jinej vztah? Jasně. Dobře, já vás teďka poprosím o vyplnění takovýho dotazníku pro rodiče. Tam můžete kdyžtak napsat jenom jméno a to už vyplnit vevnitř a já se zeptám Aleša. Půjdeš sem, Honzo?

H: Jo.

m: Máme bejt tady, nebo chcete jít vedle?

T: No, kdyžtak půjdeme vedle asi no.

m: Jo, dobře.

T: Ahoj, to je tvůj pokojíček? Ten je hezkej.

H: Já rozsvítím.

T: Jo, supr. A kam si sedneš?

H: To je asi jedno.

T: Dobře. Tak já to budu nahrávat jo, jestli ti to nevadí. Tak a já jsem se tě chtěla zeptat na tvýho dobrovolníka, na Ivanana a na Program Pět P. Ty už jsi tam dýl, vid'?' Ty jsi byl už na táboře, že jo?

H: Ano.

T: Jak se ti to líbí?

H: Dobrý.

T: Jo? A co se ti líbilo nejvíc na táboře?

H: Mmm...tak to nevím.... asi všechno.

T: Hmm... a co Ivan? Jakej je?

H: Dobrej.

T: Jo? Jak dlouho se scházíte?

H: Tak měsíce a půl... no, měsíc.

T: Hmm... a co spolu děláte?

H: No, teďka jsme byli bruslit asi třikrát.

T: Jo? A jaký to bylo?
H: Dobrý.
T: Jo? A co na tom bylo nejlepší? Co tě na tom bavilo nejvíc?
H: No, že jsem na těch bruslích asi stál poprvé na tom ledě.
T: Fakt jo? Šlo ti to? Jo? Pomáhal ti Ivan?
H: Ne, to spíš já jemu.
T: Jo? Jak to vypadalo, když jsi mu pomáhal? On na tom stál taky poprvé?
H: No. Říkal, že jo.
T: A to... co na tom bylo nejlepší teda?
H: Nevím, asi jak jsem mu bral čepici a on mě pak honil.
T: A dohonil tě?
H: Ee. Vždycky když byla ta zatačka, tak tam slítnul.
T: Fakt? A smál ses mu?
H: Joooo.
T: Jo? Ty jo a nebyla mu zima bez čepice?
H: Ee.
T: Vrátil jsi mu ji? Jo ?
H: (přikyvuje) Asi po dvou hodinách.
T: A co říkal?
H: Nic.
T: To je dobrý. A co jste dělali ještě dalšího?
H: Jednou jsme byli v bazénu někde v Hloubětíně, ale tam měli zavřeno, tak jsme jeli do Letňan do bazénu.
T: Aha.
H: A on se bojí tobogánů.
T: Tobogánů se bojí, jo? Ani s tebou by tam nešel? A šel tam?
H: Nešel. Ona na něj prej jeho teta skočila, když byli v Řecku.
T: Aha, hmm... to je blbý no. A jaký to tam bylo? Bylo tam hodně lidí, vid'?
H: Hmm...
T: Bavilo tě to? (přikyvuje) Tak to jo. No a už ses s ním znal dřív z tábora?
H: Jo.
T: Jo? A padli jste si už na táboře, nebo...? Jako jak ho bereš Ivanana? Jako jak ho bereš... je jako nějaký jinej dospělej jakéjkoliv, nebo třeba jako máma, nebo táta?
H: No, to ne.
T: Jakej je?
H: Spíš jako normální dítě.
T: Jako normální dítě jo? Ty jo. Jako takovej kamarád třeba jo?
H: Hmm...
T: Jo? A co je na něm stejného jako na kamarádovi?
H: Hmm... nevím, třeba dělá, co chci já jednou a pak třeba co chce on.
T: Hmm... jak se teda domlouváte na tom?
H: Přes telefon, přes vysílačky.
T: Přes vysílačky jo?
H: Hmm...
T: To je akční. To je akční, vid', přes vysílačky, ty jo. A ono to dosáhne ty vysílačky?
H: Asi tři kiláky.
T: A on bydlí tady někde?
H: Ne, až... on pracuje někde na Andělu, takže vždycky když to ... my jsme právě to, když jsme byli naposledy, tak jsme hráli Nerf, takže jsme se spojovali přes vysílačky vždycky.
T: A co to je Nerf?
H: Mmm... to je tohle. (Aleš nejspíše ukazuje danou hru.) Tak tam se daj to...
T: Ty brd'o.
H: ... tahleta třeba.
T: Jo. Ty jo, to teda.
H: Já jich mám ještě pár u kamaráda. Já tam za chvíli jdu.

T: Jo?
H: Já jsem teďka od něj přišel.
T: Ty jo. A to spolu takhle střílíte s Ivanem jo? S kamarádama a s Ivanem takhle...
H: Hmm...
T: A viděl tvý kamarády už?
H: Ee.
T: Ne? A jak bys.... co bys jim řekl...
H: Spíš jenom jednou na tom ledu.
T: Jo? A jaký to bylo, když se potkal s tvýma kamarádama.
H: Nic. Se mě ten Michal ptal, kdo to je, tak jsem mu řekl, že mě mamka přihlásila do nějakýho toho Pět P.
T: A co jsi mu řekl, že je Ivan?
H: No, že je to jakoby můj parťák.
T: Jo? To je dobrý. Hmm... to je supr. A co to jako znamená, že je to tvůj parťák jako? Co to jako je ten parťák?
H: Mmm... no, něco jako můj kamarád prostě.
T: Hmm... něco takovýho. Hmm... dobře. A baví tě to teda? Jsi spokojenej?
H: Jo.
T: Jo? A jak dlouho si myslíš, že se budete ještě scházet?
H: Mmmm.... nevím.
T: A jak dlouho bys chtěl?
H: Asi furt.
T: Furt. No a bylo něco, co tě třeba nebavilo, nebo co se ti nelíbilo?
H: Ee.
T: Ne?
H: Akorát jednou teda, že my jsme se domluvili na čtvrtek a on mi právě už ve středu volal, že je na Vysočanský. Já mám teda pocit, že ve čtvrtek a vůbec jsme právě nevěděli, co máme dělat, protože jsme neměli nic domluvenýho, takže tak...
T: Aha, takže jste se sešli ve středu místo ve čtvrtek.
H: No.
T: Mmm... jo. Tak je lepší to naplánovat předem, vid'?
H: Hmm...
T: Hmm... asi jo. A co jste teda dělali nakonec?
H: No, hráli jsme asi deset minut tady ten Nerf a on pak šel.
T: Jo? Fakt jo? A sešli jste se ještě ve čtvrtek?
H: To ne už. Pak až v pondělí zase.
T: Hmm... jo a myslíš si, že by i ostatní děti měly mít takovýho dobrovolníka, jako máš ty... jakoby parťáka?
H: Mm... to nevím.
T: Nevíš? Co bys jim řekl třeba?
H: No, oni spíš asi ne, oni maj to... já jsem v tý sportovní třídě a oni maj furt nějaký ty tréninky.
T: Hmm... maj málo času.
H: No.
T: A měl jsi už nějakou jinou dobrovolnici předtím nebo...?
H: Mmm... ne.
T: Ivan je první.
H: Hmm...
T: No, a co třeba jiný děti, který nemají sportovní tréninky... myslíš si, že by měly mít...
H: To maj všichni.
T: Jo? Hmm.... tak jo. No a co třeba Štěpánka, tvoje koordinátorka, že jo?
H: Hmm....
T: To jaká je?
H: Dobrá.
T: Jo? Často jsi ji viděl, nebo něco...?
H: Mmm... jenom na tom táboře a jak jsme tam teďka byli naposled.

T: Jo? A jaká byla?
H: Dobrý.
T: Hmm... povídala si s tebou?
H: Jo.
T: Kdybys třeba něco potřeboval, tak...
H: Jo, to jo.
T: ... tak bys jí to mohl říct, myslíš jo? A co třeba Ivanvi? Kdybys třeba, já nevím, potřeboval... nebo, já nevím, kdybys třeba dostal pětku ve škole a nechtěl bys to říct mámě... řekl bys mu to?
H: Já to říkám mámě, ona mi vždycky kontroluje žákovskou na konci dne.
T: Jo? Tak já nevím, co bys mu... nějaký tajemství kdybys mu řekl Ivanvi?
H: Mmm... asi jo.
T: Jo? Asi. Jaký třeba?
H: Nevím, já teďka žádný nemám.
T: Hmm... jasný.
H: Akorát takový jedno.
T: Jo? A řekl jsi mu nějaký tajemství?
H: Jo.
T: Ty jo.
H: Kde mám schovaný sladkosti.
T: (smích)
H: Tady pod skříní.
T: Jo? To je tajný jo?
H: No, tady je takovej důlek a tam je... to vede až sem.
T: Aha.
H: Teď tam toho mám aspoň milion.
T: Taková tajná skryš. No, dobrý. Ještě něco třeba mi o něm povíš?
H: No, už asi ne. Už asi nic.
T: Hmm... už asi nic.
H: My se právě scházíme jenom ten měsíc, takže toho o něm ještě skoro vůbec nic nevím.
T: Jasný. Ještě ho poznáš, vid'?
H: Hmm...
T: A co třeba... jak probíhala ta první schůzka? Byl jsi třeba nervózní, nebo jakej jsi měl pocit?
H: Ee.
T: Těšil ses?
H: Jooo....
T: Jo? Jaký to bylo ta první schůzka? To bylo v klubovně tady v Pět P, že jo?
H: Ne, to jsme právě chtěli jít do toho Hloubětína, tam bylo zavřeno, takže jsme jeli z Hloubětína na Vysočanskou a až do Letňan.
T: Jo, takže to bylo hodně cestování, vid'? Hmm...
H: Málem nás ještě chytil revizor.
T: Ty jo, mě chytil včera zrovna. No a kdo se pro to rozhodl, jako jít do Pět P? Ty ses pro to rozhodl, nebo ma...?
H: Ne, mamka mi to nabídla, jako že jí něco přišlo, tak jsem řekl, že by to mohlo být jako zajímavý jako. Mi říkala, že se tam ještě jezdí na nějaký ty tábory a tak.
T: A tábor byl dobrej jo?
H: Jo.
T: Hmm... no a jaký to je ve škole? Jak to ti jde? Máte sportovní třídu jo?
H: Mmm...
T: A co děláte za sporty?
H: Fotbal.
T: Fotbal. Takže jako hodně nějak?
H: No, máme každej den tělocvik.
T: To je dobrý, vid'? A kolik tam máte holek a kluků?
H: Kluků je tam 14, holka ani jedna.
T: (smích) Vy máte klučičí třídu jo? Ty jo, nestejská se vám po holkách?

H: Ne, my chodíme... my máme skoro asi... my máme tak půlku vyučování s druhou třídou...

T: Aha.

H: ... jazyků a to.

T: Jo takhle. A co tě tam baví nejvíc?

H: Asi zeměpis.

T: Jo? Ty jo, dobrý. A co tě baví na zemáku?

H: No, když určujeme třeba nějaký ty polohy, ty stupně a to.

T: Hmm... to je dobrý. A jaký máš kamarády? Jakýho máš nejlepšího kamaráda?

H: Asi Romana.

T: Jo? A máš hodně kamarádů, nebo jednoho?

H: Jo.

T: Kolik asi?

H: Padesát.

T: Padesát kamarádů, ty jo. A máš je na facebooku všechny?

H: Mmm... asi jo.

T: Dobře. A v jaký jsi třídě teďka? V šestý?

H: V šestý. Teďka přinesu asi nejlepší vysvědčení za celej to... za celejch šest let, co jsem ve škole.

T: Ty jo, tak to je supr. Tak to jsi šikovnej. Takhle v šestce, vid'?

H: No.

T: Každý to má v první třídě a ty až v šestce. (smích) To je dobrý. No a je něco, co se ti ve škole nelíbí?

H: Mmm no... asi... já jsem ztratil klíče, školníkovi už jsem před dvěma tejdnama řekl, ať mi udělá klíč a on mi ho ještě neudělal.

T: No, ty jo, musíš za ním jít ještě asi jednou.

H: No, v pondělí už ho prej budu mít.

T: Hmm... tak to jo. A co nejraději děláš, když nejsi ve škole, když jsi venku, nebo tak?

H: Asi hraju fotbal.

T: Jo?

H: My tady máme hřiště.

T: Jo? Často jo?

H: Jo.

T: Třeba každej den?

H: No.

T: Takže hraješ ještě ve škole a ještě odpoledne jo?

H: Jo.

T: Ty jo, sportovec. A co vaše to... máte doma zvířátko domácí? Pejska, vid'?

H: Jo no. Chtěl jsem ještě hada, ale mamka říkala, že kdyby to uteklo, tak že to je...

T: (smích)

H: Nebo pavouka, ale mamka má arachnofobii.

T: (smích) A co táta? Táta tady nebydlí, vid'?

H: Bydlí.

T: Jo? No a to... jak vycházíš s mamkou a s tátou?

H: Dobře.

T: Jo? No, dobře. Ještě něco bys mi řekl... ještě něco...?

H: Mmm... už nevím.

T: Nenapadá tě, na co jsem se tě třeba ještě nezeptala?

H: Ee.

T: Ne? Hmm... dobře. A co si myslíš, jaký to bude s Ivanem jako do budoucna?

H: No, asi dobrý.

T: Jo? Asi dobrý.

H: Jsem mu právě říkala, že bysme si v květnu nebo v tom dubnu mohli jít zachytat ryby.

T: Mmm... to je supr. A chytáš ryby? Jo? A kde? Ve Vltavě?

H: Všude, já mám povojitku na Českou republiku.

T: Aha, ty jo, to je dobrej nápad.

H: Takže můžu všude.
T: To je dobrý. Znáš toho rybáře? Jak se jmenuj... Vágner?
H: Mmm... jo.
T: Jak chytá ty obrovský ryby ?
H: Hmm... to je mistr Český republiky.
T: Hmm...
H: Chytil 25tikilovýho kapra.
T: Ty jo, to muselo bejt.
H: Já mám tady... já ho tady snad mám i na obrázku. (Aleš jde nejspíš pro onen obrázek.)
T: Jo? Další tajná skrýš, jo?
H: No.
T: (smích)
H: Tady taky ne.
T: (smích) Ty jo.
H: Tak nemám.
T: Hmm...
H: Toho si dám sem.
T: Dobře, tak jo. Tak já myslím, že je to všechno teda. Ještě už nechceš nic dodat, nebo...
H: I kachnu jsem jednou chytil.
T: Kachnu jo?
H: Jak jsem to nahazoval, tak ona se mi tam takhle připletla, tak jsem ji zaseknul.
T: Fakt? Chudák. A vytáhl jsi ji?
H: Jo, ale šlo to blbě vyndat...
T: Jé, no jo no.
H: ...protože já tady mám ještě takový miniaturní...
T: Zpáteční ne?
H: Takový no, takže ještě když to chci vyndat takhle, tak jí tam zaseknul ještě ten jeden.
T: Ty jo, chudák kachna.
(smích)
T: Dobře.
H: Ale ona by se asi stejně chytila, já jsem tam házel tohleto.
T: (smích) Jo? Na to se chytaj ryby?
H: Na to se chytá.
T: Ryby, nebo kachny?
H: No, třeba štiky... a sumec se mi na tom jednou pověsil.
T: Fakt jo? Aha.
H: Ale jenom pětikilovej.
T: Hmm... ty jo.
H: Toho mám spoustu. Mám i takový rybičky a to.
T: A jakou máš nejoblíbenější řeku?
H: No, asi Berounku.
T: Berounku jo? ??? Pěkná, vid' ? Hmm... supr. No, tak to se má Ivan na co těšit teda. To bude akční. Dobře, tak jo.

Ivan, dobrovolník Aleše

T: ... je od FHS, protože já sedím na FHS.
I: (smích)
T: Čemu se směješ?
I: FHS už jsme řešili s Lenkou, protože já tam mám... slečna moje tam studovala, teďka dokončovala magistra, takže to je provázaný všechno.
T: No, no, no, já tam teďka sedím. Tak já jsem se tě chtěla zeptat, jak ses dozvěděl o Programu Pět P?
I: Myslím, že to... byla v tom programu moje kolegyně z vysoký, teda z... spolubydlící z koleje, ona bydlela na chodbě a myslím, že... a teď nevím přesně, co bylo dřív, jestli my jsme dřív... já jsem o tom točil reportáž do školy... cvičnou... a teď nevím, jestli jsem to točil dřív před tou

slečnou, než mi o tom řekla, nebo až po tom jo, to si nejsem jistý, takže to vlastně bylo přes kamarádku z vysoký.

T: Hmm... a můžeš mi říct něco o sobě? Jako co děláš a odkud jsi a jakou máš práci, nebo jaký máš koníčky?

I: Jo, jo, jo. Já jsem dodělal mediální komunikaci na FSV a potom jsem hnedka nastoupil... já jsem šel cvičně na pohovor tady do pojišťovny ING... nevím, jestli má business i v Irsku...

T: Určitě.

I: Každopádně jenom tak z legrace vyzkoušet si pár těch pohovorů a oni mě jako překvapivě vzali, aniž bych to chtěl moc teda a on tý doby už čtyři léta tam dávám pozici, která se jmenuje... já jsem nástěnkář, já jsem nástěnkář... jmenuje se to internal communication specialist, ale já jsem nástěnkář hlavně, takže šéfuju intranet a my máme taky papírový nástěnky a plakátky ve výtažích a máme kanceláře tady na budově, ale mě to... jako ta práce je strašně nudná, ale není náročná. Já jsem předtím dělal v nějakých médiích v televizi, v novinách a tak a to je velmi psychologicky náročné, nemám rád stres a tady je to velmi pohodové, milé kolegyně a tak tam zůstávám a já jsem teďka na poloviční úvazek, protože jsem byl nemocnej... mám novou plíce... mám cystickou fibrózu a teďka mi dali holčičí plíce, takže pracuju jenom na poloviční úvazek a odpoledne si jdu vždycky zdřímnout, abych jakoby tý společnosti něco vrátil taky je třeba... tak mám pocit, že musím dělat nějaký dobrovolný aktivity nebo něco, nebo musím žít velmi dobrý život, protože ty plíce stály strašně moc peněz a je třeba to nějak vrátit, ale s Pět P jsem začínal ještě se starýma plícema a to jsem měl výčitky právě, protože já jsem vydělával nějaký na tu dobu velký peníze v nějakých těch... já jsem šéfoval nějaký internetový projekty a oni mi platili a já jsem neplatil daně z toho a protože jsem měl výčitky svědomí a nechci se dostat do pekla, tak tady pracuju, abych se vykoupil z toho pekla.

T: Hmm... dobře. A máš nějaký zájmy, nebo koníčky?

I: Jo, jako asi spoustu. Mě baví nejvíc sociálně obcovat s lidmi, takže hrajeme hodně s kamarádama deskový hry, poker, osadníky z Cataru a potom jezdím na bruslích kolečkových a taky rád plavu. Jsem hodně na internetu. Já stahuju cizí komediální, ale nejen komediální seriály a na ty koukám a zároveň o nich píšu, takže zjišťuju nové trendy v mediální oblasti.

T: Dobře. A jestli jsi váhal, když ses měl stát tím dobrovolníkem? To už je asi dlouho teda, jsi říkal....

I: No, no, no. Já už to neumím moc spočítat, ani nevím, kterej to byl rok, takže to ti neřeknu a možná to je v záznamech někde, jestli se k nim dostaneš... a otázka byla, jestli jsem váhal nad něčím?

T: Jo, jestli jsi nad něčím váhal no.

I: Ani ne. Tohleto je strašně jednoduchý program, nebo alespoň tak mi to Bára popsala. Bára to je kolegyně z tý koleje. Protože to nevyžaduje ten program přece žádný speciální zaškolování, tady je nejlepší, když jsi sám sebou a děláš jako vztah s tím dítětem, že není třeba se nějak přetvařovat, nebo vykonávat nějakou činnost, která by ti byla nějak nepříjemná, nebo nepřírozená, takže tady nebyla žádná obava. Jsem se trochu bál, protože některý haranti, takový ti pubertální, mě moc neberou. Jako já tomu moc nerozumím tý gene... ne, to není generace, to je komunita. (smích) A tak jsem měl trochu obavu, aby si ze mě nedělal jako to dítě jako extrémní prdel, ale to se nepotvrdilo, takže...

T: Mmm... jasně. A co si myslíš, že od tebe ta role dobrovolníka vyžaduje? Co vlastně k tomu potřebuješ?

I: No, já myslím, že bys měl být upřímný hlavně a nepřetvařovat se před tím dítětem, jako když tě něco sere, tak mu to řekneš, nebo naopak když tě něco baví, tak to říct a to je nejlepší podle mě je, aby to věděl, že to tak funguje, protože co jsem viděl na těch svých dětech, tak ony špatně dávají jako zpětnou vazbu a neví jak na to jakoby, takže to je podle mě nejzásadnější.

T: Mmmm... dobře. A měl jsi třeba, když jsi byl malej, nějakýho takovýho podobnýho dospělýho, jako ty děláš tomu dítěti?

I: Ne, ne, dospělýho rozhodně ne, nebo já nevím, jak... rozhodně jsem nebyl v žádným organizovaným programu, protože já jsem z dost malýho města... se jmenuje Studénka, 20 km od Ostravy a co se týče jakoby sociálního vyžití, tak to bylo organizovaný jako spontánně. Já jsem... my jsme jako z takový malý řadovky... 4 vchody, 2 patra, tam bylo spousta dětí jo, tak my jsme byli vždycky ve velkém týmu nebo tak a zároveň... tak jsme dělali výlety nějaký bez dospělýho,

ale zároveň jako i dospělejší tam byl, jako že jsme třeba jeli na kánoe tady s tímhle člověkem a nebo když jsme jeli někam dál, tak nám dělal jako supervizi, ale to nebylo organizovaný, to bylo jenom tak z legrace.

T: Jo, dobře. A nebylo to, že by ses na něj mohl třeba obrátit, když bys měl nějak... jako něco... nebo jo?

I: Na koho myslíš? Na toho ...

T: Na tohohle...

I: Na toho dospělejšího? Ne, to zvládali rodiče, jako když jsou nějaký problémy, tak se řeší s nima, to jsou dospělí jako blízký.

T: Dobře a co si myslíš, že tomu svému svěřenci nabízíš?

I: No, tak to nevím. (smích) Jestli... teďka Alešovi... budeme mluvit teda o Alešovi.

T: Mmm...

I: No, to si nejsem úplně jistý, ale tak třeba my jsme po sobě teďka stříleli... já myslím, že si navzájem poskytujeme jakoby back up v nějakých situacích, nebo v nějakých místech, kam většinou jako kdyby nechodíme, nebo nechodíme sami a můžu si to vyzkoušet s tím, že když jsme tam dva, tak je to jako jistější, že třeba... ještě to neproběhlo tady v tomhle vztahu, ale myslím si, že je to to samý jako s mým bývalým dítětem Vojtaem, protože třeba on mě bral do nějakých heren, ty jo, kam bych v živantě nepáchnul, tam i ty pubertální krysičky, jak jsem se na to díval, tak říkám: „Ty vole, tady bych nepách.“, ale zároveň jsem ho třeba bral do... jsme byli třeba v kavárně Krásný ztráty, kde on to vůbec nechápal, o co jde... třeba přišel k baru a koukal nahoru na ty flašky a čekal tam, že tam bude jako v McDonald's jako objednávka, jako co si vybrat a já říkám: „Ne, tady se sedí a tak.“ a zároveň on by byl určitě v tomhle prostředí nejistý, nebo by se tam nikdy nedostal, stejně tak já jako bych se nedostal do té herny. Předpokládám, že tohle by mohlo proběhnout, nebo probíhá i s tím Alešem jo. Teďka třeba bych v živantě odpoledne nestřílel z takový zbraně, která střílí pětcentimetrový molitanový náboje jo. To je dobrý si to vyzkoušet, to je legrace a no, tak... Já nevím, jestli se to dá popsat jako konkrétníma slovy popisem na příkladu, nevím, jestli hledáš ty konkrétní slova, abych něco vymyslel.

T: No, můžeš dát příklad jako no. To bude nejlepší.

I: Příklady byly a ještě jich pár určitě dám, ale konkrétně ti to asi nepojmenuju.

T: No nevdá. A co... počkej... teď jsem se chtěla na něco zeptat a teď jsem to zapoměla.

I: V pohodě, to přijde zpátky.

T: No že... jo takhle. Kolikátý máš to dítě teda,

I: Hele, oficiálně asi třetí, ale ten prostřední druhý vztah nezafungoval. My jsme se sešli nějak krátce před prázdninami a potom ty prázdniny to úplně jako zabily a myslím, že byl Tomáš tuším a ten neměl moc zájem jako se scházet, protože on byl strašně chytřej, třeba mě dvakrát porazil v šachách hned v úvodu, takže jsem spadl z piedestalu a už jsme nemohli kámošit asi. Nevím... moc mě jako kdyby nebral, jako že by byl rovnoměrný partner a zároveň mám pocit, že ho k tomu, do toho programu donutila máma, on zároveň chodil do skautu a podle mě to nepotřeboval. Byl úplně v pohodě jako jo, takže to pochopil a i mi to popisoval dokonce na svůj věk velmi jako logicky a pochopitelně, jako že se mu to zdá velmi umělé a že prostě nemá zájem, aby ho někdo nutil do něčeho... říkám: „No, ty jo, tak to já mám ještě menší zájem, že jo, abych tady tě bral za pačesy a nutil dělat něco, co bys teda...“ No, no, no, takže třetí.

T: Hmm... a ten první vztah?

I: To byl Vojta, tak nejdelší záležitost od třinácti do šestnácti asi a jako teďka studuje, nebo se učí na automechaniku a on byl takovej jako nesoustředěnej, takovej... určitě velmi vtipnej, ale ne příliš jakoby do sociální interakce s vrstevníky, protože třeba jsme byli na táboře na diskotéce a on místo, aby jakoby jako ne tančil, ale aspoň jako popíjel něco, tak on tam běhal pod stolem a dělal psa prostě, aby pobavil ostatní, což je takový infantilnější, mi to přišlo, ale zároveň jako v pohodě no.

T: Hmm... tři roky.

I: No, no, no tři a možná kousek no.

T: A už se nescházíte, nebo už se...

I: Hele, mám ho na facebooku, ale nějak to nevyšlo, nevím, on má teďka nějaký brigády a já taky nemám nějak moc extra jakoby čas, takže občas si napíšu jenom přes ten facebook něco.

T: Mmm... a teďka s tím Alešem to je asi čerstvý, že jo?

I: Jo, velmi, velmi. My jsme měli asi tři nebo čtyři schůzky, tři určitě... a v pohodě, to je úplně opak toho Vojtaa, protože Aleš je strašně živý, aktivní a když sám něco nevymyslí, tak má potom... tak... to mě baví právě, že posledně když jsme neměli jako zrovna co dělat, anebo už dojel ten program a on říká: „Já mám vždycky... mě vždycky napadá tolik věcí, ty jo, co můžeme dělat a tentokrát nemám v hlavě nic.“, a potom se mě vždycky ptal třeba, jak jsem se měl, já jsem byl teďka v Egyptě na vejletě a on se mě zeptal, jak jsem se tam měl... to jsem nezažil, ty jo, aby tam byl zájem jako o tvoji osobu, nebo vůbec co děláš jako... to bylo velké překvapení. No a zároveň mě to těší, jako je to v pohodě, je to dobrá interakce, je s ním sranda, je chytrý a nedělá kokotiny, nechová se jako debil, je to super.

T: Hmm... a jak probíhají ty schůzky? Co děláte? Jaká je náplň?

I: No, no, no. On Aleš je... teďka je zima, tak to je takový problematictější, řekněme a navíc Aleš je docela sportovec takovej živý a to já jsem spíš naopak, ale nevádí. Vždycky vymyslíme něco společně. Byli jsme bruslit, byli jsme... chtěli jsme hrát ping pong, ale potom jak on je chaotik, tak to nějak nevyšlo skrz klíče od ty címkry a míčky a tak, takže jsme po sobě jenom stříleli těma zbraněma a na první schůzce jsme byli plavat jo... strašně dlouho, to byla nejdelší schůzka vůbec, co jsem měl za ty léta jako jo, protože nejdřív jsme chtěli do nějakýho bazénu a on byl zavřený, že jo, teď krize, ty jo... většinou, třeba s Vojtaem, bych to asi ukončil tu schůzku, protože produkovat nový bazén jako komunikace s rodičema, s přemístěním, a tak... to by bylo přespříliš složitý. Ale Aleš zavolať mámě a říká, ty vole: „Tady odsud jede autobus do Letňan a tam je to supr, tam jsou dlouho, celý den, takže jedeme tam.“, takže říkám: „No, tak jo.“ a jeli jsme, takže je tam velká aktivita z jeho strany, což nebejvá zvykem, nebo já na to nejsem zvyklý.

T: Hmm... a jak vybíráte ty aktivity?

I: Po vzájemné konzultaci. Tak on mě něco navrhne... třeba to bruslení byl jeho nápad, protože já jsem nevěděl, my jsme byli na Harfě u O2 Arény, kde se bruslí zadarmo, půjčují tam brusle a všechno, tak to zařídil, nebo lépe řečeno vyřešoval a domluvil, nebo domluvil... řekl mi to a takhle jsme se domluvili a já samozřejmě mám nějaký taky jako nápady, tak to navzájem jako konzultujeme a Aleš právě, to mě taky těší, mi neříká rezolutně ne na žádný akce jo, vždycky je jako v pohodě s tím, že to můžeme zkusit, anebo tohle to támhle.

T: A jaký si myslíš, že má jako potřeby? Proč je v tom programu?

I: To si nejsem jistý, hele, obecně já to u těch dětí nedokážu odhadnout, ale já jsem si vypěstoval takovou sociální konstrukci, abych jako to měl ospravedlněný, že... nikdy nevíš, jak by to dítě vypadalo, kdyby jako toho dobrovolníka nemělo, tak je možný, že by pozejtří upadl v drogy nebo něco, ale neupadne, protože mu pomáhám. (smích) Ne, ne, ne, to asi ne, takovej spásitelskej komplex nemám jo, ale zároveň já nedokážu říct, proč tam je jo. Podle mě kamarády má, nemá žádnýho otce, ta matka žije, myslím, sama, a tak nevím, jestli by mu pomohlo jako nějaký starší kámoš třeba, třeba proto, nevím.

T: Jak si myslíš, že ho podporuješ? Jako třeba já nevím v nějakých konkrétních situacích.

I: Tak mu ukradly čepici takový dvě holky na tom bruslení, tak jsme po nich šli oba, že jo. To jako (smích), abychom ji dostali zpátky. A nevím no... jako já jsem vždycky v obdivu... třeba dělá nějaký sportovní výkony na tom bruslení a ty otočky a já to samozřejmě neumím, že jo, takže to je o pochvalě a nevím, jestli ho to těší, nebo ne, jestli ho někdo chválí jinej, nebo tak, ale já to dělám, protože já sám bych to nedokázal, tak nevím, jestli v tomhle.

T: Jo, dobře. A můžeš třeba popsat tu první schůzku, nebo ty schůzky doted', jak jste třeba (??? 16:05)

I: Hele, první schůzka byla to plavání a já si nejsem úplně jistý, kde jsme se scházeli. My jsme se scházeli na nějakým metru... jo, jo, jo. Hele, v pohodě, já jsem měl velkou radost, že si se mnou plácnul, to Vojta nikdy nedělal, nebo nechtěl dělat jo a to je pro mě takovej dobrej kontakt, to mě baví, jako že to je takovej navazující... a on s tím neměl žádný problém, pořád něco povídal a teď mě vedl jako kdyby těma zákrutama, protože jsme byli jako v jeho prostoru, blízko toho jeho domova a on věděl, kde je ten bazén, takže mě jakoby vedl, takže to bylo jednodušší, že jo.

Pokecali jsme a... o fotbale, tomu já moc nerozumím, ale on trénuje... on hraje, za Spartu myslím, v nějaký žákovský lize, a tak to jsme dávali. Bylo to fajn. Já jsem měl velkou radost z tý jeho aktivity jako a zároveň na tom bazénu, když jsme byli, tak nevyžadoval pořád pozornost, že jsem si mohl zaplavat i sám, anebo když já nechodím na ty tobogány jo, já z toho mám strach, mě jednou tam sejmuli v tom a já tam nechodím prostě, a tak netahal mě furt jako za nohu, abych tam

nastartoval okamžitě do tobogánu, já říkám: „Já tam nechodím.“ a v pohodě. Šel tam sám několikrát v klidu, takže to bylo unikátní.

T: Dobře.

I: A tak to vypadalo na všech těch dalších schůzkách, že nevyžaduje tu pozornost a sám je velmi aktivní, je to v pohodě.

T: A takže jaká je tam tvoje role s ním?

I: Já jsem jeho parťák, takže když potřebuje někoho na střelení, tak já jsem na místě, ale zároveň když já se chci někam podívat, nebo něco udělat tak on je tam se mnou. A jaká je moje role? Nevím... tak... jako já jsem parťák.

T: Parťák, jasné.

I: No, no, no, no, no.

T: Dobře a teďka jsem se chtěla na něco zeptat a teď jsem zapoměla, jak to bylo.

I: Mmm... tak to už je druhá otázka. Nevadí, ono to potom přijde v závěru všechno... možná na schodech.

T: Ne, já jsem se chtěla zeptat ohledně třeba nějaký takový situace, kdy byste měli vymýšlet třeba, kdyby, já nevím, vypadla schůzka, nebo nějaký jako nepřipravený situace, jak by to třeba... jak reaguješ, nebo tak...

I: Mmm... no, zvláštní situace byla, když jsme nemohli hrát ten ping pong, že jo. Najednou nebyly... a to bylo chaotický, že jo, on si mě tak povodil, ale to nevadí, nebo lépe řečeno mi to bylo jedno, aspoň jsme byli spolu, a co děláme, podle mě není zase až tak podstatný ale i když taky jo. No, každopádně došel jsem a on najednou, že nemá míčky. Říkám: „Ty jo, tak nemáš míčky, vždyť jdeme hrát ne?“ a on: „No, někde jsem je ztratil.“, tak říkám: „Tak proč to vymýšlíme, ty jo, tak pojď je koupit.“ „No, on je možná má ještě soused.“, tak jsme obouchali asi patnáct sousedů, nikdo neměl, tak fajn jdeme nakupovat a došli jsme tam a zjistili jsme, že maj ty míčky jen v obrovským balení za strašný prachy ne, který prostě za to nedáme, že jo, tak říkám: „Ok, kašlem na to a kdyžtak se třeba sousem vrátil.“, tak se vracíme, vid', boucháme na sousedy a nic a on říká nakonec: „No jo, ale ona máma stejně než přijde, ona má totiž ty klíče od spodu od toho...“, tak říkám: „No, ty vole.“ (smích), tak jsme po sobě pálili, bylo to u nich doma a tam jsme jako střileli po sobě těma pěnovejma nábojema, což byla fakt legrace.

T: Jo, jo, jo. A scházíte se pravidelně? Jak si třeba domlouváte schůzky?

I: Mmm... no, buď přes textovku, nebo mu zavolám... většinou textovku. Totiž my uděláme program na tý předchozí schůzce jako, že si řeknem, kam a v kolik bychom měli jít a co budeme dělat, tak rámcově, nebo jako máme jeden program, a potom od toho se... k tomu ještě nabalíš něco jako cesty tam, zpátky, KFC nebo něco...

T: Hmm... a takže je to každéj tejdén třeba v jeden čas?

I: No, já se velmi snažím, aby to bylo každéj tejdén a ve stejnej čas, protože já mám problém s organizováním času, protože já si to nepamatuju (smích) a musel bych si to furt psát, tak se snažím, aby to bylo ve čtvrtek v jeden čas prostě.

T: Jo, dobře. A jakéj je vztah třeba s maminkou?

I: Hele, já jsem ji viděl jenom o tý kontraktační schůzce a ona myslím, tuším, ale to si nevzpomínám dobře, říkala, abych psal textovky, kam jdeme a co jdeme dělat a to jsem neudělal poprvé, neudělal jsem to podruhý a žádná reakce, takže na to kašlu. (smích) On podle mě je dost velkéj, pátá třída, ty jo, tak nevím, proč bych ještě měl dávat vědět mámě, když on jí jako informuje o tom, že budu potud s Ivanem, tak já už nepíšu a máma pro mě není partner v tomhle, pro mě partner je Aleš a až kdyby byly nějaký komplikace, tak je řeším až teprve s matkou.

T: Jasně a co třeba zázemí programu? Jak se ti třeba líbí, nebo ...? Ty už jsi asi dělal ten výcvik dávno, že jo?

I: No, no, strašně dávno. Hele, bylo to bohatší skrz jako permanentky, skrz to, že nám propláceli ty aktivity jako dobrovolnický, když jsme šli na bazén, tak jsem dostával peníze do nějaký hodnoty, já nevím, do 1000 Kč za rok, což ale je v pohodě, to já nepotřebuju ty peníze, ale ty permanentky byly fajnový a teďka zůstává klubovna, což je fajn a tady se dá dělat... je to velmi dobrý na pršavo nebo na tu zimu, protože tady se dá dělat spousta věcí.

T: Jasně a ohledně třeba toho výcviku, to už si asi moc nepamatuješ, vid'? Jestli jsi tam třeba dostal, já nevím, informace, který ti pak byly prospěšný, nebo jestli bys potřeboval nějaký další?

I: Určitě jo, jojojo. Už tam se odvíjelo právě ta upřímnost, to je zvláštní, já to používám teďka v celým svým živantě, protože je dost pravděpodobný, když tebe něco štve a ten druhý to dělá, tak že on neví, jako že tě to rozhazuje, to co činí, takže je třeba mu to vpálit do ksichtu hnedka, ty jo, a potom to vyřešit dále a to podle mě začalo už na tom výcviku, že nám tam říkaly tyhlencty věci, tam byli, myslím, nějaký už bejvalí dobrovolníci a taky říkali, jak to běží v tom vztahu a tak.
T: Takže to ti přišlo jako užitečný?

I: Jo, jo, hmm... ano.

T: A co třeba supervize? Jak se ti líbí, nebo jestli v ní máš jako podporu, nebo jestli bys ji nechtěl nějak...

I: Hmm... jo, určitě, hele to super, já mám nejradši ty hromadný, protože to vždycky víc hlav, víc ví a tady jich sedí 15 a takže vždycky, když já mám nějaký problém, tak dávám hromadně hlasovat co, nebo jak a oni se vždycky všichni vyjádřejí láskyplně, že super, takže potom já si to schroustám a... Je to fajn holt. Je to velká podpora a zároveň musím souhlasit s tím, i když mnohdy to nedodrží, že i když nemáš téma, nebo nemáš, co řešit, tak je dobrý být přítomnej na tý supervizi, protože můžeš hodně pomoci těm ostatním tím, že nasdílíš to, co máš v té hlavě.

T: A jaký máš třeba nejčastější témata v průběhu těch tvech tří let, nebo třech vztahů?

I: Ty jo, já si nejsem jistej, jestli se to dá vůbec to...

T: Jestli se to dá... hmm... A jaký třeba..., jestli tam bylo nějaký téma teďka s tím Alešem?

I: Ne, já dokonce... my jsme ještě neměli supervizi s Alešem. My jsme fakt... po Novým roce... velmi čerstvě... s tím... Hele, já si vzpomenu na jednu věc. Nevím, jestli se opakovala, nebo jestli byla významná. Utkvěla mi v palici s tím, že jsem měl Vojtaa svý první dítě, tak on každou schůzku zahajoval tím, že ho něco bolí, anebo že se něco stalo, nebo že má nějaký zranění, nebo tak něco, anebo že už nemůže, nebo takový věci. A já říkám: „Ty vole, to už mě fakt sere, co na to mám dělat, jako nepomůžu mu, politovat ho... no, tak co s tím, že jo, a tak.“ a oni všichni říkají: „Bla, bla, bla, jo, to se někdy může stát a víš, co jsem...“ a teď mi, nevím, jestli to byl supervizor, nebo někdo z publika, z kolegia, poradil, ať udělám to samý na něj, ať si začnu třeba stěžovat jenom tak z legrace, prostě jak bude reagovat, já jsem to udělal a od té doby klid, už ani jednou nebyla žádná stížnost na nějakou bolest něčeho, nebo tak, což bylo super. Tak to si pamatuju, že to funguje. (smích)

T: Hmm... tak to je dobrý. No a jak vnímáš koordinátorky? Jestli je vnímáš jako podporující, když třeba něco potřebuješ, tak jestli můžeš zavolat, že tu jsou...

I: Jo, určitě. No, tak jasně, to je jejich práce, ale já myslím, že kdykoliv bych potřeboval cokoliv, tak jsou přítomný a zaplat' pán bůh teda, snad je moc neotravuju, že toho moc nemám.

T: Jo, dobře. No, ty jo, výcvik je pokrytý?

I: V pohodě, rozmysli se.

T: Myslíš si teda, že jsi byl o tom dítěti dostatečně informován, než ses s ním začal scházet teďka?

I: Jo, no, my jsme se znali z tábora, já už jsem ho viděl, my jsme ho měli v týmu, já jsem ho měl v týmu, takže jsem věděl, kdo to je, nebo jak se chová, nebo jak jsme spolupracovali na tom táboře.

T: A jak sis ho teda představoval, nebo jak sis ho vybral? Podle čeho sis ho vybral? Nebo jaký jsi měl jakoby... jak se vždycky na tom výcviku dělají nějaký jakoby očekávání?

I: Hmm... no ježiš, díky, sama (?).

T: No, nějaký očekávání ohledně toho dítěte...

I: Mmm... hele...

T: Nebo jak jsi ho poznal na tom táboře?

I: Víš, koho jsem chtěl, hele... někoho, kdo dokáže mluvit jako a třeba se právě i zeptá na nějaký... , že by tam mohlo probíhat jako verbální interakce. No, no, no, tak to bych byl rád, kdyby to dítě naplňovalo, což se děje. Tak to jsem si říkal, že by bylo fajn a... já nevím, já jsem asi žádný požadavky neměl moc.

T: Hmm... jasně. A co ti na tom přijde třeba nejlehčí, nebo co ti na tom přijde přirozený na tom dobrovolnictví, co jako tam předáváš, nebo tak?

I: No, já nejsem dobrovolník. Já tam normálně chodím jako Ivan a máme na sebe jako vždycky nějaký čas a jsme domluvení, že spácháme nějakou záležitost, která bude jako příjemná oběma a to, že to organizuje nějaká neziskovka, to už je jako sekundární. Je to dobrý pro PR moje osobní, protože já se tím vždycky se vykupuju nejenom z pekla toho virtuálního, ale třeba i z práce někdy

vypadnu dřív, a nebo... nevím... jako mluvím o tom, což je ale dobře, protože už dvě kolegyně z práce jsou taky v Programu, což je fajn, takže já si tím jako buduju image dobrého člověka jo, no, protože já jsem jinak jako velmi, nebo kolegyně jak ony jsou v tý bance strašně úzkoprsý a takový uzavřený, nudný, suchý, tak ony mě vnímají velmi zvrhlého a takového ne standardního člověka a když ale pracuju jako dobrovolník, tak to přeci nemůžu být svině, že? Tak mě třeba můžou brát jako trochu lépe, jo. No, no, no, takže to je asi tak.

T: A co ti na tom přijde třeba nejtěžší, nebo nějaký...? No, co ti na tom přijde těžký, nebo takový nejobtížnější.

I: Mmm... hele, já přestože vím, že každá schůzka bude jako legrace a v pohodě, tak mám trochu problém se k ní dokopat, jako zvednout tu prdel a dojet na to místo, i když už je to donucený. No,

...

T: Ohledně třeba toho vztahu, nebo toho kontaktu s tím dítětem...

I: Co je tam nejsložitější?

T: No.

I: Hele, já si nejsem úplně jistý, jak reagovat... a to není jako primárně vztah s dítětem, ale spíš s okolím a dítětem sekundárně, protože tam se potkáš s jinejma lidma a třeba teďka na tom bruslení byly nějaký dvě spolužačky a ptaly se mě, co jsem zač jako jo a já si nebyl úplně jistý, protože vysvětlovat jako Program, co je to zač a tak, nevím, jestli by bylo dobrý pro Aleše a jako... , tak ony se ptaly, jako že na otce jsem moc mladej, tak jestli jsem strejda, tak jsem kejvnul. Ono je to jedno, no.

T: A co říkal třeba Aleš? Jak na to reagoval?

I: Já myslím, že nebyl na místě, že tam pobrusloval někde kolem a nemyslím si, že by to bylo nějaký extra téma, jenom já to vnitřně řeším, jako si nejsem úplně jistý, jak tuhle zvláštnost jako vysvětlit lidem s omezenou kapacitou vnímavosti.

T: Dobře. Myslíš, že spolu trávíte jako dost času, nebo že by to chtělo víc, nebo míň?

I: Mmm... hele, já myslím, že tejdenní periodicitu je pro mě jako pohodová. Nevím, jak Aleš, ale já jsem spokojenej s tím na dvě, na tři hodky... pro mě ideální.

T: A co si myslíš, že spolu sdílíte?

I: No, náboje teďka. Já jsem je koupil a část z nich je jeho, že jo. (smích) No, společnej čas, mnohdy společnej prostor a protože jsme teprve ve čtvrtý schůzce, tak si nejsem úplně jistý, jestli jsme už nasdíleli něco jinýho, než nějaký informace o jako backgroundu jako rodinným a sociální a tak, nevím jo.

T: Hmm... dobře. A myslíš, že je něco, v čem se lišíte? Nebo nějaký zájmy, nebo něco... kromě toho backgroundu, že jo.

I: No, tak já jsem starší asi o patnáct let... ne přeháním. Já to neumím počítat, já neumím počítat. (smích) A on je myslím, že je jedináček, to je to samý a on je sportovnější, že jo, já jsem spíš povaleč kavárenský.

T: Hmm... dobře jo. A je ještě třeba něco, co bys chtěl dodat? Na co jsem se ještě nezeptala?

I: No, já bych chtěl, že je dobře, že děláš ten výzkum a doufám, že ti za něj řádně zaplatěj, anebo aspoň daj ten titul. (smích)

T: No, dobře, tak jo, tak to je všechno.

I: Supr.

T: Počkej, ještě to jako není úplně všechno.

I: Hmm... čekni to ještě, jestli jsme se nahráli.

T: Ježíš, to je hrozný. No nic.

3.kolo

2011-12-13 rozhovor Ivan, dobrovolník Aleša

L: Tak teď.

I: Ten je Váš soukromej?

L: Ne, právě že je Michaely, no.

I: Kámen úrazu.

L: Přesně tak. Takže ještě jednou.

I: No už to jede, takže náš vztah se změnil v tom, že už si asi víc důvěřujeme, protože mi vyprávěl taky o svých intimních záležitostech... nebo intimních... o své záležitosti s děvčetem, což podle mě v tomhle věku vyžaduje velkou porci jakoby důvěry té osobě, aby se protože to je velmi zranitelné téma, že jo, z toho si můžete dělat prdel a to není dobré. No, potom si taky půjčoval ten můj mobilní telefon, aby se s ní zkontaktoval, což je pro mě taky velký znamení důvěry. Hmmm, takže extra taky neřešíme nějaký ty aktivity, už zásadně, aby to bylo extra zábavný, aby u toho vydržel. Stačí nám hrát třeba ty osadníky, a přesto si myslím, že si to snad užívá.

L: Jo, takže se věnujete těm osadníkům, ...

I: Nejčastěji chodíme potom na plavání. Tak, tak, tak.

L: Jasný, ten ping pong, že jo?

I: Ten jsme hráli jenom jednou, ale dlouho jsme se na něj připravovali. Myslím, že to nakonec vyšlo docela dobře.

L: Aha, a schůzky teda plánujete tak, že...?

I: Tak že většinou volám já teďka Alešovi, v tom dleňtom... po prázdninách, kdy jsme se začali scházet znovu, jsem třeba dvakrát... se většinou scházíme ve čtvrtek a já mu v pondělí nebo tak ve středu nejpozději volám, jestli se sejdeme, kde se sejdeme, co budeme dělat nebo tak. A teďka dvakrát jsem... jednou jsem nemohl a podruhé jsem ho testoval, jako jestli se ozve a neozval se ani jednou s tím že teda, že si myslím, že má nějakých těch svých aktivit dost, dost hodně.

L: Jo, jo, jo. Takže jaká si myslíte, že je vaše role v tom vztahu k tomu dítěti, co mu jako přinášíte? Ten ...

I: (smích) Tak onehdá jsem mu přinesl pingpongový míčky, který mu chyběly. A myslím, že nejsem strejda, protože teďka to vyloučil v kontaktu ještě s jedním kamarádem, se kterým jsme byli na paintballu. No, a myslím, že to... jsem jakoby normálně jako kámoš a podporovatel různéj.

L: A jak byste Aleša popsal někomu, kdo ho nezná?

I: Aleš je živěj, aktivní, veselej, vtipnej, malej, hnědookej chlapeček.

L: A jak si myslíte, že by Aleš popsal Vás?

I: No, to je takovej ten hipík, co se s ním občas vídám a on občas vymyslí i něco zábavnýho. Tak to je fajn.

L: Co máte společnýho?

I: Osadníky z Katanu, takže zálibu v deskových hrách. Docela nás baví jako společný věci... to plavání, hráli jsme paintball, to ho taky bavilo, všechny osadníky už zmiňovat nebudu, máme společnou zálibu v McDonalds. Jednou týdně tam někdy zajdeme. A... jo, vzal mě na ryby, takže to takže ...

L: Jo, to se taky zmiňoval no, rybář... jasný.

I: Tak to je jeho záliba, že jo, tam on má šanci mě velmi proškolit, protože já se v tom nevyznám vůbec, tak třeba mu to taky dělá jakoby dobře u srdce, že může velmi staršího

L: Chodí s dědou ne?

I: Chodí velmi často s dědou, a potom mi to vypráví, co chytil.

L: A pozorujete, že se Aleš od Vás něco naučil nebo že ...?

I: Ha, no, tak to pochybuju.

L: ... nějaké dovednosti uplatňuje?

I: Nejsem si úplně jistej hele. Asi ...

L: V nějakých nových situacích nebo tak ...?

I: Ježiš, nevím. To já jako těžko pozoruju, že jo, jak jsem s ním jako v kontaktu dost často nebo minimálně jednou za čtrnáct dní minimálně, tak to nevyčytáte podle mě. A navíc nejsem si vůbec jistej. Myslím si, že je v pohodě, jak byl a nemám asi extra, co bych ho naučil.

L: Existuje nějakej zážitek, kterej je nějakej úplně top, úplně nejlepší, co jste zažili? Kterej to byl? Co se dělo?

I: No, hele, mě to baví, na rozdíl od mejch bejvalejch dětí, s ním téměř na každý schůzce. Nikdy jakoby nekňourá, že je to kokotina, co jsem vymyslel a vždycky je v tý aktivitě v pohodě, veselej a mě to taky baví docela, že jo. Hele, posledně jsme byli v tom aquaparku a tam to bylo zajímavý, to není jako top, ale tak mě to zaujalo, protože jsem tam měl pocit, jakoby že mu chybí, že na něj jakoby někdo šahá, protože my jsme tam se prali v tý vodě a on mě kousal do pazoury ne a já jsem ho škrtil za to a bylo vidět jako, že ho to docela baví docela...

L: Jo, ten kontakt jo?

I: ten kontakt, soubojovej kontakt. To mě jako potěšilo, že může proběhnout nějaká saturace něčeho, čeho se mu jako nedostává jakoby.

L: A nastala někdy nějaká situace, kdy jste mu něco vysvětloval nebo se ho snažil nějak jako něco naučit?

I: Hela, akorát se strašně smál, tý jo, nějakýmu chlapečkovi z Pětipěčka, když jsme byli na parníku, ale nevím, jestli jsem to nezmiňoval už v tom minulým rozhovoru.

L: Ne, to nevím, řekněte to.

I: Že on, to já už jsem zapomněl jméno toho chlapce, on je takovej jakoby zpomalenej a takovej „tydýt“ prostě, že jo, a my jsme pochodovali po tý lodi a teďka se vypařil z tý hlavní 5P skupiny a byli jsme na přídi a on tam jakoby dosmahl za náma a ten Aleš si z něho dělal jakoby fatální legraci, což ten „tydýt“ jakoby nepochopil vůbec, což je možná dobře nebo nevím, jestli ho to poškodilo nebo snad ne. Tak jsem mu to potom říkal, že skrz to Pětipěčko jsme v jednom týmu a není dobrý jakoby si dělat prdel z těch lidí, protože každěj má jakoby svůj problém, že jo.

L: A jak na to Aleš reagoval takhle, když mu bylo ...?

I: Hele, nevšiml jsem si zatím, že bysme byli v tý situaci znovu, ale tak snad mu to, neposoudím, jestli mu to docvaklo, ale už minimálně ta verbalizace mu mohla naznačit, že jako tudy by cesta neměla jít no. Jestli si z toho vezme něco nebo ne, tak to už asi těžko ovlivním.

L: A jak jako dítě jako podporujete? Dáváte mu nějakou podporu v něčem?

I: Já si myslím, že nepotřebuje extra podporu. Tak asi obdivně poslouchám ty rozměry úlovků, který uloví s dědou, čemuž já prd rozumím, že jo, takže mi může všet bulíky na nos jakkoliv, takže je to jedno. Potom on strašně vyhrává ve všem „mačích“, který dáváme, ať v ping pongu nebo v těch osadníkách, nebo ve fotbale, ve všem prostě, šikovnější a lepější...

L: Jo, že si jako zvyšuje sebevědomí s tím třeba?

I: Tak, minimálně mi ho snižuje, že jo. To ne, ale tak myslím, že se mu daří jakoby v těch aktivitách a to je možná dobře.

L: Takže Aleš od Vás jakoby od Vás potřebuje co? Tady mám vypsany... nějakou podporu informační, citovou, praktickou, povzbuzující, přátelství, legrace, uvolnění. Co teda jako ten Aleš z toho potřebuje nebo?

I: Já mám pocit, že je docela dost, přestože má fotbal i kámoše jo, tak přesto je dost často doma sám, mastí hry anebo kouká na něco, tak je dobře, že aspoň jednou za tejdén vypadne a děláme nějaký separátní hry, který on nedělá s nikým jiným, podle mě jo. A takže to je fajn. A potom je dobrý, že si zkusíme nějaký novinky. Ten paintball anebo se nám podařilo zprodukovat ten ping pong, který teda on hrál jakoby, ale nehrál ho se mnou a já jsem taky ho předtím dlouho nehrál, tak to dobré. A zkusíme nový místa třeba na to plavání taky, aby si to užil. Moc se mi líbilo, se nám povedlo získat takovou dotykovou tyčinku na mobil zadarmo v jednom obchodě, protože jsme tam přišli ... Jo, to byla dobrá situace, kdy on říkal: „Potřebuju tu tyčinku na mobil.“ a já říkám: „No, tak to se dá koupit docela levně v nějakých těch secondhandech, protože na to nepotřebuješ, aby to bylo jakoby se zárukou a tak.“, tak jsme šli na Anděl do toho mobilcentra, a tak se jenom ptáme, jakou mají nabídku, ať nám to ukáže, to on nevěděl, že se může zeptat jako, aby nám to představili nebo asi věděl, ale možná by si netroufl sám tam zajít a todlencto ošéfovat. Tak jsme tam byli, oni to představili a teď nám ukazují ty ty a já říkám: „Ten by se nám líbil.“ a ona: „No, tak to si vezměte zadarmo.“, že jo, ten tady jako todlencto... A Aleš úplně brada dolů. Tý jo... něco zadarmo. Nechápal. Tak jsme poděkovali, jako že proběhnu, no, a šli jsme. Takže to bylo získání jedné zkušenosti jakoby s přívětivým, s přívětívanu komunikací s obchodníkem. Že tam se dá jakoby... že to není jenom jako v mekáči, že si koupíš určité menu, ale že tam jde vyjednávat nebo jenom se poptat a podívat se a tak. A navíc se to může vyplatit jakoby.

L: A byl třeba nějaký zážitek, kdy jste si nějak neporozuměli, kdy byl nějaký problém?

I: To mě sere, když si dělá prdel z těch lidí, který si to nezasloužej. Nebo jsou nějak „handikopnutí“, a tak to dostává do ucha... (???) 9:26)

L: To se stalo teda víckrát než teda na tý lodi?

I: Jednou ještě potom házel, když jsme šli na ten paintball, nějaký paní hranolky do tašky. Jako oni nebyly extra mastný, tak myslím, že jí to extra moc poškodit snad nemohlo, ale stejně je to takovej blbej kontakt s lidma, tak jsem mu to říkal, že to dělají jen idioti ty... (???) 9:47), ať to

nemastí takhle, že se mi to nelíbí, tak doufám, že jsem mu to řekl dost výrazně, protože tam byl ještě další jeho kamarád, kterýho přibral na ten paintball omylem, tak jsem to nechtěl, nějak zásadně ho kárat, aby nevypadal jako kretén.

L: Jo, před ním jakoby. A on to... jako je to teda na verbální jakoby formě a on to bere jakože?

I: Nereaguje na to...

L: Nereaguje jo? Vyslechne si to...

??? (mluvíme přes sebe)

I: ... ale já předpokládám, že když to má v uchu, tak s tím bude nějak pracovat.

L: Hmm... co vidíte na činnosti dobrovolníka v 5P jakoby nejlepší?

I: Můžete si vyzkoušet spoustu různých kravin, aniž byste cítil jako nějakou provinilost z toho, že děláte něco nepatřičného. Takže já to můžu jít na ten paintball, i když to hrajou i dospělí, ale přesto úplně bez jako zkrupulí, protože já to dělám pro dítě, že? Anebo dělat další jako hlouposti, třeba se moc nedělá, abyste si na ulici házeli něčím a tak, a to je docela legrace sledovat reakce okolí. Takže nestandardní kontakt s okolím, kooperace s dítětem a potom je to... taky vidíte různý zajímavý lidi třeba na táborech anebo na těch supervízích, tam se dozvíte spoustu zajímavých historek, to je úplně super, tam většinou choděj po práci, ty jo, kde všichni řešej ty prachy a nějaký deadliny a takový kokotiny, a tam slyšíte reálný živantní příběhy, ty jo, který nejsou vůbec jednoduchý. O tom, jak rodiče některý smrděj, kopou do dětí a nevěnujou se jim a další jsou v děcáku a tak a říkám si, tak to jsem ještě dost v pohodě, ty jo. Pak je třeba navíc moje dítě dost v pohodě, je třeba si to užít myslím.

L: Hmm... a v čem vidíte nějakou výzvu jako v tom?

I: Ou...

L: Vidíte v tom nějakou výzvu?

I: Já si nemyslím, že bych měl svou práci jako spasovat svět. Takže to jako extra výzva není. To je normální jako součást jako sociálního živanta.

L: A nejtěžší na tom vidíte co?

I: No, pro mě někdy bývá trošku potíž skloubit ne časově, ale vůbec dokopat se k tomu jakoby nějak tam zakloubit Aleša, přestože ty čtvrtky mám jakoby vyhrazený, ale když on to chce přehodit někam, tak to musím jakoby šoupat svůj program a myslet na to, tak já mám někdy problém jakoby s časovou harmonizací. Taky někdy nestíhám ty supervize, tak z toho mám trošku výčitky, ale tak si říkám, když jsem v tom programu už delší dobu, tak snad to není zase tak zásadní, posílám jim reporty. A další těžká věc asi neexistuje... úplně všechno v pohodě.

L: A je něco, co byste chtěl na tom vztahu s Alešem změnit?

I: Já si nemyslím, že bych měl mít potenciál něco měnit. Je třeba to přijímat jakoby to jeho chování i ty zábavy, tak jak přichází a chovat se jako přirozeně, nic nikam netlačit nebo tak. Velmi by mě potěšilo, kdybych mohl proniknout alespoň částečně do té kategorie dědeček jo, protože to je hezká autorita, on jakoby si ji váží, umí věci dělat a naučil ho taky spoustu věcí s tím chytáním a tak, to si nemyslím jako, že mně se stane. Ale přesto jako by být v kategorii dědeček alespoň částečně minimálně, to je podle mě hezké, by bylo hezké.

L: Je něco, co podle Vás nemůžete jako s dítětem sdílet... s Alešem? Ať už to jsou názory, pocity, něco... máte pocit, že s ním nemůžete sdílet?

I: Hmm... asi ještě nesdílíme moc jakoby obdiv k děvčatům, když nějaký potkáme. To ještě myslím, že do toho nevyrostl nebo to necítím jako, abysme si o tom povídali. Mě nic nenapadá, jako o čem by nebylo možný mluvit. Asi v pohodě se vším. Hodně jakoby nemluví nebo nevyjadřuje se, co se týče jeho otce biologickýho. Toho já jsem snad nikdy neviděl. Ta matka mívá různý podivný přítele, který... asi dva jsem viděl nebo možná to byl jeden a ten samej, já ho nepoznám. Tak o tom otci jako moc nemluví, jenom jedna, dvě zmínky padly. A já se na to nějak extra jako neptám. Taky se mi zdá, že tam je trošku bariéra, ale že o tom prostě nechce asi moc mluvit.

L: Takže to je téma, kterému se jako vyhýbáte?

I: Ne nějak cíleně, ale prostě není o něm mluveno.

L: Jo, a je vyloženě nějaké téma, kterému se vyhýbáte?

I: Asi kopulace a soulož.

L: Jo. Jakej je vztah s Alešovou rodinou Váš?

I: Tam je asi jenom ta matka jakoby v kooperaci se mnou. A s tou já nemám žádný jakoby zásadnější kontakt. Viděl jsem ji jako mnohokrát na těch pět minut, co se vždycky vidíme. Docela jako milá, ok. Dost často jí jako Aleš volá, jsem si všiml a to je asi jako tendence těch dětí teďka jako se jim nahlásit, anebo jim prostě zavolat, protože má hezkej (??? 15:17) mobil, nebo to možná vyžaduje i ona, já nevím. Po mě jednou jedinkrát chtěla, abychom se nescházeli u KFCčka tady u Andělu, protože musí přecházet takovou... nebo ty koleje - prostě tam jak jsou u té skleněné budovy ke KFCčku, tak měla... říkala, že má strach, jako aby ho něco nepřejelo. Ale pohybuje se úplně v klidu po celý Praze. To já jsem... tak jsme se jednou nebo dvakrát sešli na druhý straně hned u metra, kde je to debilní, tam je spousta lidí a těžko se to kontaktuje tam jakoby, abysme se našli nebo tak. A teďka to vyšumělo a už to neřeším. Scházíme se zase tam.

L: A jaký má na Vás vliv ten vztah s Alešem?

I: No, kladný.

L: Co Vás jakoby drží v tom vztahu? Když byste měl pokračovat?

I: Hele, je to zábava. Navíc jsme v programu a ten má nějaká pravidla, tak já je rád dodržuju, ony jsou dobře nastavený. Ty schůzky můžu si nastavit klidně podle sebe, jako co mě baví. Nenuť mě dělat nic, co bych nechtěl, tak proč bych se s ním nescházel. To je úplně zábavný, v pohodě.

Nestojí mě to nic, než jako pár hodin času.

L: A v čem si myslíte, že by byl Alešův živan jinačí, kdyby se s Vámi nescházel?

I: Jo, to nikdo neposoudí. To nevím. Asi by ne to... asi by neuměl tak dobře hrát Osadníky, nebyl by nikdy v aquaparku na Barrandově, nedal by mu nikdo k narozeninám paintball... teď mluvím o posledních záležitostech no. A my jsme právě jakoby v tomhle pololetí, řekněme, moc schůzek neměli, protože hodně se to rušilo kvůli jeho nemoci nebo mým záležitostem. Tak my jsme to... byli spolu asi tak ve dvou třetinách toho času, kterej je určenej pro ty schůzky, že zbytek jsem nějak vyoutovali, buď on nebo já no.

L: A myslíte si, že vztah s Alešem ovlivňuje Vaše další vztahy?

I: Teď nevím, obecně práce s těma harantama a potom ty supervize a tak, je dost dobrá, protože oni... jednak se většina těch dospělejch chová jak haranti, tak víte potom třeba v práci, jak přistupovat k lidem, který se chovají dost infantilně. A taky je to dobrá průprava, prostě když hlídáte nějaký dítě někoho z rodiny anebo od kamarádů, tak máte nějak „tríčky“ anebo znáte právě taky nějaký místa, kam se dá s dětma jít anebo nějaký zábavy prostě. Taky víte, co teďka frčí u mladý generace. To je velmi dobrý třeba kdybych pracoval jakoby v marketingu mladistvých, tak to se dá dost dobře prodat. Teďka mi ukazoval třeba takovej prstovej skateboard, nevím, jestli jste to viděla, to stojí třeba osm stovek, taková jako plastová destička s kolečkama. S tím se dělají prstama triky na stole. To jsem úplně čuměl... osm kilo, ty krásó! Takže to teď frčí, bacha, jo!

L: Jo, dobře, dobře. Nevím, co jste Michaele řekl na tý... na tom prvním rozhovoru, co je Vaší motIvanací bejt tím dobrovolníkem? Ale změnilo se na tom něco?

I: Asi ne. Já jsem dobrovolník... a teď nevím, jestli od roku 2004 nebo 2006. Tak ta motIvanace je pořád jakoby stejná. Nechci přijít jakoby do pekla a mám pocit ...protože dostávám od společnosti čerpám hodně benefitů, tak je třeba to jakoby navracet jakoby zpátky, aby to proudilo a nezastavilo se to u mě, protože to je dobré pro univerzum.

L: Jakej si myslíte, že bude Váš vztah s Alešem do budoucna? Jak dlouho se budete ještě scházet? Jestli se něco změní, nezmění?

I: Tak asi bude ještě víc pubertální. To je super, to se dá vychytat.

L: Jo, z toho teda nemáte obavy?

I: Ne, proč? To je normálka. To je součást lidského vývoje. Nemyslím si, že by ho to změnilo do té míry, aby mě začal extrémně srát, a už jsem se s ním nechtěl stýkat. Možný je to, že ho to po čase přestane bavit. Ale já jsem ochotnej jakoby ty aktivity modifikovat podle jeho věku a nastavení, tak nevím. S bývalým dítětem jsme taky byli párkrát na jakoby kulečnicku a tak už od té dospělejší zábavy hospodský řekněme, s tím, že to možná může bavit i tady Aleša. No a předpokládám, že držet (??? 20:03) v tom programu jakoby do patnácti, do kdy to jakoby končí.

L: Něco málo o Alešově temperamentu a tak dále... Jak reaguje, když mu něco nejde? Když prohraje nějakou hru? To se moc (??? 20:20) často nestává?

I: Ne právě, že je to dost často zajímavý. Protože ve chvíli minimální

L: Jo? Jestli se to mění třeba?

I: Asi ne. To zůstává celou tu dobu. V minimální chvíli když jako třeba jenom trošičku jakoby zaváhá nebo mu se nepodaří jeden míč nebo něco, tak říká on vždycky, že to není fér. Taková kokotina, ty jo! Vždycky vyhrává a teď najednou to není fér. Tak to mu říkám: „To se prober, že jo, vždyť mastíš tu palbu krutopřísně a teďka todlencto.“ Anebo mu ukazuju, jako že já teda fér hraju, že jo, na rozdíl od něj. Asi ve dvou hrách se snažil to „fejknout“ mě. Tak jsem potom taky dělal „to není fér“ a takhle úplně jsem to otočil a hrál jsem to samý, co hraje on, když si myslí, že to není fér. A to je spíš určitá taková frázička, ale je to určitá reakce. Když se mu nedaří, tak tohlencto... jako obviňuje systém nebo protihráče. Ale zároveň to není tak, že by byl protivnej nebo dupal nožičkou nebo přestal hrát, že jo, jenom todlencto si řekne a hrajeme dál no.

L: Umí se soustředit na jednu věc nebo mění činnosti?

I: No, na Osadníci se soustředí teda pekelně. A vždycky vyhraje. Akorát jediné teďka, když jsme byli... jsme to hráli v mekáči a tam byli nějaký výrostci, tak teďka se soustředil jakoby na ně trošku a právě se mi podařilo poprvý vyhrát, protože byl rozptýlenej trošku. Ale jinak je focusovanej ok a vydrží docela dlouho. Hráli jsme ten ping pong dlouho, osadníky vždycky dohrajem, cokoliv tak on je docela jako zaměřenej v klidu.

L: Stane se někdy, že nad sebou ztratí kontrolu? Že nebo něco nějak... že by začal zuřit z něčeho nebo...

I: Ne, klidné dítě, v pohodě.

L: Jeho běžná nálada je tedy jaká?

I: Úplně pozitivní, veselá, v klidu, plácavá, dobrý.

L: A umí vyjádřit svoje pocity?

I: Nemyslím si, že by je extra vyjadřoval jakoby se mnou cíleně. Moc jsem to jakoby neregistroval. No, nemyslím si, že by s tím měl problémy, ale podle mě nemá nic zásadního na srdci tak složitýho, aby se s tím musel jakoby nějak prát nebo to sdílet. Prostě má se (??? 22:43)

L: Umí nacházet řešení na nějaké problémy?

I: No, ježiš, ty jo, ten je vychcanej, ty jo.

L: Jo?

I: No, úplně. Podle mě je fikanej dost. Jakože umí, co se týče systému, tak to umí dobře jakoby vychytat tak, aby to bylo pro něj dost výhodný. A pomoct jakoby i těm ostatním, aby taky získali určité výhody z nějakých věcí nebo tak. Je jako chytřej jako liška.

L: Jo? Umí se rozhodovat o svezích možnostech... právě o těch aktivitách nebo tak?

I: Jo, určitě jo.

L: Jo? To nemá problém prostě říct, jako kdybys navrhl něco, co by se mu nelíbilo, tak je schopnej říct ne prostě?

I: Jo, no jasně. To mi vyoutoval nějaký muzea, že jo. Jsem chtěl do technickýho muzea, to říkal, že ho to nebaví. Tak ok, tak jsme tam nešli. Škoda.

L: Tak teď ještě ohledně programu 5P a koordinátorek. Nevím, kdo je Vaše koordinátorka nebo s kým se ...?

I: Tam oni se střídaj. Tam je Radka anebo nová kočička, jejíž jméno jsem zas zapomněl.

L: A jste s nima v pravidelném kontaktu?

I: Může to bejt Lucie taky? Možná, ne... Jasně. Ony mě vždycky prohlížej (??? 23:57), že jsem nepřišel na supervizi, nebo ne... já se jim vždycky omlouvám. Oni píšou výhružný prst, že příště už musím přijít a tak. A ...

L: Takže kdo koho kontaktuje? Spíše vy je nebo oni Vás?

I: Jo, tendlencten půlrok je netypickej skrz to, že jsem se stěhoval a v práci toho bylo hodně a tak. Takže to bylo spíš, že já jsem psal sorry, že nepřijdu na supervizi, tady máte ...

L: report nějakej.

I: ... reporty. A oni pravidelně posílaj jako novinky z programu a typy na schůzky a různý záležitosti., takže to je v oboustranném mailovém kontaktu. Jinak jsme se v předchozím tom půlroce viděli na supervizích docela pravidelně a na táboře taky.

L: Jo? Byl jste na táboře?

I: No, byl, byl, byl. Ale naposled, teda naposled minimálně pro jeden, dva roky, protože už mě začaly ty děti strašně srát a už jsem na ně nebyl tak milej jako dřív, tak je třeba si odpočinout trochu.

L: Jo, jo, jasný, jasný. Takže vztah jakoby s těma koordinátorkama... máte pocit, že vám poskytuje podporu, jakože kdyby se cokoliv stalo ...?

I: Maximální, vlastně já nemám žádný důvod ani téma, kterým bych mohl začít nebo na který si stěžovat, co se týče spolupráce s holkama. To je vždycky skvělé.

L: Takže máte pocit, že dokážou jako dobře vybrat ty dvojice? Dobrovolník – dítě?

I: Tak ono to bejvá taky, že ty děti si říkaj, co je baví a ty dobrovolníci taky, a pak dostanete na výběr, nebo minimálně ta... v tom vyladění a je oboustranný a dost hlavně dají na názor těch dětí i dospělých jakoby... takže v pohodě.

L: Takže byste neměl nějaký změny, který byste doporučil, navrhl?

I: (?? 25:51) U holek? Já jsem spokojenej. Někdy ty maily, který posílaj, jsou až extra dlouhý skrz a hodně je tam jako návrhů na různé aktivity anebo tak a mě to už nebaví číst, je to strašně dlouhý.

L: Jo, jo, jo. Jak na Vás působí setkání s ostatníma dobrovolníkama? Asi na těch supervizích, že jo, nebo na těch akcích ...

I: Hele, no já mám radost, že i mezi těma dobrosrdičkářema, který já nemám extra jakoby v lásce, protože si s nima moc jakoby nemám co říct, tak se našlo pár lidí, který mají v sobě jakoby špetku zdravé kurvy, jako že mají takový... že jsou trošku sarkastičtí a umí si jakoby udělat legraci jakoby jednak ze sebe a jednak z lidí kolem, a že jako nejsou úplně jako zažraní do spasení světa, že jsou prostě v pohodě. Tak to mám radost, že taková lidi jsou v tom programu taky.

L: Ted'ka o supervizích... Vy jste říkal, že jsou super, že jo? Supervize jsou super, jako že....

I: Jo, to je nejužitečnější názor. Právě proto mám trošku výčitky, že tam nechodím. Protože ono to není jenom pro vás, jako že máte možnost tam něco říct, ale taky poslechnout si typy těch ostatních, jo. Protože tam mnohdy bývají lidé zkušenější anebo s podobnejma dětskejma problémama, takže můžete nasdílet... nevíte, kam na schůzku, dozvíte se na supervizi. To je dobré, to je takovej skupinovej potlach. To je užitečné velmi.

L: Já se zeptám na změny... jestli byste měl nějakou, nebo doporučil nějakou změnu v tom formátu tý supervize, jestli tam je něco ...?

I: Nevím, jestli jsem to říkal už Michaele, ale co se týče toho nového supervizora, tak mi připadá moc mačistickej, to je prostě takovej kápo, děcáro, ty jo, a já se s ním ...

L: Jak se jmenuje? Takovej tmavovlasej?

I: Tomáš? No, myslím, že má vousy...

L: Vousy... Hmmm.

I: Tak jako, co se týče profesionality, tak je to ok. Já mám akorát vnitřní problém s tím lidským nastavením, to mi není moc jakoby blízké. Je příliš radikální pro mě. A říkám... maskulinní přespřiliš... (?? 28:11) neuznávám. Ale zároveň tady mám poznámku nebo nemám nutnost ho nějak chtít vyměnit, anebo jako že bych bojkotoval ty supervize kvůli němu, to ne. Jenom říkám: „Původní supervizor byl lepší.“ a to byl Pepa Dobeš, současný ministr školství.

L: Aha. Prošel jste nějakým jiným školením než na začátku, jak bylo to první?

I: Akorát ty táborový, ty táborový jsme měli.

L: To jsou nějaký táborový školení... existujou, jo?

I: Jsou no, tam je první pomoc a tak, což se může hodit i třeba pro běžnej jakoby vztah s dítětem. Víte, jak mu vyndat kost z krku anebo jak zastavit tepené krvácení, tak to je užitečný. Ale jinak, co se týče toho školení dobrovolnickýho, tak to bylo jenom na začátku. Já myslím, že tam jste proškolenej a je to.

L: Takže je školení dost nebo si myslíte, že by byly fajn ještě nějaký jiný školení?

I: Ty supervize jsou školení samy o sobě. Slyšíte tam příběhy ostatních a zároveň se můžete zeptat na cokoliv. A je to nenásilný. Jako že Vás... že Vám netlučou nic do ucha a neupíraj Vám čas jakoby volnej, takže já jsem spokojenej, nechci jich více.

L: Myslíte si, že Vás výcvik dobrovolníků připravil dobře na tu roli toho dobrovolníka? Nebo co jste od té role dobrovolníka očekával, jestli se lišila představa od skutečnosti?

I: Tenhle program jsem si vybral, protože tam nemáte jakoby co zkažit, protože cílem je, abyste byl sám sebou a byl jakoby pro to dítě jakoby kámoš, takže nemusíte nic předstírat, nemít žádný extra zvláštní dovednosti, nemusíte umět jakoby zacházet se psama, abyste pomáhal někomu. Tohle je normální jakoby práce jeden na jednoho, takže úplně v klidu... jakej jste, takovej jste... a to je to nejlepší, nic nepřestírat. Takže co se týče tý přípravy, ta byla pro mě jakoby akurátní, tam

mi řekli všechno, co potřebuju a jak by to mělo vypadat. A co se týče té práce, jestli vypadá stejně, jak jsem si představoval, tak to už si nepamatuju, protože je to strašně dávno, ale nepředpokládám, že bych byl nějak strašně rozčarováný, protože jinak bych se na to asi vykašlal.

L: Jasně. Ještě taková poslední otázka... jaká je teda vaše celková spokojenost s programem 5P? To asi ...

I: Maximální, nejlepší poměr cena- výkon, protože nemusíte do toho příliš mnoho jakoby investovat, ať už časově nebo psychicky, ale zároveň můžete mít jakoby dobrý pocit z toho, že přece jenom něco děláte. O tom, jaké to má efekt na ty děti anebo jestli vůbec je to užitečný, nemám tendenci uvažovat. To už je na jiných ničích hlavách.

L: Hmm... jo, no tak jo. Tak já si myslím, že jsme to už asi prošli... jsme strašně rychlíci.

I: Kecy, 35 minut, to není možný. Zeptejte se ještě na něco.

L: Já nevím, na co bych se zeptala.

I: Nebo to můžeme vzít ještě jednou znovu, nebo vymyslím něco nového.

L: Já nevím... moc jako nevím, jestli se během toho vašeho vztahu něco změnilo? K lepšímu nebo k horšímu? Jestli je tam jako nějak... i když ten Aleš asi nepotřeboval žádný posun v něčem... jakože jsou tam děti, který mají problém s kontaktem s ... (??? 31:28)

I: No, tam jsou různé jiné případy.

L: ... to asi Aleš jakoby není.

I: Ne, je úplně v pohodě, zeptá se kohokoliv na cokoliv...

L: On tam je teda kvůli tomu, aby jakoby...

I: Todlencto....

L: ... volnej čas, i když on ten volnočasovej aktivit má taky ne?

I: Já jsem si řekl, že to posuzovat nebudu. To je na těch holkách, na koordinátorkách, aby ty děti jakoby vyseletovaly a vybraly ty správný anebo ty špatný. Můj deal je bejt tam jakoby pro něj a dělat s ním nějaký aktivity. Zbytek já neřeším, protože to není vhodný. Pro mě, co si myslím, je, že není v takovejch sračkách anebo v tak problémovejch komunikačních situacích, aby potřeboval jakoby zásadní podporu nebo pomoc. Je možný, že ten program je OK i pro děti, který potřebujou třeba jenom jakoby vidět třeba nějaký kluka... (??? 32:22) postaršího, protože on todlencto nemá. Přesto že chodí na fotbal nebo má dědu, je to dobrý jako se s ním scházet. Určitě. Jak moc mu to pomůže, to nebudu posuzovat. Pevně věřím, že moc (smích).

L: Jasně.

I: A s ... (??? 32:42) posunu... tak, jak říkám, myslím, že jsme se poznali, a teďka má pocit, že už se mnou může mluvit jakoby otevřeněji, protože já si jakoby z něj sice dělám legraci, ale ne v těch vážnej věcech, který si myslím, že by ho mohly jako nějak zamrzet nebo jako poškodit. Jinak si z něj dělám švandu pořád. A to mu může taky možná pomoci, jako že vidí, že lidi můžou kooperovat s tímhle způsobem.

L: Fajn.

I: Fajn.

L: Děkuju moc.

2011-11-30 rozhovor Aleš, part'ák Ivan

L: Tak jo Alešu, tak mi řekni, jak se máš?

H: Dobře.

L: Jo. Koukám, že máš sádru? Prosím Tě, co jsi vyváděl?

H: Z fotbalu.

L: Z fotbalu jo? Hraješ fotbal?

H: Ne - no ve škole, ale já jsem tady něco zkoušel.

L: Aha. Takže doma se Ti to stalo, jo? Ty brd'ó. Ty nemáš sourozence vid', tak já se Tě zeptám, jak jdou věci tady doma? Co Tvoje rodinka, co mamka? Jak se máte? Jaké jsou vlastně vaše vztahy?

H: Dobrý.

L: Jo? Jaký máš kolem sebe dospěláky, který potkávaš takový důležitý v Tvým živantě? Mamka žejo?

H: Táta.

L: Tatka.
H: Děda, babička.
L: Děda, babička. Ty jsou takový nejdůležitější. - A jsou nějaký dospěláci, který nevidáš a rád bys vidal? Vidáš se se všema takhle důležitýma, nebo je někdo, koho nevidáš – třeba bydlí daleko.
H: No, babičku.
L: Babičku druhou?
H: Hm, třetí.
L: Třetí. Ty brd'o.
H: Bydlí až v Karviný.
L: A ta je fajn, jo? Tu bys chtěl vidět častěji? Vy jezdíte za ní jen občas, jo?
H: O prázdninách.
L: O prázdninách. - Změnilo se něco od počátku toho vztahu, co se scházíte s Ivanem? Ono to už bude více jak rok vid', co se scházíte. Tak máš pocit, že třeba to, že se scházíš s Ivanem a povídáš si s ním a tak, takže to má vliv i jakoby na vztahy – třeba nevím, jak vnímáš mamku, tatku. Třeba povídáte si o něčem s Ivanem a shodli jste se na tom, že není dobré mamku zlobit, tak od té doby nezlobíš mamku.
H: No, to nee (smích).
L: Myslíš, že teda to, že se s Ivanem vidáš, tak jakoby na todleto vliv nemá?
H: Nee.
L: O tom si ani s Ivanem nepovídáte?
H: No, tak někdy.
L: Jó, někdy jo. - Když máš nějaký průšvih, třeba ve škole nebo kdekoliv, tak komu to jdeš říct? Komu to řekneš?
H: Mámě.
L: Mamka? A co dělá? Jak Ti pomůže?
H: No snaží se to vyřešit.
L: Jó? S klidnou hlavou nebo jak?
H: Jo.
L: Nekřičí. Vždycky to nějak vyřešíte. Si sednete, domluvíte se.
H: No.
L: Hele a kdo má největší radost, když se Ti něco povede?
H: Asi taky máma.
L: Jó? A tyhle věci, když třeba se Ti něco – když máš nějaký problém, nebo naopak se Ti něco povede – řešíš to taky s Ivanem? Řekneš mu to?
H: Hm, tak někdy.
L: Jo? Cos mu třeba řekl naposled? Jestli ses svěřil s nějakým průšvihem nebo s něčím právě dobrým, co se Ti přihodilo. Že jsi nevím... Že si...
H: Tak s průšvihem ne.
L: S průšvihem ne, to by ses mu nesvěřil.
H: No jo, ale zatím žádný nebyl.
L: Jo, ale až se něco povede – nevím, když dáš třeba tři góly – tak mu to řekneš, jo? Že jsi vyhrál fotbal...
H: To jo.
L: Hele, a když jseš rozzlobenej nebo smutnej prostě Tě něco trápí, dáš to najevo nějak?
H:..... Jo.
L: Jo? Komu to třeba řekneš takhle?
H: Taky mámě.
L: Taky mamce? A pozná to třeba, poznal to někdy na Tobě právě Ivan? Že si byl takovej nějak posmutnělej, přišel jsi na schůzku a on se Tě zeptal, hele Honzo, jako co Ti je?
H: Jo.
L: Jo? A řešil to s Tebou nějak? Jako chtěl Ti pomoci?
H: Jo.
L: A jak to dělal?
H: Ptal se mě kvůli čemu a tak.
L: Jo. A nabídl Ti nějaký rady, jak to vyřešit, nebo...

H: Jo.
L: Myslíš si, že na Tebe mamka, tat'ka, babička, děda mají dost času?
H: Jo.
L: Jo? Nenudíš se, když přijdeš? Vždycky máš co a dělat a s kým trávit jakoby ten volnej čas?
H: Jo.
L: A změnilo se za poslední dobou něco na tom volném čase. Já jsem slyšela, že mamka začala pracovat, tak asi má méně času, ne? Nebo na Tebe furt maj všichni hodně času. Nebo se teďka s někým vídáš míň, s někým víc?
H: Tak středně. No s tátou míň.
L: S tat'kou míň. - A když přijdeš doma ze školy, tak někdo doma je?
H: Někdy jo a někdy ne.
L: Jo, takže jsi sám. - No a v týdnu, kterej má pět pracovních dnů, tak to je jak? Spíš jsi tady sám, nebo tady někdo je?
H: Někdo je.
L: Jo? Většinou tady někdo je prostě... A když Ti něco nejde, třeba prohraješ nějakou hru, právě třeba ten fotbal nebo něco a jseš rozčilenej prostě, tak Tě to rychle přejde, nebo Tě to drží a prostě to...
H: No moc ne.
L: Ne, rychle to přejde jo? Pustíš to z hlavy?
H: Právě, že ne.
L: Právě, že ne. Že prostře dlouho jseš naštvanej a říkáš si: „Jak jsem mohl prohrát.“ Jo? Takže to není tak, že by sis řek, ale co, nebudu na to myslet.
H: No někdy jo.
L: A kdy třeba jo? V jaké situaci?
H: No třeba při tom fotbalu, když hrajem normálně. Jenže většinou tam vždycky dávaj ty fauly, že do mě kopaj a do všech kopaj a tak.
L: Tak to Ti vadí dlouho jo? Když je to tadleta nespravedlivá hra jakoby, jo?
H: Jo.
L: Když Tě pozdraví nějaký cizí člověk? Tak jak se cejtíš? Máš z toho radost, jseš nervózní? Začneš si s ním povídat, nebo se stydíš?
H: Nervózní.
L: Jo? Když Tě třeba pozdraví, já nevím třeba cizí učitel na chodbě ve škole?
H: No tak to jo.
L: To jseš nervózní z toho?
H: To ne.
L: Ne? Hele a umíš si dělat srandu?
H: Jo.
L: Jo? Rád se směješ?
H: (přikývnutí)
L: Jakej druh srandy máš nejradši? Jakože vtipy, nebo nějaký srandovní hry, nebo to, že rozesmíváš ostatní, směješ se vtípům druhejm. Nebo co máš nejradši?
H: Já nevím, když třeba děláme nějaké blbosti. Takže si...
L: S klukama ve škole?
H: I venku.
L: I venku. Co třeba prosím Tě. Povídej.
H: No my si třeba tady hrajeme v průchodu a tam vždycky na nás nějakej chlap, ať si jdeme hrát to, tak vždycky vezmem tři vajíčka a trochu si mu pohrajeme s autem.
L: Vy jste teda lumpové! A to je sranda, jo? To je pro Tebe legrace?
H: Jo.
L: Pro Tebe jo, ale pro pána ne, vid'?' Hele stalo se Ti někdy, že si třeba ve škole někoho uhodil?
H: Když si začne. Když si začal.
L: Třeba ve chvíli, když jsi třeba rozčilenej nebo že jsi o tom ani nepřemýšlel a prostě jsi...
H: To ne.
L: Ne. Jako když si to zasloužil, tak si mu to jakoby oplatil, jo?
H: Hmm.

L: A stává se Ti někdy, že prostě uděláš nějakou věc, aniž bys věděl, že prostě proč jsi to udělal, a najednou si zjistil, že jsi to udělal? Takhle bezmyšlenkovitě, že prostě vybuchneš nějak.

H: To ne.

L: Takže jakoby svoje chování umíš ovládat. Jo? Že prostě i když Tě někdo občas někdo naštvě, tak si řekneš, no tyjo nemá cenu, abych se mlátil. Nebo si právě řekneš: „Áha no počkej, já si na Tebe počkám po škole.“

H: Tak někdy.

L: Porval ses ve škole někdy?

H: Jo.

L: To bylo právě, že si ten druhý začal nebo že ...?

H: Začal.

L: .. něco. Že si začal jo... Hele a myslíš si, že někdy neumíš vyjádřit to, co cejtíš, jak se cejtíš?

H: Hmm. Jo.

L: Jakoby pocity. Anebo vždycky prostě to umíš vždycky popsat. Když třeba na Tobě někdo pozná, že právě něco je, a zeptá se Tě, jakože co Ti je. A atak řekneš: „Hm, já nevím.“ Anebo právě řekneš: „No víš, jako mě tohleto jako našvatvalo. Nebo ...

H: Spíš řeknu.

L: Jo , víš vždycky, jakoby umíš to popsat to, jak se cítíš. Mmm... a jsi rád, když můžeš rozhodnout sám o tom, co budeš dělat?

H: Jo.

L: Jo? Třeba co si vezmeš na sebe, nebo za co utratíš kapesný? Nebo tak. Nebo máš spíš pocit lepší, když Ti někdo řekne? Co máš dělat.

H: To ne. Spíš sám.

L: Spíš máš vlastní hlavu. Hele a umíš se soustředit, když něco děláš? U jedny věci dokážeš třeba sedět půl hodiny nebo i dýl? Nebo spíš jako odbíháš a děláš něco mezi tím.

H: Hm, tak u něčeho jo.

L: Když Tě to baví, tak u toho dokážeš zůstat a když ne tak mezitím děláš nějaké blbiny, vid'?

Škola – co se Ti líbí ve škole?

H: Tělocvik.

L: Tělocvik. A ještě mimo tělocviku ještě něco?

H: Nic.

L: Už nic jo? No, to toho moc teda není. A jsi...

H: Ještě informatika.

L: Jo počítače. A v tom jsi dobřej, nebo jsou ještě nějaký předměty, který Tě třeba nebavěj, ale jsi v nich dobřej, jako máš dobrý známky.

H: V matice.

L: Matika Tě nebaví, ale máš dobré známky, jo? A když něčemu nerozumíš, tak za kým jdeš? Kdo Ti poradí?

H: Někdy za mámou a někdy za učitelkou.

L: A s Ivanem taky řešíte školu? Za Ivanem bys taky šel?

H: Tak někdy.

L: Jo? Někdy ses ho taky na něco zeptal, jestli to náhodou neví?

H: Hmm.

L: Co to bylo?

H: Tak to už nevím.

L: Ne?

H: Ale vím, že to někdy jo.

L: JO? A je to na Tvůj popud, jakože prostě přijdeš ty a zeptáš se ho, anebo to je tak, že Ivan se Tě zeptá: „Tak, co jak bylo ve škole? Nechceš s něčím pomoci.“ Jakože kdo udělá ten první krok?

H: Já.

L: Ty? Že mu řekneš: „Hele Ivan, potřeboval bych pomoc tady se zeměpisem.“

H: Hm, to ne, to spíš on.

L: Jo? Že se Tě zeptá, jestli nepotřebuješ něčím pomoci a ty si vlastně si vzpomeneš – jo vidíš to týjo. Potřeboval bych pomoci já nevím tady s něčím.

H: Hm..

L: Takže spíš on. Proč si myslíš prosím Tě, že děti chodí do školy? Vidiš v tom nějaký smysl?
H: Aby nebyly blbý.
L: Jenom kvůli tomu jo?
H: Jo.
L: Tebe to tam baví? Nebo?
H: Ne.
L: Ne. Už se těšíš, až budeš mít po škole, jo?
H: Hmm.
L: Až budeš pracovat.
H: Ne.
L: To zase taky ne. Takže existuje něco, co se Ti ve škole fakt jako nelíbí? Co prostě...
H: Angličtina.
L: Angličtina Tě moc nebaví jo?
H: Hudebka.
L: Hudebka spíš ještě.
H: ádina ????? (12:22)
L: A co se Ti zdá těžký nebo obtížný?
H: Angličtina.
L: Jo? A když takhle to – tak učíš se na tu angličtinu? Tak jakoby...
H: Trošku.
L: Věnuješ tomu ten čas, aby se to zlepšilo?
H: Moc ne.
L: Nemáš moc zájem na tom, aby se to zlepšilo jo? Je Ti to jedno?
H: No to taky ne.
L: To zase ne.
L: A je něco ve škole lepší než dřív. Zlepšil ses třeba v něčem?
H: V tom fotbalu.
L: V tom fotbalu. A mimo předmětů? Ještě třeba nevím, že si neměl kamarády, teď je máš nebo že jste měli nějakou špatnou učitelku a teď máš lepší učitelku.
H: No to spíš naopak.
L: Jo? Máte špatnou učitelku? Nejsi spokojenej?
H: Učitele.
L: Učitele. Angličtináře nebo..?
H: No.
L: A co bys teda změnil na škole, kdybys mohl? Něco si říci, aby si změnilo. Co by to bylo? Bys vyměnil právě toho učitele jo?
H: No.
L: A ještě něco?
H: Asi ne.
L: Jinak ve škole dobrý, jinak jsi se vším spokojenej?
H: (pokývnutí)
L: A jak se cejtíš, když ráno přijdeš do školy? Těšíš se tam?
H: Ne.
L: Netěšíš? Otevřeš ráno oči v posteli a řekneš ááááá
H: No když je tělocvik.
L: Tak to jo – to se těšíš jo? Jinak to tam teda jdeš, jakože přetrpět. A vždycky tam přijdeš a řekneš, už aby to bylo za sebou.
H: Už ať ta hodina uběhne.
L: Ani za těma kámošema se tam netěšíš?
H: No to jo.
L: Jo?
H: Ale ve středu ne. Dneska.
L: Jo? Středa je špatná, jo?
H: Bez tělocviku a všechny blbý předměty.
L: Hele a tak mi pověz o nějakých kamarádech ve škole. Kdo je tam nejlepší kámoš?

H: Roman.
L: Roman. To je taky nějaký fotbalista?
H: No, jo.
L: Jo? A kdo ještě? Ještě mi pověz nějaký jména. Máš hodně kamarádů? Málo?
H: Jo. Hodně.
L: Víc než pět?
H: Jo.
L: Kolik vás je ve třídě?
H: 15 ale samý kluci.
H: No my jsme sportovní třída,
L: A kamarádíš se úplně se všema?
H: Jo.
L: Jo? Máš je rád. Jaký bys chtěl mít vysvědčení?
H: Žádnou čtyřku.
L: Jo? To je Tvůj cíl, jo? A děláš pro to teda něco jako? Učíš se? Nebo prostě čekáš, až jak to dopadne. A kdo Ti pomáhá se školou?
H: Tak máma, někdy táta.
L: Jo? Takže nejvíce mamka ale. S Tebou píše úkoly.
H: No ty si píše sám.
L: Jo. Mamka Ti je jenom zkontroluje a podepíše.
H: Někdy mi poradí.
L: Ví mamka, co máš za známky?
H: Jo.
L: Jo? A komu říkáš o známkách, třeba když dostaneš špatnou známku, tak komu to můžeš říct první?
H: Taky mámě.
L: Jo? A kdo chodí na třídní schůzky?
H: Někdy máma, někdy táta.
L: Jo? Střídají se, jo?
H: Jednou tam byla i babička.
L: Fakt? Hele a máš kamarády – vídáš se jakoby s kámošema ze školy i po škole?
H: Jo.
L: Jo? Co vyvádíte? Co děláte rádi?
H: Takový blbosti.
L: Jako třeba?
H: Někdy po lidech třeba lijeme vodu a tak.
L: A ještě něco? Spíš se tady tak jako potloukáte jo, po ulicích a vymýšlíte nějaký takovýdle voloviny.
H: No.
L: Myslíš si, že Tě mají ostatní děti rádi?
H: No asi jo.
L: Myslíš, že jo. Chtěl by ses s nima vídat víc třeba ještě po škole? Nebo Ti to takhle stačí, jak to máte?
H: Stačí.
L: Jo? A kolikrát třeba za týden se takhle vídáte třeba takhle po škole?
H: Skoro každý den.
L: Skoro každý den. – A Myslíš si, že se něco na Tvém vztahu takhle s Tvýma kámošema změnilo něco od té doby, co se vídáš s Ivanem? Že má to na to taky na to jako vliv?
H: To asi ne.
L: Ne?. - Máš někdy strach, že s Tebou ostatní děti nebudou mluvit? Že na Tebe budou našťvaný kvůli něčemu? Máš někdy takový obavy?
H: Asi ne.
L: A Jak si hledáš nové kamarády? Jak to probíhá? Čekáš, až Tě někdo osloví, anebo spíš přijdeš ty a řekneš, hele já jsem Aleš, nejdeme si zakopat.
H: Hm, no spíš přijdu já.

L: Jo? Nevadí Ti to, nebojíš se prostě takhle k někomu takhle přijít a ..

H: Ne.

L: Ne. Co přesně řekneš, když takhle prostě chceš najít nového kámoše a vidíš, že támhleten kluk je docela v pohodě. Jak to probíhá? Si řekneš v hlavě, no tyjo tak toho bych mohl oslovit. Tak co uděláš?

H: No jestli si třeba nejde něco zahrát.

L: Hmm. Jdeš k němu a zeptáš se.

H: Hmm.

L: Stane se Ti někdy, že si chceš třeba zahrát s ostatními a oni Tě nenechají? Oni si s Tebou nechtějí hrát?

H: Nee.

L: Ne. Vždycky si s Tebou chtějí hrát, nestalo se Ti to. Hele a jako jak bys definoval pojem kamarád. Kdo si myslíš, že je kamarád? Kdo to je kamarád?

H: Někdo, kdo Tě má rád.

L: Hmm. Ještě něco?

H: Třeba Ti věří a tak.

L: Hmm, ta důvěra je v kamarádství hodně důležitá, vidíš? Máš k Ivanovi důvěru?

H: Jo.

L: Jo? Když se Ti právě něco stane, tak že Tě napadne mimo mamku samozřejmě – i to že bys to mohl říct Ivanovi?

H: Jo.

L: Jo? A když si to takhle – někdy když si teda něco takového řekl, tak jak na to Ivan reagoval? Měl nějaký takovýdle jako.... Třeba máte spolu nějaké tajemství, co nikdo neví, jenom vy dva?

H: Nee.

L: To ne zas. A máš nějakého kámoše právě když, komu se svěříš právě, když Tě něco trápí? Nebo jsi na něco naštvanej?

H: Asi tomu Romanovi.

L: Jo? Ten Roma z té školy, ten je takovej, že to spolu řešíte právě, když vás něco trápí. A komu bys řekl to, kdyby právě si měl problém nějaký s nějakým Tvým kamarádem?

H: Asi mámě.

L: Jo, že bys mu řekl - jí řekl: „Jakože, jo Roman se se mnou nebaví a nevím, co mám dělat.“ Co si myslíš, že by Ti máma poradila?

H: No to nevím.

L: Zkus něco vymyslet. Co si myslíš? Řekla by Ti – No, tak se s ním nebav. Nebo...

H: To ne.

L: Co by řekla?

H: Tak se s ním nějak usmiř.

L: Jo. Že se mu máš jít omluvit, jo? Nebo ...

H: Hmm ...

L: Hele a od té doby, co se scházíš s Ivanem, tak myslíš si, že máš víc kámošů, že Tě naučil takhle se jakoby líp seznamovat a hledat si jakoby kámoše?

H: Tak jo.

L: Nebo myslíš si, že se jakoby prostřednictvím toho jako kamarádství s tím Ivanem, že se jako to zlepšilo i to navozování těch kontaktů s jinými dětmi, lidma?

H: Hmm.

L: Jo? Že ses jakoby osmělil k tomu. Dobrá dobrá. Tak ještě jednou si řekneme o těch koníčkách, aktivitách, který Tě nejvíce bavěj. Kromě toho fotbalu. Tak určitě ještě něco.

H: Florbal.

L: Florbal. Prostě, co děláš, když máš volno? Nejčastěji, když přijdeš ze školy.

H: Jdu ven, třeba něco hrát.

L: Hmm. Takže spíš chodíš ven, nezůstáváš doma a nekoukáš na televizi a nehraješ na počítači. Spíš jseš venku?

H: Spíš k večeru, do těch osmi.

L: A jsou třeba teda nějaké aktivity, ve kterých seš dobrej? Ve který jsi lepší než ostatní děti? O čem víš?

H: No v tom fotbalu.
L: Jo? To je jako úplně nejlepší jo? A na jakým postu hraješ?
H: Útok.
L: Jo? Jsi útočník. Hele a jsou třeba nějaký aktivity, ve kterých dobře nejseš a chtěl bys bejt?
H: V basketu.
L: Jo? A pomáhá Ti někdo třeba, aby ses jako v tom basketu zlepšil?
H: Jo.
L: Jo a kdo?
H: Jirka.
L: To je taky nějaký kámoš ze školy? Nebo...
H: Jo, ono mu je dvanáct a má metr osmdesát.
L: To je nějaký spolužák, jo?
H: Hmm.
L: Aha aha. A s Ivanem jste nehráli basket?
H: Nee, jenom fotbal.
L: A Ivan neumí basket, nebo proč jste nehráli basket, když by se takhle chtěl zlepšit v basketu?
H: No nebylo kde.
L: Nebylo kde. Jo? Hmm... Tak teďka se Tě budu ptát právě na Ivanana – Jaký to je mít dobrovolníka? Jaký to je? Co bys o něm řekl kamarádům jako, když by tě s ním někde viděli, jak někde jdeš, a pak se Tě zeptali jako kdo to je ten kluk, co s Tebou chodí. Co bys jim o něm řekl?
H: Tak to nevím.
L: Kdo to je ten Ivan? By se tě zeptali.
H: Bych řekl kamarád.
L: Kamarád? Takovej velkej kamarád jo? A ještě něco bys jim přece musel říct. To by jim asi nestačilo, kdybys jim řekl, no to je kamarád. Co?LT: Jak jste se seznámili? Kdyby se zeptali, jak jste se seznámili?
H: To nevím.
T: No jak jste se seznámili? Ty nevíš, jak jste se seznámili?
H: No, z tábora.
L: Z tábora? Na táboře jste se seznámili jo?
H: No.
L: Aha. A to byl tábor od 5P?
H: Hmm.
L: A od té doby jste se začali scházet jakoby takhle?
H: Hmm.
L: A co spolu děláte? Kam chodíte? Jaká je náplň těch vašich schůzek?
H: No teďka jsme byli na paintballu.
L: Hmmm.
H: Třeba do bazénu chodíme a tak.
L: Takže takhle jakoby spíš sportovní aktivity jo, nebo ještě nějaký - chodíte na nějaký výstavy třeba?
H: To ne.
L: Spíš sportovat.
H: Nebo třeba do Mcdonaldu si něco zahrát.
L: Někaký deskový hry, jo? Nebo co hrajete?
H: Hmm.
L: A naučil Tě Ivan něco nového? Třeba právě hrát nějakou hru? Nebo něco Tě naučil?
H: Jo, no tu hru.
L: Jo? A probíhalo to tak, že on přišel a řekl, hele já umím tuhle hru, nechceš to naučit? Anebo že ty jsi za ním přišel a řekl, neumíš náhodou tuhle hru, já bych to chtěl jako naučit.
H: To ne. My jsme se vždycky domlouvali, kam půjdeme, tak to Ivan navrhl, jestli bysem si nešel zahrát tuhle hru.
L: Jo, Ivan to navrhl. Hmmm... A co že to bylo za hru?
H: Osadníci z Katanu.
L: Aha. A jak Tě to naučil, co Ti o tom řekl.

H: No ty pravidla a jak se to hraje.
L: A jak Ti to vysvětlil? Jako třeba – řval na Tebe, když si něco třeba nepochopil?
H: Ne!
L: Ne, v klidu Ti to všechno vysvětlil. A tak Ti to vysvětlil tak, že Tě to začalo bavit. Jo, dobře Ti to vysvětlil, tak jako pochopitelně prostě. Hele a máte něco, co vás baví společně, oba dva?
H: No asi ty hry.
L: Jo? Tyhle ty deskový. A co ještě hrajete mimo osadníků? Ještě nějaký jiný?
H: Šachy.
L: Šachy hrajete jo? Tý brd'ó. A ještě něco? Někaký karty?
H: Ne.
L: Karty ne. A co Tě s Ivanem baví nejvíc?
H: Ted'ka ten paintball.
L: Jo? To Tě bavilo? To se Ti líbilo? Hmm.
L: Kdo vlastně ten paintball vymyslel. Nebo jak se domlouváte na tom, co vlastně budete na těch schůzkách dělat?
H: Přes telefon.
L: Přes telefon. A kdo navrhuje ty aktivity?
H: No každéj den nějakéj návrh.
L: Jo a pak se na tom shodnete, jakože... No a když by se Tě právě někdo zeptal na Ivanana a jakéj je. Tak jak bys Tvýmu kamarádovi prostě toho Ivanana popsal, jakéj je? Jaký má vlastnosti? Nebo začneme tím, jak vypadá. Tak jak vypadá. Já jsem ho třeba neviděla, tak mi ho popiš. Jak Ivan vypadá?
H: Má takový dlouhý blond'atý vlasy, furt nosí batoh. Má asi metr sedmdesát.
L: Takže docela malej. Hmm. Ještě něco takovýho specifickýho.
H: To je asi všechno.
L: Jo? A ty vlastnosti? Ještě mi pověz nějaký ty vlastnosti. Jeho. Dobrý i špatný. Něco mi na něj práskni.
H: Tak to nevím.
L: Abych věděla, co mám čekat. Já s ním budu taky dělat rozhovor, tak abych věděla, jakéj je.
H: Tak to nevím.
L: No víš. Scházíš se s ním už přes rok. To není... Musíš přece vědět, jak je, ne? Jestli je takovej, jakože řve nebo je právě klidnej.
H: Ne, klidnej.
L: Jestli nemá kamarády nebo má kamarády.
H: Má.
H: Jo, takže je kamarádskej. Tak jakéj je ještě?
L: Jak dlouho vy se scházíte? To bude už přes rok, ne?
H: Asi.
L: Jo?
L: Co je na něm nejlepší? Kvůli čemu vlastně ty se s ním už ten rok scházíš? Co je to, co Tě prostě furt v tom vztahu drží?
H: No, že si můžu prostě s někým popovídat o něčem.
L: Hmm, o čem si povídáte?
H: No o něčem.
L: O ničem?
H: O něčem.
L: O něčem a o čem? Pověz. Nemusíš mi samozřejmě říkat ty tajemství, jestli teda nějaký máte, ale prostě o čem se bavíte?
H: No...
L: O holkách? Bavíte se o holkách?
H: Někdy.
L: Taky se mu svěřuješ, že se Ti třeba nějaká líbí ve škole?
H: Jo. No, ve škole ne.
L: Ve škole ne. A o čem ještě?
H: No, třeba, jak se mám a tak.

L: Hmm... Ptá se Tě i na školu právě?
H: Někdy.
L: Jo? Hele a jaký si z něj měl pocit, když si ho viděl poprvé? Líbil se Ti hnedka od začátku nebo sis říkal, no to nevím, jestli se s takovým klukem se chci scházet?
H: No tak líbil od začátku.
L: Jak probíhala první schůzka? Kde jste byli?
H: Ježiši, myslím, že někde v bazénu.
L: Jo? A změnilo se něco od té doby - od toho začátku toho vztahu?
H: Asi jo.
L: A co?
H: No, že už si třeba říkáme nějaký ty důvěrný věci a tak...
L: Jo? Máš jakoby k němu důvěru? Že teda víš, že mu můžeš říct, třeba když se Ti něco stane?
H: Jo.
L: Hmm... Jak často se scházíte?
H: Většinou jednou tejdně.
L: Jendou tejdně. A na jak dlouho?
H: Na dvě na tři hod'ky.
L: Jo?
H: Hmm.
L: A myslíš, že je to dost často, nebo by ses s ním chtěl scházet častěji?
H: Ne.
L: Stačí to takhle jednou tejdně, jo?
H: Hmm.
L: Hmm. A jak teda plánujete ty schůzky? Ty jsi říkal, že si voláte. Nebo že se domluvíte...
H: Nebo smskou. (Aleš zívá)
L: Jo? Nebo se třeba bavíte na tý předchozí schůzce, co budete potom dělat?
H: No to někdy taky.
L: Nebo to vymyslíte během toho tejdne a... Jak nejčastěji? Jak to děláte nejčastěji?
H: Spíš během toho tejdne.
L: Jo, a že pak si teda zavoláte před tou schůzkou.... A kdy se scházíte? Kterej den?
H: Vždycky nikdy jindy.
L: Jo? Nemáte to úplně pravidlený, jo?
L: Hmm. A kdo komu volá? Nebo kdo komu smskuje první?
H: Tak ono to je tak nastejno.
L: Jo? Že někdy ty a někdy Ivan. Jo? Že podle toho...
L: A voláš mu rád? Nebo Ti to vadí, je Ti to nepříjemný, když mu voláš?
H: Rád.
L: Co?
H: Rád.
L: Rád jo? Rád ho slyšíš? A voláš mu třeba někdy i je tak, aby ses zeptal, jak se má? Nebo to ne?
H: Nee.
L: To ne. Jenom když si domlouváte tu schůzku, jo? A kdo rozhoduje teda nejčastěji o tom, co budete dělat?
H: Tak každej někdy.
L: Je to spíš tak jakoby napůl, jo?
L: A je to jednoduchý nebo těžký se rozhodnout?
H: Jednoduchý.
L: Jo? Takže se ráno rozhoduješ o tom, co děláš? Nebo jseš radši, když rozhodne Ivan?
H: Spíš když rozhodnu já.
L: Jo? A chtěl bys, aby se ty aktivity, který děláte, vybírali jinak? Abyste to dělali jinak? Aby byl nějaký jinej systém, třeba že si budete psát seznam těch aktivit? Anebo...
H: To ne.
L: Ne? Takhle Ti to vyhovuje? Jo?
H: Jo.
L: A bavěj Tě vůbec jakoby ty schůzky, teda?

H: Jo.
L: Baví Tě to?
H: Jo.
L: Hmm. Hele, a jakej úplně nej nej nej zážitek, který si s ním zažil. Za tu dobu, co jste spolu.
H: No teďka ten paintball.
L: No to bylo úplně nejlepší jo?
H: Jo.
L: Kde jste na tom byli na tom paintballu?
H: Na Václaváku.
L: Na Václaváku je nějaký paintball, jo? A kdo vybral tu aktivitu?
H: Ivan, on dostal nějaký poukazy nebo...
L: Aha jo takhle? Takže on.
L: A ty jsi už předtím někdy ten paintball hrál?
H: Ne.
L: A jaký to pro Tebe bylo, když si šel dělat takovoudle nějakou neznámou činnost? Těšil ses nebo ses bál?
H: Těšil.
L: Jo? Že zkusíš jakoby něco nového? Jo?
H: Já byl jednou na tom na airsoftu.
L: Na airsoftu jsi taky byl jo? Hmm. Takže Tě bavěj takovýdle bojovky? Jo? A byly nějaký aktivity, který Tě nebavily?
H: Moc ne. Vůbec ne.
L: Ne? Všechny Tě bavily jo?
H: Hmm.
L: A poslouchá Tě Ivan, když si spolu povídáte? Máš pocit, že Tě poslouchá? Že jakoby ... Nebo je tak jako sedí a...
H: Poslouchá.
L: Jo? Takže když třeba ty se k tomu tématu, o kterým si povídáte, když se k němu vrátíš třeba o měsíc později, tak on si to pamatuje a řekne, jo o tom jsme se už bavili.
H: Jo.
L: anebo...
(34. minuta: vyrušení)
L: Hele, a kdybys potřebovat pomoct, s něčím – s čímkoliv. Tak šel bys za Ivanem? První, kdo by Tě napadl, by byla si
H: Máma.
L: Mamka. A kdyby Ti mamka nepomohla, tak bys šel i za ním?
H: Asi jo.
L: Anebo jsou nějaký věci, ve kterých Tě mamka ani jakoby nenapadne a šel bys rovnou za Ivanem? Anebo je spíš jako mamka ten první člověk, za kterým jdeš?
H: Spíš mamka.
L: Jo? Hmm. A pomohl Ti už Ivan takhle v něčem?
H: Jo.
L: V čem?
H: To už nevím.
L: V čem a jak?
H: To už nevím.
L: Nevíš... A jak si myslíš, že by Tě Ivan popsál?
H: To nevím.
L: Samozřejmě vzhled to je jedno. Ale jaký si myslíš, že by řekl, že máš vlastnosti?
H: Tak to nevím.
L: Tak asi by řekl, že jseš takovej sportovec, vid'? Ještě něco? Jakej jseš, když jste spolu na té schůzce? Směješ se nebo se mračíš?
H: No směju.
L: Směješ jo? A ještě něco? Co by o Tobě asi řekl?
H: Já nevím.

L: Hele, můžu tu televizi vypnout? Ono Tě to docela rozptyluje... Tímhle tím?
H: Jo.
L: Fajn, ono to bude fakt i rychlejší. (od 36:05)
L: Takže nevíš ani, co mi Ivan o Tobě řekne, až se ho na Tebe zeptám? Nevíš? Nevíš, jakej má na Tebe názor?
H: Ne.
L: Nevíš? Myslíš si, že by chtěl na Tobě něco změnit? Jestli ho něčím zlobíš třeba?
H: To ne.
L: Ne? Vyhovujete si jo?
H: Hmm...
L: Takže myslíš si, že je s Tebou spokojenej, že s Tebou rád tráví čas? Anebo...
H: Hmmm. Jo.
L: A jak to poznáš, že je jakoby spokojenej?
H: Že se taky směje.
L: Jo? Že se těšíte oba na schůzky jo?
H: No...
L: Tak v jaký aktivitě ses teda cítil úplně nejlíp?
H: Na tom paintballu.
L: Jo? Ten panitball. A jak se choval Ivan na paintballu? Šlo mu to nebo..?
H: Zuřivě.
L: Zuřivě? Fakt jo?
H: Furt střílel kolem sebe (smích).
L: Takže chtěl vyhrát? Nebo je takovej soutěživej? Nebo jak?
H: Tak to nevím, my jsme byli skoro vždycky ve stejným týmu.
L: Jo takhle, že jste jakoby nebojovali proti sobě, jo?
H: No někdy jo.
L: Jo? Hele, a kdybys uměl čarovat, jakýho dobrovolníka by sis vyčaroval? Jakej by byl? Byl by v něčím jinej než je Ivan.
H: Asi ne.
L: Ne. Ivan Ti vyhovuje jo?
H: Hmmm.
L: Tak mi vyjmenuj kromě toho paintballu ještě další čtyři věci, který Tě děsně bavěj.
H: Tak bazén.
L: Bazén. Hmm, kam jdete - kam chodíte do bazénu?
H: Do Čestlic.
L: Do Čestlic jo? Tam se Ti to líbí, vid'?
H: Potom ten fotbal.
L: ehm.
H: Ty hry.
L: ehm.
H: A teďka asi budeme chodit bruslit.
L: Jako na zimní brusle?
H: No. Na led.
L: A to už jsi někdy dělal?
H: Jo.
L: To Tě baví?
H: No.
L: A pět aktivit, které Tě nebavily? Nebo nějaký, který Tě nebavily?
H: To asi ne.
L: Nebyly žádný, který Tě nebavily, ani u kterejch by sis řekl, týjo at' už ta schůzka skončí, já to snad nevydržím!
H: To ne.
L: Nebylo nic takovýho jo?
H: Hmmm.

L: Hele a jsou někdy chvíle, kdy si říkáš, že si už s Ivanem tak dobře nevycházíš, že si moc jako nerozumíte? Zlobí se na Tebe někdy?

H: Ne.

L: Ty taky na něj ne?

H: (přikývnutí)

L: Hele a vždycky ses jako na tý schůzce cejtil dobře, nebo se někdy se musel někdy chovat tak, jak si třeba úplně nechtěl?

H: Dobře.

L: Jo, nemusel ses někdy jakoby přetvařovat? Nebo prostě dělat něco, co prostě nechceš? To ne jo?

H: Nee. (Aleš zívá)

L: A když takhle jste na nějaký tý schůzce a něco děláte, tak děláte to společně nebo každý sám?

H: Společně.

L: Jo? Není nic, co by třeba dělal jeden a druhý se koukal?

H: Ne...

L: Takovýchle aktivity nemáte?

H: Ne.

L: Hmm. Hele a je něco, co bys mu neřekl?

H: Asi jo.

L: Co třeba?

H: Tak nějaký důvěrný problémy.

L: Počkej, já myslela, že jsi říkal, že už tu důvěru tam docela jako máš?

H: No tak to třeba jako jo. Nějaký ty rodinný.

L: Jo, to jakoby s Ivanem teda neřešíš. Tu rodinu.

H: Hmm.

L: A myslíš si, že je něco, co by Ti zase na oplátku neřekl Ivan?

H: Tak asi jo.

L: Co třeba? Myslíš si, že má před Tebou nějaké tajemství?

H: Tak asi taky tu rodinu.

L: Jo? Hele a vynechal si někdy schůzku s Ivanem?

H: No, někdy jsem byl nemocnej nebo jsem měl něco to...

L: Jo, ale jak jsi to udělal? Jakože si úplně mávnul rukou a nic si to... anebo...

H: Ne já jsem mu napsal smsku, že jsem nemocnej.

L: Jo? Že jsi to takhle zrušil, nenechal jsi ho nikde čekat?

H: Ne. Mě na poslední chvíli třeba děda vzal na ryby a tak.

L: Jo takhle. Hele a změnilo se něco od té doby, co se scházíš s Ivanem na Tvým vztahu právě s mamkou, taťkou, dědou nebo takhle.?

H: Tak asi víc komunikuju.

L: Jo? Máš i víc kamarádů?

H: Ne.

L: To ne jo? Nebo lepší kamarády?

H: Ne.

L: Ty jsi měl vždycky jakoby hodně kamarádů, na tohleto to vliv nemělo. Hele, a když jseš s Ivanem, tak je to stejný jako, když si s jinejma dospělákama, nebo je to s ním jinačí?

H: Jinačí.

L: V čem?

H: No že se baví jinak.

L: Jak?

H: No ne že když třeba někdo přijde, tak že se nezačne ptát, jestli mám úkoly anebo tak.

L: Jo. Hmm. A jak dlouho si myslíš, že se budete ještě scházet?

H: Nevím.

L: Nevíš?

L: Jak dlouho bys chtěl, abyste se ještě scházeli?

H: Tak dva roky.

L: Jo? Takže ještě tak jako dlouho? Nebo už bys chtěl, aby to celé skončilo?

H: Tak ještě dlouho.
L: Jo? A myslíš si, že by děti ve Tvém věku měly mít také dobrovolníka svého?
H: Asi jo.
L: Jo? Proč? Proč bys jim ho doporučil? Co bys jim řekl? Co je jako na tom nejlepší?
H: No, že by taky asi tak nějak líp komunikovaly a tak.
L: Hmm, ještě něco?
H: Asi ne.
L: Co je na tom jakoby dobrého. A je na tom něco, co Tě jakoby štve, že máš dobrovolníka? Co na tom není moc dobrý?
H: Nee.
L: Takže v čem se teda Ivan vlastně liší od těch ostatních dospěláků? To, že se Tě neptá na školu, si řekl a ještě něco?
H: No, že se mnou třeba dělá něco, co ho třeba i nebaví, a že to baví mě, takže to...
L: Jo? Myslíš, že s Tebou nějaký ty aktivity, co s Tebou dělá, takže úplně nejsou to, co by ho bavilo...
H: Asi jo.
L: Takže tys byl jakoby vždycky spokojenej z tý schůzky, a on třeba – někdy jako si řekl, no tak jdu s Alešem, tak to nějak přežiju, i když třeba mě zrovna nebaví fotbal. – Nebo třeba jako určitě baví ale něco třeba.
H: Tak asi jo.
L: Nebo si myslíš, že byl taky vždycky spokojenej s tou schůzkou? Odcházel tak, že byl rád?
H: No, někdy jo.
L: Kdo je Tvoje koordinátorka v 5P? Víš, jak se jmenuje?
H: Tak to nevím.
L: Nevíš? Nejseš s ní v kontaktu?
H: Ne, to spíš máma.
L: Jo. No, takže když spolu nejste v kontaktu, takže třeba kdyby se něco stalo mezi Tebou a Ivanem, tak bys ...
H: Za mamkou.
L: ... to řekl mamce a mamka by když tak zavolala jakoby do 5P. Hmm. Dobře, no tak jo. A ještě takovou celkovou otázku. Jseš rád v programu 5P?
H: Jo.
L: Jo? Myslíš si, že jakoby je to pro Tebe přínosný?
H: Jo.
L: Čím teda?
H: No my třeba chodíme na nějaký ty akce a tak.
L: Hmm. Účastníte se s Ivanem takových těch velkých akcí, jakoby kde se schází děti a dobrovolníci?
H: Jo.
L: Jo? Kde se scházíte takhle. Byli jste třeba teď na tý drakyádě?
H: Ne.
L: Ne. A na bowlingu?
H: Tam jsme chtěli, ale já nemůžu.
L: Jo ty máš vlastně tu sádku. Pravda, pravda. Tak jo, díky Alešu.

2011-11-03 rozhovor maminka Aleša

PZ: jako on, ale snaží se.
H: Vrátím.
L: Děkuju. Tak, já se Vás zeptám, jak si myslíte, že Váš syn vychází s Ivanem?
PZ: Jo, já si myslím, že dobře.
L: Jo? Jste spokojená teda ...
PZ: Jsem spokojená, no.
L: ... s tím programem všeobecně?

PZ: Jo, Jo, jo.

L: Naplnilo Vaše očekávání, co jste měla, než jste do toho programu vstoupili?

PZ: Jo určitě. Určitě.

L: Jak to Aleš projevuje to, že teda je...? Nebo jak? Jak se mám zeptat no.... Schází se pravidelně s Ivanem?

PZ: Jo.

L: Jo, oni vlastně jsou už v tom vztahu rok?

PZ: No, oni už přes rok právě no. Já jsem říkala naposledy, když tady byl, že se budu muset zeptat jestli, nebo zavolat právě do péčka, jestli nebudu muset nějak zase nový papíry podepisovat a vždycky na to zapomenu. Protože teďka je takovej shon a to, takže to, takže vždycky na to zapomenu.

L: To oni by se Vám asi ozvali.

PZ: ... no, oni jsou něco určitě už přes rok, si myslím.

L: Jo. A bavíte se o Ivanvi a o těch aktivitách, co dělají na schůzkách?

PZ: Jo tak jako se třeba zeptám, kam jdou, nebo to že jo, tak mi řekne, kam jdou, to je takový to jaký to tam bylo pěkný a užil sis to, no jo? A takový. Občas něco řekne, ale jako...

L: Ale poznáte na něm, že přišel z té schůzky a že je spokojenej. Že prostě ho to bavilo?

PZ: Jo, to jo.

L: Nechodí s nějakou špatnou náladou nebo takhle?

PZ: Ne, ne.

L: Musela jste někdy do té schůzky zasahovat? Jako třeba, nevím, jestli jste ho teďka musela někdy pobízet k tomu, aby tam šel? Že třeba na něm bylo vidět, že se mu zase až tak jako moc nechce?

PZ: No, to si myslím, že ne.

L: Nebo kontaktovat koordinátorky dokonce kvůli něčemu?

PZ: Ne, to ne, to jako on se i těší. Teďka právě se začal hodně to začal zabejvat třeba rybama, tak jako byl i rád, že Ivan ho tam - že když se slezli, tak si šli třeba i zachytat. Takže je jakoby spokojenej. To si myslím, že se na to těší, že tím mu jakoby i člověk jako i vyhrožuje, že když prostě nebude poslouchat nebo něco, takže nepůjde s Ivanem nikam. Žejo.

L: Takže vy osobně jste s Ivanem v kontaktu nebo jak?

PZ: No, ani nějak moc ne.

L: Oni si domlouvají schůzky sami?

PZ: Oni si domlouvají schůzky sami. A já když jsem něco potřebovala, třeba já nevím, Aleš neměl kredit, tak jsem říkala, že až dorazíš tam, tak ať mě třeba prozvoní, tak mi normálně zavolal, že dorazil v pořádku na to určené místo. A takže jako to. Ale jinak není žádný problém, kdyby se něco dělo, tak jako to bychom si zavolali a normálně v pohodě.

L: Takže kdykoliv komunikace s Ivanem, tak byla úplně v pohodě?

PZ: No, no, no.

L: Nebyl žádný problém. Co si myslíte, když už teda z Aleša něco dostanete, tak co si myslíte, že se mu na těch schůzkách líbí nejvíc? Nebo. Máte vůbec jakoby - Víte, kam choděj, jaká je teda náplň těch schůzek?

PZ: Tak oni asi většinou tam, kam já bych s ním nešla. Protože teďka na něj nemám moc času, protože jsem teďka věčně v práci. Takže oni jdou třeba do bazénu, nebo chodili bruslit, nebo jdou na ty ryby, takže jako takový docela čínorodý, nebo hrajou různé hry někde v mekáči, jo. Takže to se mu líbí. A myslím, to asi jako taky, že se schází jako s dospělákem, takže si myslím, že se mu jako líbí. Kolikrát bral i kamarády, když třeba - tenkrát nějak do těch Čestlic, tak tady bral ještě kamaráda od vedle, takže šli ve třech.

L: Dokonce i jako s Ivanem, jo.

PZ: No.

L: Jak jste spokojená s tím programem - to jsem se ptala. Jste nějak jakoby v kontaktu víc ještě s koordinátorkami? Řešíte s nima občas ještě něco?

PZ: Ne, pokavaď mi přijde nějaká nabídka, teďka jak měli být někde na tý farmě nebo to, tak jsem zavolala žejo, o co se jedná a co je k tomu potřeba - jenom jako takhle většinou, když někdy takhle něco přijde a chceme se přihlásit, jinak jako není žádný problém, že bych tam musela něco řešit.

L: Ale cítíte se teda jakoby dostatečně zainteresovaná v těch – té – v tom dění zapojená?

PZ: V tom dění ... No to určitě, protože opravdu cokoli jsou nějaká akce, tak nám všechno chodí domů. Teďka zase nějaká mikulášská, nějaký výlety, bowling a tohle. Takže jako všechno nám přišlo, no. Akorát, že kluk si teď zlomil ruku, takže nebyl nikde.

L: Jo. Takže byste nemohla říct to, že jste špatně informovaná, že nekomunikují. To ne.

PZ: To určitě ne, to jako kdykoliv jsem pak zavolala a něco jsem se potřebovala zeptat, tak jako mi vždycky vyšli vstříc a vysvětlil mi to - jako v pohodě.

L: Milej přístup... Dobře, dobře. Jaký je Váš vztah s Alešem? A jestli se to nějak změnilo za tu dobu, co se vídá s Ivanem?

PZ: No, ono je to takový, teďka je to takový jako, že prostě člověk se mu snaží vyjít vstříc, jo. Já nevím, třeba teďka prostě naposledy žejo měl nějaký ty špatný známky a problémy ve škole, tak jsem říkala - hehe, tak musíme na to prostě jinak, já ti pomůžu a to. Ale on je takovej jako, takovej hodně odmítavej teďka prostě. Jestli je taky v tom věku nebo to prostě. Přejde domu, flákne tady s taškou a letí prostě ven, jo. A ...

L: Takže to Vám teďka dělá starosti?

PZ: Tak je to teďka takový jako trošku hektický, no.

L: A to je třeba čtvrt roku zpátky – to začalo.

PZ: No, to je takový – já nevím.

L: Nebo nějaký horizont nějakěj časovej?

PZ: No půl roku. Přesně. Prázdniny ani tak ne, to bylo docela dobrý. Ale teďka, jako zase nastoupil do ty školy, tak to je – jsou docela boje. Protože já dělám čtyřadvacítka a to, takže taky moc často doma nejsem. Ale takže tady, já nevím, jestli se snaží učit sám nebo to. Že na to člověk nemůže tak dohlédnout, jo. Takže, když jsem doma, tak se s ním snažím učit, ale on je i takovej strašně zarytej, prostě jako když řekne, teď to dělat nebudu, tak ho prostě nikdo nedonutí. Tak to prostě teďka dělat nebude.

L: Jo, jo. Prostě se zasekne a jasný. A má Aleš nějaký sourozence?

PZ: Ne.

L: Nemá. A vztah jeho s dalšíma členama rodiny? Vy, partner... prostě jaký máte vztahy?

PZ: No tak to, to jako s tátou, tady s tátou taky teda nic moc. Protože ten taky je věčně utahanej, takže vždycky přijde domů, hned tu na něj ječí. Takže to nic. A jako s babičkou a s dědou - dobrý. Ale taky teda říkala babička, že teďka poslední dobou, když je tam sám, tak je to v pohodě, ale když jsem tam třeba já s ním nebo to, tak prostě zlobí a předvádí se. A s druhým dědou – vlastně mým tátou – tak to je pohodě. Jako to ho právě bere na ryby, do lesa. Takže na něj tak nějak jako dal. Ale teďka už taky jak zase začíná vystrkovat ty růžky, tak už je to taky takový, že teda jako jo poslechne tohle, ale že je tam taky taková ta nedůslednost jo. Že prostě děda řekne, tak teďka Tě nikam nevezmu, ale za tejdén ho vezme stejně jo. Takže v podstatě jsem jim to zatrhla, říkám prostě nepojede nikam, jo. Takže na něj tak nějak trošku dá, no ale... Nevím no, my tady do něj hučíme, snažíme se mu to vysvětlit, ale to jsou ale asi prostě ty léta nějaký no.

L: Hmm. A má na to právě vliv nějak to, že se vídá s tím Ivanem?

PZ: To určitě ne.

L: Ne.

PZ: To určitě ne.

L: Určitě ne. A máte nějakou zpětnou vazbu od Ivanana? Jak se chová, když je s ním? Něco jestli se taky zasekne nebo ...

PZ: Jako takhle když jsme se třeba bavili nebo to, když měli třeba spicha na tom Andělu nebo to a já jsem tam taky jela něco vyřizovat, tak jako jsem se ho ptala, jak se chová nebo to, tak říkal, že jako v pohodě no. Že jako bez problému.

L: Takže to jen jako zkouší jenom...

PZ: To je taky u nás z naší strany ta nedůslednost no. Že prostě člověk kolikrát je utahanej, tak nad tím mávne rukou a řekne: „Tak si běž na ten počítač a neotravuj mě.“, jo, takže je to jako hodně i v nás no.

L: A má nějaký jako zlostný výjevy? Vzteká se někdy kvůli něčemu?

PZ: No.

L: Jo, jo? Jak se to projevuje?

PZ: No, to jako třeba když já nevím, něco prostě mu zakážu, tak to tady třískne dveřma, začne tady nadávat, jako kolikrát je sprostěj jako jo, no a pak jako ho nechám bejt žejo a on se třeba zklidní a přijde a začne se o tom třeba bavit, že teda to nějak vyřešíme, ale jako jindy je taky pěkně vzteklej, tříská dveřma prostě a nadává.

L: Takže pro uklidnění nějak nepřijdete, neuklidňujete ho, prostě ho necháte, ať se vyvzteká....

PZ: Ne. Nechám ho bejt ... nechám ho bejt a jako když někdy ...

L: ... a ať si o tom popřemýšlí a pak že přijde jo?

PZ: ... někdy, když jsem napružená, tak tady začnu ječet a někdy tady i lítaj věci (smích).

L: Jak se Aleš projevuje, když se od Vás vzdálí? Když je třeba někde – nevím. Byl třeba na táboře od 5P? Nebo takhle?

PZ: Byl no, byl.

L: Jo a jako nevíte, jak to snáší todleto odloučení?

PZ: No, jako myslím si, že to bylo dobrý. No, on jako jezdil na tábory i dřív. Ale tam jako to bylo na tři neděle nějak, takže to bylo celkem jako dlouhý, ale tady to vlastně bylo dobrý, i v tom že tam vlastně byly děti všichni vlastně s tímhle zaměřením, takže měly vlastně úplně jinej program žejo, ...

L: Jo.

PZ: ... tam prostě na těch jinejch táborech tak tam třeba ho to, já nevím to, co dělaly, taky nebavilo no a tady ho to bavilo, že jo, protože tam se vlastně vyřádlil a ...

L: Jo. - Otázka – máte na dítě dostatek času? To už jste v podstatě tady řekla, že jo? Že teďka práce.

PZ: No, teď moc ne no. Nebo snažím se. Snažím se, když mám prostě volno, tak se mu věnovat. Když ne, tak vždycky prostě dokud doma táta nebo mám zařízený nějaký hlídání, že jo. A snažím se teda ho já nevím furt kontrolovat telefonem že jo, takže přehled o tom mám, ale ...

L: A hlídají ho i jakoby cizí osoby nebo babičky, dědečkové a takhle ?

PZ: Babička, děda a známej náš – jako rodinej přítel no. Tak jako, to bych nesvěřila, asi.

L: A teda nepocítujete, že by se ve vašem vztahu něco změnilo od té chvíle, kdy se začal vídat s Ivanem? Že by to mělo jakoby - že by mu třeba Ivan nějak domluvil nebo něco se v něm pohnulo díky tomu, že se s ním vídá a přeneslo se to i jakoby na vztahy Aleša a Vás a ...

PZ: To teďka nějak jako to ... to ...

L: Tohleto teda to scházení teda zatím vliv nemělo?

PZ: To jako nemůžu posoudit, ale ...

L: A kdo jsou teda důležití lidé kolem Aleša? Jako dospěláci důležití? To jste určitě vy teda, ...

PZ: No a asi i ten děda no.

L: Jo, kdo na něj má jakoby největší vliv. Jak Aleš dává najevo svůj přízeň? V tomhleto věku asi nepřijde a nepřitulí se, co?

PZ: No, on nechodil nikdy.

L: Není tulivej jo?

PZ: On nechodil nikdy. Ale jako někdy třeba já nevím, když vidí, že mi není dobře, tak já nevím, tak jde a uklidí, jo. Anebo někdy, když má takový světlý chvílky, tak prostě sám uklidí, vyluxuje, jo. Takže je takovej prostě hodnej. Přijde a chce něco i společně dělat, chce něco si zahrát nebo večer, když si jde lehnout, tak třeba chce drbat na nohách, jo. Ale jinak jako on nebyl nikdy takovej ...

L: Hmm ...

PZ: ... takže tím, že jako něco udělá prostě, abych jako měla radost.

L: Takže slova ne – spíš jako činy teda. Že takhle ukáže to A je někdo důležitěj pro něj, s kým se jakoby nevidá?

PZ: To ne.

L: Aleš? Ne.

PZ: My se stýkáme nějak tak jako se všema, no.

L: Hmm. A jak to má s aktivitou v případě toho, když se má setkat s nějakou novou věcí?

S něčím, co nikdy nedělal. Tak je takovej jako průbojnej v tom, nevdá mu to, jde do toho po hlavě, anebo spíš si to tak jako nejdřív okoukne?

PZ: No, to já si myslím, že asi jde do toho jako asi po hlavě jako. Že on je takovej jako prostě ...

L: Nemá zábrany prostě?

PZ: Že on je takovej, že prostě - no nemá zábrany a jako je mu to nějak tak asi jedno. Protože když se třeba má nějaký úraz nebo něco, tak aby se z toho prostě nějak poučil, tak ne prostě.

L: To takhle bylo vždycky anebo se taky na tom něco změnilo – nebo změnilo se na tom něco od té doby?

PZ: To takhle bych řekla, že je vždycky, teda myslela jsem, že je zvykem, že bude trochu rozumnější, ale nepříjde mi to. Teďka třeba má tu sádku, že jo jako – doktor mu řekl, že má mít ruku v klidu, a to prostě na šátku ji nenosí, můžete do něj hučet horem dolem – on si tady prostě kope, s rukou furt hejbe, že jo – říkám mu, až Ti to blbě sroste, budou Ti to lámat – jemu to je prostě jedno. No dokavad' asi se to nestane nebo to tak...

L: No jo, vlastní zkušenosti. To pozná. Teďka přijdou otázky ohledně školy – jak teda mu to jde? Vy jste už taky něco naznačila, že jo...

PZ: No, minulej rok – to byl teda v šestce, a teda v pololetí přinesl nejhezčí vysvědčení za celej jako, co chodí do školy jo – měl snad dvě trojky – tři, dvě myslím a řekl, že teda, že si to vylepší. Tak to vyřešil tím, že skoro propadl. A teďka teda jako to je hrozný jako. Angličtina – na to, že teda já nevím čtyři roky nebo jak dlouho má angličtinu, tak jako nerozumí. Když chci něco přeložit, tak jako prostě neví, protože on

L: Neví nebo nechce?

PZ: No, ani asi i neví, bych řekla jo. Ale jako když se s ním chcete učit slovíčka nebo něco, tak on prostě ne, že to zná. Nebo jako.... Nevím no, přijde mi to, že nedá dohromady prostě pomalu souvislou větu. Že když se ho člověk na cokoliv zeptá nebo napiš mi to nebo na **počítat něco** – pojd' mi to přeložit, tak jako něco přeloží, ale má s tím jako problém, jo. No, ta čeština – to má teďka má úlevu jako na diktáty, že teda píše jenom í/ýčka, no a ale tak stejně je to katastrofa.

L: On má – on je dyslektik? Nebo má

PZ: No, on je dyslektik, dysgrafik a ještě něco.

L: Dysgrafik. Má tyhlety.

PZ: A ještě něco. No to mu teďka končí nějak v prosinci. Takže jako... Ze začátku to bylo dobrý jo, když nemusel psát celý ty diktáty. Ale teďka zase poslední dobou jako to je šílený jo. Jako třeba já nevím s pěti, šesti větama třeba třináct hrubek jo. Takže to je hrozný. Na matematiku byl jako šikovnej, ale teďka, jak maj ty zlomky a tohle – tak to mu taky moc nejde. Přitom jako prostě když jsme mu to tady chtěli vysvětlit, tak on nám najednou začal ukazovat, jak by to spočítal jo, takže prostě ví – on ví ten postup nebo tohleto, on to ví, ale já nevím jako v tý škole, proč se nějak jako nezapojuje nebo ...

L: Takže nevíte příčinu? Prostě prostě je to asi tím věkem a

PZ: Já nevím.

L: ... anebo jestli nějak ...

PZ: Jako vedení sešitu nebo todlencto, jsem zrovna dneska říkala, jako říkám Alešu nezlob se na mě, ale vedení sešitu to je prostě – to je první třída. Ten prvňák by to měl líp udělaný než ty prostě. Ani to po sobě nemůže přečíst, čmárá si do sešitu prostě, nějaký roboty, zabiju tě a já nevím oběšence nějaký v angličtině, a co dělá prostě, takže píše do sešitu úplně jiný učívan.

L: Hmm. Jo takhle.

PZ: Jako že by se třeba podíval český jazyk, ne prostě vytáhne sešit, něco si tam načmárá a je mu úplně jedno, jestli je to přírodopis nebo dějepis jo.

L: Takovej les. A to se teda změnilo rok zpátky nebo půl roku zpátky?

PZ: To bylo jako nějak tak, to bylo jako nějak tak jako furt průběžně jo. Ztrácel furt prostě pomůcky, nenosil je a todlencto – to se pak jako trošičku zlepšilo, že si na to jakoby dával trochu pozor. Ale tady to nevím no, jestli je to jako zase ten začátek toho školního roku. Nebo on už je zase listopad, takže to už by se trošičku mohl zklidnit. Nevím no, nevím.

L: Takže příčinu ani – třeba nepátrali jste, jestli ve škole ho někdo, nevím, netrápí?

PZ: Jo, to my jsme se ho ptali. Jako já jsem říkala, že prostě jestli nemá nějaký problém nebo něco, že aby se mi svěřil, že jako, že ví, že za mnou může přijít s čímkoliv, že jako všechno se dá řešit a to ale.... Ne, nic v pohodě, jako mě nic netrápí, dobrý.

L: Ani Ivanvi nic neřekl ?

PZ: To nevím. To nevím. Ale teďka vím, teďka měl problém ve škole, je to asi měsíc, že tam šikanoval nějakýho kluka, že mi paní učitelka volala, že to, že mu tam něco bral nebo něco mu dělal nebo co, a že si jako doma stěžoval rodičům, takže říkala, že jestli se to bude opakovat, tak

že se to bude nějak jako řešit. Tak za to teda, to tady byl zrovna děda, tak ho pěkně sjel, že teda takhle ne, že spíš by měl druhým pomáhat, a ne já nevím tohle dělat, nějak se vytahovat před partou nebo to, že to jako nemá cenu, jako že má zaujmout inteligencí nebo něčím a ne nějakým pošťuchováním, no tak jako od té doby byl pokoj, takže si myslím, že by se ohradil no.

L: A ke komu si myslíte, že má největší důvěru? Komu by to řekl, kdyby právě ho tam někdo zlobil nebo? Myslíte si, že by to byl právě Ivan?

PZ: Možná že jo. Možná že jo. Možná, že by se mu svěřil. Když by se ho třeba nějak jako vyptával nebo to, tak možná, že by mu to řekl no.

L: Takže Aleš je spíš takovej uzavřenej, teda moc ... ?

PZ: hmhhh.

L: A jaký má teda ke škole vztah? Chodí tam jako rád nebo jak to? Kterej kluk v jeho věku tam chodí rád, žejo? Chápu, hloupá otázka.

PZ: No jako těšil se vždycky na tělocvik, protože je v tý sportovní přípravce, takže jako, takže to se těší, když maj tělocvik. Ale jinak teda nějak moc ne no. Kolikrát ho musím tahat

L: Má pro něj vůbec to chození do školy smysl? Ví, proč vůbec tam chodí? Nebo jako zdá se mu to smysluplný, to že tam jako chodí do školy?

PZ: Jako to, já mu říkám, že prostě říkám, děláš to pro sebe, jako do školy chodí každě, aby se něco naučil. A děláš to pro sebe, ne prostě pro nás. Ten smysl teda určitě jako pochopil, proč tam chodí, ale...

L: Hmmm. A myslíte si, že se umí soustředit na práci ve škole? Nebo na úkoly doma? Jakoby cokoliv.

PZ: Moc ne.

L: Prostě dokáže se zasoustředit a nevím třeba půl hodiny u toho sedět?

PZ: Moc ne.

L: To ne, že je takovej jakože roztěkaněj jo v tomhleto, potřebuje přestávky ...

PZ: On jako bral ten ritalin, ale teďka taky ho právě vynechává tím, že jak na něj ráno nedohlížím, že třeba nejsem doma, tak si ho ani nevezme, když mu ho připravím jo, takže nevím no. Jako říkala teďka paní učitelka, nějak si jako nestěžovala na ně, jako říkala, že jsou celkem hodní v tý třídě, že tam i učitele jiní chodí rádi učit, jo. Takže si myslím, že tam jako nějak nezlobí, jako zlobíval o těch přestávkách – to byla furt samá poznámka, že jo že někoho pošťuchoval a vyrušoval. Tak to si myslím, že jakože ne, že se asi jako trošičku zklidnil no.

L: A co mu teda jde? V čem je dobřej? Ten tělocvik teda že jo?

PZ: No ta kopaná, ten tělocvik, přírodopis mu jde dobře, protože teďka právě probíraj tu zvěř a tohle, takže ho děda bere do lesa, tak o tom něco ví, takže ho to baví. No protože tomu rozumí, tak ho to baví no. Jako třeba dějepis nebo todlecto nebo zeměpis, to mu moc nejde. Jsem říkala ten dějepis taky probírali Egypt, tak to bylo taky zajímavý ale. Jako přírodák mu jde, ten tělocvik, hudebka asi.

L: Hmmm ale stejně by to teda chtělo, aby si vytáhnul ty známky nějak jakože... ?

PZ: No, ale jako teďka, co jsem koukala na to, takže zeměpis, dějepis a snad fyzika bude mít čtyřku, matika taky tři až čtyři - to jsem se divila, že na tu matiku byl opravdu šikovnej, že prostě příklad spočítal z hlavy. Že já – jsem, bych to nespočítala. Čeština taky nějak 3 až 4, angličtina tak nějak trojka nebo to. No jako bída no.

L: A kdo s ním dělá úkoly?

PZ: No, snažím se, snažím se, snažíme se, když jsme doma, tak se snažíme my no.

L: A kdo chodí na schůzky?

PZ: Tak většinou já, protože ty jsou většinou v úterý a to muž je v práci.

L: A s učením mu pomáháte nebo nechce pomoci nebo?

PZ: No, jak kdy jo. Říkám, jako říkám, pojď, hele podíváme se na to nebo tohle, tak jako že to teď stejně dělat nebude, když ho k tomu donutím. Někdy jako jde sám a podívá se do toho. Nebo třeba chceš pomoci? Říkám, prostě kdyby si chtěl pomoci, tak mi řekni a když budu moct, tak se s Tebou na to podívám, že jo, ráda Ti pomůžu. Ale jako prostě problém je takovej, že je já nevím pomalu je Aleš v sedmé třídě a když to jako shrnu, tak se nenaučil pořad za tu školní docházku nějakému takovému jako přístupu, já nevím, jak bych to řekla, že se prostě musí učit jo, nějakěj takovej ten - nějakou tu pracovní morálku, nebo jak bych to vysvětlila jo. Že teda příjdu ze školy a teď se na to podívám.

L: Jo, takže tenhle ten návyk ještě furt nemá?

PZ: Ne, prostě nemůžeme ho to naučit. Prostě furt mu to říkám, přijdeš ze školy, stačí, když se jenom půl hodinky, dvacet minut do toho podíváš a připravíš se, pak si jdi třeba ven nebo to, ale...

L: Hmm. Ivan mu s úkolama někdy pomáhá nebo ne?

PZ: Ne.

L: Ne. Co bylo jeho posledním úspěchem ve škole?

PZ: No, tak to dělal, to dělal teďka myslím nějaký ten referát z těch ryb, tak to ho paní učitelka, paní učitelka pochválila, a teďka nějakou i, co mají nějakou tu literaturu, takže taky jako nějak ho tam za něco chválila.

L: A jak u vás probíhají pochvaly, když teda se mu něco povede, tak ...? Slovně ho pochválíte?

PZ: No, tak já mu řeknu, říkám jako Alešu, jsi šikovnej kluk. Vidiš, že to jde prostě. Říkám, Alešu, ty nejseš hloupej, ale prostě se nesnažíš no.

L: A jak vychází s ostatníma dětma teda? To jste už taky něco nakousla, že teda tam byl nějaký konflikt. Ale jinak má kamarády? Nemá kamarády ve škole.

PZ: Jo, to jo. I ve škole, i tady v okolí, tady v ulici. To jo no. Tamto byl snad kluk z áčka. Že to snad nebyl ani ze třídy. Ale jako přesně nevím, co v tom jako bylo jo.

L: Někáký nesympatie nebo nějaký úšklebek nebo něco, to může i maličkost vyvolat, že jo? A Jak navazuje kontakt jakoby s cizíma lidma, dětma? Má s tím problém, nemá s tím problém? Jde si hrát s cizíma dětma, jakože prostě přijde a bezprostředně řekne: „ Pojd'te si hrát.“ a v pohodě...?

PZ: No, jako když takhle třeba někde jsme a já nevím - jsou tam jiný děti, tak jako když má náladu, tak někdy jako sedí, a někdy že třeba přijdou, tak jako nechce, ale když má náladu, tak jde i sám, že jo prostě.

L: Podle nálady prostě. A většinou je to to, že jde v pohodě, nebojí se, nestydí se. Schází se se spolužákama i po škole?

PZ: No, s některýma jo.

L: Jo a změnilo se na tom něco od té doby, co se schází s Ivanem nebo ne ?

PZ: Ne.

L: Ne. To nemělo teda vliv. Nemá vliv ten jeho vztah.

L: Na co si myslíte, že teda jako ten vztah s tím Ivanem vliv má? V čem se třeba zlepšil?

PZ: No, já nevím no. Je to hlavně i pro nás dobrý, že teda se třeba má nějakou tu činnost, nějakou kterou já s ním nemůžu absolvovat. A zase prostě pro mě je to dobrý, že vím, že teda ten Ivan dá na něj pozor, že se nemusím bát ho někam pustit. Tak jako si myslím, že v tomhle no.

L: Jo. Že má prostě náplň času?

PZ: No, no, no.

L: A ještě jsem teďka odbočila. Ještě ke škole. Myslíte si, že je ve škole u něj nějaký učitel, učitelka, která k němu chová nějaký jako podporující vztah, ke kterému by přišel a taky se svěřil, kdyby cokoliv bylo, má tam takhle k někomu důvěru?

PZ: Tak to vůbec nevím. Vůbec nevím. Já znám akorát jejich třídní, že jo na těch třídních schůzkách, to se vidíme dvakrát, třikrát do roka a jinak já nikoho z těch učitelů neznám. Jako vím, že tam měli nějaký konflikt, že s tou češtinářkou, že teda jako že to měly i děti, že teda ona byla nějaká, že je divná jako, že furt píše poznámky za

L: Blbiny.

PZ: Za nějaký. No přesně. A teďka že si stěžovali na nějakýho toho angličtináře, že na ně mluví jenom anglicky, že mu nerozuměj. Ale jinak jako fakt nevím.

L: A když jsme u té důvěry. Tak myslíte si, že má k Ivanovi důvěru?

PZ: No, to si myslím asi, že jo.

L: Že kdyby se mu cokoliv stalo, že i on by byl člověk, za kterým by šel a svěřil se mu třeba.

PZ: Jestli by za někým šel no.

L: Jestli by vůbec za někým šel no, to je fakt no. Že on je takovej, že si to asi vyřeší v sobě. Tak... Jak Aleš reaguje, když mu něco nejde? Když třeba prohraje nějakou hru? Vzteká se, nebo je mu to je jedno? Změnilo se to zase od té doby, co se schází s Ivanem?

PZ: No, já už bych řekla, že se tak nevzteká, že jako třeba kolikrát praštil do člověče a vy podvádíte jo. Nebo když švindloval, tak už bych řekla, že už se tak nevzteká, že už to bere – že už to bere sportovněji.

L: Jo. Myslíte si, že z toho vyrostl nebo že na to opravdu ten Ivan má nějaký vliv, že teda když spolu něco podnikaj, tak asi mezi sebou závoděj, že jo. Chlapi – že si to nějak vysvětlili jo?

PZ: No, to si myslím, že asi jo. Oni spolu různě hrajou nebo tohle. Takže to určitě, protože spoustu jako - častokrát spolu hráli nějaký ty hry. Takže jako - to si myslím, že jo no.

L: A stane se, že Aleš nad sebou ztratí někdy kontrolu prostě a začne nevíím vyvádět nějak? Nevím z nějakýho popudu?

PZ: No, občas. To nebývá tak často. Nějaký jako amoky. Občas jako.

L: Jaká je jeho běžná nálada? Dobře naladěnej nebo takovej spíš zpruzej nebo jak to říká dnešní mládež.

PZ: No takovej bych řekla jako otrávenej no, nevíím no znuďenej. Jako když je venku s dětma tak dobrý. Ale teďka taky jsem mu říkala - jako nezlob se na mě, člověk Tě támhle vezme na dovolenou, támhle na výlet, jiný děti trčej doma, prostě snažím se Ti vymyslet program, když jsme na dovolený a ty prostě ty jseš přesně prostě znuďenej, bez nálady jako kdyby Ti člověk dělal milost.

L: No jasný. A umí teda vyjadřovat ty pocity? Spíš ne, že jo?

PZ: Spí ne no.

L: ... jsme se jakoby shodly na tom, že je takovej jakoby uzavřenej teda? Že si to řeší v sobě? A na tom se taky nic nemění, to je takovej už od malinka takovejdle? Nebo jako byl otevřenější a pak se uzavřel v nějaký živanční fázi?

PZ: Nevím, nevíím, nevíím. Ale jako myslím si, že od mala byl takovej.

L: Spíš to má v temperamentu prostě, že je takovej jakoby introvert.

PZ: Že se jako moc, že se jako moc ani netulil nebo to. Jako když byl třeba menší, tak to jo – to se mě furt držel. Ale pak jako – ale pak se prostě nějak se moc jako nesvěřuje no. Nikdy se tak nějak jako nesvěřoval. I když prostě furt mu říkám, že za mnou může přijít s čímkoliv. Ať je to prostě já nevíím. Když furt vidíte v těch televizích žejo, co se děje fut ty mladý a tohle. Já jsem říkala, prosím tebe, všechno se dá řešit, ne aby - než jít támhle někam do lesa a hodit si provaz že jo. Jako prostě všechno se dá řešit. Jo.

L: Jo.

PZ: Hmm, dobrý

L: Myslíte si, že umí nacházet řešení a více možných cest na řešení nějakýho problémů? Ví si takhle rady, nebo začne panikařit, nebo když má něco vyřešit – nevíím – ujede mu autobus, kterej potřeboval stihnout – tak jak se zachoval? Dokáže s klidnou hlavou to vyřešit? Nebo ...

PZ: Já si myslím, že to, že by asi zvedl telefon. Kdyby třeba měl sraz s dědou nebo něco, protože takhle kolikrát jezdí na Lužiny, on si ho tam nakládá, takže asi kdyby mu něco ujelo nebo něco, tak to asi jo. Že by prostě zvedl telefon a zavolał mu a řekl by, co se stalo a domluvili by se teda, že se někde sejdou jinde, nebo že prostě na něj počká, až třeba pojede další autobus. Jo.

L: Takže by nezačal plašit? Že by jako ...

PZ: Nebo jsme se kolikrát i bavili, říkám hele, kdyby prostě najednou já nestihla bus nebo něco, říkal no tak bych prostě na příští stanici vystoupil a počkal bych na Tebe že jo.

L: Takže jako ví – věděl by si rady. A umí se rozhodovat o svých možnostech, aktivitách? Jako že si řekne, co chce dělat? Nebo nechá si to nadiktovat? Nebo má svou hlavu?

PZ: No, diktovat si moc nenechá. Má jako svoji hlavu. A to si třeba řekne, že chce třeba já nevíím, že chce jít do parku, nebo teďka bysem si chtěl zahrát třeba karty nebo teď prostě chci na počítač jo.

L: Jo, podporujete ho v tom, aby opravdu věděl, co prostě chce dělat, že jo.

PZ: No.

L: Tak fajn, myslím, že... Ještě všeobecně – jak jste jako spokojený takhle zpětně po roce a plus s tím programem?

PZ: No, já spokojená jsem.

L: Akorát mi z toho jako vyplynulo, že to že - vlastně jo, vlastně tam je to, že má jako s kým trávit ten čas, to je určitě přínos. - A jako je někdo, ke komu má fakt jako důvěru, komu se právě svěřuje? Nějak jako - V kom by viděl autoritu?

PZ: To vůbec nevíím.

L: Hmm. Kdo by jako - Na koho by dal prostě, kdyby jako – ten děda možná?

PZ: No. Ten děda ještě tak nějak no. Zatím. I když už je to takový ale jako ...

L: Jako je svérázněj prostě.

PZ: Ten děda taky. Ale s tím je to taky těžký no. Protože si z něho utahuje že jo – teďka měl nějakou holku, tak si z něj utahuje jo. Takže on je taky takovej – táta je taky takovej jako Haha Hihi jo, pak teda když se naštve, tak jako se umí naštvat, ale ... Nevím no.

L: Tak jo fajn, já Vám moc děkuji. Máte to za sebou. A ...

Jirka a Michaela

1.kolo

Přepis rozhovoru s Jirkou.

T: Co jste dnes dělali s Michaelou?

D: Šli jsme do jednoho klubu.

T: A co jste tam dělali v klubu?

D: Michaela měla s sebou i Pokémony.

T: Pokémony měla? Hráli jste si Pokémony?

D: Hm.

T: Jak se to hraje?

D: to já taky nevím.

T: Bylo to dobrý, bylo to zábavný, byla to sranda?

D: Jo, byla.

T: Co tě dnes bavilo nejvíc?

D: Tyhle lodě. Vždycky řeknu tohle.

T: Jaká je Michaela?

D: Dobrá.

T: Je to tvoje kámoška?

D: (příkyvuje)

T: Co je na ní dobrýho?

D: že umí....My jsme si minule házeli s létajícím talířem a ona dělala jako bych ho musel chytnout, ale ona se dívala někam jinam a já jí ho vzal z ruky (smích). To byla taková hra.

T: A byla to sranda jo?

D: Jooo.

T: A co jste dělali ještě? Kolikrát jste se viděli?

D: To jsem si nepočítal.

T: Hodněkrát nebo málokrát?

D: Hodně.

T: Co jste dělali při těch ostatních schůzkách? Nepamatuješ si to už?

D: Nevím.

T: Těšíš se na ní, když máte schůzku?

D: Jo.

T: Na co se těšíš nejvíc, že jí potkáš?

D: Nevím zase.

T: Co je na tom nejlepší, že máš takovou kámošku?

T: Co je na ní nejlepší? Jaká je, Jak bys jí popsal?

D: Dobrá.

T: Jak vypadá?

D: Zlatý vlasy a ještě cop má.

T: A co je na ní nejlepší? Je třeba jako nějaká kámoška ze školy?

D: Ne.

T: Jiná vid'?

D: Jo.

T: Je někdo podobný jako Michaela, nebo je Michaela jenom jedna? Máš ještě někoho jiného jako je Michaela?

D: Mám, jmenuje se Anežka

T: Odkud je?

D: Ta není ze školy.

T: A odkud je?

D: Říkala, že má živanu vodu.

T: A kde bydlí?

D: Bydlí kousek od nás...takhle je škola, školka, kpec, za předposledním rohem bydlíme, jak je to červený....a potom když jdeš z toho domu, zhneš přes přechod a pořád dál, kde uvidíš tramvaje, pak přes přechod tam uvidíš takovou velkou věž, pujdeš na tramvj a jseš u ní....

T: A co dělá, ona někde pracuje, nebo si s tebou hraje?

D: Hraje si se mnou.

T: A kdy si s tebou hraje, odpoledne?

D: Uhm....Jo

T: A kolik jí je?

D: Já jsem se jí neptal.

T: Třeba jako ty, nebo Michaela, nebo máma, nebo jako já?

D: Je mladá.

T: Jak ti to jde ve škole?

D: Dobře.

T: A co tě nejvíc baví? Co paní učitelka, jaká je?

D: Dobrá.

T: Jak dobrá? Co to je dobrá? Dává vám jedničky nebo pětky?

D: Jedničky.

T: Je na vás hodná?

D: Jo.

T: Co tě ve škole baví nejvíc?

D: Nevím.

T: Nevíš? Třeba matika nebo čeština?

D: Matika.

T: Máš tam kamarády?

D: Jo.

T: Jak se jmenujou?

D: Matyáš Říha, Matyáš Nováček, Verunka, Dominika, Kačka a Vašek, Vojta a ještě Terezka, Míša a ještě jedna holka, taky stejně Míša Miloš, Viktorka. A ještě Klárka a Zoe.

T: A Zoe? Má zvláštní jméno, vid'?

D: Uhm....Z-o-e.

T: A koho máš nejradši z kamarádů?

D: A ještě je tam Filip.

T: A Filipa máš nejradši?

D: Je legrační.

T: A co spolu děláte?

D: Děláme si legraci, že třeba šel pán a ten šel a šlápl do hovínka....

T: To byla sranda?

D: ? 9,00 Tam bylo hovínko a vykopla ho do zadku a do vody s ním. A ryba ho spolkla a vyplivla a on na silnici, přejelo ho auto a potom tam byl provaz a on se přitáhl spadnul na to sklo a spadli do kanálu. Protože tam dělali pánové, tak tam byl otevřený kanál...tak d něj spadl s autem..ten kanál byl velkej a to auto špičkou pffff...

T: A takovou si děláte srandu s Filipem jo?

D: Hm.

T: A co s Michaelou, taky takovou?

D: Jo. Taky

T: Řekni mi ještě nějakou srandu s Michaelou. Co byla největší sranda?

D: Ta hra, jak jsem ti říkal. Jak prostě chytám ten talíř.

T: Je něco, co tě s ní třeba nebavilo?

D: Ne.

T: Vůbec?

D: Ne.

T: Co si myslíš o tom programu, že máš kámošku. Jak jsi se o tom dověděl, jak ti to máma řekla? Řekla ti Jirko, budeš mít kamarádku, budeš se s ní scházet.

D: To už si nepamatuju.

T: Jak sis to představoval, když ti maminka řekla, že budeš mít kámošku?

D: Nic jsem si nepředstavoval.

T: A co ti řekla maminka? Řekla ti Jirko, teď půjdeš se mnou, oni ti tam dají dobrovolnici a ta bude tvou kamarádkou. Nebo co ti řekla?

D: Že půjdem do takovýho klubu a tam najdu takovou kamarádku, to mi řekla.

T: A jak sis to představoval, co jsi myslel, že budete dělat?

D: To už nevím. To jsem ještě nevěděl.

T: Takže sis nic nepředstavoval?

D: (vrtí hlavou, že ne)

T: Jak si vybíráte, co budete dělat? Když Michaela řekne tak Jirkae, dnes půjdeme ven, nebo zítra budeme hrát hry, nebo jak to děláte? Nebo dnes si budeme házet talířem. Ty řekneš Terko, pojd' házet talířem. Jak to děláte?

D: Děláme si takový plán do minulýho (dalšího) úMichaela nebo pondělka.

T: Co tě baví nejvíc? Jak děláte ten plán? Ty řekneš já bych chtěl tohle... Co třeba řekneš že bys chtěl? Nebo ona něco navrhne?

D: Uhm...Já to mám rozmyšlený.

T: Jo? A co máš rozmyšlený na příště?

D: Ke mně domů, jestli si může vypůjčit tadytu hru s loděma.

T: To je dobrej plán.

D: Tohle vypadá jako pták.

T: Jako pták? Tohle vypadá jako hrad. A vypadá to spíš jako řeka, nebo moře?

D: Moře.....My jsme si řekli s Michaelou, že každý políčko znamená den.

T: Jakej den?

D: Pondělí, úterý, středa, čtvrtek, pátek, sobota, neděle pořád, až to oběhne celý moře (komentuje hru)

T: To je takový časový moře. Takový moře času. Moře dnů.

D: Jo. Ale někdy je i strašidelný pátek. A když narazí na strašidelný pátek, tak to bude tohle a tohle (komentuje hru).

T: A co tě baví nejvíc na klubovně 5P?

D: Ty lodě (co hraje při rozhovoru)

T: Chceš mi říct ještě něco o Michaelaele?

D: Ne.

T: Jaká je to kámoška?

D: Dobrá.

T: Povídá si s tebou?

D: Jo.

T: Je s ní stejná sranda jako s Filipem?

D: Jo.

T: Nebo jiná?

D: Jiná.

T: Je s ní stejná sranda jako s....tou holkou jak bydlí blízko vás?

D: Myslíš Anežku....Podobná.

T: Větší nebo menší?

D: Já nevím asi větší.

T: Tak jestli už mi nic nechceš, tak už tě propustím.

Přepis rozhovoru s Jirkou.

T: Co jste dnes dělali s Michaelou?

D: Šli jsme do jednoho klubu.

T: A co jste tam dělali v klubu?

D: Michaela měla s sebou i Pokémony.

T: Pokémony měla? Hráli jste si Pokémony?

D: Hm.

T: Jak se to hraje?

D: to já taky nevím.

T: Bylo to dobrý, bylo to zábavný, byla to sranda?

D: Jo, byla.

T: Co tě dnes bavilo nejvíc?

D: Tyhle lodě. Vždycky řeknu tohle.

T: Jaká je Michaela?

D: Dobrá.

T: Je to tvoje kámoška?

D: (příkyvuje)

T: Co je na ní dobrýho?

D: že umí....My jsme si minule házeli s létajícím talířem a ona dělala jako bych ho musel chytnout, ale ona se dívala někam jinam a já jí ho vzal z ruky (smích). To byla taková hra.

T: A byla to sranda jo?

D: Jooo.

T: A co jste dělali ještě? Kolikrát jste se viděli?

D: To jsem si nepočítal.

T: Hodněkrát nebo málokrát?

D: Hodně.

T: Co jste dělali při těch ostatních schůzkách? Nepamatuješ si to už?

D: Nevím.

T: Těšíš se na ní, když máte schůzku?

D: Jo.

T: Na co se těšíš nejvíc, že jí potkáš?

D: Nevím zase.

T: Co je na tom nejlepší, že máš takovou kámošku?

T: Co je na ní nejlepší? Jaká je, Jak bys jí popsal?

D: Dobrá.

T: Jak vypadá?

D: Zlatý vlasy a ještě cop má.

T: A co je na ní nejlepší? Je třeba jako nějaká kámoška ze školy?

D: Ne.

T: Jiná vid'?

D: Jo.

T: Je někdo podobný jako Michaela, nebo je Michaela jenom jedna? Máš ještě někoho jiného jako je Michaela?

D: Mám, jmenuje se Anežka

T: Odkud je?

D: Ta není ze školy.

T: A odkud je?

D: Říkala, že má žlvanu vodu.

T: A kde bydlí?

D: Bydlí kousek od nás...takhle je škola, školka, kpec, za předposledním rohem bydlíme, jak je to červený....a potom když jdeš z toho domu, zheš přs přechod a pořád dál, kde uvidíš tramvaje, pak přes přechod tam uvidíš takovou velkou věž, pujdeš na tramvj a jseš u ní....

T: A co dělá, ona někde pracuje, nebo si s tebou hraje?

D: Hraje si se mnou.

T: A kdy si s tebou hraje, odpoledne?

D: Uhm....Jo

T: A kolik jí je?

D: Já jsem se jí neptal.

T: Třeba jako ty, nebo Michaela, nebo máma, nebo jako já?

D: Je mladá.

T: Jak ti to jde ve škole?

D: Dobře.

T: A co tě nejvíc baví? Co paní učitelka, jaká je?

D: Dobrá.

T: Jak dobrá? Co to je dobrá? Dává vám jedničky nebo pětky?

D: Jedničky.

T: Je na vás hodná?

D: Jo.

T: Co tě ve škole baví nejvíc?

D: Nevím.

T: Nevíš? Třeba matika nebo čeština?

D: Matika.

T: Máš tam kamarády?

D: Jo.

T: Jak se jmenujou?

D: Matyáš Říha, Matyáš Nováček, Verunka, Dominika, Kačka a Vašek, Vojta a ještě Tereška, Míša a ještě jedna holka, taky stejně Míša Miloš, Viktorka. A ještě Klárka a Zoe.

T: A Zoe? Má zvláštní jméno, vid'?

D: Uhm....Z-o-e.

T: A koho máš nejradši z kamarádů?

D: A ještě je tam Filip.

T: A Filipa máš nejradši?

D: Je legrační.

T: A co spolu děláte?

D: Děláme si legraci, že třeba šel pán a ten šel a šlápl do hovínka....

T: To byla sranda?

D: ? 9,00 Tam bylo hovínko a vykoplá ho do zadku a do vody s ním. A ryba ho spolkla a vyplivla a on na silnici, přešlo ho auto a potom tam byl provaz a on se přitáhl spadnul na to sklo a spadl do kanálu. Protože tam dělali pánové, tak tam byl otevřený kanál...tak d něj spadl s autem..ten kanál byl velkej a to auto špičkou pffff...

T: A takovou si děláte srandu s Filipem jo?

D: Hm.

T: A co s Michaelou, taky takovou?

D: Jo. Taky

T: Řekni mi ještě nějakou srandu s Michaelou. Co byla největší sranda?

D: Ta hra, jak jsem ti říkal. Jak prostě chytám ten talíř.

T: Je něco, co tě s ní třeba nebavilo?

D: Ne.

T: Vůbec?

D: Ne.

T: Co si myslíš o tom programu, že máš kámošku. Jak jsi se o tom dověděl, jak ti to máma řekla? Řekla ti Jirko, budeš mít kamarádku, budeš se s ní scházet.

D: To už si nepamatuju.

T: Jak sis to představoval, když ti maminka řekla, že budeš mít kámošku?

D: Nic jsem si nepředstavoval.

T: A co ti řekla maminka? Řekla ti Jirko, teď půjdeš se mnou, oni ti tam dají dobrovolnici a ta bude tvou kamarádkou. Nebo co ti řekla?

D: Že půjdem do takovýho klubu a tam najdu takovou kamarádku, to mi řekla.

T: A jak sis to představoval, co jsi myslel, že budete dělat?

D: To už nevím. To jsem ještě nevěděl.

T: Takže sis nic nepředstavoval?

D: (vrtí hlavou, že ne)

T: Jak si vybíráte, co budete dělat? Když Michaela řekne tak Jirkae, dnes půjdeme ven, nebo zítra budeme hrát hry, nebo jak to děláte? Nebo dnes si budeme házet talířem. Ty řekneš Terko, pojd' házet talířem. Jak to děláte?

D: Děláme si takový plán do minulýho (dalšího) úMichaela nebo pondělka.

T: Co tě baví nejvíc? Jak děláte ten plán? Ty řekneš já bych chtěl tohle... Co třeba řekneš že bys chtěl? Nebo ona něco navrhne?

D: Uhm...Já to mám rozmyšlený.

T: Jo? A co máš rozmyšlený na příště?

D: Ke mně domů, jestli si může vypůjčit tadytu hru s loděma.

T: To je dobrej plán.

D: Tohle vypadá jako pták.

T: Jako pták? Tohle vypadá jako hrad. A vypadá to spíš jako řeka, nebo moře?

D: Moře.....My jsme si řekli s Michaelou, že každý políčko znamená den.

T: Jakej den?

D: Pondělí, úterý, středa, čtvrtek, pátek, sobota, neděle pořád, až to oběhne celý moře (komentuje hru)

T: To je takový časový moře. Takový moře času. Moře dnů.

D: Jo. Ale někdy je i strašidelný pátek. A když narazí na strašidelný pátek, tak to bude tohle a tohle (komentuje hru).

T: A co tě baví nejvíc na klubovně 5P?

D: Ty lodě (co hraje při rozhovoru)

T: Chceš mi říct ještě něco o Michaela?

D: Ne.

T: Jaká je to kámoška?

D: Dobrá.

T: Povídá si s tebou?

D: Jo.

T: Je s ní stejná sranda jako s Filipem?

D: Jo.

T: Nebo jiná?

D: Jiná.

T: Je s ní stejná sranda jako s...tou holkou jak bydlí blízko vás?

D: Myslíš Anežku....Podobná.

T: Větší nebo menší?

D: Já nevím asi větší.

T: Tak jestli už mi nic nechceš, tak už tě propustím.

Přepis rozhovoru s Michaelou, dobrovolnicí Jirky.

T: Jakou máš zkušenost s Jirkaem od té doby, co jste se začali scházet?

S: Já se s ním scházím necelý měsíc, tak nevím, jestli to úplně mohu porovnat, ale zatím si myslím, že všechno v pohodě, žádný problém nebyl. Zrovna minulou schůzku bylo hezky, tak jsme šli do Stromovky a mě přišlo, že je to hrozně šťastný dítě, že vůbec mi nepřijde, že by potřeboval být v tom 5P. Ale žádný konflikty s ním zatím nebyly - nebo konflikty, spíš takový jako že problémy, že bych si s ním nevěděla rady nebo že bychom se na něčem neshodli.

T: Můžeš mi říct něco o sobě? O svých koníčcích, co děláš, a jak jsi se dostala do 5P?

S: Do programu jsem se dostala skrz kamarádku, která se toho neúčastnila, ale nějak jsme se o tom bavily, že ona studuje speciální pedagogiku, tak jsme se k tomu nějak dostaly a tak mě to přišlo docela zajímavý. Ona mi dala pár tipů na tyhle organizace a z těch všech mě nejvíc zaujalo tohle, tak jsem to zkusila a bylo to hrozně rychlý, protože to bylo asi týden před tím školením, tak šlo všechno rychle. Šla jsem na pohovor sem, potom s psychologkou a hned bylo to školení, takže nebyl čas se nějak rozmýšlet. No, takže takhle. Jinak já studuju zemědělkou teď druhým rokem, koníčky tak co se dá – hudba, posezení s kámoškama, v létě hodně třeba festivaly, cestování, no.

T: Jsi původně z Prahy?

S: Ano.

T: A v programu jsi tedy přes tu kamarádku.

S: Nono, víceméně. Bavili jsme se o tom a ona v souvislosti s tím jejím oborem říkala, že spousta lidí od nich se takovýmhle způsobem angažuje, třeba jedna holčina založila v Africe nějakou vlastní nadaci, tak jsme se k tomu přiblížili a přišlo mi to docela zajímavý.

T: A co jsi od toho čekala?

S: Já jsem od toho nic nečekala, já jsem sem šla a vůbec jsem nevěděla, hodně jsem se ptala, neměla jsem představu, jak to vůbec funguje.

T: Jaké to bylo před výcvikem a po tom výcviku, jak přispěl k tvému rozhodnutí?

S: Přispěl tak, že mě to ujistilo, že to není zas tak hrozný, abych se něčeho bála, protože před tím jsem měla spíš obavy, než že bych do toho rovnou šla. Řekla jsem si, že to není zas tak hrozný, abych se něčeho bála. Hodně mi to dalo, po tom víkendů jsem sice byla úplně hrozně vyčerpaná jak se tu člověk očistí úplně od všeho. Ty různý jak jsme tu kreslili, pro mě to nebylo nejjednodušší, ale pomohlo to asi.

T: Jaké jsi měla obavy?

S: Já jsem se hodně bála třeba té zodpovědnosti, jak to bude vůbec fungovat, nedokázala jsem si to vůbec přestavit. A tam jsem mi to ujanilo všechno.

T: Co jsi čekala po výcviku? Jaké dítě jsi čekala?

S: No to jsem právě vůbec nevěděla. Mě i Radka pak volala, že u mě si vůbec nebyli jistý po tom všem, že vůbec nedokážeme vybrat, potom jsem šla ještě jednou a spolu jsem ještě prošli nějaký ty děti a já jsem si Jirkaa víceméně jako vybrala sama. Ona říkala, že to musí ještě nějak probrat, ale že to asi klapne. Pak už jsem čekala na tu první schůzku, která byla docela rychle. Některý holky říkaly, že ještě čekaj a pořád se nemohly dohodnout, tak já to měla rychlý.

T: Jaká byla první schůzka?

S: On je hrozně živěj, tak jsme se dali do fotbálku a vytahal tady spoustu věcí, takže jsme neměli čas, jako, že jsme nemlčeli, furt jsme něco hráli. Lenka s maminkou říkaly tak 10 minut a bylo to prý asi tři čtvrtě hodiny, ale mě to ani nepřišlo. Takže to bylo dobrý, on je hrozně akční (smích). A pak už jsem se ani nebála.

T: A jak to probíhá od té doby?

S: V pohodě, já ho vyzvednu z družiny.

T: Kolik mu je?

S: Za měsíc mu bude 6.

T: A proč je v 5P? Jak se tam dostal?

S: Původně kvůli tomu, že oni mají nějaký strašně divný vztah s otcem. On je cizinec, ale žije tady a on se s ním ani moc nechce vídat a maminka by hrozně chtěla, on je na něj hrozně moc fixovanej, vidí se s ním jednou za půl roku. A vždycky po té schůzce je takovej otrěsenej, protože ten táta se ho nechce vzdát úplně, ale nechce ho vídat často, takže to je to nejhorší. Radka ještě říkala, že maminka všechno v pohodě, domluva s ní bez problémů, jakože sympatická a všechno, ale žijou s babičkou společně. Babička ho furt peskuje. Já jsem jednou u nich byla, takže je to

takový, že ho nenechá nic dělat, je to asi už takový ten střet generací. Maminka, matka ... Asi je to asi hlavně kvůli tomu tátovi. Ale první schůzku, to jsme byli spolu sami, tak jsme na to narazili a on říkal něco o tátovi, právě on ho má zidealizovanýho a na to mě i maminka upozorňovala. Ale od té doby už vůbec. Což jsem byla docela překvapená. Docela jsem se toho bála, ale už...

T: Jak jsi na to reagovala?

S: Dostali jsme se k tomu přes plavání. On říkal, že s tátou je vždycky hrozná sranda a já říkám, že s mamkou určitě taky. A on, že ne, že s mamkou taková sranda není. Táta je úplně skvělejší, vždycky chodíme tam a tam, tak jsem to všechno odkejvala a už jsem se ho neptala, protože jsem se do toho nechtěla moc pouštět, nevěděla jsem, co z něj ještě vypadne. Ale od té doby už jsme na to nenarazili, což jsem docela ráda.

T: Co spolu podnikáte?

S: První schůzku, co jsme se viděli samotný, tak jsem našla – blízko nich je dům dětí a mládeže a mají tam volnočasový klub, tak jsme tam šli, akorát jsem si to přečetla špatně na internetu, že tam mají stolní deskové hry a já jsem nepochopila, že tím myslí fotbal a tyhle věci, jsou tam spíš počítače, playstejšny, spíš pro ty starší děti, ale dneska jsme tam byli taky a ono vedle je ještě mateřská školka a občas tam hlídají nějaký děti, mají tam hračky i pro menší děti, tak nás tam pustili, tak dneska jsme stavěli z lega. Jinak jsme byli jednou ve Stromovce, to jsme si valí fribíčko a tam jsou různé prolejšačky, jednou jsem s ním byla doma. A víckrát jsme se neviděli.

T: Jak ty aktivity vybíráte?

S: Většinou se ho na konci zeptám, co by si tak představoval, ale on většinou neví. Tak zkusím navrhnout. No, tak 2x jsme byli v tom klubu, jednou jsme byli venku, to jsem ho vytáhla, to byla improvizace, to jsem netušila, že bude tak hezky, tak jsem ho vytáhla ven. On jakože na plavání, ale do toho já se zase moc nehrnu, ale asi nás to někdy nemine (smích). Teď se spíš těším na léto, v létě bude víc možností. Navrhovala jsem mu třeba jít bruslit na lední brule, ale na to se moc netvářil. Že to nechce ani zkusit. Tak většinou takhle. Zatím nic jinýho jsme nezkoušeli.

T: Co si myslíš, že mu nabízíš, dávaš.

S: No, tak aspoň na chvíli z toho domova... Hned ze školy ho vyzvedává babička, takže jde hned domů. On sice má nějaké kroužky, ale to není pořád. Myslím si, že takové trochu rozptýlení, oživení.

T: Myslíš si, že na vás čekají nějaké výzvy v tom vztahu?

S: Zatím si nedokážu představit, co by to mělo být. Nevím.

T: Co s ním bylo nejlepší do téhle doby?

S: Bylo dobrý, jak jsme byli venku, to jsme byli 4 hodiny venku, lítali jsme, já jsem pak byla úplně zmožená... ale asi tohle... Je takovej hrozně živej, že se s ním člověk nenudí. Pořád něco vymejšlí.

T: Zaskočilo tě něco?

S: Zatím ne, až na tu první schůzku, co jsme narazili na toho tátu, tak od té doby nic. Což jsem byla docela ráda, že zatím nic takovýho nebylo.

T: Myslíš, že něco může přijít?

S: Občas s tím tátou si myslím, že na to budeme narážet asi často. Ale vždycky to bude asi jen nějaká zmínka a když to nebudu nějak dál rozvádět, tak on zase přejde na něco jiného.

T: Co si myslíš, že ti to přinese?

S: Aspoň dobrý pocit, že ho alespoň na chvíli vytáhnu z toho běžného denního, týdenního programu co má.

T: Myslíš si, že máte něco společného, že něco sdílíte?

S: Vzhledem k tomu, že je ještě maličkatej, tak toho asi moc nemáme. Já se mu většinou přizpůsobím, stavíme něco, hrajeme, házíme si s míčem. Ono to zas tak...Kdyby byl starší, tak asi jo, ale teď to asi moc nejde říct.

T: Než jsi se s ním začala scházet, měla jsi nějaké obavy?

S: Měla, Radka měla napsané na papírku nějaké ty jeho problémy a proč se tam vůbec dostal, tak tam bylo, že se mlátí do hlavy, když se mu něco nepovede, ale to maminka říkala, že to bylo dřív. Teď už vůbec. A potom jsem nevěděla, jak třeba s tím tátou....to jsem nevěděla, že to...Podle mě to není zas až tak vážný, když na to nenarazíme na to téma...že on o něm nemluví tak často. Nevím, jak je to doma, když je s mámou sám. Jinak žádné zdravotní komplikace tam neměl, že má sice diagnostikovanou hyperaktivitu, ale, že jako vůbec to tak není...je sice živěj, ale na hyperaktivitu bych to neviděla. No tak asi jenom tohle.

T: Takže jsi měla obavy z toho, co ti řekla.

S: Jo, ale potom to bylo trošku jinak. Vlastně dřív, než jsem se s ním setkala, tak jsem se setkala i s maminkou, ta mi to vlastně všechno řekla, že už to není tak hrozný a pak, když jsem se s ním viděla poprvý, tak jsem taky viděla, že se to dá, že to není nic hrozného.

T: Jsou věci, které ti na tom připadají snadný, přirozený pro tebe. Co ti na tom připadá nejlehčí?

S: Snažím se, když něco vymyslí, tak si to zahraju. On má hrozně bujnou fantazii, tak se snažím ho od toho neodrazovat. Navrhla jsem mu ten klub, co jsem našla, tak to se mu líbilo. Tak tam chce teď chodit pořád.

T: Je něco, co ti na tom přijde obtížné?

S: Zatím ne, zatím ho vyzvednu ze školy a jdeme potom tam. Právě jsem to vybrala kvůli tomu, že nemusíme nikam složitě dojíždět, Stromovku mají hned za barákem takže...

T:Máte vlastnosti nebo zájmy, ve kterých se lišíte?

S: Třeba jak jsem říkala o tom bruslení. Říkala jsem si, že by se mu to mohlo líbit, ale nechce to ani zkusit. vůbec...A jinak jsme na nic nenarazili. Jsem zvědavá v létě, že toho bude víc. Ale myslím, že on je pro všechno...kromě těch bruslí zatím.

T: Jakou si myslíš, že mu poskytuješ podporu?

S: Nevím, jestli jsem měla zatím příležitost, nevím.

T: Jestli s ním normálně komunikuješ, když něco chce.

S: S ním není problém. Říkala jsem si, že když je takovej malej, že to bude trošku obtížnější, ale on je docela i chytřej na to že je mu teprve sedm. Furt mi něco vypráví, komunikace s ním je bez problémů.

T: Když něco chce, umí si o to říct?

S: Jo, to jo. to jsem se ze začátku taky bála, když mu třeba něco navrhnou, že to jakoby odsouhlasí a že se nebude projevovat. A zatím je to až, až. Dokáže si říct, no.

T: Jak dlouho spolu trávíte čas na schůzkách?

S: Většinou je to tři hodiny, dnes to bylo míň, protože jsem musela sem...většinou tři hodinky.

T: Myslíš si, že je to málo nebo hodně, nebo akorát?

S: Myslím si, že je to akorát. Hodina by asi nestačila a dýl, to už bych byla úplně unavená. Ono v létě to bude asi taky jiný. To už se dá někam vyrazit, než v zimě, to moc nejde.

T: Jak je to pro tebe časově, stíháš to?

S: To zatím stíhám. Teď mám i dobrý rozvrh, školu, práce, zatím se mi to nekříží. I s tou maminkou je docela dobrá domluva. Domluvily jsme si, který dny by Jirka mohl. Tak se ještě uvidí operativně.

T: Ohledně programu 5P. Jak na tebe zapůsobil ten proces od začátku, když jsi sem přišla, než jsi se začala s Jirkaem scházet?

S: Myslím si, že super ten přístup holek, i to školení. Myslím si, že bez nich by to bylo trochu složitější.

T: Vnímáš to tak, že kdybys něco potřebovala, tak jim můžeš zavolat?

S: Určitě.

T: Dostala jsi dostatek informací na školení, je něco, co by se ti hodilo a tam jsi se to nedověděla?

S: Ne, myslím že, když jsem se neptala já, tak holky na to určitě narazily, takže za ty dva dny myslím, že se tu probralo všechno, co šlo. Na tý supervizi jsem byla jenom jednou a tam taky, když člověk nepřijde s nějaký konkrétním tématem, tak ono se to vždycky nějak vyvine.

T: Jaká byla pro tebe supervize?

S: Jelikož jsem ještě neměla o čem povídat, to bylo zrovna, když jsme se viděli s Jirkaem úplně poprvé, tak jsem spíš poslouchala, co ostatní, ale většinou to byli všichni noví. Bylo to spíš takový seznamovací...jaký kámoše maj a takovýhle.

T: Myslíš, že ti supervize pomůže, když budeš potřebovat?

S: Jo určitě.

T: Dověděla jsi se na supervizi něco, co ti bylo užitečné?

S: Na první zatím asi moc ne, bylo to spíš seznamovací jak říkám. Akorát jedna holčička tam narazila na téma ukončení toho vztahu, ale jenom s 5P, aby se vydala už mimo to, ale nakonec to dopadlo, že to musejí probrat spolu, protože ona má trošku staršího toho klučinu. Takže se na

tom dohodnou nějak spolu. Takže to bylo takový, že hned na začátku se probíral konec. Jednou to asi přijde, ale je to takový zajímavý.

T: Jak dlouho myslíš, že se budete scházet?

S: Určitě po tu dobu, co je ta smlouva a myslím, že i potom, myslím, že ne každý týden, ale ono zas jednou týdně není tolik takže to se uvidí.

T: Co ti to do téhle doby přineslo? Co tě na tom baví?

S: Je to takový odreagování, hrát s ním ty hry, je to takový nenáročný. Mám z toho i dobrý pocit.

T: Myslím, že ohledně otázek je to všechno. Je ještě něco, co bys chtěla dodat?

S: Nevím, myslím, že jsme probraly všechno. Zatím za ten měsíc, co se vídáme, jednou týdně to ještě málo, se nevyskytly žádné problémy. Pozitivní je na tom to, že nejsou žádné problémy a že to probíhá všechno v pohodě.

T: Čekáš, že přijdou nějaké problémy?

S: To nevím, to asi ne, on na to podle mě nevypadá, on je fakt jko podle šťastné dítě, až na toho tátu, že takhle s ním má ty starosti, i ve škole, co jsem se ho ptala tak kamarády ve škole má i mimo školu se vídá s nějakýma kamarádama. Myslím si, že tak špatně se nemá s těma kamarádama, no...

3.kolo

Jirka

Jirka byl při rozhovoru neposedný a hodně odbíhal, rozhovor probíhal u něj doma

V: Jirko a to jsi maloval ve škole ten obrázek?

D: ne tady doma

V: hezky a baví tě to?

D: u chalupy u táty

V: no pěkný jo to je nějaký les vid'

D: ne ostrov

V: ostrov jo. Baví tě malovat? Tak já mám tady pro tebe takovýho panáčka já ti tohle dám, kterého mi tady můžeš vymalovat, ty sis přines pastelky vid', pojd' si sem ke mně sednout ke stolu. Kam si sedneš, takhle? Tak tady mám pro tebe tak a je to postavička, je to postavička tvój kamarádky Terezky, tak jestli bys mi jí mohl namalovat jaká je

D: uhm

V: chodíš s Terezkou často ven?

D: já nevím už

V: tak vídáte se často, chodíte spolu ven s Michaelou?

D: někdy jo, někdy ne

V: a baví tě to s ní? Je to dobrá kámoška?

D: uhm

V: a co děláte nejčastěji?

D: to ještě nevím

V: ještě nevíš, co s ní děláš?

V: ona říkala, že většinou spolu hrajete nějaký hry, je to pravda?

D: jo. madagaskar

V: Madagaskar? A jak se to hraje?

D: normálně musíš, co ti řeknou

V: aha to je nějaká jakoby soutěž?
D: ne hra jenom, na počítači
V: jo na počítači a to hraje te tady, chodí za tebou domů Tereška?
D: ne to není tady
V: aha a kde je?
D: u te uli šimáčkovy
V: to je nějaká kamarádka nebo?
D: ulice
V: ulice, to je nějaká klubovna kam spolu chodíte?
D: (kroutí hlavou, že ano)
V: no a co tam ještě spolu hraje te?
D: no i kulečník, šipky
V: fakt jo ty hraješ kulečník, to seš šikovnej
D: no někdy
V: a co tě ještě baví hrát?
D: ty šipky takhle házíš
V: pěkný a chodíte ještě někam kromě těch her hrát
D: jo někdy domů jenom někdy sem
V: pojď sem ke mně Jirko pojď, já ti tady dám ten papír a zkus mi nakreslit Terešku jaká je, jaký má vlásky?
D: žlutý takový
V: žlutý jo a máš ještě nějakou takovou kamarádku
D: já nevím
V: nevíš jestli nějakou takovou stejně starou jako je ona?
V: nemáš?
D: ne
V: a co ve třídě, máš hodně kamarádů?
D: jo
V: má modré oči jo tereška?
D: když já nevím
V: a máš ji rád? Chodíš s ní rád ven?
D: uhm
V: jo je to fajn kamoška?
D: jo. tady ta modrá je dobrá, černá černá černá černá není. no nic (Jirka si vybírá pastelky na kreslení)
D: tak jo tak já to
V: tak to nevadí, že nemáme černou, tak to nakresli třeba toudle tmavou
D: hnědou
V: no a co takhle s Tereškou ještě děláte? Chodíte ještě někam jinam než do klubovny?
D: někdy sem
V: sem a co tu děláte? Hraje te nějaký hry?
D: hraje te si
V: jo a co hraje te nejčastěji?
D: nejčastějč zatím nic
V: zatím nic nejčastějč, jo?
D: jo
V: no tak někdy když přijde, tak co rád hraješ? Někáký stolní hry nebo na počítači?
D: na počítači tady
V: jo a co máš za hry na počítači?
V: tady máš ještě nějakou žlutou Jirko (D. hledal žlutou, všechny byly bez tuhy □)
D: já zkusim ještě tuhle
V: co máš za hry na počítači Jirko?
D: různý
V: taky máš madagaskar nebo ne?
D: ne ten je jenom tam

V: a co tě nejvíc baví, co nejvíc hraješ?
D: nejvíc nic
V: a občas? když ne nejvíc? Nějaký panáčky?
D: si ořežu (ořezává si pastelku)
V: no a hraješ nějaký hry jako děti ve třídě? Hrajete každé hry a povídáte si o tom?
D: uhm
V: jo
D: teď hrajem jednu hru a máme ještě jednu hru. A ta je taková, že kdo bude mít nejvíc puntíků na konci roku, tak vyhrál plyšáka.
V: a kdo vám toho plyšáka dá?
D: paní učitelka. V družině.
V: družině?
D: jo
V: a máš hodně kamarádů v družině s kterými to hrajete?
D: uhm, hodně nás je
V: no a nějaký nejlepší kámoše co se s nima bavíš?
D: nejlepší kámoš je Filip, ten se pořád se mnou chce vodit za ruku
V: fakt jo? To se tahle vodíte za ruku ve školce nebo v družině?
D: a ještě mám jednoho. Ten je náš a ten chce pořád se mnou
V: no tak to máš spoustu kamarádů vid'?
D: jo
V: no a jak někomu popisuješ kdo je Tereška vlastně?
D: neřekl jsem zatím nikomu
V: no a jak bys to někomu popsal?
D: no žlutý vlasty, ale oči nevím, zapomněl
V: no a kdo bys řekl, že to je, kdyby se tě ptali?
D: velká, ale nevím kolik jí je
V: no a kámoška bys řek nebo nějaká teta?
D: kámoška
V: kámoška vid'?
V: a jak dlouho se s Tereškou vlastně vídáte?
D: teď už moc ne ale předtím jo
V: teď už moc ne jakto? Má málo času nebo ty máš málo času?
D: já někdy jedu k tátovi v pátek k tátovi, ale v pátek taky nepřišla Tereška, protože táta je teď nemocnej, ale přijde na koncert.
V: aha jakej koncert?
D: ve škole máme zpívat koledy, fakt to ona se přijde podívat jo
D: ne já nevím, jestli přijde
V: a co budeš říkat kámošům, když tam přijde Tereška?
D: oni se asi nebudou ptát, protože já nevím, když se já nevím když
V: no a jaká je na tebe Tereška, je na tebe hodná?
D: jo
V: jo? No a jak si vybíráte, co budete dělat?
D: domluvíme se zase než odejde Tereška, kam půjdem.
V: jo tak
D: a my jsme se teď domluvili, že půjdem, že půjdem na ty hry
V: jo do tý klubovny jak chodíte?
D: jo
V: tam je to supr vid'?
D: jo
V: no a jsou tam i jiný kamarádi?
D: jo
V: jo je tam hodně kamarádů?
D: jo nějaký jo
V: a už se znáte jménama nebo jenom od vidění

D: od vidění
V: od vidění no a vídáte se i když nejseš s Terezkou?
D: z klubu ne, já si myslím, že neviděl jsem
V: ty máš asi hodně i dalších aktivit tak moc nestíháš tam chodit sám vid'?
D: no
V: a ty chodíš i do Skauta vid', mamka říkala?
D: jo
V: baví tě to?
D: jo
V: no tak to je supr. No, a ty jsi říkal, že nejčastěj hrajete kulečnick a nějaký hry na počítači?
D: ne, nejčastěji hry na počítači
V: jo. No a jde ti to?
D: jo
V: jo? vyhráváš?
D: před tím jsem se dostal hodně u toho Madagaskaru
V: jo a Terezka ti pomáhá
D: hm. maj tam i harryho pottera
V: harryho pottera taky, jo?
D: jo hru
V: díváš se na film viděl jsi filmy?
V: jo
V: tak tě baví i ta hra vid'?
D: ale ten předposlední byl dobrej. Tam se zřítíl hrad
V: aha
D: tam ten voldemort, ten voldemort strašidelnej voldemort ten tam zničil skoro celej hrad
V: takže Terezka chodí celá v modrým jo? (komentuje obrázek)
D: hm
V: má džíny a nějaký tričko většinou?
D: já nevím, většinou má nějakej kabát nebo něco
V: no a povídáte si spolu hodně?
D: hm
V: povídáte si i jak se máte, jak se ti daří a tak
D: jo
D: a věříš Terezce jako kamarádce takhle?
D: jo
V: no a řekl bys jí kdyby tě něco trápilo?
D: jo
V: no tak to je docela dobrá kmoška vid'?
D: jo
V: no krásný, hezky jsi mi ji namaloval a já mám ještě pro tebe tady takhle vzádu ještě takovou ruku, a sem mi můžeš namalovat, co bys ještě chtěl s terezkou zažít, co bys ještě chtěl zkusit?
D: aha už vim, na plavání
V: fakt tak mi to sem nakreslíš? Nějakýho plavčíka nebo nějakej míč?
D: jo
V: plavčíka nebo nějakej míč?
D: nebo já nakreslim prostě bazén
V: tak jo,
D: takhle bazén
V: tak mi nakresli bazén. A už jste spolu byli nebo ještě jste nebyli plavat?
D: ještě jsme nebyli plavat
V: no tak máte další možnost co dělat příště vid'?
D: no ta Terezka si prohlídne co jsem chtěl tady a
V: jo
D: takhle většinou tam jsou bílý a červený
V: smějete se hodně s Terezkou? Užiješ si s ní randu?

D: jo
V: a co bys chtěl ještě s ní dělat kromě plavání? Ještě něco co bys chtěl zkusit?
D: jo k moři!
V: k moři jo?
D: jo s mámou a s terezkou k moři.
V: fakt?
D: jo. V itálii to bylo dobrý tam byly vlny.
V: jo?
D: no tak mi jí sem nakresli třeba jako sluníčko nebo jak bys jí nakreslil.....Itálii
D: aha už vím. V bazénu, ale v Itálii by sem chtěl být nejdřív.
V: jo?
D: jo. A je tam hodně škebel
V: jo?
D: když, jo, u vlny. Tisíc malých škebel. Tisíce a tisíce
V: fakt? No já jsem tam jednou byla a nenašla jsem vůbec žádnou teda
D: v Itálii?
V: no
D: u moře?
V: no no
D: já jo a taky jsme si půjčili loď
V: no supr, to se ti líbilo?
D: jo
V: no a co bys ještě chtěl dělat Terezkou? Co tě napadá?
D: už mě nic nenapadá
V: chtěl bys nějakou hru s ní zkusit?
D: hru s ní zkusit
V: nebo se s ní jít ještě někam podívat s Terezkou?
D: počkej
V: no to je krásný to kreslíš pláž že jo?
D: tam většinou je červeno bílej, ale já si myslím že většinou tam je červenobílej deštník. Takhle.
A ještě nakreslim ostrov. Ještě tu nakreslim takovej malej ostrov a palmu.
V: jo, vzal bys terezku na ostrov jo?
D: jo, jenže tam bude jenom takovej malej.
V: no a Jirko řekneš Terezce co bys s ní chtěl podniknout příště až se uvidíte?
D: bazén
V: no super, řekneš jí to až se uvidíte?
D: já by sem s ní chtěl, až se uvidíme, hned do bazénu
V: no tak si to s ní domluv a když bude souhlasit tak můžete vyrazit
D: no
V: no a teď se uvidíte v pátek s Terezkou nebo tento týden?
D: já nevím
V: nevíš ještě?
D: nevím
V: tak asi by tě mrzelo, kdyby jste se dlouho neviděli, vid'?
D: jo
V: no krásný a co mi ještě namaluješ, kam by ses chtěl mrknout nebo co bys chtěl dělat?
D: už mě nic nenapadá
V: nenapadá tě nic?
D: ne
V: nechceš se napít Jirko, no a jak to jde ve škole, dobrý?
D: jo
V: co máš ve škole nejradši za předměty?
D: matematika
V: matiku, ty rád počítáš?

D: hm, když třeba udělám špatně, mě to nevadí, protože matika je dobrá. Protože někdy jo, někdy není dobrá, ale nakonci jsou příklady a tam to musíš spočítat. A my jsme hráli takovou hru A,B,C, kdy jsme byli řada B číslo B a a a pak tam byly a tam byly příklady a když nedáváš pozor tak za špatný čárka.

V: no a jak jsi dopad?

D: druhý

V: no tak to jsi šikovnej

D: ne jako

V: že jste byli druhý?

D: no protože jsme měli tři čárky a ty ostatní řady dvě

V: tak to je furt dobrý ne?

D: jo

V: no, a máš tam nějakýho kamaráda ve třídě?

D: jo

V: no a jak se jmenuje?

D: Filip a Jonáš

V: Filip a Jonáš jo. A chodíte spolu někam ven? I když nechodíte do školy, někam po škole?

D: ne ven nechodíme moc

V: nechodíte ani do družiny nechodíte?

D: uhm

V: a hrajete si tam spolu jo to jo

V: no a co tě nejvíc s nima baví hrát?

D: já nevím co mě bude bavit

V: a v čem seš dobrej?

D: nevím

V: nevíš? Nějakou hru nebo nějaký sport co tě baví?

D: a ještě mám rád tělocvik

V: tělocvik? A co rád hraješ při tělocviku?

D: mrazík nebo honěná. vybíjená.

V: jo jo a s Terezkou taky hrajete nějaký takový hry?

D: hm, ne

V: nehrajete. No a co ses naučil s Terezkou vlastně? Je něco novýho, co tě naučila, cos ještě nikdy nedělal? Třeba já nevím, jestli tě naučila hrát šipky nebo ten kulečník? A co vás spolu nejvíc baví s Michaelou? Na počítači nebo když hrajete nějakou hru spolu?

D: já nevím. Na počítači baví mě

V: a to hrajete spolu nebo ty hraješ sám a Michaela ti pomáhá?

D: já sám a Michaela pomáhá

V: no a když hrajete spolu nějakou hru dohromady, tak co máš nejvíc rád?

D: šipky

V: a jde ti to porážíš Michaelu?

D: uhm

V: jo a co ještě máš rád? A kam chodíte třeba v létě když je hezky?

D: ven, někdy

V: jo chodíte ven, a kam?

D: stromo.Do stromovky

V: jo a co tam děláte?

D: házíme talířem

V: fakt, umíš házet talířem?

D: jo jednou sem hodil hezky rovně talířem. A pak sem hodil papírem dneska a letěl hezky rovně dolů.

V: no a co tě bavilo nejvíc v parku s Terezkou?

D: ten talíř, jo kdybych sem ho hodil z kopce, tam u stromovky je most, pak tam je cesta dolů, pak tam je kopec velkej a kdyby sem hodil tím talířem, ono by to letělo dolů a pak by zakoplo a kutálelo se to dolů

V: to by to bys Michaelu prohnal vid'?

D: jo
V: no a kdybys neměl terezku, koho by sis nejvíc přál jako dobrovolnici, jaká by měla bejt?
D: máma
V: jako mamka?
D: jo máma by to měla být
V: no tak mi řekni nějaký vlastnosti, který by měla mít, co by se ti líbilo?
D: mně by se líbilo že by neměla ráda peníze, protože peníze na co jim jsou, na co jim jsou, není to nic cennýho
V: aha a Michaela má ráda peníze?
D: nevím, proto mě se furt nelíbí, protože furt peníze, za něco koupit furt peníze, na co, na co jim jsou není to nic cennýho
V: aha a Michaela má ráda peníze?
D: já nevím, ale proto mě se nelíbí protože furt peníze, za něco koupit, koupit furt peníze
V: no a kdo to dělá
D: ty peníze?
V: no
D: ty peníze vyrábí?
V: ne, kdo to furt řeší ty peníze, jako nějaká kmoška tvoje nebo nějaký kamarádi?
D: ne, já to furt řeším
V: a na co potřebuješ penízky, co by sis koupil?
D: na nic nepotřebuju. Já nemám rád právě peníze
V: aha no tak to jo. Ale jsou potřeba vid', když si chceš něco koupit?
D: no jo
V: a myslíš si, že by ostatní kamarádi taky měli mít někoho jako Terezka?
D: já nevím, někdo má zas ségru nebo bratra
V: jo a ty nemáš sourozence, vid' tak seš?
D: ne ani jednoho, ale měl ale předtím jsem měl tři myslim, holka kluk a myslím, že holka nebo kluk a to se nepovedlo, ty se nepovedly, to já jsem se povedl jenom narodit
D: aha no tak to jo
D: takže by sem měl tři a byli bysme 4čata
V: no a jaký máš ještě dospělý kolem sebe kromě Terezky?
D: nevím
V: ještě si hraješ s někým starším, než jsi sám?
D: já myslím, že jo
V: jo
D: jo
V: a s kámoškou nebo kamarádem nějakým ?
D: kamarádem nebo s kámoškou já nevím. Nebo s kamarádem.
V: jo chodíte spolu ven?
D: jo
V: a jak je starej jako Terezka?
D: ne jako já skoro, ten je ještě takhle velkej, asi o rok
V: a to je menší jo?
D: ne o rok o rok
V: větší?
D: větší
V: a jak dlouho by ses ještě chtěl scházet s Terezkou Jirko?
D: furt
V: baví tě to jo? A chodíte spolu to někdy do toho programu pět p za téma koordinátorka na nějaký akce který jsou pořádány? Ne?
D: ne, protože já nevím co myslíte.
V: no přes ten program co se spolu setkáváte s terezkou, tak jsou koordinátoři a tam se občas pořádaj nějaký akce,
D: Aha
T: ...že jste prej třeba byli na parníku?

D: aha, byli na parniku. A jednou jsme byli s mámou u vody a tam jel rychlej člun a já jsem nevěděl, ale udělalo to hodně velký vlny a pak další a to jsem byl rád, že to udělalo hodně velký vlny...

V: jo tak

D: ty vlny jsou dobrý

V: no a ve škole se ti daří dobře Jirko, jde ti to?

D: jo

V: jo chválí tě paní učitelka?

D: no chválí moc ne, ne nechválí moc, nechválí ale dobrý ve škole.

V: dobrý jo, tak je i mamka spokojená, jo?

D: uhm

V: no a co máš ještě kromě toho skauta a terezky, co ještě děláš?

D: ještě mám kroužek piana

V: hezky a baví tě to

D: uhm

V: jo a jak často hraješ?

D: každou středu, každou středu hraju

V: jo a to musíš trénovat hodně vid'

D: uhm

V: no a jak si s Terezkou vlastně dáváte vědět, co budete dělat?

D: co prosím?

V: jak si s terezkou dáváte vědět, kdy se uvidíte a co budete dělat? Telefonem?

D: ne my si vždycky předtím říkáme, terezka je teď myslím někde na výletě nebo tak

V: aha

D: myslim říkala

V: takže se uvidíte až někdy pak?

D: jo

Maminka Jirky

Rozhovor probíhal doma, paní mi mimo nahrávku vyzdvihovala, že je program skvělý, je spokojená a Jirkovi věnuje hodně pozornosti i mimo a snaží se s ním pracovat na různých problémech, které má.

V: No, takže jste s Terezkou spokojená?

M: Hrozně moc, určitě, já jsem chtěla původně kluka, samozřejmě ke klukovi, ale potom jsem si to hodně rychle ne rozmyslela, jak to říct, byla jsem spokojená, protože myslím si, že to chytla za správněj konec a že si na sebe hodně zvykli, je s ní rád.

V: A stýkají se pravidelně teda?

M: pravidelně, no, jednou týdně, víceméně, když někdo je nemocnej nebo něco, ale to se stalo jenom párkrát, protože Jirka ani není moc nemocnej.

V: jo a jak se domlouváte o tom vlastně kdy se uvidí nebo co budou dělat příště? Je to v pořádku?

M: My máme předběžně stanoveněj jeden den, takže spíš si potvrdíme třeba dva dny předem jestli to platí, jestli se nic neděje. A napříště se většinou Terezka ptá, když odchází, Jirkaa, co by chtěl dělat. A funguje to dobře, tam jako nemáme... myslím, že z obou stran je to spolehlivý, tam nemáme problém.

V: A musíte nějak do těch schůzek zasahovat někdy?

M: Jako že bych je měnila nebo?

V: no třeba je pobízet, aby někam šli, nebo tak?

M: Vůbec ne, absolutně ne

V: A co si myslíte, že se Jirkovi líbí nejvíc na schůzkách?

M: jako určitě si myslím, že se mu líbí prostě ta komunikace s ní a že se může na někoho těšit, koho vidí pravidelně, to je asi nejdůležitější. A jinak konkrétně, myslím že to co dělaj už je jakoby podružnější no, ale trošku vidím, že on tam chce na ty počítačový hry, což je trošku pochopitelný protože to zas tak moc doma nemá, ale na druhou stranu jde někam i rád ven nebo na to plavání, nebo nějakou fyzickou aktivitu.

V: a co se týče toho programu Pět P, jste spokojená s tím programem, s koordinátory, dávají vám vědět?

M: určitě.

V: nemáte co jim vytknout nebo co byste chtěla změnit?

M: ne ne ne.

V: A musela jste je někdy kvůli něčemu kontaktovat, co by souviselo s programem?

M: Ani ne, jako v negativním slova smyslu, spíš se ptám někdy když je nějaká ta akce, co tam mají navíc tak se doptávám o co přesně jde, pak se doptávám když jde o nějaký víkend nebo výlet nebo

V: a myslíte si, že má ten vztah s Terezkou nějaký vliv na Jirky?

M: tam se nedá poznat moc, že by se měnilo něco konkrétně v jeho chování nebo se zlepšoval ve škole, protože tam nemá problém, takže tam tak úplně se to nepozná, ale určitě bych řekla, že to přispívá k nějaký spokojenosti celkově to, že má jednoho člověka, kterýho má rád a ví, že ho pravidelně uvidí. To je určitě pro něj moc důležitý....a myslím si, že by mu to určitě chybělo, takže doufám, že Terezka ještě bude mít možnost (pokračovat).

V: A co dělá třeba Jirka, když se rozlobí, nebo když mu něco nejde, jestli je rychle uklidnitelný nebo jestli je to na něm vůbec vidět?

M: Jirka má v tomhle ohledu má jednu výraznou vlastnost nebo slabost, už v tomhle ohledu jsem s ním dřív hodně pracovala, protože je hodně sebekritický a hodně si věci bere, když mu něco nejde a když mu něco nejde hned, tak je tam určitá zaprvé jako nějaká netrpělivost se sebou a za druhé určitě nějaký jako frustrační projev, že dřív hodně dělal to, že, no že upadl hned do zoufalství a tam byly dřív ty problémy, když byl menší, teď už bych řekla maličkej, no když byl 3letej, že se bouchal do hlavy, když mu něco nešlo, ale to úplně přestalo a myslím si, že se to zlepšuje, už se to zlepšilo, já s tím se snažím pracovat nějakým způsobem, no.

V: takže je to lepší určitě s věkem?

M: takže se to srovnalo, ale jakou měrou k tomu přispívá třeba ta Terezka, to nedokážu úplně přesně posoudit. To ale rozhodně na tudle věc má asi nějaká celková pohoda vliv samozřejmě, takže je i možný to.

V: A myslíte si, že je Jirka teda spokojený takhle jak to všechno je s tou Terezkou, že se setkávají, kam chodí a tak?

M: myslím si, že je, jako asi by si dokázal představit něco, co by se mu líbilo víc samozřejmě, ale ale v mezích toho, co jakoby je reálný nabídnout mu myslím, že je spokojenější, že je rád, že je to dostačující.

V: já jsem ho poslouchala on mi vyprávěl, kolik toho ještě má, má ještě hodně aktivit?

M: on, je takovej, že to nejenom všechno zvládá, ale i potřebuje, ten typ dítěte, co se musí zaměstnat a jemu ty věci jdou takže z toho má pak radost samozřejmě, tak to je hezký no

V: a kromě Terezky, vídá se ještě s někým takhle starším v jeho okolí?

M: ještě mám kamaráda, tomu je 40 tomu pánovi nebo klukovi, je to kolega z práce, který vlastně se uvolil k něčemu podobnému a chodí za ním jednou týdně a hrajou si spolu, čili tam se mi podařilo něco jakoby taky získat ten mužskej prvek, co jsem čekala odtud a domluvili jsme se takhle jakoby možná mě inspiroval tady právě ten systém, a ta spolehlivost a to že jsem s tím měla dobrou zkušenost a ten přítel se vlastně uvolil, že tohle bude dělat a vlastně to funguje dobře.

V: no tak to je pěkný, to je hezký

M: no je je

V: a ve škole se teda daří Jirkovi?

M: tam on nikdy neměl problémy, takže to je hezký no

V: on má hodně kamarádů ?

M: on je hodně společenskej, kamarádů nevím nevím přesně, co o tomhle si myslet nebo jak to specifikovat, protože on vlastně není ve věku, kdyby ještě za ním chodili ty kamarádi domů a rodiče možná jsou tak zaměstnaní, že tak úplně se jako nedaří se často domlouvat, aby ty děti přivedli a my k nim já k vám takže v tom smyslu, že by se vídali nějak po škole často to není, na druhou stranu má jakože má někoho, koho považuje za nejlepšího kamaráda a je společenskej jakože dokáže mít rád děti a bavit se a takže tam si myslím, že taky není problém

V: on i chodí do družiny, že ano, mi povídal?

M: do družiny, tam už taky není tenhle rok tak moc vzhledem k těm kroužkům, ale taky tam, tak aby to bylo tak nějak rovnoměrně tak trošku do družiny a do těch ostatních kroužků, kde vlastně taky vidí stále tytéž kamarády, takže

V: a co ho nejvíc baví, víte?

M: co ho nejvíc baví za činnosti?

V: no no

M: to vím naprosto přesně, asi nejvíc ze všeho ho baví kreslení, to bylo vždycky, tam je hodně jakoby znatelný ten výtvarný talent a stavění čili jako prostorově stavění z něčeho z kostek, ale i z různých jiných materiálů, on má jako hodně tu prostorovou představivost, takže tohle je jedna věc a potom vlastně tady chodí do hud, do školy s hudebním zaměřením, a myslím si, že to zpívání a vůbec ta hudba takže to ho taky baví dost. Já nevím co z toho vybrat, asi nejvíc je ta výtvarná stránka bych řekla. A ale i různá fyzická aktivita, třeba plavání strašně moc, vodu miluje.

V: je aktivní teda

M: no

V: a umí Jirka vyjádřit i svoje pocity, že poznáte, že s něčím je nespokojený, nebo že poznáte, že ho něco opravdu baví?

M: rozumím, myslím si, že je od malička vedený tak, aby ty pocity za prvé směl vyjadřovat a uměl nebo snažila jsem se to s ním rozvíjet a myslím si, že je z těch dětí, kteří se nebojí jakoby a celkem to nějak umí no, nemá žádný problém se vyjádřit, spíš bych řekla, že tam potom hraje roli nějaká obvyklá složka jakože je to kluk a někdy se mu prostě nechce něco moc rozebírat, a že si rád věci prostě nechává pro sebe nebo to nechá uležet a pak mi to vypráví, až když se mu chce, jo, ale to si myslím, že je v takovém jakoby obvyklých mezích a že jinak je hodně sdílnější v podstatě jo, nebo že nemá žádné bloky v těch emocích, jak říkám, možná bych řekla spíš v těch negativních, že hodně upadá, že je hodně citlivější a moc si věci bere, tak tak to teda možná spíš jako bych řekla nedokáže se ovládat někdy, než že by to bylo naopak jo, tak je v panice.

V: ale taková ta jeho běžná nálada, ta je takováhle co dneska?

M: jo jo, to je jeho taková víceméně, pokud není nemocnej, což je málokdy, kdy by mu nebylo nějak fyzicky dobře, tak to je jeho klasická, taková slunečná nálada, jo to je on tohleto.

V: a ještě se zeptám, když má řešit nějakou situaci nebo nějaký problém, jde mu to? Nalézá třeba víc řešení nebo tak?

M: Taky s tím hodně pracujeme, zas, ano, myslím si, že hodně ano, je v tom i hodně vedený takhle spolu komunikujeme, ale vzhledem k tomu, právě, ale, že tam má hodně ten problém, nebo tu slabinu, s tím, že si hodně bere svoje neúspěchy, tak právě jsme se museli víc zaměřit na to jak s tím pracovat, že ano, že tahle situace má své řešení, že je víc řešení, jak nepropadat právě zoufalství, panice, jak se naučit s tou situací pracovat, že jsou řešení, tam je nějaká určitá slabina, že jakoby, že má tendenci, propadat zoufalství, ale!...je to jen v podstatě ve věcech, který se týkají jeho výkonu bych řekla, v nějakých běžných věcech jako jak se vyřeší něco že si má, kde si koupit zmrzlinu, nebo něco, doma má udělat úkoly, tak to opravdu dokáže řešit velmi dobře prakticky. Pokud se to vyloženě týká jenom emocí, já se cítím špatně, protože si nedokážu zavázat tkaničky, jo.

V: A ještě se Vás tedy zeptám, celkově na to že vy teda chcete pokračovat s Terezkou zas dál?

M: ano

V: a kromě toho byste ještě nějakou změnu chtěla, něco změnit nebo něco udělat jinak?

M: já si myslím, že ne

V: jo dobře

M: že takhle to zafungovalo a tam měnit člověka v tuhle chvíli by nebylo moudrý, samozřejmě pro to není důvod vůbec a ještě něco ta spolehlivost tam je opravdu stoprocentní a viděj se velice často podle plánu. Možná bych se snažila to směřovat od těch videoher třeba víc k tomu pobytu někde v přírodě a k tomu plavání, ale to si myslím, že i ta Tereška to dokáže korigovat kdyby viděla, že je toho moc, tak dokáže toho Jirkaa směřovat a motivovat, aby šli někam jinam. Takže spíš asi ne.

Michaela

S Michaelou jsme se potkaly v čajovně, zmiňovala mi, že bude dokončovat školu a přemýšlí o Erasmu, kdy by na nějakou dobu musela ukončit vztah s Jirkaem, zatím si do září přeje pokračovat v programu.

V: Můžete mi popsat, jak se vyvíjí váš vztah s Jirkaem?

M: no, tak od začátku, když jsme se tak jako uťukávali, tak si myslím, že jsme docela pokročili, oni nás vlastně před prázdninami docela tak jako strašili, že během těch prázdnin, jak se nebudeme vídat tak jakoprávidelně, tak že občas ten rozjezd jako bývá těžší, ale u nás s Jirkaem to bylo úplně v pohodě prostě, viděli jsme se během prázdnin sice jenom jednou ale zase od září jsme začli se vídat, takže vlastně ta první schůzka po delší době byla jako úplně normální, Jirka se jako těšil a hned mi všechno vyprávěl, takže si myslím, že jsme jako pokročili od toho úplného začátku, kdy jsem ho musela vždycky nutit aby se jako rozpovídal, tak vždycky přišel a začal povídat sám, takže si myslím, že jsme docela dobře pokročili.

V: a jakým činnostem se spolu věnujete, jak plánujete schůzky?

M: no, tak vzhledem k tomu, že Jirkaovi je jako 7, takže je ještě docela malej, takže nemá ještě úplně konkrétní představu, co chce dělat, ale vždycky když se ho teda ptám, tak poslední dobou teď jako začlo bejt jako už horší počasí, tak už v zimě když jsme chodili do klubu, on bydlí vlastně na holešovicích tak do dětského klubu nebo DDM a oni tam maj různé hry a volnočasové aktivity, takže tam teď docela chodíme a on si tam oblíbil nějaký hry jako sice jako na počítači ale je to madagaskar, nebo takhle, tak ho to baví nebo tam hrajeme šipky nebo ten vzdušnej hokej, a takhle, takže to to teď poslední dobou jako říká, že tam chce chodit často a v létě jsme chodili do Stromovky a nějaký jako venkovní aktivity

V: a takže se střídáte ty aktivity co kdo by chtěl dělat?

M: já se ho jako ptám, co by chtěl dělat a on je takovej, že když nemá náladu, tak chce zůstat hodně doma, což v létě jsem ho hodně nutila, že je hezky, tak půjdem ven, co bysme dělali doma, že jo, tak někdy se mi to nepovedlo někdy jo a teď v zimě jako nejsem proti tomu, když chce bejt doma jako no, docela chápu, tak jako on má docela hodně aktivit i mimo, takže se nedivím, když chce bejt jako občas i doma no.

V: a jaká myslíte, že je vaše role v tom vztahu, co to dítěti přináší?

M: já myslím, že to je jen takový lehký zpestření vlastně maminka se snaží, aby měl furt co dělat, takže jako on jako z družiny chodí na různé kroužky a jako že to prvotní, co maminka říkala, že nemá moc kamarádů, tak jako myslím, že teď už s tím není problém, že v tý škole má

V: se to zlepšilo?

M: jako hodně kamarádů má

V: a jak byste popsala dítě jako někomu kdo ho nezná a jak by ono popsalo vás?

M: tak já bych Jirkaa popsala že on je hrozně živý, i když když jakoby nemá náladu, tak asi mu to chvíli trvá, než se jako s tím člověkem seznámí, což mi říkala i maminka, že chvíli jako mu to trvá, ale pak když toho člověka jako zná tak i docela k němu přilne, což mi dokazoval i po těch prázdninách, že neměl problém se vrátit do nějakýho toho režimu,

A Jirka nevím jak by mě popsal, on je takovej někdy, když se mu nechce mluvit tak jako nemluví, a nevím. Teď už si, ze začátku měl jako problém mě oslovovat, že mi jako neříkal jménem a někdy se spletl, jako že mi řekl mamko, babi a takhle, ale teď už mi říká jako i jménem a jednou jsme snad potkali nějakýho jeho kamaráda ze školy, to jsme byli na hřišti, a on se ho ptal kdo jako já jsem a on říkal, že jsem jeho kamarádka, tak myslím, že už je s tím tak jako seznámenej.

V: a co máte spolu společného?

M: no tak my hodně spolu hrajem ty hry, jako že se to dá hrát i ve dvou, tak to nebo třeba stolní fotbal, že prostě se snažim, jako on je fakt jako malej, tak nějaký jiný aktivity spolu mít nemůžeme, tak se snažim vždycky jako k tomu zapojit, nebo snažim se i něco vymyslet, co by se mu mohlo líbit a tak.

V: a co vztah dítěti podle vás přináší, jestli pozorujete, že se od vás něco naučilo nějaké znalosti nebo dovednosti?

M: tak spíš, že jsem mu asi trošku rozšířila obzory právě s tím, s tím že jako můžeme hrát nějaký hry, nebo jsme chodili hrát frisbee v létě, což do té doby moc neznal, nebo jsme chodili hrát nějaký badminton a co jsme ještě dělali, tak nemám, jako nevím, jestli to bylo bylo něco novýho, fakt jako ta maminka se snaží ho jako všemožně zapojovat, byli jsme i na Matějský na nějaký

výstavě, jak byly ty ta doba ledová, to jsme potom byli nebo i potom nějaký zrcadla, to myslím, že se mu jako hodně líbilo

V: tak možná je i ten přínos, že má spoustu kamarádů teď nebo víc kamarádů?

M: tak to si nemyslím, že je by jakoby kvůli tomuhle programu, tím že vlastně do tohoto programu nastoupil tak ho maminka přihlásila, byl čerstve v 1. Třídě, tak to je jasný, že jako že se ty děti seznámí a on je fakt takovej hrozně akční, takže on hned se ke všem připojí, což jako je výhoda, no

V: a existuje nějaký zážitek, co máte společný a který byste mi chtěla říct, že se vám to líbilo?

M: tak mně se líbila ta první schůzka o těch prázdninách, to bylo takový že sem se toho bála, bylo to fajn, my jsme si povídali, on vždycky vypráví, co jako dělali, jako i ve škole, on nebo má hrozně takovou bujnou fantazii tak vždycky vypráví hrozný příběhy když si hrajeme a to, tak jako nevím, každá ta schůzka je taková jako fajn, jako že občas se i zamsměju tomu, co z něj vypadne, ona jak maminka, jak ho vychovává sama, tak se ho snaží víst takovým dospěláckým žIvantem, tak někdy ty jeho názory tak jako říkám, že by to ze mě ani nevypadlo, tohle co on říká, ale jako nevím, žádnéj specifickéj zážitek asi asi nemáme

V: a nějaká specifická situace kdy jste dítěti něco vysvětlila, nebo jste se snažila něco naučit (ruch)

M: specifická situace, nevím, občas jsme třeba narazili na něco, že jsem mu vysvětlila, co něco znamená, ale teď si nevzpomenu, co to bylo, tak občas na něco narazíme

V: něco co třeba ovlivnilo ten váš vztah?

M: to ne, něco, že snad špatně vyslovoval nějaký slovo a furt si to pletl, tak jsem mu párkrát jako řekla jak to má bejt. Tak to zase si nemyslím, že bych ho nějak extra něčemu naučila, to asi ne.

V: jak dítě podporujete, jestli třeba můžete popsat nějakou situaci, kdy jste ho podporovala?

M: tak myslím, že se mu snažím vyjít vstříc, když jsme třeba u něj doma a ptám se ho, co teda chce dělat, a on vždycky si něco vymyslí, co chce hrát a řekne mi ať to hraju já a sám se na mě kouká, tak to si vždycky jako říkám dobře, tak když to jako chce, tak ho v tom podpořím, ale žádný jako zásadnější nic asi ni nic takovýdleh.

V: a jaký je teď momentálně váš největší přínos pro dítě? Jaká je vlastně vaše podpora toho dítěte, v čem jste pro něj důležitá?

M: to nevím, to zase asi předtím nějakýty otázky, spíš že on se na ty schůzky jako těší a oddechnutí od té běžný rutiny, že má ty kroužky a školu a nějaký ty jiný zájmy, že je to v klidu že teda se nikam nehodíme, že teda chce bejt doma, tak zůstaneme doma, s něčím si doma hrajem

V: a změnilo se to nějak od počátku vašeho vztahu nebo ne?

M: no asi jo, protože už je takovej víc otrkanější, že už trošku víc ví, co si může dovolit a co ne. Ze začátku to bylo takový, že jo, jak jsme se moc neznali, že asi ani on nevěděl jak to teda se mnou bude a to. Je takovej víc, že jako ví, už ho vyzvednu z té školy, tak teda jdeme do toho klubu nebo domů a už je to takový jako zaběhlý.

V: a cítila jste někdy v nějaké situaci, že jste mu pomohla, třeba když byl smutný nebo nervózní?

M: no to mi přišlo ty první schůzky, když jsme se začali vídat, tak mi přišel, že byl takovej smutnější a jednou snad během toho, ale to on se právě projevuje tím, že moc nemluví, že teda když se ho třeba na něco zeptám, tak mi buď ani neodpoví nebo odpoví třeba jedním slovem, ale to myslím, že na něm poznám takhle, ale jinak nebyl takovejhle

V: máte nějaký zážitek, kdy jste cítila odstup nebo neporozumění?

M: jo, to byla jedna schůzka, když jsme byli venku a on byl nějakěj hrozně takovej, vlastně měl takovou zvláštní náladu, protože jsem se hrozně bála, že se něco stane, on furt lez po stromech a někde lítal a já jsem furt se snažila Davi nelez tam a nechod' k té vodě a to bylo furt celou schůzku že jsem fakt se i já bála, aby někam nespádl. A to mi fakt přišlo celou schůzku, že mě ani nevnímá, nechce poslouchat, já jsem mu to jako nepřikazovala, snažila jsem se mu to jako vysvětlit, hele nelez tam, je to moc vysoko a tak. To byla fakt taková schůzka, kdy jsem byla ráda, že to skončilo, protože jsem se fakt bála aby mi někam nespádl no.

V: a jak jste to vyřešili tu situaci?

M: no nakonec jsem ho pak přemluvila, abychom si šli házet míčem, tak jsem šli na louku a pryč od stromů a od vody, no ale to bylo až po delší době no

V: co na činnosti dobrovolníka v pět p vidíte jako nejlepší?

M: tak asi ten pocit, že vím, že se Jirka na ty schůzky těší a že z toho asi i něco má, i když přes tu všechnu spoustu zájmů co má, si myslím že by to zvládal asi i bez toho.

V: a co považujete za největší výzvu nebo nejtěžší vlastně na tom vztahu?

M: no ze začátku jsem se hodně bála, protože jsem jako Jirkaa nebo Jirka mi byl představenej jako tak, že jako má hodně problémy jako s tatínkem, kterej se o něj nestará a že hodně jako Jirka jako po těch schůzkách s ním, který jsou jako fakt nepravidelný a jednou za delší dobu, tak že je fakt jako hodně smutnej a že ho to hodně jako ovlivňuje a tohle. A to se mi stalo fakt jako jenom na první schůzce, že o něm hodně i mluvil a že má tátu jako takovej hroznej vzor a je nejlepší a tohle, ale to se stalo jenom na první schůzce a od té doby o něm už nemluvil takže jsem se pak ani nebála no.

V: a je něco na vašem vztahu co byste chtěla změnit?

M: asi ne, já jsem s tím spokojená, a myslím, že i Jirkaovi to takhle vyhovuje, no.

V: a myslíte, že je něco, co mu nemůžete říct?

M: no snažím se před ním nemluvit jako třeba ani o svém tátovi, nebo někdy kdy mi třeba vypráví a mám na jazyku no to my taky jsme takhle s tátou třeba dělali nebo s mámou, tak to se snažím tomuhle vyvarovat, no. nevím, co to s ním udělá, a jako asi by to i jako přešel už je trochu větší no, nevím.

V: a je něco podle vás co s vámi nesdílí on?

M: no, nevím, občas že se mu nechce dělat, jako že mu navrhnu asi deset nápadů co bysme mohli dělat a on na všechno mi řekne ne a chce jít domů, tak to asi jediný, ale nic takovýho většího ne no možná až bude starší ještě třeba rok dva nebo tak.

V: a jsou některá témata, kterým se vyhýbáte?

M: To právě ten táta asi jediný, jinak si myslím, že jako nejsou žádný, kterejm bysme se jako vyhýbali nebo na nic takovýho jsme nenarazili ještě

V: a jak vycházíte s tou jeho rodinou?

M: no s tou jeho rodinou hodně dobře, teď jsem byla i maminka mě pozvala k nim na večeri to bylo asi měsíc zpátky, no tak jsme si i povídaly jak se to s tím Jirkaem vyvíjí a to takže i ta komunikace, když se domlouváme na schůzkách, tak já všechno samozřejmě dělám přes maminku, tak i jí vždycky napíšu po schůzce co plánujeme na ten další týden a ještě předtím, než se máme sejít, tak si to potvrzujeme jako že všechno platí, takže jako komunikace úplně skvělá.

V: a cítíte, že by na vás měl ten vztah nějaký vliv?

M: to nevím

V: nebo co vás v něm drží abyste v něm pokračovala?

M: no asi to, že i mně by přišlo divný, nám se totiž teď blíží jako že jo konec, tak jsme i s maminkou bavily o tom, že bysme chtěly jako obě pokračovat a že by to jako asi i bylo divný, kdybych náhle ten vztah utla jako že i Jirka by to poznal, i když se teda vídáme jednou za ten týden, tak že by to asi teda bylo znát. I mně by to asi přišlo i líto to takhle rychle ukončit.

V: takže to má nějaký přínos pro obě strany?

M: jo

V: v čem si myslíte, že by byl živant toho Jirkaa jiný kdyby se s vámi nescházel?

M: jak jsem říkala, já si myslím, že když jsme se poznali, tak to bylo všechno jiný jak byl ještě menší, ale vlastně on teď hrozně rychle roste a myslím si že už že s těma problémama co ho ta maminka přihlásila, že tak to už není už tak horký. Jakože ona se ho snaží zaměstnat kde může, že on má fakt hodně hodně aktivit, takže já si fakt myslím, že by to bez tohohle programu zvládnul úplně v pohodě, že je to prostě pro něj jenom další zpestření, další aktivita kterou jako dělá. Až mám někdy pocit, že jako se scházíme v pátek, že jo tak po celým tom tejdnu že mám někdy pocit, že chce bejt doma, že by si to možná i že by mu to nevadilo, kdybychom se nescházeli, samozřejmě se ale na ty schůzky těší i podle maminky, co mi říká.

V: a myslíte si, že tenhle vztah ovlivňuje i vaše další vztahy?

M: to asi,

(Ruch)

V: tak já jsem se ptala, jestli myslíte, že ten vztah s Jirkaem váš ovlivňuje vaše další vztahy?

M: jako jako obecně všechny?

V: nebo k někomu?

M: to asi ne ne to ne to si nemyslím

V: třeba k dětem jeho věku nebo tak?

M: tak já už jsem jakoby i s dětma jeho věku už jako měla nějaký kontakt předtím, tak já i hlídám jako děti, sice jako menší ale s dětma mám jako kontakt všeobecně, ale nemyslím si, že to má na to nějaký vliv

V: a co bylo vaší motivací, když jste nastoupila do tohoto programu?

M: motivací to nevím, spíš jsem tak jako mě to zaujalo ten program jako s tím svým posláním jako čemu se jako věnuje a potom, a když jsem se s ním seznámila, jako i s Jirkaem, tak jsem jako samozřejmě od toho oče.. nebo jsem se snažila aby to nějakým způsobem fungovalo, no. Což myslím, že se snad i splnilo no.

V: a jak vidíte vztah s Jirkaem do budoucna, a jestli si myslíte, že se dál budete scházet nebo jestli byste chtěla, aby se něco změnilo

M: no tak jak už jsem říkala s maminkou už jsme na to narazily a jako dohodly jsme se já teď jakoby ten další rok budu dělat no teď píšu bakalářku a takhle tak jsem říkala, že asi nebudu stíhat každé tejdne, ale jak jsem říkala, že bych to nerada přerušila prostě ze dne na den, že už se nebudem vídat, tak že bysme to třeba, když to bude možný, já nevím, já jsem to ještě neprobírala jakoby s koordinátorkami, tak jestli by to bylo možný třeba jednou za 14 dní nebo nějaká nepravidelná doba, což maminka říkala, že by jí jako nevadilo, tak uvidím jestli to půjde, no.

V: a chtěla byste aby se něco změnilo na tom vašem vztahu?

M: to asi ne, jako já si myslím, že my fakt jako žádný problémy nemáme, vždycky na těch supervizích já nemám co řešit protože jsme na žádnéj problém jako nenarazili. Tak asi bysme ještě měli co vylepšovat, jakože nějaký ty aktivity, ale to se uvidí no

V: tak teď mám tady nějaké otázky co se týče Jirkaa, jeho temperamentu a samostatnosti. Tak jak Jirka reaguje, když mu něco nejde, třeba když prohraje nějakou hru?

M: tak na to jsme jako úplně nenarazili. Tak jako stalo se, když hrajeme nějaký ty hry na tom počítači nebo to, samozřejmě že prohraje, ale to nějak neprožívá a maminka mi právě říkala, když jsme se poznali na začátku, že Jirka je u těchle situacích takovej hodně emocionálně na to jakože hrozně zaměřenej jakože dřív bouchal hlavou o zem, tak to mě docela vyděsilo, ale vůbec tohle vůbec nedělá. a ona říkala, že to jako prožívá, že si to jako dává za vinu, že jako neuspěl a takhle, ale fakt jsem naštěstí teda s ním na to nenarazila takhle, ale i když se to jako samozřejmě stalo se, že jako třeba prohrál ale tak my to se to snažíme brát tak jako ze srandy. Já říkám, tak pojď ještě si zahrajem jednou, že jo, no.

V: a umí se soustředit na jednu věc nebo často mění činnosti?

M: no často mění činnosti, že je takovej, hodně, hodně chce všechno zkusit a jako třeba když stává se, že když ho něco zaujme, tak že u toho třeba vydrží dýl, třeba u toho Madagaskaru, to ho hodně baví. Ale třeba jako vystřídáme tam hodně činností za to za tu dobu co tam jste. Za tu 1,5 h nebo jak dlouho tam jsme

V: a takže se ještě nikdy nestalo, že by Jirka ztratil kontrolu nad sebou?

M: ne

V: a jaká je jeho běžná nálada?

M: no teď poslední dobou jako normální, že je povídavej a jako snaží se zapojovat a to ale stalo se i párkrát že právě byl takovej potichu, ale to bylo asi jen 2x, 3x.

V: a umí vyjádřit svoje pocity? A třeba stane se někdy, že je vyjadřuje až moc, nebo moc málo?

M: no on spíš někdy, když se ho zeptám, tak mi řekne nevím

V: že to neumí pojmenovat?

M: no, že je takovej nerozhodnej, ale že by jako byl vyloženě jako nějaký smutnej nebo že by třeba brečel, to to ne

V: a umí teda nacházet řešení, různé alternativy řešení problémů?

M: no třeba u toho hraní, když se ho zeptám a co se stane, když se stane tohle, tak on vždycky něco vymyslí, on má právě hrozně tu fantazii takovou pestrou tak to jo, v tomhle asi jo ale nějaký reálný situace to nevím, asi jsme na to nenarazili, nedokážu si teď nic vybavit.

V: jo a podporujete ho v tom nějak teda?

M: jo to jo, teda když je to nějaká hodně velká blbost, tak mu řeknu, že takhle to není, ale že třeba jinak by to šlo, ale jinak jo, tak je ještě malinkej.

V: a umí Jirka sám rozhodovat o svých možnostech?

M: no to právě si myslím, že on často právě říká nevim a jako je fakt nerozhodnej o svých možnostech, ale on někdy zase jako ví, že to chce udělat takhle tak to tak jako udělá. Je to takový, nevim, asi záleží na situaci. No.

V: a jak na to reagujete?

M: tak jako v zásadě to zatím asi nebylo nic takového že bych mu řekla, ne jako to takhle vůbec nesmí bejt, nevim jo, to asi ne, víceméně na to reaguju jako my nemáme nějak jinou možnost než při tom hraní nebo...tak tam jako tam o nic nejde, tak buď ho v tom podpořím a nebo vymyslíme něco něco jinýho,no

V: tak a teď mám nějaký otázky na program Pět P, jestli máte se svým koordinátorem programu pravidelný kontakt, kdo koho kontaktuje a o jakých věcech diskutujete?

M: tak já se snažím chodit na ty supervize, a teď jsem na tu poslední nemohla, tak jsem tak jsem napsala, právě že jo, každé měsíc posíláme ty reportáže nebo ty reporty, tak jsem to nějak jako víc rozepsala, díky tomu, že jsem nemohla, ale jak říkám, ještě jsem tam nepřišla s žádným jakoby problémem, takže vždycky přicházím s infem jenom, že jako co jsme tak za tu dobu jenom dělali, spíš jako tak poslouchám ty problémy ostatních a jsem ráda že žádný takovýhle nemáme. No a tím odpovím na otázku, že jako ani jsem jako nepsala s žádným takovým problémem po internetu nebo neměla jsem potřebu nebo nemusela jsem volat no a jinak ta komunikace když když to jako si myslím, že je dobrá, no.

V: a cítíte podporu ze strany těch koordinátorek?

M: to určitě, tak oni se nás vždycky ptaj a snažej se, naváděj nás abychom jim jako kdykoli napsali a že s čímkoli můžeme přijít.

V: a máte pocit, že ty koordinátorky umějí dobře spárovat dvojice?

M:jo teda u nás to bylo takový ještě jiný, že jsem si Jirkaa vybrala přímo já, protože u mě jako si nebyli jistý a nevěděly ale jinak myslím si, že ty ostatní dvojice se jim jako povedly.

V: a chtěla bystetřeba v budoucnu třeba něco změnit?

M:jako?

V: jako něco užitečného co byste třeba doporučila pro další dobrovolníky

M: já si myslím, že takhle to funguje že ta komunikace že jednou za ten měsíc že to stačí a pokud se vyskytne nějaký problém, tak máme možnost jim napsat, zavolat, cokoli, takže si myslím, že to je dostatečný

V: a jak na vás působí setkání s ostatními dobrovolníky?

M: jo, myslím, že jsme se sešli jako dobrá parta, jako většina těch supervizí každé řekne svůj názor, jako že se to tam prodiskutuje všechny ty problémy jako ty témata co jako se objevěj. Takže jako myslím, že to tam funguje dobře.

V: a co si myslíte o supervizích programu jak se vám líbí supervizorka a jestli jsou pro vás ty supervize užitečné?

M: tak pro mě ty supervize jsou jenom přínosem v tom, že jako získám rozhled o těch ostatních, jelikož já sama, jak jsem říkala, jsem neměla žádný téma k řešení, ale určitě jsou jako užitečný že alespoň získám jakoby přehled o těch situacích, který by třeba i mohly nastat mně. Hodně se tam řešej ty vztahy s rodičema, ty peníze který jakoby který by nám měli dávat, tu nějakou menší částku a tak jako se tam na to i připraví když to jako nastane tak jako získám nějakou inspiraci, co dělat.

V: a doporučila byste nějakou změnu co se týče těch supervizí?

M: to asi jako ne, myslím že takhle je to nastavený jako dobře.

V: a byla jste na nějakém školení?

M: ze začátku no, tím jsme museli projít jako dobrovolník asi každé asi

V: a uvítala byste i další?

M. to nevim, to asi se všechno může díť jako součást tý supervize. No asi.

V: a když se podíváte zpět na ten výcvik dobrovolníků, připravil vás na tu roli dobře?

M: já si naopak myslím, že nás jako hodně spíš strašili, a že to nakonec nebylo až tak jakoby horký jak jsme na to byli tak připravený, když to tak řeknu, protože všichni jsme tam šli s tím, že to je velká zodpovědnost a co vlastně bude, že se toho jakoby i částečně bojeje a nakonec to bylo když to takhle řeknu v reálu tak nějakv pořádku.

V: a co jste očekávala od té své role? Jestli se ta představa nyní liší?

M: no tak já jsem právě když jsem s tím začínala, že jsem se hodně bála právě té zodpovědnosti a jak to vůbec bude probíhat, no a že jo taky toho prvního setkání, jak si vůbec, jestli si sedneme, jestli to bude v pořádku, tak spíš toho jsem se bála, no

V: a jak byste popsala celkovou spokojenost s programem pět p a jestli je horší nebo lepší než vaše původní představy?

M: no tak horší určitě ne, a jako myslím že to vnímám pozitivně a fakt to funguje tak jak ten program vlastně prezentovali, všechno co říkali o tom co, se snažej vlastně že jo dosáhnout a čeho se snažej dosáhnout a jak tak to si myslím, že to tak skutečně je, jak ten program prezentovaly, takže nic negativního.

V: A co je nejlepší a nejtěžší na tom být dobrovolníkem?

M: nejtěžší tak možná někdy vymýšlení toho programu a někdy i zkoordinovat si ten čas. I když my se scházíme teda pravidelně, ale taky někdy i se nám taky stalo, že Jirka nemůže nebo já jsem nemohla a docela těžko nacházíme i jiné termíny. A nejlepší tak to odreagování pro mě, že ty dvě hodiny, co spolu strávíme jsou takový jakože relax, takže si to snad jako užíváme....

Jana a Pavla

1.kolo

Pavla, dobrovolnice Jany

T: Mohla bys mi říct něco co sobě, o své práci, svých zájmech, jak jsi se dostala do 5P?

K: Pracuju jako sociální pracovní, služba s mentálně postiženými. Jinak pracuju ještě jako dobrovolník v ? a pracuju ještě brigádně s vozičkářema.

T: Takže pracuješ jako sociální pracovnice?

K: Ještě na to nemám vzdělání. Dva roky jsem studovala FHS, to jsem nedokončila, pak jsem začala pracovat. Nejdřív jsem dělala v tréninkový kavárně pro lidi s mentálně postižením, pak jsem šla do chráněného bydlení. Teď pracuju, dělám tohleto všechno a navíc studuju andragogiku v Olomouci.

T: Jsi z Prahy

K: Nejsem z Prahy, jsem z východních Čech, ale žiju tady čtvrtým rokem.

T: Jak jsi se dověděla o 5P?

K: Na FHS na přednášce. Byl tam ředitel Hestie.

T: Dělala jsi občanský sektor?

K: Ne ne ne, obecně. Tam je bakalářské studium humanitní vzdělanosti a v rámci toho, jsme měli různé předměty i z občanského sektoru a na jednom předmětu byl ten ředitel a vyprávěl o 5P, tak mě zaujal.

T: Co tě na tom konkrétně zaujalo?

K: Ta myšlenka. Ze můžeš svým příkladem někoho navést. Tak jsem si říkala, že nejsem úplně špatná, že by to šlo. A hlavně mě vždycky lákalo dobrovolnictví, někomu pomáhat nezištně. Tak jsem si řekla, že zkusím tohle. Nic extrémního. Kdyby přišel někdo jiný a nabídl něco jiného, tak bych dělala to...není to, že bych od dětství chtěla pracovat s dětmi, to ne.

T: Váhala jsi, než jsi se stala dobrovolníkem?

K: Ne. Když mě něco zaujme, tak buď do toho jdu nebo ne, což je špatně, ale jsem spíš impulzivní.

T: Máš nějaké předchozí zkušenosti s prací s dětma?

K: Nemám.

T: Jak dlouho jsi v 5P?

K: Od roku 2009. Od léta.

T: Máš teď třetí dítě?

K: Ano.

T: Jaký to bylo, ty dvě před tím?

K: První dítě byl klučina, bylo mu 10 let, a s tím to skončilo samovolně sotva to začalo. Bylo to takový zvláštní. My jsme měli pár schůzek, byl nadšený, super, super, maminka se nám do toho často snažila vstupovat jakože chce chodit s náma. Dokonce na jednu akci šla i s náma, úplně nehlášeně. A potom jsme měli mít schůzku a napadlo nás, že on by měl za mnou přijet sám na nějaké místo. On tu uměl cestovat. Nedorazil, ani se neozval, já jsem mu volala a nic. Tak jsem volala mamince a ona se taky neozvala. A toho 5pěčka se taky neozvali ani nereagovali, takže ta spolupráce vyhasla tak nějak ze dne na den.

T: A ta druhá?

K: Ta druhá to jsem měla Matyase, tomu bylo necelých 10 a tam ty schůzky fungovaly v pohodě, pravidelně jsme se setkávali jsme, ale tak nějak mě to nenaplňovalo. Měla jsem pocit, že on má všechno, že je to dítě, které nepotřebuje holku dobrovolníka ale dospělýho chlapa – tátu.

T: Co od toho teď čekáš, jak chápeš svou roli v 5P ?

K: Teď mám poslední holčičku, osmiletou, začaly jsme se scházet od prosince, takže je to takový čerstvý, a viděly jsme se už 6x. Po každé jsem po tý schůzce měla pocit, že jako jo, že to mi dává smysl. Ona nemá maminku, otec nemá tolik času, aby se jí věnoval nebo se jí nechce věnovat, je ze sociálně slabý nebo rozpadlý rodiny a jsou tam věci, který si myslím, že by bylo dobrý, aby měla možnost pořešit s ženskou nebo teda s dospělou holkou.

T: Co si myslíš, jaký bude tvůj přínos pro ní?

K: Přála bych si, abych jí řekla věci, které jinde jen tak nezjistí, ke kterým se nedostne. Tím, že tam nemá ten ženský vzor, tak má problémy s hygienou docela dost výrazný a ten otec na to evidentně kašle a ona chodí hrozně špinavá, a přitom je to krásná holčička, chytrá, fakt inteligentní, samostatná, protože je zvyklá se o sebe starat v osmi letech, což je docela drsný. A tak mi přijde škoda, že chodí špinavá, smradlavá, že je tam cítit takový zatuchlý smrad z cigaret, z bytu, který je naprosto nevyhovující pro děcko. Tak jsem si říkala, že jí budu říkat, že to není normální, chodit takhle špinavá. Ve škole jí můžu pomoci, že jí můžu třeba navádět jaký má možnosti, protože ten táta to evidentně nevidí. Ona je taky strašně šťastná za jakýkoli podněty. Kdekoli jsme byly zatím, tak jí to všechno hrozně nadchlo, je vidět, že baží po tom, aby měla nějaké zážitky, aby se někam podívala. Třeba miluje památky. Takový děcko jsem ještě neviděla, všichni jsou otrávený a ona půjde ještě tamhle, jako na Pražský hrad, a všechno si fotí a historii chce ke všemu vidět. Takže je taková zvědavá. a táta s ní takhle nechodí. Takže strávíme ten čas společně jakoby aktivně s tím, že jí to baví, mě to baví, takže je to fajn.

T: V čem je rozdíl proti tomu předešlému klukovi, co tě to nenaplňovalo?

K: To byl klučina, který měl všechno, měl miliony kroužků a byl problém, kdy se sejdeme. Protože já toho mám taky poměrně dost, tak to byl problém, že jsem věděla, že budeme spolu 4 hodiny tenhle den, a že on kvůli tomu nepůjde na nějaký kroužek, nebo zrušil nějakého kamaráda. Tak jsem si říkala, jestli to vůbec potřebuje. On to volno má jak trávit, ta maminka se o něj stará až jestli ne moc, takže až mi to přišlo takový zbytečný. Ze začátku mi říkal teto, že mě považoval jako za nějakou tetu, jako když si maminka chtěla udělat volno, tak si ho odloží k tetě. Tak jsem si říkala, že v takovém postavení nechci být.

T: A teď si připadáš v jiném postavení?

K: Uhm. Určitě. Je to takový partácký, snažím se, aby věděla, že jsem větší kámoška. A aby věděla, že mi může říct všechno. To bylo takové...Strašně ráda hraje hru otázky a odpovědi...že si říkáme, a co by, kdyby...že jí i zajímám já, ona ví, že mě taky zajímá, takže to ní jen o tom, že jí vyzvednu, půjdem spolu plavat a pak jí zase vrátím. Že si mezitím povídáme, a i ten osobní kontakt je tam intimnější, že ona potřebuje pomazlit, pohladit, ona to i vyhledává. Takže si i zablbne, je tam i ten dotyk, to s těma klukama nebylo. Bylo tam vidět, že ty maminky jim tu péči a lásku dávají.

T: Když se vrátíme k tomu výcviku, jaký jsi měla pocit z 5P? Z prvního kontaktu a pak z prvního výcviku.

K: Trochu jsem byla nervózní, styděla jsem se. Protože, že jo...ten psycholog tam byl, a mluvit o svých pocitech veřejně, to bylo pro mě dost náročný. Já jsem byla, než jsem vstoupila do 5P taková uzavřenější, takže mi to dělalo docela problém. Byla jsem z toho na rozpacích, ale zase jsem si řekla, že tam něco naučím.

T: Vidíš v tom tedy nějaký přínos?

K: Jo. to určitě. Člověk je nucený rozebírat před ostatníma.

T: Takže je to takový, že se osmělíš?

K: Určitě si musíš uspořádat myšlívky, prostě nad tím toršičku přemýšlet, takže je takový fajn, taková sebereflexe, jakoby vlastně sama sebe.

T: Co jsi čekala, jaké dítě jsi očekávala?

K: Já jsem nic neočekávala. Já nejsem ten typ, který do něčeho jde a přemýšlí, jak to asi dopadne, jak to bude probíhat a tak. Neměla jsem extra očekávání.

T: Dostala jsi na výcviku dostatek informací o 5P, nebo jestli to podpořilo tvoje rozhodnutí, nebo jestli by byly nějaké informace užitečné na tom výcviku, které teď postrádáš?

K: Myslím, že na výcviku bylo řečeno všechno. Není nic, z čeho bych pak byla extrémně překvapená. Nebo že by mi něco neřekli, to ne.

T: Přišly ti ty informace užitečné?

K: Jo, to určitě.

T: Když se koukneme na kontakt s 5P s Radkou koordinátorkou nebo se Štěpánkou, jak ti to připadá? Jestli jsou nápomocný, když něco potřebuješ.

K: Jo v pohodě. Ve všem mi vyjdou vstříc, dá se s nima o všem popovídat. Třeba jsem se bála, když jsem chtěla výměnu toho posledního klučiny za tu Janu, tak jsem si říkala, jestli to není hloupý, jak na to budou reagovat, jestli si třeba nevymyslím, jako že jsem nějaká vymerčená, tak to bude asi problém. Se Štěpánkou jsem si o tom v pohodě popovídala a ona jako že jo, že je to jasný, že to jinak nemá význam a pak jsme se dohodly. Bylo to fajn.

T: Po jaký to bylo době, když jsi ho vyměnila za Janu?

K: Po delší době asi tři čtvrtě roku. Já o tom mluvila s maminkou, že jsme si daly schůzku, chtěla jsem to s ní probrat, říct jí to, aby věděla, že k sobě nemáme úzkou vazbu, aby z toho byl nějaký špatnej a tak. A přece jen jsem nevěděla, neznám to dítě tak dobře jako mamka. Řekla jsem jí, že si s ním dám schůzku a ona říkala, že v pohodě, že mu to řekne: Já jsem říkala, že mu potom zavolám a ona říkala, že to potřeba ani není, že mu to nějak vysvětlí. Tak jsem si řekla, že to nechám být, ale třeba když budu mít někdy čas, tak mu zavolám, jestli si nechce jít třeba zaplavat a tak. My jsme chodili pravidelně plavat. Ale od té doby jsme se neviděli.

K: Když se vrátíme k té Janě, jak si myslíš, že jí podporuješ?

K: (Smích) Podporuju? Ono je asi ještě brzo, je to asi měsíc a kousek, takže zatím je to v tom, že opravdu ten čas aktivně tráví, že nějaké podněty má a můžu říct, že je za to ráda. Zatím v trávení volného času. Ale třeba už mi párkrát zavolala sama od sebe, třeba předevírem v 10PM SMSka Ahoj. Ahoj, jak se máš? Těším se zítra, jdu do knihovny ze školy. Sama se ozývá, třeba jenom napíše nebo tak.

T: Jak probíhala první schůzka, jak jste navázaly první kontakt?

K: My se známe z tábora. Já jsem byla v létě na táboře a tam jsem si jí tak trochu vyhlídla. Takže to bylo v pohodě. Ona akorát nevěděla, která Pavla to je z toho tábora. Já jsem jí měla i v týmu a my jsme tam byly 2 Pavly z vedoucích, takže ona nevěděla která. Bylo to v pohode. Bála jsem se, jestli na mě nezapoměla, nebo tak, jestli mě pozná. Ale jo, pamatovala si, i často o tom táboře mluví. Takže už jsme se znaly předtím 14 dní v kuse skoro.

T: Dělal jsi před 5P dobrovolníka někdy?

K: Ne. Vždycky jsem dělala něco s nějakou cílovou skupinou, jakoby ohroženou, nebo nějakým způsobem handicapovanou, ale s dětma ne a ne dobrovolnickou, jako brigádník.

T: Jak vybíráte aktivity, jak se na nich domlouváte?

K: tu první jsem navrhla já, a už nevím co to bylo...já si vzpomenu.... Potom na té schůzce spolu mluvíme a zjišťuju, co by chtěla a tak. Teď jsme byly na procházce na Pražském hradě a na focení památek na Starém městě a ona já bych chtěla hrozně na petřínskou rozhlednu, já no tak tam můžeme někdy vyrazit....Takže to vzniká tak jako spontánně, že někde jsme, něco se jí zalíbí a dohodneme se, že se tam příště můžeme vypravit.

T: Co ti na tomto typu dobrovolnictví připadá přirozené?

K: Asi to, že když vznikne ten vztah kamarádský, že potom už to není žádná povinnost, ono by to nemělo být jako ani ze začátku jako povinnost, ale je tam takový to že jednou týdně by si měla, tak už to je nějaká povinnost, a ty si vybuduješ nějaký ten vztah, že potom už to je jako samozřejmost, že už to nebereš jako dělám dobrovolníka jako práci navíc, ale že je to přirozený, jako když se scházíš s kamarádem.

T: Přijde ti na tom něco, co je těžký?

K: Tak třeba komunikace s rodičema. To je takové ožehavé téma. Jak z toho vždycky vybruslit, aby to dopadlo v tak nějak pohodě.

T: V jakým smyslu

K: Tak třeba u Jany, tak ten tatínek evidentně hledá maminku a je takový, že se mu snažím vyhábat (smích). On měl tendence už na první schůzce, že pořád Janě telefonoval kde jsme, co děláme, že pořád hrozně kontroloval. Ze jsem si říkala Ježíš Marjá. Potom už jsem mu ani nebrala telefony, ke konci jsem mu napsala, že jsme byly v akvaparku první schůzka, že už jsme po plavání a že se za chvilku sejdeme, jestli je to v pohodě. Ale on věděl, že jsme na plavání na nějaké dvě hodiny a mezitím jsem měla 10 nepřijatých hovorů. Bylo to takový, že jsem si říkala, o co mu go. A potom taky jsme jely v tramvaji a on volal Janě, protože já jsem mu to nebrala, jsem se rozhodla, že mu to brát nebudu, volal Janě a kde jste, jak to, že se neozýváte? Tak jako spíš tohleto, že se snaží o nějaký kontakt, a i potom mi volal, když jsem měla přijít na další schůzku dopoledne, jestli nechci přijít dřív, že dáme kafičko, posedíme a tak. Já jsem mu řekla, že to fakt nestíhám. Vždycky se mu snažím dát trochu najevo, že na něj nemám čas. Ale je to takový blbý.

T: Co si myslí, že s Janou sdílíte dohromady, co máte společného?

K: No, tak zájmy. Je fajn, že ona se ráda pohybuje, takže sportujeme, hodně plaveme. Zatím jsem plavaly, nebo chodily po památkách nebo jsme byly v kavárně. A podobný temperament, není to žádné znužené děcko, že by byla jako "a tohle nechci a tamto", holka do nepohody. Dá se s ní dělat cokoliv.

T: Lišíte se v něčem?

K: Určitě, to se těžko posuzuje, jí je 8 a mě přes 20, těžko nějak....takže nevím. Nic mě nenapadá, kromě výšky, váhy, vzhledu.

T: Myslím ohledně těch vašich kontaktů. Rozpor, konflikt....?

K: Ze začátku jsem se bála tý první reakce, jestli se ke mně moc nepřimkne, protože aby to nebylo takový, že bych dělala tu náhradní maminku, to jí chytlo ze začátku, protože jsme měly schůzky brzo po sobě, tak mě přišlo spíš potom jak jsem tu další schůzku jakoby oddálila, a že už to bylo v pohodě, že už si přijdeme jako kamarádky, že před tím to bylo jako by se navázala a hodně jak se mazlí a je taková kontaktní tak mi i psala a tak, že jsem si říkala, že tu další schůzku dám posunout, aby si nemyslela že se budeme vidět každý den nebo obden a tak. Aby se moc ke mně nepřivázala. Ale je to v pohodě zatím, občas napíše, ale nic srceryvnýho. Jednou mi tedy volala, že se jí ztratil medvídek a brečela mi do telefonu, ale jinak v pohodě, jako kamarádkský vztah.

T: Jak jsi reagovala, když ti brečela do telefonu?

K: Snažila jsem se jí utišit, že se určitě najde, a ona brečela, že je to od bývalé dobrovolnice. Tak jsem říkala, jestli ho nenajdeš, tak pořídíme nějakou novou (Smích). No je bylo takový blbý.... jsem si říkala....manipulace (smích)

T: Co si myslíš, že ze sebe dáváš Janě?

K: Ze sebe....energii, čas, přemýšlím o tom, není mi to lhostejné, jak se oblíká, v jakém chodí stavu, ta hygiena a tak, přemýšlím o tom, jak to dát trochu do pořádku. Co tomu dávám....to, že o tom přemýšlím, že s ní ten čas trávím a to, že jí nějak můžu poradit, asi nic víc.

T: Co to přináší tobě?

K: Já jsem taková, že sice mám v uvozovkách hodně aktivit, že se nenudím, ale občas mám pocit, že potřebuju občas vybudit, že jsem unavená, ale říkám si, že nemůžu prospat celý den, a musím si tam dát nějakou aktivitu, která mě jakoby nabudí. A to Jana je, že si nebudu doma skuhrat, že jsem unavená, ale prostě někam vyrazím. Je to fajn a těším se na ní, vím, že budeme mít aktivitu, která baví nás obě. tak je to takový aktivní odpočinek pro mě.

T: Jak vnímáš supervize?

K: Supervize? Já tím, jak mám to třetí dítě, tak s tím prvním jsem byla párkrát, s tím jsme byli chvíličku, a tam jsem na supervize nechodila, protože tam jsem neměla důvod. Takže jsem se s tou skupinou supervizní nesžila, s těma ostatníma kolegama. Potom jsem byla s tím druhým dítětem a tam jsem chodila pravidelně, ale taky jsem tam párkrát nebyla a ty lidi se tam docela obměnili mezitím. Takže jsem zase měla pocit, že vyprávím úplně novým lidem o tom dítěti a vyprávět to celý od začátku, bylo to takový...nemělo to tu kontinuitu. Bylo to takový zvláštní, jako, že to bylo hozený do vzduchoprázdna. Když jsem vysvětlila situaci, tak Tomáš vždycky poradil. Ale jakoby já jsem neměla problém, jakoby vyhovoval mi supervizor, ale třeba ta skupina – připadalo mi, že to pokaždý vyprávím někomu jinýmu. A že nevím, jak na to navázat nebo co zopakovat, připadala jsem si před těma lidma taková nejistá, abych úplně neplácala a oni si to neuměli nějak zasadit. Připadala jsem si taková nezasazená do toho prostředí. A teď, co mám Janu, tak jsem ještě nebyla na supervizi a ani nevím, jestli teďka půjdu, ale takže to začne zase od začátku, ale s tím, že jsem si požádala Radku, jestli bych nemohla do čtvrté skupiny, takže to vypadá, že snad budu v nové skupině s novou partáčkou, takže abych mohla začít nějak od začátku. Protože vlastně v té čtvrté skupině jsou lidi z tábora a s nima jsem si taková jako jistější a říkám si, že by to byla takový lepší. V tom mi vyhověli, takže to je super.

T: Když jsi potřebovala podpořit s předchozímá dětma od supervize nebo od supervizora nebo skupiny fungovalo to?

K: Jó tak to jo. I ty děcka na tý supervizi jsou takový snaživý, takže to jo...zvlášť někteří jedinci jsou takový hypersnaživý. Možná, i kdybych radu nechtěla, tak ji dostanu.

T: Myslíš, že můžeš kontaktovat koordinátorku kdykoliv potřebuješ?

K: jo.

T: Myslíš, že jsi byla dostatečně informovaná o Janě než jsi se s ní začala scházet?

K: Uhm. Hodně jsem o ní věděla v průběhu toho tábora protože mě zajímala. Tak jsem se trošku zeptala a když jsme se dohodly na spolupráci, tak mi Štěpánka o ní vyprávěla a myslím si, že jsem skoro všechno už věděla.

T: Co jsi o ní všechno věděla než jste se začaly scházet?

K: Věděla jsem o rodinném prostředí jaké má, co jsem teda nevěděla, v jak moc špatném prostředí žije. Věděla jsem, že otec má na ní málo času, ale taky jsem nevěděla, jak až málo času to je, to mě taky dost překvapilo. Věděla...o tý rodině...to je všechno, co potřebuješ vědět...Akorát jsem nezjistila, jak je na tom ve škole. Jestli tam má kamarády a tak. Ale ani mě nenapadlo se na to zeptat, protože ona je taková akční, je živá, povídává, takže jsem si říkala, že nebude mít problém si sehnat kamarády. Taková ta linka načrtnutá jejího příběhu.

T: Proč jsi do toho šla, čím tě zaujala?

K: Zaujala mě tím, že jsem měla pocit, že je tam potřeba nějaký ten - pořád říkám ten ženský vzor, já teda vůbec nejsem žádná superžena. Ale tím, že tam chybí ta maminka, tak jsem si říkala, že je tam úplně jiná situace než u těch kluků. U těch tam evidentně chyběl otec a toho já nahradit

nemůžu nebo jakási pevná ruka, to dobrovolník dělat nemůže. Tady je to jakoby fajn, že by se ta holka měla stýkat s nějakou ženskou a že bych jí mohla ukázat, jak to funguje po té ženské stránce. Ona žije jen s tím otcem a pomáhá mu mentálně postižená sousedka, oni jí říkají mentálně postižená, ale spíš má asi nižší IQ, není to žádný vědec, ale pořád je to jakoby na hraně....Ale že fakt některý věci nefungují.

T: Ona nemá žádné sourozence?

K: Ne, je jedináček. Když byla u nás Jana na bytě a vařily jsme, tak moje kamarádka se jí ptala, a Jana, že jo, že maminka čeká miminko a jak se bude jmenovat a tak. Oná říká, že maminka je v Londýně, že žije v Londýně, tak bůhví jak to je. Protože z toho, co mi vyprávěl otec, který měl tendence se přede mnou nějak ospravedlňovat, tak jednou jsme jeli společně tramvají ze schůzky, tak mi vyprávěl ten jejich příběh a já jsem to ani nechtěla slyšet, ale bylo mi to takový blbý mu říct, že mě to nezajímá, pže mě to i částečně zajímalo. Ale říkal to před Janou úplně surově, přišlo mi to dost drsný.

T: Jak to vyprávěl, co říkal?

K: On se do toho snažil zapojovat i Janu, jakože víš Jano, jak jsi byla támle s maminkou a s tím strejdou, jak jste žili v tom zahradním příbytku u té řeky. Jana z toho byla nadšená, že se koupala pořád v Sázavě a měla hodně zmrzliny a tak, a on, vždyť jste tam měli malý okýnko, žili jste tam s náradím, leželi jste na podlaze a tak. Taková manipulace, takový, aby si uvědomila, že maminka je ta špatná a on jakoby ten dobřej.

T: Oni jsou rozvedení?

K: Oni nebyli svoji. Jana se jmenuje jinak než otec....často o ní nemluví. Teď mi říká já nebudu mít tak brzy dítě, jako maminka, to není dobře. Občas má řeči, co říká táta, je tím hodně ovlivněná, ale zas na druhou stranu je taková tvrdohlavá, je vidět, že si chrání maminčin pěkný obrázek. Když říkal něco špatnýho, tak ona, no ale, že se jí tam líbilo, že bylo to dobrý. Bylo to hrozně nepříjemný, že jsem si říkala, že jme už z té tramvaje pryč. Já jsem mu na to ani neodpovídala jen tak hm hm jako co.

T: Jak jsi si přišla před Janou v týchle roli, že ti říká něco o mámě, jakoby tě stavěla proti té mámě?

K: Ono to bylo tak, že Jana mu odpovídala, jakože mu říkala svůj názor na to, tak já jsem byla takový jako posluchač. Oni tam mezi sebou komunikovali a on se obracel na Janu i na mě, ale neptal se mě na nějaký můj názor, nebo co byste řekla tomu .. to vůbec ne. Když chtěl vědět nějakou odpověď, nebo nějakou reakci na to co říká, tak se obracel na Janu. Takže já jsem byla takový pasivní posluchač a už jsem se modlila, kdy to skončí.

T: Chtěla bys ještě něco dodat, na co jsem se tě nezeptala?

K: Nevím

T: Někáký zážitek. Něco co bys chtěla říct, že bylo vyjimečného, nějaké tvoje téma.

K: Možná ta role dobrovolníka. Ta v uvozovkách tvoje kompetence. Třeba u toho Matyase jsem měla za úkol pomoci mamince s výchovou. Takže mi přišlo, že to ani nechci dělat.

T: To bylo zakázka?

K: Já jsem později zjistila, že v podstatě jo. Protože už ke konci jsem nechápala na co mě potřebuje. Tak jsem se ptala na supervizi Štěpánky, a Štěpánka říkala, že všechny děti v 5P

potřebují parťáka, což mi přišlo, že to tak není. Jakože já to teda tak nemám. Že to nebyla moje představa, že dítě, které má plno koníčků, kroužků a rodiče se o něho starají a má kamarády, že by potřeboval ještě extra parťáka? Je to určitě fajn, ale myslím si, že jsou děti, které to potřebují mnohem víc, že ten smysl tam nebyl. Tak mě přišlo mi hrozně zvláštní, po tom, když jsem se dověděla, že mamincino přání bylo pomoc s výchovou. Tak jsem si říkala, že to není to, co bych chtěla dělat.....I na těch schůzkách to bylo, že jsem nevěděla, protože on hrozně zlobil, a tak jsem nevěděla, jestli mám na něj řvát jako matka, nebo jestli mám bejt sprostá jako kamarádka – jako už mě fakt neser. Chvílema jsem si říkala, že už mě fakt unavoval. že jsem si říkala, to ne proboha. Bylo to takový blbý, že jsem si říkala, tak mám ho tady vychovávat, mam na něj řvát nebo prosit, nebo jako co. To bylo takový blbý.

T: Jaká je tvoje představa obecně o přínosu dobrovolníka pro dítě, nebo pro jaké dítě se hodí dobrovolník?

K: Myslela jsem si, že je to pro děti, který jsou ze slabých sociálních rodin a nemají tolik kontaktů, tak to bývá, že tyhle děti jich nemají tolik. Dítě, které nemá moc kamarádů a potřebuje někoho, kdo by s ním někdy vyrážel a bavil se s ním. Říkala jsem si, že to budou děcka, která budou hodně introvertní, s nějakými problémy, nevím s čím, že budou tlustý, brejlatý, šišlat a děti se jim budou smát a nebudou mít žádné kamarády. Takováhle představa, že dítě, který by se chtělo s někým kamarádit, ale nějakým způsobem se to nedaří. Nějak vyloučený. Ne, že to bude dítě, který bude mít všechno a já budu jen pomáhat mamce s výchovou, to ne.

T: Ta role se teďka změnila?

K: Ta se určitě změnila, hlavně je to v tom, že když cokoli Janě nabídnu, tak ona to bere, je nadšená a to mě těší. ...že je vidět, že nemá nikoho, kdo by tyhle věci, který ji bavěj, s ní provozoval. Třeba když jsme si říkaly ty naše nejtajnější sny, tak mi říkala, že by chtěla jít někdy s maminkou a s tatínkem někdy na hrad....Ona má takový obyčejný přání, který běžný děcka zažívají, ale pro ní je to nejtajnější přání..... Tak mi to přišlo fakt drsný. Říkala jsem jí, že s maminkou a s tatínkem to asi nepůjde teď, ale šly bysme společně. A taky jsem si říkala, že by bylo fajn, aby věděla, jak to funguje v partnerství, že jí časem představím přítele a že bysme na ty hrady mohli vyrážet společně. Třeba o víkend, ne že ala rodinka, ale aby věděla, jak to funguje i to partnerství.

T: Aby vás nebrali jako rodinku.

K: To je jako možný a právě proto mě čím dál víc štve ta hygiena. Když s ní někdy jdu, většina lidí si myslí, že jsem její mamka. Takže si pak říkám..sakra...Trošku se za to stydím, když si to ty lidi myslej, mám takový trochu blběj pocit, že lidi to vidí. A ona chodí fakt extrémně špinavá, že na ní to už vidíš z dálky, nohy špinavý, čepice zasraná, hodně videt a když se člověk přiblíží, tak je to i cítit. A nevím, jak to mám řešit. Jestli to říct otci natvrdo. Já jsem jí říkala Kristy, jak to že ty věci nemáš vypraný? Už jsi zase špinavá a tak. Ne, že bych na ní byla našťvaná, tak jako normálně jsem jí to říkala a ona si vždycky něco vymyslí. Tatínek nestihl vyprat, on přijde po 13 hodinách, na nohou je a je unavený a už nestihá práť. Takže asi to, co jí říká otec. Tak je to takový blbý no. Jestli to tomu otci říct přímo, nebo jestli by alespoň na ty schůzky nemohl dohlídnout, aby chodila čistá.

T: Řekni mu, ať jednou týdně před schůzkou vypere, nebo s ní chod' víc do bazénu

K: Já jsem s ní byla několikrát v tom bazénu. Když jsme byly poprvé, tak jsem si říkala, tak sundá to oblečení a bude v pohodě, a potom jsem jí měla ve vířivce na sobě a já jsem jí tak cítila, že ona už je tím smradem nasáklá. A v baňůzku měla hozený takový to klasický mejdlo, v ničem zavřený jen tak na volno, sotva se tím otřela, tak jsem si řekla, že asi není zvyklá. Myslím si, že až bude dospívat, tak že tam bude kámen úrazu.

T: Takže ten táta to asi nezvládá.

K: Asi ne.

T: Tak díky.

Přepis rozhovoru Jany a jejího tatínka.

Tatínek Jany:

T: Chtěla bych se vás zeptat, jak jste se dověděl o programu 5P?

F: Od sociálky, od pracovnice sociálky paní Rádcové, ona mi dala adresu a kontakt.

T: Jana má teď prvního dobrovolníka?

F: Je to druhá. Ta první postupně odcházela, až odešla úplně.

T: Od kdy se scházejí?

F: S Pavlou jsem spokojený. Jednou týdně ji někam vezme. V pohodě.

T: Teď se začaly scházet na podzim nedávno, nebo kdy začaly.?

F: Teď na podzim, tak dva měsíce asi.

T: Jak probíhala ta první schůzka?

F: Jana byla spokojená, nadšená a tím pádem jsem spokojený i já. Já nebudu se do toho plést, jak to probíhalo. Tady mi to vyhovuje, kdyby si stěžovala, že nechce jít, tak by nešla. Ale nadšená, tak asi opravdu dobrý.

T: Váš první dojem z dobrovolnice byl dobrý?

F: Jsem spokojený.

T: Co čekáte, že Janě přinese program 5P?

F: Už jenom ten tábor a ta dobrovolnice je pro mě plus a dost a i hodně. Já mám směny jeden den mám volno a jeden den dělám. Ale příští týden dělám 9 směn najednou. Což je 9 směn po 13 – 14 hodinách na nohách. A ještě se jít s Janou někam projít po Praze nepřipadá v úvahu. Prostě spím celý den. Přitom musím uklidit, něco uvařit, vyprat a podobně. Takže jsem sám na ní a už jenom to, že jí někdo vezme někam na dvě, tři hodiny, jsem rád, spokojený. To mi vyhovuje.

T: Takže žijete s Janou sám, nemá žádné sourozence?

F: Ne. Ani schopné příbuzné, nic.

T: Jak probíhají schůzky, vypráví o nich, těší se na ně?

F: Vypráví, je to dobrý, je vždycky nadšená. Má radost, někdy jsme i málo spolu, takže nestihneme říct, ale vím i po telefonu, že bývá spokojená. Je to dobrý.

T: Jak Jana prospívá ve škole, má nějaké kamarády? Jaké má známky, jak jí to ve škole jde?

F: Jana se spíš učí sama doma, neučím se s ní a podle toho jsou výsledky. Mohla by se učit líp, kdyby se jí někdo věnoval. Odpoledne mi ji hlídá sousedka, která je trochu mentálnější, ale spolehlivá. Když jsem v práci, tak jenom sousedka jí hlídá, ale ta zase není na to, aby se s ní učila. Takže co zvládne sama zvládne a to ostatní bohužel. Doháníme to když mám volno, ale to už nedoženeme, to už nejde.

T: Do které třídy chodí?

F: Do třetí

T: Má kamarády?

F: Ve škole hodně. Například v pondělí chodí k jedné kamarádce spolu se tam učí. Takže to mi taky vyhovuje. To je taková boční známost a vyhovuje to.

T: Jak jste spokojený s programem 5P a s jeho službami, ohledně kontaktu s koordinátory? Jak jste se zapojil do programu 5P, cítíte se jako součást programu, jste o všem informovaný, o tom kdy se Jana schází?

F: Nevím, co vám o tom mám povědět.

T: Třeba kdybyste si myslel, že je nějaký problém mezi Janou a její dobrovolnicí, jestli se můžete obrátit na koordinátorku.

F: V podstatě zatím žádný problém nebyl, nemám důvod si stěžovat. Všechno probíhá v pořádku.

T: Kdyby se něco stalo, máte pocit, že se můžete na koordinátorky obrátit?

F: Nevím, co tím myslíte, že se může stát. Stát se může všechno a všude záleží na okolnostech, jak se to vyvíjelo.

T: Máte nějaké obavy ohledně Jany a její dobrovolnice?

F: Nemám žádné obavy.

T: Řekněte mi něco o té dobrovolnici, jestli se na ní Jana těší, jak o ní mluví, jestli se jí líbí.

F: Říkám je nadšená, těší se na ní, ráda s ní chodí. Dobrovolnice se taky nabízí. Teď byla Jana nemocná, tak jsem řekl, omluvíme, nepujde po Petříně. Když je nemocná a je špatné počasí, takže těší se ní. Určitě. Až bude volná, může jít zase. Teď jsem byli nemocný, do školy bych jí ještě neposílal, jdeme od zubaře jdeme přímo sem a domů.

T: Jaký je váš vztah s Janou, dobrý?

F: Myslím si, že dobrý, navzájem se respektujeme, máme se rádi. Dělám pro ni maximum. Myslím, že dobrý. Ne každému se daří, jak by chtěl nebo jak by měl. Nejsem výjimka, určitě bych pro Janu mohl dělat něco víc, něco líp, ale ne všechno zvládnou, tak jak bych chtěl a měl, ale myslím si, že dělám maximum.

T: Ohledně tábora, jste spokojený s dodatečnými službami 5P?

F: Tam se Janě líbilo tak šíleně, že se jí ani nechtělo domů. Hodně se jí tam líbilo. Proč ne, zase tam může jet.

T: Co čekáte, že přinese Janě program 5P s touhletou dobrovolnicí?

F: Nevím, já osobně nečekám nic, co 5P udělalo pro Janu jsem spokojenej, když bude nějaké pozvání třeba zúčastnit se třeba do zoo, nebo někam, když bude možnost, tak se zúčastníme, když ne, tak ne. Tak celkem jsem spokojenej, co by měli oni dělat, dělají dost.

T: Chcete ještě něco dodat? Vidíte nějaký rozdíl v tom scházení s minulou dobrovolnicí a s touhletou?

F: Tahle je mnohem aktivnější, trefnější a přesně ví co, kde by měla jít a tak. Tamta jí vzala někam k rodině nebo k příbuzným, ke kamarádovi a tak, a tahle s ní jde na Petřín, Národní divanadlo, akvapark, prostě je taková trefnější. Je to mnohem lepší. Já jsem ani proti té první neměl nic, já jí nemůžu vnucovat, ať jde s ní jednou za 14 dní nebo za měsíc, ze začátku chodila pravidelně, potom už jednou každé dva týdny, potom už jednou měsíčně, pak jednou za tři měsíce a najednou to skončilo a nevíme, kde je.

T: Jak se Jana cítila, když se ten vztah takhle rozplynul? Nebyla zklamaná? Nebo vy, jak jste reagoval, když přestala dobrovolnice chodit.

F: Byla z toho smutná, ale nedělala z toho tragédii. Spíš byla smutná. Čekala alespoň pozdrav na narozeniny, mailovaly si také, postupně to klesalo. Jana je na zklamání zvyklá, protože jí zklamala hodně máma, takže byla zklamaná. Byla z toho zklamaná, ale nebylo to zas tak strašné. Nedělali jsme z toho nějakou tragédii, bylo to v pohodě. Jenom mohla říct, že už jí to nevyhovuje, budeme končit, já mám jiný program, mám školu a nestíhám a hotovo. Nějak bych to dokázal Janě vysvětlit. Uvítal bych tohle, že by byla otevřená. Nestíhám, ukončíme to. Nebo ozvu se jednou dvakrát za měsíc, berem, souhlasím ať to víme, aby tam nebylo zase to zklamání. Teď jsme přerušili, protože Jana je nemocná, řekl jsem přijďte za ní domů, buďte doma 2 nebo 3 hodinky spolu, když ne, tak ven jsem jí nechtěl pouštět. Do neděle ať sedí doma.

T: Takže tahle dobrovolnice vypadá, že je spolehlivější?

F: Určitě. I když je to dobrovolnice, nevím, jak musí chodit, žádné podmínky tam nejsou, mám radši uvolněnější atmosféru, dělá to dobrovolně, nechci jí sledovat a špehovat, co dělá dobře a co špatně. Tohle bych nechtěl dělat. Nedělám to a nechci to dělat. Hlavně, že Jana je spokojená a nadšená, a já jsem taky spokojený. Víím, že je v dobrých rukou, nikde se nefláká po barech a po hospodách a je někde po památkách. To je v pohodě.

T: Děkuji vám za rozhovor.

Rozhovor s Janou.

T: Řekneš mi o Pavle jaká je?

K: Pavla je dobrá kamarádka.

T: Co spolu děláte?

K: Chodíme do akvaparku, chodíme, chodíme k ní, na jaře budeme sportovat, budem se dostávat do formy a víc mi neřekla.

T: Budete se dostávat do formy jo? Co si pod tím představuješ? Co to znamená?

K: Já nevím, to řekla Pavla.

T: Co bylo pro tebe nejlepší z toho co jste dělaly?

K: Akvapark , tobogán.

T: Byla tam Pavla s tebou na tobogánu?

K: Jo, v podstatě tam mohl být ale jenom jeden.

T: Jaký to bylo, co na tom bylo nejlepší?

K: Dobrý, ale, ještě jsem byla s Martinou v akvaparku v Průhonicích a tam byly vlny, tak jsme ně šly, byly jsme na nich 3x.

T: Co bylo nejlepší s Pavlou na tobogánu?

K: My jsme hrozně řvaly, ten tobogán byl tak dlouhý, byly jsme jen na modrém, byl sice těžký, ale sjela jsem ho. Ale ten červený byl hrozně moc dlouhý, úplně ze shora z akvaparku až dolů.

T: Ten už byl pro velký děti vid'?

K: UHM, když jsme šly po těch všech schodech až nahoru, já jsem řekla, ježíš to je dlouhý, půjdeme radši pryč na modrej.

T: Co říkala Pavla?

K: Je vždyť jsme sem vyšplhaly..., ale musela mě poslechnout.

T: Kdo to vymyslel jít do akvaparku?

K: to nám zařídila Štěpánka.

T: Co jsme ještě dělaly?

K: Ještě jsme šly na chrám Sv. Víta, na Pražský hrad. Teď jsme měly jet na Petřín, sjet lanovkou, ale byla jsem nemocná.

T: Co dál jste ještě dělaly? Co bylo nejlepší na chrámu Sv. Víta?

K: Nejvíc se mi líbil ten chrám, že byl vidět Pražský Hrad, že jsem si tam koupila pár pohledů, prostě to bylo bezva.

T: Co Pavla, jaká je?

K: Super, že je s ní zábava... ale není s ní mnohem větší zábava, než na táboře.

T: Je s ní menší zábava, než na táboře? Jak to?

K: Nevím, na táboře je víc zábavy.

T: Jaký to bylo na táboře? Ty jsi jí potkala už na táboře?

K: No, ještě dřív. Na táboře to bylo docela dobrý, protože tam byla svatba, cestovali jsme časem, měla jsem tam nejlepší kamarádku, sice jí nebyla Pavla...Pavla je taky dobrá.

T: Je něco, co se ti na Pavle nelíbí? Je na ní něco jiný, než když byla na táboře?

K: Ne.

T: Jak často se scházíte?

K: Tak akorát.

T: Máš ještě jiný kamarádky? Třeba ve škole?

K: Pavlu, Michaelu, Gabču, Míšu, Denisu, Máňu. Máňu tu mám doma, ale ta se odstěhovala, ale taky je to kamarádka. A potom už nevím.

T: Líbí se ti ve škole? Co tě tam baví?

K: Já nevím, všechno.

T: Jaká je paní učitelka?

K: Dobrá.

T: Je hodná, nezlobí se na vás?

K: Ne Ne.

T: Jaký máš známky?

K: Dobrý.

T: Co to je dobrý? Samý jedničky?

K: Nene, jedničky, dvojky,

T: Dnes jste měli výzo vid'? Co jsi měla?

K: Já jsem nebyla ve škole.

T: A kdy ho dostaneš?

K: Až půjdu do školy.

T: Ty jsi nemocná?

K: Hm.

T: Kde bydlíte?

K: Na HostIvananaři.

T: Na HostIvananaři? Bydlíte s tátou?

K: Hm.

T: Jaký to je?

K: Dobrý.

T: Jakej je tvůj pokojíček

K: Dobrej.

T: Jak vypadá?

K: Dobře.

T: Já jsem tam nikdy nebyla, tak mi řekni, jak vypadá. S čím si nejvíc hraješ doma?

K: ? 20.40

T: Řekni mi ještě něco o Kátě, co bylo super?

K: Aquapark, to jsem říkala. Na táboře jsme se viděly několikrát, prostě je to s ní bezva.

T: Potkaly jste se poprvý na táboře už?

K: Uhm.

T: Jaký to bylo, když jste se potkaly poprvý tady v klubovně 5P?

K: Já jsem se strašně styděla.

T: Byla jsi nervózní? Co jsi dělala?

K: Nemohla jsem nic dělat s trémou, no.

T: Jaký to bylo pak, co jste dělaly na první schůzce?

K: Povídaly jsme si, kreslily.

T: Cos nakreslila?

K: Nakreslila jsem sluníčko a mráček.

T: Takže je to dobrý, baví tě to s ní?

K: (Přikyvuje)

T: Dělaly jste něco, co tě nebavilo?

K: Ne, všechno mě baví.

T: Je někdy, že s ní není sranda?

K: Ne, s ní je sranda pořád.

T: Na co se nejvíc těšíš?

K: Až k ní zase půjdu. Já se těším zase na jejího zajička, spíš králíčka.

T: Ona má králíčka?

K: No

A jak je velký? Jak se jmenuje?

K: Joje?

T: Joje? A ona ho má v bytě (Kývá) A co jste dělaly naposledy?

K: Teď si nevzpomínám. Šly jsme na chrám Sv. Víta.

T: Jak vybíráte aktivity.

K: Normálně je vybíráme, hlasujeme. Každá napíše svůj hlas do jednoho svého papírku, napíšeme jich mnohem víc, že jo, a já ho vždycky vyberu a budeme vědět, co děláme.

T: Takže se to vždycky vylosuje, jo? To je dobrý systém, baví tě to takhle?

K: Uhm

T: Jak dlouho myslíš, že se budete scházet?

K: Já nevím. Já doufám, že dlouho,

T: Jak dlouho bys chtěla?

K: Já nevím, tři roky, pět roků, hodně dlouho.

T: Myslíš, že kdyby tě něco trápilo, že bys to mohla Pavle říct?

K: Uhm.

T: Jo? A řekla bys jí to?

K: Přikyvuje

T: A co myslíš, že by dělala?

K: Byla by zklamaná.

T: Byla by zklamaná?

K: Ale SMSkovaly jsme si.

T: Jak se ti líbí program Štěpánka a Lenka a Radka? Znáš všechny koordinátorky holky?

K: Lenku neznám a Radku a Štěpánku znám.

T: Koho z nich máš nejradši?

K: Já nevím, já mám ráda jich víc asi. Mám ráda Radku, protože má Tobíka a Mářinku. A ještě mám hodně ráda Štěpánku.

T: Kdyby tě něco trápilo s Pavlou mohla bys jít za Štěpánkou nebo Radkou? Řekla bys jim to?

K: Uhm.

T: Mělas před tím nějakou kamarádku, jako je Pavla?

K: Měla jsem Klárku.

T: Jaká byla Klárka?

K: Dobrá, ona mi zratila plyšáka.

T: Mrzelo tě to?

K: Moc, protože to byl můj oblíbený. Teď už mám jinýho oblíbenýho. Od táty k vánocům.

T: Řekneš mi ještě něco o Pavle?

K: Já už o ní nic nevím.

T: Tak to je všechno, díky.

3.kolo

Pavla, dobrovolnice Jany

Setkání proběhlo v čajovně, kde jsem s Pavlou měla sraz (kde i Pavla pracuje), Pavla při setkání zdůrazňovala špatnou hygienu Terezky, její oblečení

V: Tak, já se Vás zeptám, jestli mi můžete říct, jak se vyvíjí váš vztah s Janou?

M: No, náš vztah se vyvíjí, já myslím, že dobře, jakože mám pocit, že i když třeba jsme se nescházely jako nějaký čas jako pravidelně, protože jako Jana měla nějakou jinou kamarádku, a tak nějak jako ztratila tak jako prostě zájem o velkého partáka, tak i přesto jako když jsme se potom začaly zase jakoby scházet pravidelně tak jako, že vztah tam už byl navázaný tak jako pevnější, že se jakoby, že jsme tak jako plynule prostě navázaly na na to, co jsme vlastně spolu zažívaly jako předtím, než jakoby potom byla ta pauza, a že to bylo takový jakoby příjemný, zjistit, že prostě jako jedeme dál a v pohodě a nic se neděje a že je to takový jako, takový jako pěkný, že tam byl vztah prostě navázaný a že to není jakoby se něco pokazilo.

V: Tak jo a jakým činnostem se spolu věnujete, jak plánujete schůzky, nebo jak vybíráte aktivity, které spolu budete dělat?

M: tak to záleží, vždycky jako se domluvíme na té schůzce, jakoby co budem dělat příště, s tím, že já Janě většinou dávám nějaké návrhy, jakože co mě napadne že jo podle toho jaké je počasí nebo prostě tak jako podle toho co i ona říká tak třeba jako tak si řeknem. Tak mluvila o bruslení, tak bysme mohly jít bruslit nebo tak, takže je to takový, jako že se na tom domlouváme, že je to nějak takový jakoby kompromis mezi tím, co jako bych chtěla třeba dělat já, co ona, protože zase třeba jakoby se mi úplně nechce chodit na nějaké dětské filmy nebo tak i třeba taky jsem jako byla, na té Saxaně, že to bylo takový jako, jsem si říkala, že jí to jako potěší, takže jako vždycky se snažíme aby to jako bylo pro obě takový jako přijatelný no.

V: takže ona je vlastně iniciativní a plánuje kam půjdete vlastně?

M: jojojo, třeba teďka řešila, že byla jako na bruslení s kamarádkou, a že to bylo teda super a jestli umím bruslit, že teda si myslí, že jako neumím, ale že kdybych náhodou uměla, takže jako by bylo fajn, kdybysme chodily bruslit, takže (smích) takže jako jo máme v plánu v prosinci chodit hodně bruslit, takže jako, je to tak, že obě dvě jako

V: Jo, supr, a jaká je vaše role ve vztahu ke Janě a co myslíte, že jí přinášíte?

M: tak to je těžká otázka teda (smích). Tak já si myslím, že ta role je taková jako, tím, že je malá ještě a že jí chybí jako ten mateřskej cit, tak si myslím, že ta role je tak jakože napůl taková kamarádká jakože prostě větší kamarádka, ale zároveň je tam i to prostě, že asi ve mně vidí

prostě tu dospělou ženskou prostě, jakoby nějak, že má tendenci se tak jako mazlit nebo jakoby se tak tulit a a já jsem tvoje miminko že jo, a ták, že je to takový jako, není to vyložene, že bysme prostě byly kamarádky, jakože prostě takový jako jak je to přirozený, ale je to trochu šmrncnutý tím mateřstvím.

M: a jak byste popsala dítě někomu, kdo ho nezná a jak by dítě popsalo Vás?

M: tak já když jako o Janě mluvím teda s lidma kteří nevědí jako, že se prostě jako takhle scházíme jako dobrovolníci a pětipéčko, tak říkám prostě, že mám 9ti letou parťáčku a malou, a že se prostě spolu jako pravidelně, někdy míň, někdy víc, se prostě scházíme většinou na nějaké odpoledne, prostě trávíme spolu volnej čas a chodíme plavat, nebo někam na procházku, prostě, že si vyberem vždycky nějakou aktivitu a trávíme spolu prostě odpoledne a je to takový jako akční a sranda, takže tak. a většinou když se jako neptají, ale oni se jako většinou ptají jako proč, no

V: jsou zvědaví

M: no, tak jako říkám, že prostě nemá maminku, že prostě žije sama s otcem a že na ní nemá úplně moc času, že jako tráví hodně času v práci aby jako je zabezpečil a že je teda jakoby ze sociální slabší rodiny a že jí právě jakoby chybí ten nějaký ten mateřskej vzor, a a tak že prostě že je jakoby svým způsobem možná do budoucna trochu jakoby ohrožená

ruch

V: Další otázku můžu?

M: Jojo určitě.

V: A co máte spolu společného?

M: tak já si myslím, že jakoby právě jako ty aktivity, že je jakoby taková akční, že jakékoli podnět pro ní, že cokoli jí nabídnu, tak že do toho prostě jde, že není taková jakoby že to není no mě se nechce a to mě nebaví a to mě nudí, jako, že zatím nebyl problém vůbec se dohodnout na jakýkoli aktivitě, to bylo fajn, nebo je fajn, takže, takže asi ty aktivity a jinak, ona je taková jako akční, tak to mi je takový jako blízký, že není lenivá nebo tak. Jinak nevím, co byme měly společnýho (smích).

V: tak jdeme na další, co vztah dítěti podle vás přináší, jestli se od vás něco naučilo nějaké znalosti nebo dovednosti?

M: no vzhledem k tomu, že jako my jsme ten vztah měli docela, ted' spolu vlastně budeme rok, v prosinci, ale byla tam dost velká, jakoby velká, dost velký přerušeni, jakoby pauza jako z její strany, takže to není takový, že bych jako měla nějakou ambici, nebo že bych mohla říct, že jsme spolu jakoby, jak to nebylo prostě jakoby kontinuální, tak nemám pocit, že bysme jsme měli prostě čas, abych mohla říct, že jsem jí jako něco naučila, že prostě si myslím, že to by vyžadovalo jako delší jako kontinuální spolupráci, že tohleto je jako takováá

V: a vy jste měly pauzu přes léto?

M: my jsme měly pauzu před létem a právě že jsme říkaly, že buďto se to jakoby před tábořem nebo prostě na táboře se to jako nějak vzchopí ten náš vztah a nebo ho, nebo tu spolupráci jako ukončíme, protože ona si jakoby našla dobrou kamarádku, s kterou trávila v podstatě jakoby všechn volnej čas a neměla v podstatě nějak zájem se se scházet, i když samozřejmě v podstatě takhle to neřekla ale tak jako zrušení schůzek a z toho, že prostě jako věčně neměla čas, tak jako jsem to jako pochopila a tak je to jasné, tak je jí devět, tak radši bude chtít trávit čas prostě s kamarádkou, která je stejně stará a budou blbnout někde na hřišti, než by se se mnou někde scházela, i když mám pocit, že jako ty schůzky jí bavily, že to s nad není tím, že bych jí jako nudila, nebo neuměla jí zabavit, ale že prostě si našla kamarádku k sobě, že jo, jako vrstevnici, což je jako super no ale neměla teda jakoby na nás jako čas, takže jsme se nescházely, , docela já nevím jak to dlouho trvalo, jako pár měsíců to trvalo. Potom jsme se vlastně viděly na táboře a tam zas byla taková jakože je a já se chci s tebou jako zase scházet a tulila se a jakoože vyžadovala pozornost no a potom táboře se to jako vzchopilo a už jako zase fungujeme

V: jo,super a existuje nějaký zážitek nebo nějaké období, které jste spolu strávily a které bylo výborné, na které máte nějaké vzpomínky, které byste popsala.

M: no asi právě ted'ka po tom táboře, že jsme jakoby znova navázaly ten, ten kontakt takovej pravidelnější, tak to bylo takový fakt jako fakt jako příjemný, že veškerý ty chůzky mi přišly, že že si to jako uvědomuje, že jsme se jako nescházely, a že je to vlastně fajn, tak mi to přišlo jako, že si toho možná trochu víc váží nebo jako i ty naše, i to naše domlouvání bere vážně a že si i

třeba píšem maily, a ujišťuje se, jakože jakoby se ten její zájem z její strany jakoby zvýšil. To mě jako to mě jako potěšilo protože jsem jakoby pořád měla pocit jakože z její strany, že já jí pořád musím do toho jako nějak uhánět a jestli teda jo nebo ne, jestli chce takže to jako mi přijde fajn.

V: a tedkon, situace kdy jste dítěti něco vysvětlila nebo se snažila ho něco naučit?

M: (smích) no tak my máme trochu problém s hygienou tak to jako v podstatě skoro na každý schůzce jí tak jako upozorňuju jemně, jako že by bylo fajn, kdyby si vzala oblečení, který není roztrhaný nebo špinavý a posledněuž jsem si říkala, že už nevím jak na to, protože zase jako úplně natvrdo se mi jí to nechce říkat, je jí přeci jenom 9, takže to asi úplně tolik ještě neřeší, a ten tatínek to evidentně buďto jako úplně nestíhá to ohlídat nebo to taky neřeší, i když on chodí jako celkem jako dobře oblékaněj, tak spíš asi jako na ní prostě asi nedohlídne, když on je v práci, ona odchází prostě do školy, když jde na schůzku tak zase je v práci.

V: a jak na to reagovala Jana?

M: jo ona vždycky jako že tdttdtd, to prostě tak jako to přejde, takže jako nic no a posledně jsem se s ní domluvila teda, že uděláme jako módní přehlídku, a že jako pojedou k ní domů, a že se podíváme na oblečení, že to probereme a že třeba bysme mohly něco vyřadit spíš jako na doma ty potrhaný věci a kde jsou takový ty mastný fleky, který už nejdou vyprat, že (V: dobrý nápad), že třeba bysme potom mohly jít na nějakěj blešák a mohly bysme třeba nakoupit nějaký oblečení, který jako nebude sice nový, ale bude jakože jakože se vypere a bude čistý a ne roztrhaný hlavně.

V: jak dítě podporujete a jestli můžete popsat nějakou situaci, kdy jste dítě třeba podporovala.

M: to nevím, asi jako žádná taková situace úplně extra teda jako nenastala, akorát ona je taková jako na jednu stranu je hrozně taková jakoby aktivní a komunikativní ale ale jako hrozně se stydí a právě jako tu stydí Ivanst se snaží přebíjet tím, že je právě hrozně taková jako roztěkaná taková jakože hrozně rychle mluví a tak a tak to jsem teda třeba jako se sní o tom teda povídala, že jako se teda jako nemusí tolik bát, nebo jako, jenže o no je to potom takový, že ani člověk neví, co chce třeba říct, jo že se třeba snaží mluvit, ale přes ten strach jí to nejde, tak třeba o tom jsme se bavily,

V: určitě i ta hygiena, že jo

M: a ta hygiena no

V: jaký je váš největší přínos pro dítě a proč, jaká podpora je podle vás pro dítě tedkon nejdůležitější

M: tak já si myslím, že ta podpora může spočívat v tom, že jakoby se pravidelně scházíme, nebo že se snažíme pravidelně scházet a že prostě jakoby má i nějaký nový podněty, že jako jsem člověk kterej jí může i otevřít nějaký jiný obzory a jako že ona prostě tím jak ten tatínek na ní fakt nemá čas, a tráví většinu času s právě jakoby s lidma vlastně z toho baráku, kde žijí a oni jsou taky takový vlastně jakoby sociálně slabší a je vidět, že prostě třeba se o ní stará mentálně postižená sousedka momentálně nebo takový není to prostě úplně chytrá paní je jako prostě taková špinavá, a smradlavá taková, že jako úplně nemá jí moc co nabídnout, tak že jakoby nikam moc nechodí, tak to že jakoby jí nabídnu pojd'mě si zaplavat a pojd'me támhle, takže těch nabídek asi nemá od té rodiny a od toho nejbližšího okolí tolik.

V: a cítíte nějakou změnu od počátku, co se spolu stýkáte v tohletom?

M: jo tak jako že je taková odváznější se mi zdá. Že zrovna jsme tady byly na jedný schůzce zrovna tady v čajovně, byl tady jako čajový obřad a vedl jako 9ti letý chlapecek z Japonska, tak jsem jako čekala jak na to bude jako reagovat a tak, tak jako byla hrozně jako stydlivá, ale celý to zvládla jako celý ten obřad, co já jsem si říkala, že je vlastně dobrá, jako já neumím si představit jakože třeba v 9ti letech pro mě by to bylo strašně jako náročný, prostě správně tu miskou posunout a teď s těma Japoncema nějakým způsobem komunikovat a tak. Takže mě to přišlo takový jako fajn, vlastně že třeba na začátku by se za mě jako schovávala tak to by jako asi nechtěla a teď už mi přišlo, e je taková jako odváznější, ale třeba to jako asi souvisí s tím věkem, že jako vyrostla prostě

V: A byla nějaká chvíle s Janou, kdy jste cítila, že jste jí opravdu pomohla, co se dělo a co jste dělala, jak jste jí pomohla?

M: asi ještě ne, asi taková situace ještě nenastala

V: a máte nějaký zážitek, kdy jste cítila odstup, nepochopení nebo nějaký problém ze strany Jany?

M. tak v té době kdy jste se vlastně přestávaly vídat, tak to bylo takový jako že jsem si říkala, jestli teda se chce scházet nebo jak to teda má, protože třeba jsem jí volala a dvě hodiny předtím, než jsme se měly sejít s tím, abych si to potvrdila, nejdřív mi to nebrala a potom teda jako mi volala nazpátek s tím, že teda strašně překvapená že vůbec jako že úplně zapoměla, že má schůzku a začala se prostě úplně vymlouvat úplně jako hloupě a tak jako jsem si říkala tak jako jakože co teda a potom jsem se ptala přímo jí, jestli se chce stýkat, že to teda není problém, že to záleží jen na ní a ona zas že jako jo jojojo ale hned mi to zas jako pokládala, tak to bylo takový jako nepříjemný, jako že jsem fakt nevěděla, co si o tom myslet, jestli je to jen chvilkový, jestli prostě až jí jakoby ta to to největší kamarádství jako s tou holčičkou prostě jako přejde, tak jestli se prostě začne zajímat jako o ostatní kamarády, tak tak jenom to, jako že to byl takovej, jako mně nepříjde příjemný, že jsem se jím musela jako svým způsobem doprošovat a volat a psát, jestli teda jo a nebo ne.

V: a co na činnosti dobrovolníka v Pět P vidíte jako nejlepší?

M: mně přijde, že je to takové jakoby fajn, že to může být, že se jakoby z toho vztahu mezi tím dobrovolníkem a tím dítětem může vyvinout fakt jako takový pevný vztah takový fakt jako vztah, jako kamarádství, že když je ten dobrovolník s tím dítětem delší dobu a má čas jakoby pozorovat ten ten vývoj toho dítěte a když ten vývoj se fakt jakoby zlepšuje, tak to fakt je takový fakt jako strašně příjemný a ten člověk má z toho radost, že jo, když vidí, že že ten člověk se jakoby vyvíjí a že a je fajn a

V: a co považujete za největší výzvu nebo nejtěžší na tom dobrovolnictví s Janou?

M: asi zvládnout právě takový ty krizové situace jako kdy člověk fakt neví jestli o ten vztah to dítě stojí nebo nestojí, kdy se vlastně jakoby mění ty priority v průběhu, že jo, to jak to dítě se jakoby vyvíjí.

V: a chtěla byste něco na tom vztahu změnit s Janou?

M: změnit asi ne, zatím, ale jako byla bych ráda, kdyby to byla jakoby delší spolupráce, kdyby ten vztah se vyvíjel tak, že by ta spolupráce jako byla dlouhodobější, abych tohleto měla možnost vidět, prostě, jak se jí daří, jak tak jako dospívá prostě, to by bylo fajn.

V: a je něco co nemůžete Janě říct, máte takový dojem?

ruch

V: Jestli máte dojem, že jí něco nemůžete říci nebo s ní sdílet

M: No akorát jsem si říkala že ze začátku, že ona hodně básnila jakože o mamince, asi jako taková pracovní verze hlavně pro tatínka je, že maminka je v Londýně, a proto jakoby se nemůžou s Janou jakoby vídat nebo tak, a jako já se asi, nebo nevím jak to je, jestli je v Londýně, nebo jestli je někde jinde, nebo jestli je tady v čechách, ale je to takové, že prostě, musím kolem toho jakoby chodit tak jako opatrně prostě fakt jako nevím z jakýho důvodu a proč vlastně ta maminka jí opustila nebo to prostě nevidá, takže je to takový jakoby citlivý téma, jako že když Jana na to jako zapřede řeč, tak jako, tak se ani moc nechci ptát, a protože nevím, co bych jí řekla, protože ona má takové dětské představy a fantazie určitě a idealizuje si to určitě, takže do toho nechci vůbec nějak zasahovat, takže se jako o tom s ní nebavím

V: A myslíte, že je něco co s vámi nesdílí?

M: Nevím, nic mě nenapadá. Možná jenom třeba okolo té maminky, jestli třeba opravdu neví o tom jako to je nebo prostě jestli má tu pracovní verzi kterou jako pro to okolí říká, a tak možná to, jestli tam jako má nějaký tajemství jako co se týče té mamky, ale jinak nevím. Nebo třeba co se děje jakoby v té rodině, protože ono to tam bylo docela důvěrné asi, tam s nima bydlel vlastně donedávna ještě jejich strýc a to jsem se dozvěděla vlastně jenom od koordinátorů, a potom teďka nedávno od Jany, že to je vlastně jenom chvilka, co se jako odstěhoval, a vůbec o tom strýci jako nemluvila, a já když jsem tam, když jsem tam byla jednou na návštěvě, tak tam vlastně jako měla, měla dvě postele, v tom jestli se tomu dá říkat pokojík, tak tam v tom pokojíku měla dvě postele a mezitím ledničku, tak jako pokojíček dětskej, tak jsem jako se jí ptala jako že ta druhá postel, ona říkala, že to má jako na hraní a že to je jako fajn a tak, ale podle mě tam asi spal ten druhý strýc, tak třeba jestli tam něco. Ale o njako prý jako pije, že ho jakoby vyhodil ten otec z toho bytu kvůli alkoholismu, takže jako co třeba tam jakoby viděla, co tam v té rodině jako probíhalo, tak o tom třeba se taky jako nebavíme.

V: a takže nějaká témata, kterým se vyhýbáte, to jsou asi tato?

M: no nono, to je ta matka a ten alkoholismus.

Ruch

V: jaký je váš vztah s rodinou chráněnce, s rodinou Jany teda asi s tím tatínkem?

M: tak jako v pohodě, že ten tatínek mě tak jako, je vidět, že je jako rád, podle mě, že se jako scházíme a je takovej jako že v pohodě spolu komunikujem, a není tam žádný problém, občas mě jako překvapí jako třeba posledně když přišel jako na schůzku jako Pěti P akci a v rámci toho jsme měly s Janou schůzku tak jako šel s náma, a já jsem to tak jako nějak špatně pochopila, jako že ji jen doprovází a že se chce odpojit, tak jsem se ještě ptala jinýho dobrovolníka, kde teda jako, jako kde končíme, kde si jí má vyzvednout a on jako to jako nepochopil a tak já jsem se s ním snažila domluvit, že teda, že to ještě nějak promyslíme, že mu jako dám vědět a on teda jako, no já jdu s váma, a aha, no nevadí vám to ne, ale bylo to takový jako no, takže je takovej i jako družnej, třeba ten výlet i si jako evidentně užíval, to byla akce i pro něj, že se tam tak jako ukázal, že pěkně tou sekerou to dřevo jako nařeže a jako že je výletník, no. Ale jako bylo to sympatický, bylo to hezký.

V: Jaký má vztah s Janou vliv na vás, co vás ve vztahu drží, abyste v něm pokračovala, a co vám to dává, co vám to přináší?

M: Tak je to takový jako je to prostě pro mě je to relax, když prostě spolu někam jdeme a vymýšlíme prostě nějaké blbosti, že si tak hraju, tak je to prostě, mě to baví a jako nemám na to úplně prostě čas i sama bych nešla a nedělala prostě takové blbosti tak prostě že mám tu hodinu parťáka a prostě můžem blbnout tak to jako to, to mám ráda, že je to pro mě v podstatě odpočinek, i když občas je to náročný, ale v zásadě jako prostě se nasměju, a no, myslím, jako že i na ní je to vidět, že jí je to příjemný a že má radost, tak to mě taky těší.

V: a v čem myslíte, že by byl žIvant Jany jiný, kdyby se s vámi nescházela?

M: tak možná by byl chudší o ty podněty, asi by nikdy nebyla na čajovém obřadu, asi by tak často nechodila plavat a možná prostě měla by, buď by měla jiného dobrovolníka nebo by prostě ten čas zaplnila jako by jinak, ale taky možná nezaplnila, takže těžko, těžko si představovat. Jak by ho trávila

V: a myslíte si, že váš vztah s Janou ovlivňuje vaše další vztahy?

M: to úplně jako nevím, ale asi vztahy trochu k dětem, jakože přece jenom víc jako poznávám tu mentalitu (smích) toho malýho dítěte což jsem samozřejmě jako už zapomněla, jaký to bylo v těch 9ti letech, že jo, takže je to takový jako osvěžení, je to jako takový jako zajímavý pozorování, takže asi jako takovej vztah k dětem, takovej, asi jako tolerantnější (smích)

V: a co bylo vaší motIvananací tu práci mentora dělat?

M: MotIvananací, tak to už je dlouho. Jo to bylo takový jako hodně spontánní, že v té době jsem byla na přednášce ve škole a byl tam právě pan ředitel, já už přesně nevím jak se jmenuje, a tak jako tam vyprávěl o tom programu a konkrétně dobrovolnictví v tomhle programu a přišlo mi to jako hodně sympatický tak jsem si řekla jako jo, tak já to zkusím. Al nebylo v tom nic jako dlouho promyšlenýho, že bych tak jako dlouhodobě nějak jako pátrala, protože v té době už jsem pracovala tak jako brigádně v pomáhacích profesích, takže to nebylo takový že jsem si říkala, že by to bylo jako zajímavý začít pracovat s lidma, nebo tak, ale tak jako že jsem si říkala, že to zkusim. Proč ne.

V: a jak vidíte vztah s Janou do budoucna? Jak dlouho si myslíte, že se ještě budete setkávat?

M: tak jako ráda bych co nejdýl. A úplně bych chtěla jako vidět její pubertu (smích). To by mě jako fakt zajímalo. A že jako doufám, co nejdýl a že jako ten vztah se bude jakože prohlubovat a potom že bude jako na takový tý kamarádský úrovni, možná třeba pak už ani ne jako ne pod Pěti Pčkem.

V: a chtěla byste něco, aby se změnilo do budoucna?

M: jako mezi náma nebo?

V: v tom vztahu?

M: asi jako právě to, aby ten vztah se natolik jako zpevnil, že se jakože pak může vyspět v takový to kamarádství a prostě jako že to bude jako fakt přirozený a nebylo to o tom, že se prostě budem domlouvat přes tatínka, ale že se prostě na tom jako kámošky domluvíme, že to bude jako

V: a máte z něčeho obavy? Že může nastat něco, nějaká situace?

M: tak spíš asi z toho, že třeba v té pubertě už nebude jako chtít, že jo, prostě bude mít jiný jiný zájmy a tak, tak právě že jsem si říkala, kdybysme ten vztah navázaly takový jako pevný, že jo, tak jako že že bych se stala nějakou součástí, tak že by to vzala nějak automaticky, že že teď už

jako mám na starosti jiný věci, ty kMikuláš a tak a teď tady nějak dobrovolnice z Pěti Péčka, ale že prostě už to bude takový kamarádský a bude to jako samozřejmost.

V: a teď mám tady otázky, co se týče Jany a na její temperament a samostatnost a jak Jana reaguje, když jí něco nejde, když třeba prohraje nějakou hru, jestli se to i časem mění jak spolu jste?

M: my teda spolu jako moc nehrajeme, jakože bysme spolu nějak jako soutěžily v něčem

V: to nemusí být na tu hru klidně i třeba na tu na tu hygienu, když jí něco vytknete nebo

M: ona tak jako buď to teda přechází a a nebo teda začne zmatkovat a je taková, že neví a tak, spíš jako přestane mluvit a spíš je na ní vidět taková zmatenost a že třeba neví co říct nebo co. Spíš tak jako od toho utíká, tak já si prostě myslím, že jí je 9 a že by prostě je na to fakt malá no, než by to konstruktivně nějak řešila (smích).

V: a umí se soustředit na jednu věc nebo často mění činnosti?

M: není moc soustředěná. Je spíš taková jako roztěkaná a nesoustředěná. (smích)

V: a stane se, že nad sebou ztratí kontrolu?

M: jako jako třeba že by měla nějaký výbuchy agrese?

V: no asi třeba tak je to myšleno

M: tak to ne

V: a jaká je její běžná nálada?

M: taková cáckovitá

V: jaká že?

M: cáckovitá, no taková, že většinou je tak jako veselá, a taková opravdu jako rozlitaná

V: a umí vyjádřit svoje pocity?

M: jo to potom člověk jako hodně rychle pozná, jako že jí něco nudí nebo štve

V: a je to nějak extra, jako jestli to vyjadřuje nějak moc hodně nebo málo?

M: spíš jako přestává právě jako mluvit, uzavírá se a má jako takový ten naručený výraz, a potom to, když se jí člověk zeptá tak to: no mě to teda jako štve

V: a nachází řešení na různé problémy, i více alternativ řešení?

M: no ona jako docela dost jako na to kolik jí je, tak je docela dost samostatná a schopná, jakože je na ní prostě vidět, že se musí často o sebe postarat sama, sama si to vlastně zmenežovat, protože vlastně i ta paní ta co se o ní vlastně pomáhá starat tak jak jsem říkala, že nemá vlastně úplně vysoké IQ a tak si myslím, že kolikrát prostě ona je schopná navrhnout něco konstruktivnějšího než ta paní tak jako by je zvyklá asi i jakoby i jí radit nebo jí prostě říkat jak to má udělat, že jakoby bych řekla, že docela jako by i co mám třeba srovnání z pěti P tábora, tak děti, který i jsou třeba stejně tak starý, tak nejsou tak samostatný. A Tak jakoby schopný.

V: a pomáháte jí v tom nějak? Nacházíte třeba spolu různé řešení?

M: jo tak jako bavíme se, to já jí třeba řeknu, a Kristý nedalo by se to udělat nějak jinak tak se o tom nějak jako pobavíme

V: a umí Jana sama rozhodovat o tom, co chce?

M: uhm

V: a teď mám otázky na program Pět P, jestli máte se svým koordinátorem programu pravidelný kontakt, kdo koho kontaktuje a o jakých věcech se bavíte?

M: tak pravidelný kontakt máme na supervizích nebo intervizích a nebo na Pěti p akcích no a většinou tak většinou kontaktují jako koordinátoři že jo tak s nabídkama nebo tak ohledně těch supervizí a my jsme spolu měla jsem jenom jakobypár schůzek kdy jako jsem tu iniciativu vyvíjela já, a to většinou kdy byl prostě nějaký problém jako třeba s tím scházením se, že jsem jako nevěděla jestli v tom programu budem pokračovat, a nebo předtím jsem vlastně ještě měla ještě dvě děti, tak tam jsme vlastně řešily jako že tak to byly asi dvě tři schůzky ve kterých jsem tak něco

V: a takže vám i ty koordinátoři radí a poskytují nějaké

M: jo jo tak když prostě nevím, tak se jich jako zeptám, bez problémů, jako ta spolupráce funguje úplně supr

V: a máte pocit, že koordinátorky umí dobře vytvořit dvojice dobrovolníků a dětí?

M: (smích) no tak to moje první dítě, tak tam si myslím, že se to asi moc nepovedlo, u toho druhého tam se to taky moc nepovedlo (smích), a Janu, třetí jsem si vybrala já, na táboře (smích) ale určitě jinak těm ostatním, u všech ostatních se to určitě povedlo

V: takže nějaké změny, byste jim doporučila?

M: (smích) ale já myslím, že to je asi těžký, že to jako se těžko odhaduje, takže to ne, a já jsem jako i hlavně měla ze začátku požadavek jakože na kluka akčního, potom se to naprosto změnilo, takže třeba, třeba to byla i moje chyba nějak,, na začátku při tom, jako když já jsem vlastně chtěla, ono se to časem i trochu změnilo, takže

V: jak na vás působí setkání s ostatními dobrovolníky?

M: jako příjemně, mám to ráda, tak jako mi přijde, že ty lidi jsou tam takový mně příjemnější, a tím jak jakoby třeba některé znám třeba už delší dobu, tak už je to takový jakoby třeba to prostředí i na těch supervizích je jako takový jako otevřenější takový intimnější prostě

V: co si myslíte o supervizích, jak se vám líbí supervizorka a jestli jsou supervize pro vás v něčem užitečné?

M: jo tak to záleží na tom, asi jako kolik za sebou máme schůzek s Janou a jestli jakoby máme potřebu něco řešit, a tak, ale jinak je to jakože příjemný, jako prostě, když slyším i problémy těch druhých tak je to pro mě i jako dost zajímavý, ale většinou mám dost pocit, že mám málo času a většinou ještě někam spěchám, takže je to takový říct si tam to svoje, poslechnout ostatní a zase jako odcházet, ale třeba včera jsem měla jako po dlouhý době volno a byla jsem na tý supervizi jako na celou a ještě jsme potom šli jako do Kolíbky si sednout, takže to bylo jako fakt příjemný, já jsem si říkala, to je jako fajn, fakt fajn večer

V: a změnila byste na těch supervizích něco teda?

M: třeba včera nás tam bylo docela dost, jako, ale to byl rekordní počet, kdy se nás tam sešlo hodně a ještě přibyli noví lidi přibyli, takže myslím, že nás tam bylo něco kolem 17 říkali, a bylo to trvalo to kolem 3,5 hodiny a už to bylo takový jako dlouhý a ne na každého se jako že ta reciprocita jakoby to prostě nešlo aby každý měl stejný stejný prostor a tak někdo ani nemá tu potřebu někdo prostě ty vztahy a to dítě má bezproblémový celkem a někdo nemá co křešení takže jakoby se tam probírat do hloubky tři děti a ale někdy prostě to není na škodu, že jo. Prostě fakt není co řešit, ale myslím si jako že ta skupina by měla být fakt menší, že prostě by se měl udělat ještě další termín té supervize

V: a byla jste na nějakým školení

M: na začátku, když jsem se jakoby zaučovala na tom výcviku

V: a uvítala byste i další třeba?

M: to asi záleží na tom, na čem by to bylo na co by to bylo konkrétně zaměřený, tak jako určitě není špatný se v tom jakoby vzdělávat, že jakoby práce s dětmi a a tak ale jako že by měla pocit že bych se kvůli něčemu, co se mi nedostává, nebo že bych potřebovala výcvik kvůli něčemu co nevím, tak jako ne

V: myslíte, že vás výcvik připravil na roli dobrovolníka dokonale?

M: (Smích) tak já nevím, jestli to úplně jde

V: nebo co jste očekávala od té role a jak se to teď liší, jak se to změnilo?

M: jojojo, já myslím, že to bylo takový jako odpovídající, prostě takový ty základní informace co jsem potřebovala jsem se dověděla, jako co mám vlastně jakoby dělat nebo jaká je vlastně moje role, jako to se mi dostalo, a to ostatní prostě přinese čas a zkušenosti s konkrétním dítětem, a to se prostě potom probírá na těch supervizích takže asi nic navíc, co bych potřebovala ze začátku dostat.

V: a teď kon poslední otázka, jak byste popsala celkovou spokojenost s programem pět P jestli je lepší nebo horší, než jste si představovala a co je nejlepší na tom být dobrovolníkem, co nejtěžší?

M: (smích) tak jako já jsem spokojená třeba co mě zklamalo, tak třeba, tak třeba ty dvě nepovedené děti, jakože v uvozovkách, že prostě že ty vztahy se jako nepovedly tak prostě že jsem si třeba říkala, jestli s tím nemám skončit, že to je jakoby úporný, jako nic to nepřináší a myslela jsem i že jako s tím skončím a vlastně potom na tom táboře Pěti P jsem si Janu vyložene jako vyhlídla, že jsem si říkala jako tady bych viděla ten smysl, že jsem věděla, že jako spíš by potřebovala jako tu ženskou, spíš jako že ono většinou je to jako tak, že tam chybí ten muž v té rodině u těch dětí, takže mi to přišlo takový že že jakob jim nemám úplně co co těm klukům předat, že oni většinou potřebují takový ty jako mužský vzory, takže tady mi to přišlo takové jako ideální, že to je jako super jako v uvozovkách že jo a i se mi líbila jako takovým svým temperamentem a tím naladěním, že takže jsem si říkala, že i by to mohlo vyjít jako fajn, že i b y to mohlo fungovat. Tak potom tohleto byla taková ta tadruhá míza, že to ještě zkusím teda, no

potom zase přišla ta krize, kdy se nechtěla scházet tak jsem si říkala, že to zas půjde do do pryč (smích), tak prostě ale kdyby to jako skončilo jako ten vztah jako kdyby se nenavázal znova ten kontakt tak bych asi skončila jako že už si říkala jako že už bych zase do dalšího dítěte a tak, už bych do 4. Určitě už nešla.

V: a co myslíte že je na tom nejlepší a nejtěžší být dobrovolníkem?

M: nejtěžší je najít si nebo být schopný se domluvit na nějakým jako pravidelným scházením se to fakt toho času já mám málo a je pro mě těžký to jako občas jako s Janou jako vyladit, takže jako to je asi můj největší problém, čas, takže to je takovej nejtěžší oříšek a nejlepší to je potom prostě ta sranda, ten relax a to blbnutí a potom setkávání se teda s dobrovolníka, s kterým jakože je to teda jako fajn, jako že už se tam vytváří ty kamarádky vazby, to je takový příjemný, protože jinak bysme si ten čas nenašly, takže alespoň ty supervize.

Jana

Rozhovor probíhal u Jany doma

V: a ty máš Katku, že jo, Jano?

K: Uhm

V: tak, já ti dám tady ruku takovouhle, abys mi tam nakreslila, co bys ještě chtěla s Pavlou zažít, nebo co bys ještě chtěla jiného prožít, než co děláte? Jo? (Jana kýve), tak jo. No a jak se ti jinak daří, co ve škole?

K: dobře.

V: a co známky, dobrý?

K: Uhm

V: a jaký máš?

K: no teď jsem dostala jedničku podtrženou před 2 dny

V: fakt jo? A co tě nejvíc baví ve škole?

K: tělocvik

V: tělocvik jo? A co v tělocviku děláš nejradši?

K: vybiku

V: vybiku jo? Vyhráváš s dětma?

K: (kroutí hlavou že ano)

V: a ještě nějakej předmět ti jde takhle?

K: čeština

V: čeština jo? Pěkný. No a co kamarádi ve škole máš? Máš nějakou kmošku nejlepší? tři (ukazuje na prstech)?

K: dvě

V: jo a jak se jmenujou?

K: Gabča a Bára

V: hezky. A chodíte spolu někam si hrát nebo blbnout?

K: s Gabčou jo ale s Barčou ne

V: ne nechodíte, no tak jo. No a jaká jaká je Kát'a?

K: super.

V: jo? Co spolu děláte takhle?

K: no u minulý schůzky jsme šli do aqvaparku.

V: fakt jo? A kde jste byly?

K: v Letňanech

V: v Letňanech jo a líbilo se ti tam?

K: uhm

V: a kde jste všude byly na atrakcích?

K: tam maj jenom jeden tobogán, byly jsme na tom jednom tobogánu, potom jsme byly ve vířivce a potom jsme šli do takovýho velkýho bazénu.

V: uhm, no pěkný. Co spolu ještě děláte takhle na schůzkách?

K: no minulej rok jsme chodily ppo praze a byly jsme skoro na všech památkách.

V: fakt hezky. To tě bavilo?

K: uhm

V: no a kdo to vymýšlí co budete dělat?

K: obě
V: obě dvě jo? Takže se vždycky třeba po něčem podíváš nebo zapřemýšlíš co bys chtěla a pak to Kátě řekneš jo?
K: uhm
V: no a jak jste vlastně v kontaktu?
K: přes mail, a potom přes mobil
V: a domlouváte se jak co budete dělat?
K: no nejvíc přes mail a taky přes mobil, když je táta doma
V: no a je Kát'a dobrá kámoška, máš ji ráda?
K: uhm
V: no a svěřila by ses jí, když by tě něco trápilo
K: uhm
V: jó, až takováhle kámoška to je jo.
K: kýve hlavou
V: no a myslíš, že dokáže pomoc?
K: kýve hlavou
V: a už ti s něčím pomáhala nebo radila?
K: no jednou, no už několikrát jo
V: fakt jo? A s čím?
K: třeba když jsem se něco bála říct, tak jsem to řekla jí a ona mi hodně pomohla.
V: a co to třeba bylo něco doma nebo něco ve škole?
K: něco ve škole
V: a co kluci?
K: kroutí hlavou jako že ne
V: a taky se bavíte o klukách spolu?
K: kroutí hlavou, že ano
V: jo no a máš nějaký zážitek s ní, kterej se ti nejvíc líbil, na kterej ráda vzpomínáš?
K: na koupák
V: na koupák jak jste byly teď v letňanech jo?
K: uhm, protože my jsme, na Kobylisích spadl někdo do kolejí, takže jsme nemohly jet, ale potom jsme jely, musely jsme jet na kobylyisy potom náhradní tou
V: dopravou?
K: teda na Kobylyisy, na nádraží, na nějaký nádraží
V: Holešovice?
K: Holešovice, potom jsme musely jet do Kobylis, potom jsme jely na, už jsme to chtěly vzdát, protože ona tam nejela jedna to, potom jsme si uvědomily že tam jezdí jedšně ta náhradní doprava, potom jsme vystoupily u nákupního centra, byly jsme hodně bez sebe a potom jsme jely přes takový pole kapusty
V: tak se vám to zkomplikovalo, vid'?
V: no a co ještě jste spolu dělaly, co se ti moc líbilo?
K: no taky se mi nejvíc líbilo, když jsme, počkat jak to bylo, jo když jsme šly na tu památku a potom jsme šly, jo jednou jsme šly taky do kavárny a tam bylo něco s Japoncema, potom jsme dělaly, já nevím jak se tomu říká, ale byl tam byli Japonci, nějaký překladatel a potom jsme dostaly nějaký japonský dobrůtky
V: jo no hezky, tak se ti to líbilo jo
K: uhm
V: no pěkně. A co tady ještě kreslíš ty kytičky?
K: že bych s ní chtěla jít v létě na piknik
V: to je dobrej nápad. No a jak bys mi popsala ještě Kát'u, jaká je?
K: je dobrá, je spravedlivá, je dobrá kamarádka, no a můžu jí i hodně dobře věřit, ona totiž nikdy nic neřekne.
V: no supr a jak často se vídáte?
K: no teďko se sejdeme 20.
V: takže každej týden, každý týden?
K: no to ne ale nějak tak se to dá popsat.

V: nějak jak?
K: no že se vídáme tak nějak
V: no a co ve škole, paní učitelka?
K: no je to supr, protože zítra nebudeme mít češtinu, ale hudebku
V: a je paní učitelka hodná na tebe?
K: krouťí hlavou že ano. My máme totiž hudebku, my hrajem na flétnu
V: no a baví tě to?
K: moc
V: no a hrajete spolu nějakou hru s Kát'ou?
K: no teď budeme mít módní přehlídku
V: fakt jo? No a těšíš se na to?
K: moc
V: jo. No a nějakou hru ještě spolu třeba hrajete tady?
K: no my se tady moc nescházíme, my se scházíme spíš venku. No a dokonce jsem u ní i jednou spala, to byla hrozná a před spaním, měli jsme jít spát v 11, nebo měly jsme jí spát v 9 a šli jsme spát v 11 a koukaly jsme na jeden film, on byl strašně dlouhý, trval asi 3 nebo 4 hodiny a nedokoukaly jsme ho
V: no a co takhle nejradši děláš ve volném čase, co tě nejvíc baví?
K: hrát si s kamarádkama nebo k nim chodit, protože Michaela bydlí tady kousek v oranžovém paneláku, Martina bydlí kousek odsad', Alča bydlí kousek od knihovny, Barča ta je hodně daleko, ta bydlí když se jde dolů a potom se musí ještě někam autobusem
V: a co spolu děláte nejčastěji
K: v zimě si postavíme sněhuláka, v létě jdeme všechny někam do parku, já nevím, nás je dohromady 7, a chodíme do parku společně a v zimě taky se koulujem, stavíme sněhuláka a tak dále
V: uhm, no pěkný. A do školy se učíš sama nebo se s tebou někdo učí?
K: no sama, ale jednou mi pomohla Pavla
V: jo a s čím třeba?
K: no to jsem nevěděla jeden úkol z češtiny,
V: z češtiny jo? A v čem z češtiny?
K: no my jsme měli, my jsme měli něco jakoby měli dopisovat a já to moc nezvládala.
V: aha no tak to jo .no a taťka se s tebou taky učí?
K: uhm
K: jo taky taťka se učí?
K: no táta moc ne
V: neučí? Nemá čas?
K: on teďko hodně pracuje
V: jo no tak to jo. takže jsi tu sama nebo s kým tady jsi?
K: sama a je mi docela fajn.
V: jo a co děláš takhle sama, jak se zabavíš?
K: já se zabavím tím, že hraju na jednom, na internetu takovou jednu hru a tam choděj 4 kamarádky jmenuje se horse a to je taková hra, kde se musíš starat o koně.
V: fakt jo?
K: a nebo na farmě.
V: to je nějaká to jsem něco slyšela o farmě, že tam jsou zvířátka nějaký a staráš se o ně?
K: uhm
V: no a když ti něco nejde, rozčiluješ se u toho?
K: ani ne
V: ne nerozčiluješ nejseš typ, že bys byla našťvaná dlouho nebo tak?
K: no dneska jsem byla
V: jo a proč?
K: no protože jsme se trochu pohádaly všechny
V: jo a kvůli čemu?
K: no kvůli jedné věci (smích). Je to kvůli tomu, že se Alča moc vychloubala. Říkala, že měla 4 jedničky podržený za dnešek, ale přitom měla jenom 2.

V: aha, no tak to jo.
K: a ještě měla jenom 2 nepodtržený
V: a to si budete nějak vyřikávat spolu? Nebo jak to vyřešíte?
K: ne
V: budete to nějak řešit Jano
K: ne
V: nebudete se u o tom bavit jo?
K: no alča je takovej typ
V: no a jak jsi jí dala najevo, že seš na ní našťvaná,
K: nebavila jsem se s ní.
V: jo takže hned pozná, že seš na ní našťvaná
K: alča jo ale gabča by to nepoznala
V: jaktože by to gabča nepoznala
K: gabča není moc všímavá
V: no a s kým seš ještě z dospělejch teda stejně starejch nebo starším jako je Kát'a.
K: Už s nikým ale ještě jenom s Martininou mámou, protož s tou chodíme do dětskýho koutku
V: aha no a co tam děláte v dětským koutku?
K: no on to není dětskej koutek pro mrňata, tam se hraje taková hra a ono si vybereš barvu, třeba zelenou a tam ti potom svítěj, jsou tam takový kostičky a je tam, svítí tam takový kolečko, třeba růžový kolečko a umíš ho dát do tý.. a nesmí se podvádět, ono to zaznamená tvůj otisk ruky
V: aha, no a co se ti v poslední době nejvíc povedlo, z čeho si měla radost?
K: ani z ničeho. Jo jenom z toho, že za chvílku jedeme na školu v přírodě
V: jo. a kam jedete?
K: to přesně nevim ale jedeme až bohužel v tom, v květnu
V: v květnu, tak už se těšíš na květen. No tak mi tady ukážeš tady co jsi nakreslila?
K: že jí mám hrozně ráda a že doufám, že se budeme vídat víc, potom v zimě abysme stavěly sněhuláka, ještě jednou abychom si mohli jít zaplavat, udělat v létě piknik a potom ještě jít na nějakou pražskou památku
V: uhm, no krásný
K: tady je srdíček, že jí chci vídat, tady jsou koule a sněhulák, že chci stavět toho sněhuláka, tady je voda kvůli tomu plavání, tady jsou kytky že s ní chci udělat piknik tady v parku a tady je petřínská rozhledna jako jedna památka
V: uhm, no tak to se máš na co těšit. A těšíš se vždycky na setkání s Kát'ou?
K: moc my jezdíme teďkon na Karlovo náměstí
V: jo a co tam děláte
K: no tam se hlavně vídáme
V: jo a byla někdy to chvíle nebo situace, kdy ses nětěšila na to setkání? Ne, vždycky se těšíš jo. A někdy jste se třeba neshodly.?
K: shodly jsme se vždycky
V: jo takže si rozumíte takhle
K: uhm
V: no a poslouchá tě Kát'a, když jí něco říkáš
K: uhm
V: no a jak ve třídě vycházíš se spolužákama ve třídě?
K: s klukama ne, ale s holkama jo
V: jo s klukama jste holky proti klukum ve třídě?
K: tři ne
V: kolik vás tam je holek
K: deset
V: a kluků
K: devět
V: jo, takže jste půl napůl vyrovnaný vid'. No a jaký máš ještě jiný zájmy třeba jestli děláš nějaký sport nebo chodíš?
K: ráda plavu, hrozně ráda hraju tenis, ale ze všeho nejradši hraju florbal
V: florbal, tě bavěj sporty hodně takhle při tělocviku že jo?

K: uhm, nebo házení bumerangem
V: a je něco co ti opravdu jde?
K: ta vybika nebo teď jsem se rozjela v basketbalu
V: v basketu jo? No pěkný. Tak to je hezký. No a jaký to je mít dobrovolníka?
K: hrozně dobrý protože se aspoň nenudím doma
V: jo a doporučila bys to ještě dětem nějakým dalším u takhle?
K: alče, alče ne, Michaele, protože ta nemá žádnýho sourozence a potřebovala by kamarádku, já taky nemám pořád čas a tedka chodím hodně ke kamarádkám, ale k Michaele teda zrovna ne
V: no a co tě nejvíc baví na tom, že se s Kát'ou setkáváte?
K: že jí vždycky vidím a jsem hrozně ráda
V: no a jaká..?
K: až jí příště uvidím, tak jí dám dárek, protože měla svátek no a hodně dlouho, hodně daleko, hodně dávno, mně ten dárek bude trvat ještě asi měsíc.
V: no a co pro ni máš?
K: no takovou kočičku, podobnou jako má táta, ale trochu jinou
V: no pěkný, to se jí bude líbit určitě. No a bylo něco co se třeba od tebe naučila Kát'a nebo co naučila ona tebe?
K: Pavla mě naučila, aby sem se hned nevzdávala
V: a ty ses vzdávala? Kdy?
K: když jsme chodily na plavání, tak už jsem to chtěla málem vzdát, že už neupluju jednou, ale přitom jsem uplula všechno
V: aha
K: a přitom jsem překonala i Martinu Plukovou, to je nejlepší sportovkyně z naší třídy
V: aha, no to je hezký
K: a nepřekonala jsem jí ve šipce, to mi ještě moc nejde
V: to se ještě naučíš, jak dlouho chodíte plavat?
K: my jsme chodili ve školce a potom ještě celou druhou třídu vždycky první hodinu v pondělí
V: no a říká ti někdy Kát'a jak by ses měla chodvat nebo ti radí?
K: nene
V: no a jak si myslíš, že by tě popsala Kát'a?
K: nevím
V: no a hrajete si spolu?
K: hodně
V: no a je něco co bys jí třeba neřekla, co by ses jí bála říct?
K: Není
V: a vynechala jsi někdy schůzku s ní, že byste se neviděly nebo tak?
K: ne já ještě skoro nebyla nemocná. Jediný co jsem měla tak byla byly ty neštovice.
V: a to jsi musela být dlouho doma vid'?
K: a hrozně svrběly
V: no a co myslíš že se změnilo od té doby co se vídáš s Kát'ou takhle. Změnilo se něco pozoruješ?
K: ne
V: třeba že vycházíš líp se spolužákama nebo kámoškama
K: ne, jenom že s alčou už se tolik nehádám a kamarádím s ní víc. A navíc se už nebojím ani Gabči požádat. Já jsem dneska neměla flétnu, tak jsem jí požádala a hrozně jsem se bála, ale nakonec jsem si vzpomněla na to, co mi řekla Pavla a nebála jsem se jí požádat a stejně dneska hudečka nebyla. Protože jsme nedodělali výtvarnou práci
V: no a ještě mi řekni, jestli máš něco ve škole, co tě vůbec nebaví co nemáš ráda
K: no nejde mi matika ale za to jsem vč, vč, v úterý dostala tu jedničku podtrženou
V: jo tak to je supr, a ještě něco je co se ti nelíbí nebo co tě nebaví za předmět?
K: a ve škole je to lepší nebo horší než dřív?
K: lepší, teď mi vychází z vlastivědy jednička
V: takže ses zlepšila jo?
K: uhm a ten předmět kterej mi nejde je přírodověda ještě. Jsem z ní dostala trojku včera, takovej menší test

V: jo no a kdo se s tebou učí, zvládáš to sama se učit jo, že vždycky zabereš a sedneš si na to jo?

K: jinak bych nedostala tu jedničku podtrženou a nebojím se ani před tím seem se bála kamarádky nebo paní učitelky zeptat co máme za úkol a teď už se nebojím tolik. Nebo když jsme báli vybiku a proti mně byl největší soupeř, tak jsem se taky tolik nedala a nenechala jsem se hned vybit. A navíc jsem ho vybila hned, protože se otočil zády, to bylo lehký.

V: je to nečekal vid'?

V: no a v čem si myslíš, že je dobrý scházet se s dobrovolníkem na rozdíl od jinejch dospělejch?

K: protože s dospělýma není tolik legrace jako s dobrovolníkem

V: a myslíš, že by ostatní děti v tvym věku měly taky mít dobrovolníka?

K: jo, ale nedoporučovala bych to tomu kdo má sourozence, protože potom si budou ty sourozenci myslet, že je tolik nezajímaj

V: aha, no tak to jo. No a co v programu pět p, chodiš na nějaký akce?

K: byla jsem na hodně akcích, byla jsem na všech kromě malý farmy. Byla jsem na opíkání a tam bylo hodně málo dětí a potom jsem byla na tý vánoční burze a na bowlingu.

V: jo no pěkný a to ses viděla i s ostatníma dětma že jo?

K: uhm,

V: bavíš se s nima.

K: no hodě... Kromě těch dospělejch

V: a co koordinátorka programu?

K: koordinátorka?

V: no ty paní, který vlastně ti jsou v tom programu, který ho vedou?

K: no Radku mám hrozně ráda, protože má dvě děti a Tedíka a Máriačku a Máriačka se hrozně kamarádí s Dančou, a to je moje nejlepší kamarádka z tábora

V: no a máš pocit, že s ní můžeš mluvit o Kátě?

K: no s Dančou moc ne.

V: no já myslím tu koordinátorku

K: Ne. se jí to stydím říct

V: stydíš říct?

K: já jsem stydlivá

V: no a když se něco dělo tak bys jí to řekla?

K: jo to jo

V: no a o čem spolu nejčastěji mluvíte, když se vidíte?

K: no Pavla se mě vpytává jestli jsem zdravá, jestli může počítat s další schůzkou, počítám s další schůzkou jestli jí napíšu zas mail atd.

V: no a je něco co bys změnila v komunikaci s tou radkou? Vyhovuje ti to takhle až na to že se někdy stydíš jo?

K: uhm

V: no a když ti něco třeba nejde nebo prohraješ nějakou hru, je ti to dlouho líto nebo vztekáš se u toho?

K: ne, já se smírím s prohrou

V: jo, teda tak to jsi hodně statečná. No a umíš se na něco zaměřit, když potřebuješ, na něco soustředit?

K: ne, mě to napadne až po 10min, když už mě to učení moc neba

V: tak to bejvá vid'?

K. ale pro každého mám teď dva dárky. Jeden je úplně stejný ale druhý má každý jiný kvuli svý vlastnosti. Tak třeba štěpnička má rád fotbal tak jsem mu dala takový nějaký kolečko fotbalu jestli on ho pozná.

V: uhm, no pěkný

K: nebo alče jsem dala berušku, protože jí zajímá příroda, nebo barče jsem zase dala takovej prstýnek s králíčkem, protože má ráda králíčky a zajičky

V: fakt? Má ráda zvířatka?

K: to jsou jako ale ty menší zajičkové králíčkové a tak

V: a ty máš nejradší co?

K: já mám za zvířatko nejradší andulky a kočky a koně. Za barvu mám nejradší takovou světle modrou a no mám toho ráda moc, ale vyjadřovala bych to tady hodinu

V: no a umíš vyjádřit když seš třeba smutná nebo když tě něco trápí, umíš to dát najevo?
K: uhm, já vyjadřuju že jsem smutná, když udělám takovej smutnej obličej jako pes
V: máš to natrénovaný vid'?
K: mě to naučila Marťa, jí to vždycky vychází
V: no a když máš radost, s kým se o ni děláš, komu to můžeš říct?
K: mejch sedm, svým, svejm sedmi kamarádkám
V: a ještě nějakýmu dospělýmu
K: jenom Pavle
V: a Taťkovi?
K: taťkovi jo

Tatínek Jany

Rozhovor probíhal doma, tatínek mi ještě říkal, že je spokojený a programu nemá výhrady, je rád, že se někdo Janě věnuje.

V: No a jak to vidíte vy Janu s Kát'ou?
T: já nemám žádné potíže, jsem spokojený taky
V: jo jo jo, myslíte, že si rozumí holky?
T: no určitě, a fantasticky
V: je spokojená Jana teda?
T: (tatínek kroutí hlavou že ano)
V: a scházejí se pravidelně teda?
T: no víceméně ano, ono jak to vychází no
V: a musíte nějak do toho zasahovat do toho kdy se mají setkat nebo ne, oni se domlouvají sami?
T: nenene, oni se domluví a potom já už jenom určím časy kde a jak a srovnám to
V: jo jojo a někdy stalo se, že Janě se třeba nechtělo nebo že jste ji musel pobízet?
T: ne
V: nenene
T: takovou věc si nepamatuju
V: no a máte dobrý kontakt s tou Kát'ou?
T: ano
V: jojojo, no a co si myslíte, že se na tom Janě líbí nejvíc, že se spolu schází?
T: těžko říct, pořád jdou někam jinam. Někdy se zapojím i já s nimi jako ale když mám volno. Například opékání buřtů a co jsme prošli přírodou a tak.
V: jo, pěkný. No a co se týče koordinátorů, informují vás pravidelně o tom, co se děje?
T: no tak to už mi řekne Jana víceméně co se děje, protože s ňou se nescházím, málokdy
V: jojojo a jste zapojený tedy do toho dění v programu? Cítíte se, že víte, co se děje?
T: no vím co se děje
V: a musel jste někdy kontaktovat koordinátorku kvůli něčemu
T: ne
V: no a pozorujete něco na Janě nějakou změnu od té doby, co se scházejí s Kát'ou?
T: změnu pozorovat to, je těžká otázka, ale určitě je to pozitivné pro Janu, protože já jsem často v práci a málo se jí věnujem, když, no věnujem se jí samozřejmě, ale ne tolik kolik bych měl, kolik bych chtěl je to kvůli práci
V: no a daří se teda Janě doma i ve škole?
T: No jako trochu by tam mohla být lepší, má na to. Ale jako jí vychází z matiky trojka což má na dvojku, hej čeština je to samý, vychází jí to mezi dvojkou a trojkou nevím. Myslím že jenom trošku by chtělo aby byla pozornější a ne ve škole je to v pořádku.
V: no tak to jo. No a jakou má takhle náladu normálně, když přijdete domů?
T: (smích) když přijdem tak většinou už spí. (smích) Buď je tady sousedka nebo souseď s ní, že někdy je aj sama, ale to už potom já mám telefon na uchu dokdy nezaspí, takže se stává i to, ale je to málo. A jaktak že náladu, ona si zapne tam nějaké té hry a vlastně písničky na počítači vlastně tančí celé odpoledne.
V: a zlobí se třeba někdy nebo vzteká se kvůli něčemu když jí něco nejde?

T: ne nene
V: hodný dítě
T: ona se neumí vztekat, ani zlobit, vůbec
V: a ještě někdo takhle dospělej je kolem ní?
T: prosím?
V: jestli je kolem ní ještě nějaký dospělý člověk?
T: kromě mě?
V: jo jojo
T: no soused a sousedka. Sousedka má i klíče od mého bytu
V: jojojo, takže se často vídají?
T: takže má tady kdykoli, tak může vstúpit
V: A vztahy ve škole má Jana dobré?
T: Domnívám se že ano no. Dojde občas s nějakou pochmurnou náladou, že se pohádala s kamarádkou, ale to je málo. Za chvíli začne ju chválit takže.
V: No a jinak se učí sama tedy, umí se soustředit doma na úkoly?
T: ne učí se sama, absolutně sama, co se sama naučí. Já se jí vůči, nějak, já nemám čas.
V: a co jí nejvíc jde ve škole, v čem je dobrá, víte?
T: dobrá je v angličtině, planety ju zajímají, já říkám aj v matematice je dobrá, jenom je rychlá a neopatrná no i v češtině nezaostává jenom pospíchá no.
V: a má hodně kamarádů ve škole, schází se s nima?
T: to už je spíš otázka na ní (smích). Já se domnívám, že je kamarádká, že je taká komunikativní, takže.
V: A s učitelkou dobře vycházíte ze třídy?
T: Nechci lhát, raději budu upřímný. V prvom ročníku jsme měli s učitelkou konflikt od té doby mezi náma je spíše takový úsměvavý neupřímný vztah. Oboustranně. I já se na ní usmívám, ale není, je to cítit ta neupřímnost. Takže já s paní učitelkou chtěl bych ale nejde to.
V: no a myslíte, že jinak Janu podporuje paní učitelka?
T: ne, na Janu to nemá vliv, kdyby to mělo vliv na Janu určitě měním třídu nebo školu, na Janu to naštěstí nemá žádný vliv.
V: no a jak Jana reaguje když jí něco nejde, když třeba něco prohraje nějakou hru nebo tak?
T: nerozumím vám jak myslíte že.
V: jestli se vzteká, nebo jestli to na ní není vidět nebo jestli hrdě nese tu prohru?
T: ona se neumí vztekat, vůbec, když tak to je chvilkové na pár vteřin
V: jojojo, a umí se soustředit na jednu věc nebo rychle mění činnosti?
T: rychle mění názory a rychle mění věci, takže já když se s ní bavím, tak začnem něco řešit a zjistím, že řešíme už desátou věc .
V: jo a stane se někdy, že třeba ztratí kontrolu nad sebou?
T: prosím?
V: jestli třeba se začne vztekat nebo brečet nebo tak
T: (tatínek kroutí hlavou že ne)
V: ne nemá proměnlivé nálady?
T: prudké vzteky ne
V: a umí vyjadřovat svoje pocity nebo je vyjadřuje třeba až příliš?
T: normálně já si myslím
V: a umí třeba nacházet více řešení jedné situace, jestli je třeba kreativní, že nachází více cest.
T: nevím (smích).
V: A umí se rozhodovat je rozhodná co by chtěla dělat?
T: já si myslím, že se umí rozhodnout že umí být trpělivá a tak.
V: no a jinak jste teda spokojený s tím vztahem jako Jany a Káti nebo chtěl bys to něco
T: to jsem spokojený, jo jo jo to ano
V: a chtěl byste třeba na tom něco změnit nebo tak
T: myslím, že ani ne

Lenka a Karolína

1.kolo

Maminka Karolíny

T: Jaká je vaše zkušenost s 5P a jaký přínos to má pro Karolínu?

M: Sešli se spolu 4x, je to krátký, jenomže Karolína byla v dětském domově. A teď jsme jí vyhráli zpátky. Ale určitě psychický, protože ona si to chválí a může si postěžovat na mě, na celý svět. Tohleto se jí strašně líbí a jednak má starší sestru, je jí 18, v dubnu jí bude 19, takže je zvyklá na starší holky, víc si s nima rozumí. A jelikož toho má Karolína hodně za sebou, tak je taková rozumnější.

T: Jaká byla první schůzka, co Karolína čekala od dobrovolnice?

M: Byla nadšená. Karolína nám říkala, že jí nezáleží na vzhledu, myslíme, že sympatie dělá hodně a Lenka je sympatická holka. A tady si hrály a přijde mi, že tady je hodná. Byla z ní unešená. Já jsem neslyšela celý den nic jiného než Lenka Lenka. Myslím, že si sedly. Zatím teda.

T: Takže se sešly 4x? Když přijde ze schůzky vypráví vám o tom?

M: Já se jí převážně ptám. Já mám Karolínu od třetího února u sebe, takže tam to bylo ze začátku takový, že se sešly, já jsem o tom ani nevěděla, byly jsme domluvený, kde se budou stýkat a vracela se do dětského domova. Takže já jsem zažila schůzku, kdy se vrátila poprvý.

Musela jsem se zeptat, protože v té hlavičce toho měla Karolína prostě moc. Byla unešená, že byly tady, hrály na piáno, mluvila o flétně, angličtině, takže na mě sype nějaký cizí slova a říkala, že se těší na tu kamarádku. Je zatím unešená.

T: Jak jste se dověděli o tom programu 5P?

M: Právě, nevím, jestli znáte organizaci Střed. Tak od ní. Dostali jsme do soudní kauzy, kde soudkyně bylo totálně zaujatá, protože jsem svého staršího syna chtěla dát do výchovného ústavu. Tak mi díky tomu chtěla sebrat Karolínu. Tak jsme se snažili, aby Karolína měla co nejvíc aktivit, a tak mi nabídli tohleto. Je to i o tom, že finančně nejsme na tom úplně dobře a tohleto je nezisková organizace a vlastně mi to nabídli a tak jsme se sem dostaly.

T: Je to váš první kontakt s 5P?

M: Ano.

T: Poprvé jste se s nimi kontaktovali v lednu nebo před vánoci?

M: U nás to bylo hrozně komplikovaný, protože Karolína byla chvíli doma a pak mi jí soudkyně zase sebrala, pak byla zase doma, pak mi jí zase sebrala, takže my jsme vlastně asi rok to táhly tady bez jakýchkoli schůzek, akorát, že máme o to zájem. Takže o nás věděli, tak tady byla první schůzka se mnou, pak rok nic, protože mi jí zase vzali a pak byl rozhovor s Karolínou a pak jsme asi tři měsíce čekali na dobrovolnici. Trvalo to dlouho, ta dobrovolnice, ale zaplaťpámbu, už je.

T: O čem podle vás ten program 5P je? Jaký má pro ni přínos?

M: Já si osobně myslím, že to je právě o tom, aby to dítě, když má nějaký problém, který nechce říct rodičům, aby mělo nějakou starší kamarádku, které to řekne a ta kamarádka ji buď podrží nebo vysvětlí a nebo nějakým stylem jí pomůže, aby ten problém nebyl. Každé dítě má tajemství, že jo. Myslím si, že je to o tom, protože mám starší dceru a tam tyhleto rozhovory byly taky.

T: Takže Karolína má starší ségru a staršího bráchu?

M: Staršímu bráchovi je 17 a on má poruchu chování, takže je agresivní a nemám s ním dobré zkušenosti .

T: Žijete v Praze v bytě nebo v domečku.

M: V bytě.

T: Jaký má vztah se sourozenci?

M: Ona ho má dobře. Akorát s tím, že toho bratra vydrží jenom chvíli, protože on je agresivní, je pošukáckej, on nás tyranizuje a šikanuje. A vydrží být v klidu jenom dva dny. Tak je s ním hrozný problém. On k nám jezdí na víkendy, na prázdniny, ale teď se rozhodujeme, že ho necháme chvíli tam, kde je, protože byl problém. A s tou Míšou výborný.

T: Karolína chodí do školy?

M: Je jí 12, ona chodí do pomocné školy.

T: Jak jí to jde ve škole?

M: Perfektní, ona je hodně společenská, takže má kamarádky.

T: Jaké má známky?

M: Jedničky.

T: Jak probíhá scházení s Lenkou, když mají schůzky v pátek, jak se domlouvají?

M: Jelikož Karolína zatím nemá telefon, tak se vždycky domlouvají týden předem, ale jsou to pátky v půl čtvrté na metru na Skalce.

T: Nemusíte jí pobízet, aby šla na schůzku?

M: Vůbec, ona se těší.

T: Proběhly zatím všechny schůzky?

M: Všechny.

T: A ta první schůzka, co probíhala tady, to byly tady v klubovně?

M: Když se viděly poprvé, ta probíhala tady v klubovně. To bylo vlastně to, že se Karolína nechala tady a já jsem tam byla podepisovat ty vaše papíry, svoje papíry .

T: Jak na vás zapůsobila dobrovolnice?

M: Sympatickým dojmem. Myslím si, že tohle dělá hodně, když je na první dojem člověk sympatickej.

T: Myslíte, že do budoucna by mohly přijít nějaké problémy v jejich vztahu? Nějaký zmatek, obavy?

M: Zatím nemám, ale člověk neví, že jo.

T: Teď vás třeba nic nenapadá:

M: Ne

T: Ohledně programu, máte pocit, že jste dobře informovaná?

M: Myslím si, že jo a že není problém, když nebudu něco vědět, zavolat a zeptat se. Oni jsou hodně komunikativní.

T: Myslíte, že jste dostala dostatek informací?

M: Ano

T: Zapojení Karolíny do 5P, to byl nápad sdružení Střed?

M: Byl to nápad sdružení Střed a mě se ten nápad líbil.

T: Takže jste jí to navrhla?

M: No

T: Jak na to reagovala?

M: Byla zvědavá, já jsem jí řekla, že to bude, jako když má starší sestru a teď bude mít starší kamarádku. Jí se ten můj nápad hrozně líbil, ona se na to těšila.

T: Takže má dobré vztahy se sestrou, a jaký má vztah s váma?

M: Taky výborný, teda doufám.

T: Co si o tom myslí sourozenci, že má takovou kamarádku?

M: Míše se to líbí, ale právě s tím bráchou je to komplikovaný. Myslím si, že jí to závidí. On prostě je holt ? 10.56 . On má podobná chování, on je nevyzpytatelný. A jemu zařizovat něco podobného, nemá význam. On je vlastně ve výchovném ústavu v Nymburce, takže je to trochu z ruky a myslím si, že by to nebylo moc dobrý. On by musel mít kamaráda, který by byl taky lump a to jako asi nejde.

T: Jakou dobrovolnici jste čekali pro Karolínu?

M: My jsme chtěli, aby byla milá, příjemná, uměla to s dětma, měla ráda procházky, přírodu, zvířátka a takový. Teď je zima, takže nemůžou chodit někam do přírody, teď je na to zima. Takže uvidíme v létě, jak to bude vypadat. Jsem na to docela zvědavá.

T: to je tak zhruba všechno, co jsem se chtěla zeptat, jestli se chcete na něco dodat, třeba ohledně v tom, co by to Karolíně mělo přinášet . Ve škole jste říkala, že jí to jde dobře, kamarádky má taky. Většinou přínos tohoto vztahu je, že si děti udělají víc kamarádů na základě tohoto vztahu s dobrovolníkem, nebo že se zlepší ve škole a tak.

M: Já spíš právě čekám od toho to, že si Karolína bude mít s kým popovídat, hlavně ty starosti. Protože ona teď bude plánovat operaci páteře, takže to je další psychická zátěž a podle mě, jelikož toho máme za sebou dost, tak Karolína mě nechce zatěžovat téměř starostma, takže myslím po psychické stránce, aby jí to spíš drželo. Jinak ten zbytek samozřejmě má kamarádky a tak.

T: Já myslím, že je to dobrý. Dám vám ještě dotazník

Karolína

T: Já jsem si tě půjčila, abych se tě zeptala, jak se ti líbí program 5P. Jaká je Lenka?

M: Hodná

T: V čem je hodná?

M: Ve všem, je kamarádká, chodíme spolu všude.

T: Kam chodíte?

M: třeba do mekáče

T: Do mekáče jo, a co jste si tam daly?

M: Milk shejk, jahodovej.

T: A co ještě děláte?

M: Nevím, různě se procházíme. Dneska mám jí k ní, dá mi věci, který jí jsou malý.

T: A co ještě děláte? Co bylo nejlepší, co jste dělaly?

M: Asi si tady hrály hry.

T: A co jste hrály?

M: Dostihy a sázky

T: A kdo vyhrál?

M: Lenka

T: A bavilo tě to?

M: Hodně

T: A co tě na tom bavilo nejvíc?

M: Asi, že vždycky ten jeden platil tomu druhému a zase naopak. A nakonec jsme byly obě chudý. A musela jsem prodávat koně.

T: Jak se ti líbí program, jak ti to máma představila, jak jsi se o něm dověděla o tom programu?

M: Máma mi to řekla

T: Co ti řekla?

M: Jenom, že budu chodit do jednoho zařízení 5P a že mi tam dají kamarádku.

T: Takže ti řekla půjdeš do zařízení 5P a tam budeš mít kámošku?

M: No nějak tak.

T: Co jsi čekala, jakou kámošku jsi čekala?

M: Já nevím, nějakou takovou, ne takovou hodnou, já myslela, že to bude horší.

T: Bála jsi se?

M: Jo trochu.

T: Jaký to bylo, když jsi jí potkala poprvý?

M: Stydli jsme se a nakonec jsme se skamarádily.

T: Jo, a jak jste se skamarádily?

M: Hraním her. Začaly jsme hrát hru a pak to začalo.

T: Co na ní bylo nejlepší, proč jsi se s ní začla kamarádit?

M: Já nevím, je hodná.

T: Čím je hodná, nebo co jsi čekala, že bude tak hodná?

M: Že bude jiná chováním, že nebude si hrát, ale pořád si hrajeme, pořád.

T: To je super, a jak dlouho se scházíte?

M: Asi měsíc možná.

T: Každý týden?

M: V pátek

T: A co třeba máš kamarádky ve škole? Máš nějakou nejlepší, jak se jmenuje?

M: Sindy, sice trochu zvláštní, ale je to kámoška.

T: Doporučila bys jí taky program 5P?

M: Trochu jo, protože se toulá po Zahradním městě, aby zabyla nějak čas.

T: A co bys jí řekla?

M: Já nevím, asi to samý, co mi řekla máma.

T: A co bys jí tedy řekla?

M: Asi, že znám člověka, firmu, která se jmenuje 5P a že tam by mohla dostat kamarádku podle svého gusta a že by s ní mohla dělat co chce.

T: A proč, proč by tam měla jít?

M: Protože ona všude chodí, a teď jak jsou všude ty lidi hrozný, tak by se jí mohlo něco stát. A to nikdo nechce. A takhle by zabyla čas, a ne pitomostma.

T: Tak doporučíš jí to možná?

M: Možná.

T: Co tě baví ve škole?

M: Dobrý.

T: Co tě baví nejvíc?

M: Matematika.

T: Co tě nebaví?

M: čeština

T: Máte angličtinu?

M: Ještě ne

T: Do který chodíš třídy?

M: Do pětky.

T: Máš nějaký kamarádky, na který se můžeš spolehnout, třeba když tě něco trápí?

M: No teď tu Lenku.

T: Říkáš jí něco?

M: Všechno.

T: Třeba nějaké tajemství?

T: Taky jo? To mi neřekneš vid'?

M: Ne

T: A co máma? Jak vycházíš s mámou?

M: Dobře, asi jako dítě.

T: Asi jako každý.

M: Ale každý nezachází dobře s mámou.

T: Jak zachází s mámou každý?

M: To nevím, každý zachází s mámou jinak.

T: Jaký si myslíš, že by měli být?

M: Měli by být hodný, slušný a poslouchat mámy a mazlit se s nima.

T: Kde bydlíte?

M: V Zahradním městě.

T: Co tě baví nejvíc, máš nějaké koníčky?

M: Malování, zpívání.

T: Co jsi čekala po dobrovolnici, aby dělala to samý, co ty?

M: Ne, ať prostě můžeme spolu chodit různě, teď jsem s ním a nemusím dělat, žádné pitomosti.

T: Takže abyste si spolu hrály. Máš nějaký zvířátka?

M: Tři křečky, jednoho zlatýho, dva džungarský, a psa.

T: A chodíš s ním ven?

M: Pes je hrozně velkej, to je takovejhle vlčák.

T: Máš nějaký sourozence?

M: Bráchu i ségru.

T: Jak s nima vycházíš?

M: S bráchou špatně, se ségrou výborně.

T: Kdo je nejmladší?

M: Já

T: Ty jseš nejmladší? Brácha tě zlobí?

M: No mlátí.

T: Kolik mu je?

M: 16, ségře 18

T: A kolik je tobě?

M: 12

T: To máte s bráchou asi drsný, jaký je?

M: Hroznej.

T: Zlobí?

M: I mámu

T: A co ségra?

M: Ségra je pohodě.

T: Chodí s tebou ven? Je jako Lenka trochu nebo je jiná ?

M: No vlastně ségra je ségra. Občas si mě bere na víkend. Ona je už se svým přítelem a ona mě občas bere k sobě na víkend. Třeba chodíme ven za tím přítele sestrou a ta má miminko a s tím si vždycky hraju.

T: Myslíš si, že by ostatní děti měly mít taky takovou dobrovolnici jako máš ty?

M: Já nevim.

T: Co bys jim třeba řekla, doporučila bys to někomu ze třídy?

M: Já nevim.

T: Co se ti líbilo úplně nejvíc, když jste byly s Lenkou?

M: Asi ty procházky, povídáme si, děláme pitomosti.

T: Lenka dělá pitomosti?

M: Občas se zasměje.

T: Čemu se smějete?

M: Třeba si povídáme, spleteme si š z ř a začneme se smát.

T: Taky se takhle směješ s kámoškama nebo jinak?

M: Normálně jako s Lenkou i s mámou se tak smějeme.

T: Co Radka a Lenka, jaký si myslíš, že jsou? Viděla jsi je?

M: Chvilku, připadaly mi příjemný.

T: Kdyby tě třeba trápilo něco s Lenkou, myslíš si, že bys je mohla zavolat? Jak bys to řešila?

M: Já nevím, řekla mámě, ať tam zavolá.

T: Máš něco společného s Lenkou?

M: Nenávidíme pavouky.

T: Lišíte se v něčem?

M: V hodně věcech, v letech, skoro ve všem.

T: Myslíš, že byste mohly přestat být kámošky kvůli něčemu?

M: to jsem neuvažovala.

T: Mohly byste se kvůli něčemu neshodnout nebo tak?

M: to dělaj lidi, že se neshodnou.

T: A kvůli čemu jsi s Lenkou?

M: Já byla i v děcáku. A kvůli tomu jsem s Lenkou, abych se uklidnila.

T: Myslíš, že jí zlobíš?

M: Já nevím.

T: Jaký to bylo v děcáku?

M: Docela dobrý.

T: Jak jsi tam byla dlouho?

M: Půl roku a znova půl roku. Já tam byla jednou půl roku potom měsíc doma a potom zase půl roku.

T: A proč jsi tam byla?

M: Kvůli zneužívání.

T: A už je to dobrý?

M: Jo, ten člověk je teď ve vězení.

T: Jaký to bylo v děcáku, mělas tam nějaké kámošky?

M: Skoro všechny. To bylo po rodinkách. Bylo tam 8 rodinek a já byla úplně na první rodince, a tam jsem měla kamarádku, která byla se mnou v pokoji. Jménem Eliška, sice nafoukaná, ale kamarádka to byla.

T: Jaký byly tety?

M: Dvě byly příšerný, třetí byla docela fajn a strejda byl úžasný, toho jsem měla ze všech nejradši.

T: Jakej byl.

M: Vůbec na nás neřval, ty tety třeba teta Marie, tak ta mě měla sice ráda, ale nutila nás plejt záhonky, svý kytky.

T: Takže vás využívaly jako malé otroky vid'?

M: Nějak tak, my jsme si vždycky říkali my jí tak nesnášíme, ta je tak hrozná.

T: Lenka není taková?

M: Ne, ta je miliardakrát hodnější.

T: Jako ten strejda?

M: Možná, tu mám hrozně moc ráda, to je fajn holka.

T: Nebavila ses s ní někdy:

M: My se vždycky na všem zatím shodneme.

T: Jak vybíráte aktivity, jak si domlouváte schůzky?

M: Třeba na Skalce třeba ve 2 nebo ve 4 a tak.

T: Jak se domlouváte, co budete dělat?

M: Dnes jsme měli mít třeba na plavání , ale teď to nevyšlo, protože si teď tady povídám. No a jinak chodíme sem si hrát.

T: Těšíš se na ní?

M: Vždycky

T: Když přijdeš domů, vyprávíš mámě, co jste dělaly?

M: Máma se vždycky ptá, a já mamí neptej se.

T: A co třeba brácha. Jak to vnímá brácha a ségra?

M: Ségra to vůbec nevnímá, protože je u toho svého přítele, ta mě skoro vůbec nevidí a brácha, ten je v past'áku, ale nejspíš žárlí, protože mě má.

T: Jak dlouho už tam je?

M: Asi rok.

T: Pořád, permanentně?

M: Pořád, protože brácha zlobil, když ho máma uhodila, tak jí to vrátil, protože brácha zlobil. Mě máma ještě ani jednou neuhodila.

T: To musel být asi hodně zlobivej vid'? Co dělá při tom?

M: Byl na mámu pořád drzej, mě pořád mlátil. Máma nechtěla, aby mě pořád mlátil, tak mu jednu vrazila a brácha jí to vrátil tak, že už ho nezvládala, tak ho dala do ústavu. Nejdřív si ho vzal táta a potom táta ho vlastně dal do past'áku. A táta to svedl na mámu, že je hrozná matka a tím začaly ty problémy.

T: S bráchou.

M: Ne se soudkyní.

T: Jaký problémy?

M: Ona si na nás zasedla a od té doby se snaží, abychom byly já a máma rozdělený. Já už jsem tam po druhý. Jednou jsem byla v Klokánku, potom v děcáku a pak zase v děcáku.

T: Kvůli té soudkyni jo?

M: Hm

T: Máma je hodná?

M: Hm

T: A jaký je táta?

M: Hroznej, já ho nemám ráda.

T: Vídáš ho někdy?

M: Nevím, to už je asi rok, co jsem ho neviděla.

T: Voláš mu někdy?

M: Já nemám mobil, já ho ztratila.

T: Jak dlouho myslíš, že se budeš scházet s Lenkou?

M: Já doufám, že na doživotí, ale nejspíš do 18, protože už nebudu dítě.

T: Co bys chtěla dělat po škole?

M: Zvěrolékačka, to je můj sen, mám ráda zvířátka.

T: Chceš se mě říct něco, na co jsem se tě nezeptala? Napadá tě něco?

M: Já nemám nic.

Lenka, dobrovolnice Karolíny:

T: Můžeš mi říct něco o sobě?

M: Studuju střední školu, gymnázium, jsem ve třetíku. Dostala jsem se k tomu náhodou, protože jsem zjistila, že mám zájem do budoucna o studium psychologie, takže mi kamarád doporučil, že přijímačky přihlížejí na to, jestli člověk má nějakou praxi, tak jsem si to chtěla zkusit hlavně kvůli sobě, abych zjistila, jestli mě láká ta činnost s lidma, nebo ten kontakt. Takže jsem šla na internet a pak už to šlo rychle. Nezisková organizace, vyběhlo mi tam SP a přímo jsem měla zájem o práci s dětmi nebo s lidmi, kteří nejsou fyzicky postižení. Vyloženě jsem šla po tomhle. A potom jsem už neváhala a přihlásila se. Tak to začalo a už od prvního výcviku mě to pohltilo. Zalíbilo se mi to. Ten výcvik se mi líbil. Přišlo mi to zajímavý, i mě to jako nakoplo, že člověku vždycky pomůže když vidí okolo sebe lidi, kteří jdou do toho taky. Tak si řekne tady bude i dobrá parta.

T: Co jsi čekala, že nabídneš svému svěřenci? Co to bude od tebe vyžadovat?

N: Já když jsem sem šla, tak jsem vůbec nevěděla, co mě čeká. Na výcviku, když jsme začali probírat konkrétní kauzy, tak jsem prohlédla, jaký ty děti tady vůbec jsou. Před tím to bylo takový obecný jako, a když jsem nad tím tak přemýšlela, tak jsem chtěla hlavně splnit ty body, o kterých to tady je. Skutečně bořit to společenství mezi námi nebo nějakou tu pomoc tam nabídnout v tom smyslu, že prostě ne, že tomu člověku budu měnit celý život a že prostě když budu moct, tak mu dám nějakou tu radu, nebo mu budu moct být nějakým vzorem jakožto starší člověk ať vidí taky nějaký jiný vzor, než jaký má doma a mezi vrstevníky. Takže jsem se konkrétně hned

nezamýšlela, co bych mu hned konkrétně mohla nabídnout, ale celkově se budu snažit dostat ke sebe to nejlepší co mám a co by si ten člověk mohl odnést.

T: Co myslíš, že jim můžeš nabídnout?

M: Teď jak se s ní scházím, tak narážíme nato, že ona teďko chodí do 5. třídy, chodí na zvláštní školu, takže tam ještě nemají angličtinu, tak se mě ptala, pomůžeš mi, že bys mě něco učila. Třeba jsem si všimla, že když jsme hrály jednu deskovou hru, kde byly kartičky a četlo se tam něco, tak měla problémy s tím čtením. Tak jsem se jí snažila namotívat, že bysme si půjčily nějakou společnou knížku a že by mi z ní nahlas četla, že by si to natrénovala. A tímhle tím ji už vlastně vedu. Není to vztah, že bych byla vrstevník, kamarád, že už je to takový malinko nad. Ale vidím, že ona je nadšená, že si toho váží. V tomhle tom se jí snažím pomoci. Zatím jsme nenarazily na něco, v čem bych jí extrémně pomohla. Zatím si jen tak hrajeme a povídáme co a jak doma a tak.

T: Jak vybíráte aktivity?

M: Aktivity jsou zatím problém, protože ona, když jsme se teď jakoby poznaly, ona byla v dětském domově a byly jsme domluveny na středu a já jsem tam vždycky jezdila, někdy jsem se tam dostala okolo páté hodiny až, to bylo až v Horních Počernicích, což je pro mě dost z ruky. Tam je to docela zapadákov, takže tam nebylo kam jít, tak jsme v zimě byly většinou v tom dětském domově přímo někde mimo pokoj a tam jsme si hrály deskové hry, protože oni by nás ani nemohli pustit, protože ona musela být v půl osmě v posteli. Takže to moc nešlo, abychom někam vyjížděly, takže většinou jsem tam byla tak dvě hodinky, zahrály jsme si nějakou deskovou hru a pak jsem zas jela domů. A takhle jsme se viděly 2x, pak byl soud, kde rozhodli, že se vrátí domů a tím pádem se mi otevřely dveře, že už jsme mohli víc plánovat, ale narážím v poslední době na problém, že nejsou peníze. Ona přijde, má u sebe 16 korun, to budu muset víc promyšlet, budu muset víc šetřit, to budu muset ještě pořešit. Zatím jsme byly tady v klubovně. Jednou jsme se byly projít po městě, stavili jsme se v mekáči, ještě do knihovny jsme se šly podívat, protože ještě v knihovně nikdy nebyla. A potom jsme byly tady. Teď zas půjdeme sem, protože je to nejlevnější a zatím to tak jde, ale nevím, jak to bude do budoucna vypadat. S těma penězma je to trochu problém.

T: Jak jí to navrhuješ? To jdete do knihovny, nebo jí něco přečteš?

M: Do klubovny ona sama chtěla jít, ale původně jsme měly jít plavat. Ale mě nebylo dobře, tak jsme to odložily. A do města a do knihovny jsme šly úplně náhodou, že půjdeme do cukrárny a pak se jen tak projdeme. Daly jsme se do řeči, a ona říkala, že nemá přístup k internetu, takže by si chtěla uložit moji internetovou adresu, tak jsme přišly na to, že v knihovně je internet, tak jsme se tam stavily. Tak nějak jsme zaplácly čas, bylo to spíš takový neorganizovaný.

T: Když vidíš, třeba s tou kartičkou, že špatně čte, tak jí to navrhněš, že jí to přečteš?

M: Ona hodně na mě dá, že se mnou nijak nesoupeří, že mě bere jako staršího člověka, tak jí řeknu hele Maru, to s tím čtením máš trochu problém, nepřečtem si nějakou knížku, to je otázka tréninku, to se naučíš, to budeš potřebovat. Jestli chceš umět anglicky, tak musíš dobře umět číst v češtině. A ona tak jako jo, tak si přečtem nějakou knihu. Tak úplně bez problému na to reaguje, takže když jsme byly tady, tak si tu brnkala na piáno, tak se jí samozřejmě potom nechtělo, ale já na ní Maru pojď, tak mi to slíbila, jednu stránku, tak přišla, poslechla. Je to takový, že když si vás ten člověk váží, tak na vás hodně dá. Úplně mě to překvapuje, vůbec jsem nečekala, že bude tak ochotná plnit moje požadavky trošku školicí.

T: Jaká byl první chůzka od začátku?

M: Úplně ta první, tady v 5P Když jsme se seznámily? Přišly s maminkou, ona byla trošku rozpačitá, bylo vidět, že se stydí, řekla mi dobrý den, nevěděla jak mě brát. Maminku jsme

odvedli vedle, takže jsme spolu zůstaly samy a tak jsem začala první já, jakože jsem ta starší. Ona seděla, mlčela, tak jsem se jí představila, pak jsem se jí ptala a ona tak jako stroze odpovídala, docela se styděla, nevěděla, jak se má v té situaci chovat. Já to samý a potom jsme tu viděly ty deskový hry a ona navrhla sama, že si něco zahrajem. Tak jsme to tu rozbaly a pak najednou se prolomily ledy, ona byla v pohodě a začala mě pomalu brát, strašně rychle začala ke mně přilínávat. A od té doby se řešilo, kdy se příště uvidíme a dohodly jsme se na středě. A ono bylo úterý, takže ten druhý den jsme se měly vidět a oni se ptaly koordinátorky, jestli by se to stihlo sejít se zítra a ona jo jo zítra zítra zítra. Bylo vidět nadšení. A tak to začalo.

T: Jaké je to pro tebe, jak se v tom cítíš?

M: Jak se v tom cítím. Cítím se docela dobře. Nejdříve jsem měla obavy, bylo mi nejdřív řečeno, ještě než jsem jí poznala, že tam proběhl ten dětský domov, diagnostický ústav, a že byla asi i sexuálně zneužívaná zřejmě. Tak jsem z toho měla docela obavy, co to bude za dítě, jestli nebude mít nějaké problémy a zjišťuji, že je v pohodě, že přátele má a v první chvíli bych nepoznala žádný problém. Takže se s ní cítím v klidu a žádný problém tam není. Je přirozená. Byly to úplně zbytečné obavy. Nejdřív jsem si myslela, že přijdou nějaká nepříjemná témata, že bude uzavřená, stydlivá, ale ne je to úplně otevřený dítě.

T: bojíš se něčeho do budoucna, že přijdou nějaké problémy?

M: Vyloženě teď si to nedokážu představit, ale možná se bojím, že se jí to časem znudí, okouká, teď je to pro ní všechno nové a jí to strašně baví, je jí 12 let, ale je možný až jí bude těch 13, tak že půjde do puberty a už to bude jinačí, že si třeba řekne, ona mě moc vychovává, což doufám, že to do toho nesklouzne, ale bojím se, že opadne to počáteční nadšení, ale jinak si to představit neumím.

T: Jaké potřebuješ dovednosti k téhle práci?

M: Myslím si že musí být člověk hodně komunikativní. Ona je hodně povídavá, ale když je stydlivá tak některé věci z ní sám musí člověk tahat, musí se umět to dítě řídit. Ona s na vás pověsí a čeká co mu předvedete, takže to chce nějakého organizačního ducha, umět si poradit v situaci, kdy nevíme co budeme dělat, rychle navrhnout něco. Na tuhle činnost si neumím představit introverta. I když je fakt, že to může mít nějaké klady. Člověk uzavřenější, když dostane uzavřenější dítě a když se potom poznají, tak si tu cestu k sobě najdou a pouto je o to silnější. Asi to chce smysl pro humor a takovou tu připravenost. V podstatě bych to jinak neviděla.

T: Jaký máš nejlepší zážitek?

M: My jsme toho tak moc ještě nezažily, takže s tím mám trošku problém. 2x jsme byly v tom děčáku, tam jsme si hrály ty deskovky. Nejsou to extrémní zážitky, spíš jsou to takové světlé momenty, Překvapilo mě, když jsme byly poprvý spolu tak jsem tam přijela, šly jsme se projít do okolí a dělalo jí problém mluvit a byla taková jako trošku odsekávala, když jsem se jí na něco ptala tak ona nevim a nic mě nebaví a takhle. Tak jsem si říkala, to bude trochu problém a potom mě hrozně překvapilo, když jsme přišly a začaly hrát ty dostihy a sázky, tak najednou se úplně proměnila, jak v malý dítě, rozzářily je jí očička a mě to zvedlo náladu a říkala jsem si má to cenu ta práce. To dítě je ze mě nadšený, je rádo, že jsem tady. Takže to jsou pro mě spíš jako momenty. Zatím jsme si neužily kopy legrace, ale jsou chvíle, kdy se s ní cítím dobře, jak mladší ségra skutečná.

T: Měla jsi v dětství někoho podobného jako ty se pro ní?

M: Já mám tři starší sourozence, takže v té rodině byl element, když já jsem byla v předškolním věku, tak takhle pro mě byl ségra. Skutečně se mi hodně věnovala, hodně jsme spolu chodily ven.

Ale potom se odstěhovala do Anglie, takže ten náš kontakt vymizel už. Je starší o 12 let. Potom už nikdo takový nebyl. Ale já mám dobré zázemí v rodině, takže ta rodina mi stačila jako styčný bod a potom jsem měla jednu nejlepší kamarádku a už jsem nepotřebovala další lidi.

T: Musela jsi něco překonávat? Nebo do budoucna.

M: Ještě jsem na to nenarazila na nic složitýho. Pro mě byl ze začátku problém, protože jsem se bála, že zůstane v tom děcáku. Neuměla jsem si představit, jak to budu řešit, protože asi ty vycházky by byly komplikovaný. A to se vyřešilo samo. Výzva pro mě bude vyřešit tu situaci v otázce programu a peněz. Budu se asi muset domluvit s její mámou, protože to nebude možný to takhle nechat bejt. Já jí to taky nebudu moct platit ze svýho. Budeme muset pořešit vůbec celkově program co budeme dělat. To je zatím takový velký otazník. Zatím jsme byly tady akorát a uvidím, co vymyslím, za jak dlouho. A potom dojdou nápady taky.

T: Máte něco společného? Koničky ...

M: Řekla bych, že se nedá říct, že bychom měly něco vyloženě společného, ona má hodně ráda zvířata a já zas tak úplně neujíždím na těch zvířatech, ale ona jak je mladší, tak to zatím tak nesleduji, že bysme měly nějaké společné věci. Ale sleduju, že má podobnej pohled na ten svět, je taková hodně citlivá, což mě taky hodně překvapilo. Myslela jsem si, že to bude dítě, nechci říct nevychovaný, že jí budou chybět základní pravidla a tak, a všimla jsem si, že to ona má, takový morální cit. Nepodvádí, v žlvaně by nic neukradla. Šly jsme po městě, viděla bezdomovce a chtěla jim něco dát. Bylo jí to strašně líto. Přišlo mi to, že v tom jsme si podobný, že máme obě dvě podobný vidění na ten svět, takový to striktní. A to mě překvapilo, že je dobře vychovaná. V tom jsem očekávala nějaký problém, vypadá jako by byla v pohodě z rodiny, ale není když je tady. Je to pro mě takový rozporuplný. Vůbec nevím, co si o tom myslet, ani o tý její mámě.

T: Jak vycházíš s mámou?

M: S tou mámou jsme se viděli jednou, tady v 5P. Přišla mi jako celkem bezproblémová, taková otevřená čemukoliv, přišla mi i celkem sympatická – řekla to by určitě šlo, na tom se domluvíme. Tak si myslím, že vycházení s ní bude dobrý, ale to je otázka. Jestli to spíš nebude takový, že tady bude dělat naoko ano ano žádný problém, ale pak až se dostaneme do nějakého problému, kdy budu potřebovat, aby mi zavolala a nebo dala něco vědět, tak to teprve uvidím, jak to bude fungovat v praxi. A jak mi vyjde vstříc s těma penězma.

T: Měla jsi supervizi?

M: Měla jsem jednu teďko, a většina z nás tam přišla nových, tak jsme spíš koukali o čem to je, a je to určitě přínosný. Bylo to zajímavý, řešily se věci k tématu. Myslím si, že to potřeba, protože víc hlav víc ví.

T: Jakou podporu poskytuješ Karolíně?

M: Určitě bych řekla, že minimálně vyplňuju čas toho programu, kdy je s někým ráda a těší se na to. Dávám jí jiný pohled na žlvan, třeba když jí povídám něco ze svý zkušenosti, že nežije jenom ta škola, brácha a máma. Je tu někdo třetí, kdo jí může něco ukázat nebo nabídnout nad rámec. Myslím si, že ona to ví a váží si toho.

T: Co ti na tý práci připadá přirozený, jednoduchý?

M: Když si dva lidi sednou, tak to už je přirozený, že to skutečně šlape. Hlavně ty děti, co jsem si všimla, si toho asi povětšinou vážej, že toho parťáka dostanou, že si toho ty děti vážej. A já zase přijdu dobrovolně, nikdo mě za to neplatí. Takže je to celkově přirozený. Tím, že není nic poviný,

nic nemusím plnit, jen se s ním sejdu a povídáme si, člověk se naladí na vlnu toho dítěte a to dítě zase na vaši.

T: Myslíš, že je na tom něco obtížný?

M: Tak asi to vidím z pohledu svýho, kdy tam zatím problémy nevidím, ale věřím, že to obtížný může být. Když se to dítě nějakým způsobem šprajcne a něco nechce říct nebo prostě si vás úplně nechce pustit k tělu, tak to může být problém, když třeba s něčím zásadně nesouhlasíte. Nemůžete se přes to přenýst, tak to taky může být problém.

T: Co od toho čekáš?

M: Určitě mi to minimálně přineslo to, že jsem si uvědomila, že ten svět, jak ho vidíme kolem sebe je hodně zkreslený. Najednou proniknete do vrstev, o kterých jste předtím nikdy neslyšeli. Moc jsem se nesetkala s dětma ze zvláštní školy, nebo s dítětem, který by prošlo dětským domovem. Už mi to přineslo i tu zkušenost, že jsem byla i v dětském domově. Nebo jsem viděla, jak to v praxi chodí. A myslím si, že do budoucna to takhle bude pro mě neustále, že mě to bude neustále ukazovat: no hele važ si toho, co máš. Oni mají problémy s tímhle a tímhle, ty s tím problém nemáš. Není to samozřejmost. Takže určitě tohle a potom zkušenost obecně s dítětem, jak s ním vycházet. Člověk si uvědomí, co je schopen sám za sebe nabídnout. To člověk ani neví, když do toho jde, co tomu dítěti může dát.

T: Co tím myslíš konkrétně?

M: Jestli člověk v sobě má nějaký dovednosti nebo nějaký pohled na ten žIvant, kterej by mohl interpretovat tomu dítěti. Třeba ze svý strany, nebo jestli jsme všichni v tý vlně toho času, kdy za něčím jdeme a nekoukáme doprava a doleva. Těžko říct, jak bych to teďko charakterizovala.

T: Myslíš, že by ses mohla obrátit na koordinátory s nějakým problémem?

M: Určitě, už tou supervizi už samotný je to podnícený, aby to fungovalo, když se cokoli naskytne. A oni nás do toho pořád nutěj, abychom i vyměřšleli nějaký problémy a potom s nima přišli a řešili je, nebo navazovali nějaký nová témata. Takže oni po nás chtějí, abychom o tom vztahu přemýšleli, abychom posílali ta reportáže, myslím, že jsme k tomu hodně vedený. Může mi to hodně dát, když bych si nechtěla připouštět nějaký problém, tak to tady musím navrhnout a oni na to hned reagujou a už mám zpětnou vazbu. Takže to 5P je dobrý pro tohleto si myslím.

T: A co jsi si teď přinesla na supervizi?

M: Třeba jsme řešili zajímavou otázku když s dítětem mluvíte a víte, že je z problémové rodiny a že v tom žIvantě nemělo takový štěstí, tak jestli je v pohodě, že já mám takový štěstí a žádný problém nemám a jestli to tomu dítěti můžu takhle říct a ono nedej bože bylo z toho smutný nebo mi závidělo. Řešili jsme ten rozpor, jestli je dobrý tomu dítěti to dávat najevo anebo radši od nějakých citlivejších témat jít radši dál a říct, co je dobrý, to zvládneš. Ten psycholog nám řekl, nebo ten pán z toho dětskýho domova, že ty děti v tom žijou, že za a) se oni z toho nesložejí, že mi je pořád litujeme, ale oni v tom žijou a že oni naopak potřebujou slyšet, že ten svět i jinde dobrej a jak to má vypadat, aby si osvojily vzory toho, jak by to mělo bejt, že není úplně v pohodě, když táta chlastá a bije mámu, ale že jinde je to, že tatínek pracuje a nic takovýho doma nedělá. Takže jsem si tím uvědomila dost zásadní věc, se kterou jsem měla problém, jestli se před Karolínou můžu jakoby vytahovat a nebo můžu mluvit, jak to je. Došlo mi, že je to v pohodě, že to dítě se z toho nesloží.

T: Myslíš, že jsi byla dobře informovaná o tom dítěti a o programu 5P než jsi s tím začala?

M: Úplně v začátku to bylo hektický, protože na začátku mi bylo řečený z jaký je rodiny, bylo mi řečeno, že žije doma a pak sem přišla a pak mi řekli, že doma nežije, že už je zase v děčáku. Tak to mě trochu zaskočilo. Řekla bych, že to šlo hodně rychle, ale na druhou stranu tam nebylo moc co řešit. Oni mi ty základní věci dali a ptali se chceš to dítě nebo nechceš: A já jsem řekla, že ho chci. A potom mi ho přivedli s tím, jak to je. Bylo to rychlý, mělo to rychlý spád. Moc se to tam neokecávalo.

T: Od kdy se scházíte, od ledna?

M: Po vánocích, od začátku ledna.

T: Když se koukneš zpátky na výcvik, než jsi se s ní začala stýkat, je něco, co bys udělala jinak? Co bys doporučila udělat jinak pro budoucí dobrovolníky, třeba je víc informovat a tak.

M: Myslím si, že jsem neudělala nic, čeho bych litovala, že bych si řekla, že jsem to měla udělat jinak. Možná, že na začátku jsem si malinko míň uvědomovala, že je jí teprve 12 let, že jsem na ní páčila ty otázky moc rychle. Takže pro příště bych se držela víc zpátky, víc bych dávala prostor tomu dítěti, aby se ono rozmluvilo, ale za se nedá říct, že by to byla chyba, protože někdy to dítě musí člověk popostrčit. Že ono musí vidět vás, že se rozmluvíte a potom se rozmluví. Neřekla bych, že to byla chyba.

T: Ohledně výcviku a informací, že bys o něčem chtěla víc informací. Když to teď vidíš teď zpětně.

M: Jako ze strany 5P? Myslím si, že ne. Myslím, že tam řekli úplně všechno. Ten výcvik byl hodně otevřený a naše dotazy, a řekla bych, že jsme skoro řešili i banální věci, které by ani nikdy nemusely nastat, ale do detailů. Takže si myslím, že z jejich strany bylo všechno důkladný.

T: Když jsi absolvovala výcvik, změnilo nebo posílilo to tvoje rozhodnutí?

M: No posílilo, určitě posílilo. V tom pozitivním slova smyslu, že jsem se hlavně dověděla, o co se jedná do detailů.

T: Je něco, co bys ještě chtěla dodat?

M: Nejsou otázky, nejsou odpovědi.

T: Myslím, že to je všechno. Děkuji moc.

3.kolo

Karolína

S Karolínou jsem dělala rozhovor na lavičce před jejím domem, nejdřív byla trošku nedostupná (je vidět, že už je v pubertě), ale pak se víc rozpovídala

V: no a jak se ti jinak daří?

M: jo docela dobrý

V: jo a co ve škole, dobrý?

M: v pohodě, docela to jde

V: ve škole to je nejlepší?

M: no, tam se nenudím

V: nenudíš?

M: jo, tam se dá zlobit, doma extrémně ne

V: zlobíš hodně jo?

M: ne to ne, ale dá se tam zlobit ve škole

V: jo a co doma?
M: normální
V: normální. Co mamka ona hodně pracuje?
M: docela jo
V: má na tebe čas?
M: Jo to sice jo. Když přijde domů, tak jde do kuchyně, dá si kafe, ale povídáme si prostě. Večer prostě i když jde spát tak jsme spolu.
V: a co sourozenci?
M: tak ségra je těhotná
V: fakt? Kolik jí je
M: 19
V: těšíte se na Mimčo?
M: no nevím jak máma, ale já docela jo
V: jo
M: tak chystaj se i brát no
V: jo no pěkný. No a bráška. Jak se má?
M: to nevím.
V: nevíš jo, netušíš?
M: no když byl u nás tak se měl asi dobře.
V: jo, vidíš se s ním často?
M: no zas tak často ne ale dost často na to abysme prostě nezapomněli.
V: jo no a co děláš ve volnym čase, kam chodíš?
M: jsem venku, jsem venku nebo někde na kroužku nebo domu, si hraju s křečkama
V: máš křečky jo?
M: no tři a jednoho psa
V: a jako jakou má rasu jaký je rasy ten pes?
M: ten německý ovčák
V: je, docela velkéj pes ne?
M: takovejhle
V: a to ho máš v bytě? To s ním zrovna často chodíš ven ne?
M: no já zrovna ne
V: jakto ?
M: no protože jinak asi bych jinak za nim vlála
V: aha no a kdo ho venčí?
M: no spolubydlíci
V: aha máte spolubydlíci někoho?
M: no
V: a to je váš nebo spolubydlíci pes?
M: jak jako?
V: no tys říkala, že ho venčí
M: No to je mámy bývalej manžel
V: jo aha a on s váma bydlí jo? Aha a jak s ním vycházíš?
M: já s ním dobře, ale on se mnou blbě
V: jo a jakto, nemá tě rád?
M: no spíš naopak, já jeho nemám ráda
V: aha
M: on je hroznej
V: no a to s váma tam musí bydlet?
M: no my spíš s ním. No tak se chystám někam pryč se odstěhovat
V: ty sama?
M: no já a máma.
V: a už máte něco vyhlídnutýho teda?
M: no hledáme
V: hledáte jo, tak to se těšíš vid' až budete pryč. No a veš kole dobrý známky teda?
M: no jo

V: a co tě nejvíc baví?
M: matika
V: fakt? Seš dobrá v matice?
M: tak zatím nemám žádný no dvojku z matiky
V: tak to je supr, v kolikáty seš?
M: no v 6. (zvoní telefon) máma
M: *Se ptala jestli jsme se našly*
V: jo tak to jo. A ještě tě něco baví za předměty nejvíc?
M: jo hudečka taky jsem na kroužku hudebky, potom jsem na drogovym, jak se to jmenuje, na kroužku prostě nauka o drogách a takhle
V: aha a to máte od školy?
M: ne to máme prostě dobrovolně
V: aha a to pořádá škola nebo někde jinde?
M: škola
V: no a co ještě děláš ve volným čase? Chodíš někam s kámoškama?
M: to jo, chodím k nim domů, chodím s kámošem
V: máš kámoše nějaký jo?
M: no
V: no tak jaó a tak jako nějakou aktivitu nějakou sport děláš?
M: nemám ráda sport
V: nemáš ráda sport? A nějakou kroužek třeba že tě něco baví?
M: no občas něco, ale jenom občas já nejsem jako na to se třeba měsíc. Zrovna v kroužku musíme být celej první, celej první pololetí potom se musíme znova přihlásit a odhlásit. A já v tom kroužku už jsem asi 3.rok
V: tak to je dobrý, to je ten drogověj?
M: ne to je zpívání, ten drogověj se založil až tehle rok
V: až tehle tak to jo. no a jako jaks říkala, že spíš tě něco baví měsíc, jak to?
M: no protože potom znám všechno, prostě všechno si z toho pamatuju a už prostě není co poslouchat
V: no a když něco děláš dokážeš se na to soustředit delší dobu?
M: třeba na kreslení se dokážu soustředit klidně pět hodin a to to nakreslim jenom takovejhle obrázek
V: baví tě kreslení?
M: a to udělám třeba tři hodiny, pro mámu jsem dělala přání čtyři hodiny a to bylo jenom to otevírací a zavírací a to potom ještě vevnitř básničku a takhle
V: no hezky, takže tě baví kreslit a malovat. Jo taky
V: no a dokážeš se i soustředit delší dobu když se učíš?
M: na matiku, prostě, matika mě baví
V: jasně no a noa co s Lenkou vlastně?
M: ty jo, s Lenkou jsme se rozhodli, že už se vídat moc nemusíme, že už to stačí, no tak asi se vídat už nebudeme.
V: no a bude ti chybět?
M: no my jsme si řekly, že se občas jako dobrovolně uvidíme.
V: jo takhle jo tak to jo no a budeš ji chtít ještě někdy potkat nebo vidět?
M: jo to určitě jo
V: a jaký to s ní bylo?
M: normální jako s kamarádkou
V: a bavilo tě to s ní?
M: no, občas občas
V: jo a když tě to nebavilo, tak proč nejčastěji?
M: no nejspíš proto, že jsme zrovna nic nedělaly
V: aha a jakto?
M: že jsme byly zrovna jenom v mekáči, tak to mě zrovna nebavilo. Kdybychom byly třeba takhle v kině nebo todle tak to by mě bavilo.
V: jo takže tě nebavily ty aktivity co jste spolu dělaly?

M: no jenom občas, ale většinou bavilo
V: jojojo, tak to jo. No a jak jste vybíraly ty ty činnosti co spolu budete dělat?
M: jak kdy jak občas tak občas tak.
V: jako domlouvaly jste se?
M: jak kdy, ale většinou ne.
V: no akdo to teda rozhodoval?
M: Lenka, ale vždycky vybrala dobře třeba bazén. Tak to mě fakt bavilo fakt mě to bavilo. Bazén zrovna jo.
V: no a tys taky si říkala co chceš dělat nebo navrhovalas?
M: jo
V: no a jak jste se domlouvali co budete dělat jako ze schůzky na schůzku nebo jste si volaly?
M: ne, když jsme měly jednu schůzku, řekla se druhá schůzka a většinou to bylo v pátek
V: jo tak že jste se domlouvali na schůzce co co podniknete dělat na další. Takže jsi třeba přemýšlela co co řekneš na další schůzce, že bys chtěla dělat?
M: hlavně to vymýšlela Lenka, no tak ona většinou vybírala dobrý.
V: no a jaká jaká byla Lenka, co bys mi o ní řekla?
M: v pohodě
V: no a jak bys mi jí ještě popsala?
M: já nevím. Já popisovat neumím.
V: no já myslím třeba jestli byla kamarádká nebo jestli tě nutila do nějakých činností?
M: to ne, ona se mě vždycky předtím zeptala jestli mi to nevádí
V: takže se ti to s ní líbilo ty schůzky?
M: jo. Ona byla spíš milá. Ona byla taková primo prostě jako já
V: měly jste toho hodně společného ?
M: to nevím, to nevím zas tak dlouho jsem ji neznala
V: jestli vás třeba něco něco stejného bavilo nebo nějaký zájmy jste měly stejný?
M: jo třeba to plavání
V: jojojo, no a jak jste došly k tomu, že se přestanete scházet vlastně?
M. asi že jsme měly málo času, že já začla mít 3 kroužky vlastně ještě plavání a to mám, to mám ve středu, ve čtvrtek, tamto občas v úterý to je jednou za 14 dní
V: takže si to už moc nestíhala jo? No a byly byly někdy situace kdy tě mamka muselo posílat nebo krejt, že se ti nechtělo na tu schůzku?
M: mně se vždycky chtělo
V: jo?
M: já jsem jinak řekla normálně Lence, že tentokrát se mi nechce na tu schůzku
V: jo a proč se ti třeba nechtělo?
M: jsem byla líná
V: jo nebylo to nic třeba jako že byste si nesedly nebo tak?
M: to ne
V: a byly někdy situace, kdy jste si neporozuměly?
M: já o tom aspoň nevím
V: jo a myslíš, že by ses třeba s něčím byla schopná Lence svěřit, co tě trápí?
M: my jsme si říkaly, nebo já ji alespoň říkala všechno
V: jojojo, no a pomohla ti třeba nebo poradila ti s něčím?
M: no já jsem jí říkala třeba i o klucích, tak jako tak jo, jsme si o tom třeba hodinu povídaly
V: jo no a naučila tě něco třeba?
M: anglicky mě učila třeba
V: fakt?
M: ale už si to vůbec nepamatuju
V: a s kým se jinak učíš? Učíš se sama nebo s mamkou?
M: většinou sama, ale občas i s mámou, když potřebuju pomoct, ale to já většinou pomoct nepotřebuju. Já si to nechám vždycky nejdřív vysvětlit ve škole od paní učitelky a potom si to
V: a s paní učitelkou vycházíš dobře?
M: jo tu mám nejradši, tak je hrozně hodná. Má mý hrozně oblíbený zvíře v příjmení, křeček
V: křečková se jmenuje, jo?

M: minule paní učitelka mi kvůli tomu, že je křečková povolila si vzít do školy křečky
V: mělas je tam všechny tři jo?
M: ne, měla jsem jenom jednoho, protože bych, jak bych je ponесla všechny tři, to by bylo těžký, mám sice tři přepravky, ne dvě, ne tři, tak by se to hůř nosilo
V: to věřim, no a jinak máš nějakou vzpomínku co tě nejvíc třeba s tou Lenkou bavilo nebo nějaký zážitek, kterej ti utkvěl v paměti?
M: ne
V: ne jen kromě toho koupání
M: to bylo nejlepší na tom
V: jo a fakt už tě nic nenapadne a nevzpomeneš si na něco hezkýho, co jste spolu zažily?
M: tak já si toho pamatuju hodně málo
V: jakto?
M: já nevím
M: už nevím, ale vim, že je toho víc, ale teď si na to nevzpomenu
V: jo tak to jo a pozorovalas, že by se něco zlepšilo od té doby, co jste se spolu bavily, že třeba máš víc kamarádů ?
M: to spíš ne, ale spíš, že jsem přišla prostě domů úplně přimově naladěná, dřív jsem prostě chodila nabručená domů, s ní byla sranda
V: no a máš nějakou ještě konkrétně další situaci, kdy ti pomohla, poradila, něco tě naučila nebo jsi jí třeba něco naučila ty?
M: no to já jí neměla co naučit, ona mi pouštěla i u sebe doma pohádky, dávala mi oblečení svoje
V: dávala jo to je hezký
M: který jí bylo malý
V: no aje něco co bys na tom změnila třeba nebo ?
M: ne, mně se líbilo všechno
V: takže to byla fajn kamarádka jo a doporučila bys to takhle nějakou dobrovolnici třeba kamarádkám?
M: jo
V: jo no a jak bys jí popsala třeba kamarádkám?
M: no, .. nevím já popisovat říkám, že neumím.
V: no a jak bys třeba vysvětlila jaký to je takhle s někým chodit ven?
M: já jim vždycky říkala co jsem dělala ten den a co další a co další. Tak já tam mám dobrý kamarády, třeba i jedny kamarádce, sice je to cigánka, říkaj, že cigánky jsou zlé ale ona je hodná no a prostě ty říkám všechno, ona mně taky.
V: no a cos jí třeba říkala o Lence?
M: já jsem jí to, vždycky říkala, když jsme byly spolu. Já jsem jí říkala, že že jsme byly na plavání, potom jsem jí říkala, že jsme byly v mekáči potom jsem jí říkala, že jsme byly v kině, potom jsem jí říkala, že jsme byly tam a tam a to už si nepamatuju kde.
V: no a je něco co si odnesla? Že třeba si něco s ní vyzkoušela a začlo tě to bavit?
M: možná jet za ní
V: kam si za ní jezdila?
M: jak se to jmenuje b b, Barandov
V: a tam se ti líbilo?
M: tam jsme jezdily na to koupaliště
V: a jezdily jste tam často?
M: zrovna často ne ale občas jo
V: jo no a co co akce v pět P, chodíš na ně nebo chodilas na ně?
M: většinou ne, ale když je to nějaký zajímavý tak jo
V: a máš tam nějaký kamarády nebo kamarádky dobrý?
V: neměla mezi dětma,
M: já tam žádný neměla
V: jakto? Já myslela, že jezdíte na nějaký tábor?
M: já nemám ráda tábory
V: nebyla jsi na táboře?
M: já nemám prostě ráda tábory

V: jojojo jasný. No a s koordinátorkou jsi vycházela dobře?
M: no já ji vi já ji viděla asi tak 5x, víckrát ne, ale jako udála se mi v pohodě.
V: jo a měla jsi dojem třeba, že jí můžeš cokoli říct?
M: to ne, když jsem jí neznala jako
V: jako kdyby třeba něco se dělo s Lenkou, jestli si měla pocit, že jí to můžeš říct?
M: to jako jo. Ona mi zavolala hodně krát když třeba byla nemocná a takhle
V: jojojo, jasně. No a je něco co bys na tom změnila na tom programu?
M: takhle je to prostě dobrý
V: no a učila se s tebou Lenka něco jinýho než tu angličtinu?
M: nová zrovna učení
V: moc ne to neholduješ jo?
M: učení po škol už ne. To je spíš učení chodit ven. To už jsem naučená.
V: to se snad ani nedá učit ne?
M: to nevim, ale vim, že já chodim každej den po škole
V: no a kam chodíš nejčastěji?
M: to není určitý místo
V: a chodíš s hodně kámoškama nebo kolik máš kamarádek
M: hodně, já je nedokážu spočítat. Tak většinou s 5ti.
V: jo a vycházíte spolu dobře?
M: no jedna občas trošičku, hanka zrovna
V: nono
M: tak tý vždycky něco přecvakne v hlavě a začne jančit. Tak jako oni jsou skoro ve stejným věku, občas o rok nebo o dva
V: jsou starší nebo mladší?
M: vždycky starší já mám spíš starší kamarády
V: jo takže nemáš ze třídy?
M: vždycky ze třídy
V: no a mamka mi něco právě říkala, že jako tě to s Lenkou hodně nebavilo, že tě občas do nějakých věcí nutila nebo ti jako?
M: no nenutila, jako občas mě to nebavilo, prostě jak jsem říkala, občas mě to bavilo, občas ne
V: no a ona mamka říkala, že ti často předhazovala svůj názor nebo že by se věci měly dělat tak a tak?
M: no to to bylo asi jenom 2x a to bylo zrovna na tom plavání mě chtěla naučit plavat jako ona no a mě se prostě nechťelo učit, mně se chtělovolně plavat, tak jsem jí to řekla, tak jsem jí to prostě řekla, tak jsem jí to řekla do očí
V: a v pohodě?
M: potom jo
V: jo domluvily jste se?tak jo. No a jinak jste spolu měly nějaký konflikt třeba, že byste se pohádaly?
M: to ne, my jsme se nehádaly. Na to nebyl čas.
V: jo a bylo nějaký téma, kterému jste se pořád vyhýbaly? Nebo co ti s ní bylo nepříjemný řešit?
M: nic
V: jinak ne
M: my jsme se bavily jenom o těch věcech, o kterých jsme občas chtěly se bavit. Občas jsem začla já mluvit, občas ona, ják ak zase ona, já
V: no a co tě teď třeba nejvíc potěšilo v poslední době, z čeho jsi měla radost?
M: nevím
V: nevíš, nevzpomeneš si? Třeba, že jsi dostala nějakou dobrou známku?
M: to dostávám každej den, to mi už leze na nervy, já nemám ráda dobrý známky
V: a co máš za známky?
M: 1 1 1 1 2 1 1 1 1 2 nejhorší známky jsou trojky, tři a jinak jedna s hvězdičkou, jedna podtržená, jedna, jedna, hrůza
V: no tak to je dobrý. No a myslíš, že ti nějakou Lenka pomohla, když si vlastně přešla z toho domova?

M: no no no jo, protože jsem se vypovídala, pak jsem jí vlastně řekla úplně všechno, pak mně, pak mně bylo líp.
V: jo ulevilo se ti?
M: ona mi to říkala sama, že bude to lepší
V: no a od té doby je to lepší, našla sis zpátky své kamarády, začlenila ses?
M: ty jo já tady jsem asi už pět let, tak tady znám hodně lidí, tady bydlí zrovna jedna z mých kamarádek
V: no a kterou máš nejlepší kmošku?
M: Tak to se asi nedá říct, ale asi Vendulka
V: jo máš nejlepší kamarádku? Scházíte se často teda?
M: jo já k ní chodím domů, ona ke mně chodí domů, pořád
V: jo takže si taky můžete všechno říct něco jako s Lenkou?
V: no a chtěla bys, myslíš, že se ještě někdy uvidíte s Lenkou chtěla bys?
M: jo, my jsme si řekly, že spolu normálně budeme chodit ven občas
V: jojojo takže jste to jako úplně neutly
M: my jsme si řekly, že se třeba dohodneme na facebooku nebo tak. My máme na sebe facebook.

Lenka

S Lenkou jsme se sešly v čajovně, od listopadu se s Karolínou nescházejí, zdůrazňovala vyvázání Karolíny ze setkávání

V: tak já se vás zeptám, jak se vyvíjí váš vztah?
M: vztah, no takže v současné době už se nějak moc nevyvíjí protože se teda už nescházíme, vlastně ještě jakoby o prázdninách jakoby letních tak to docela šlo, akorát už tam začala první velká díra, kdy já jsem odjela na 3 týdny do Anglie tím pádem vlastně ten těch 3 týdnů propad s tím vztahem jakoby zamával, po těch prázdninách jsme se zase začaly potom jako scházet trošku se to jako tím slepilo, napravilo, ale určitě to jako ovlivnilo až to začalo pomaličku jako úplně to vyšumělo
V: jo takže v současné době to je tak, že se nevidáte moc
M: nevidáme už no a už jsme se i dohodli společně na tom, že to ukončíme. A jako já už nemám teďka hlavně na to moc čas. A malá projevila zájem taky vyloženě zájem, že už by jako se nechtěla scházet moc, takže jsme se na tom domluvily takhle.
V: a jak je to dlouho, co se nestýkáte?
M: je to tak měsíc už jako. Prostě delší doba
V: dobře no a když jste tedy spolu byly, tak čemu jste se spolu věnovaly, co jste dělaly?
M: tak většinou jsme dělaly nějaký aktivity, tak byly jsme třeba v muzeu hraček, to se jí moc líbilo, potom byly jsme v bazénu a víceméně, jo jednou se stalo, že dokonce jsme skončily u mě doma, že jsme jako chtěly jít ven a začalo pršet, takže jsme skončily u nás doma a koukaly jsme na nějaký film a takhle. Takže většinou se snažím s ní ten program dělat, protože většinou, když skončíme nějak bezprizorně tak se začneme velice rychle nudit a ono jí je 12let tak samozřejmě jako s ní se něco pořád musí dělat a a nevystačí úplně s málem jako no. Jako jí vzít někde do lesa nebo takhle tak (smích)
V: jo a jak byste charakterizovala tu vaši roli v tom vztahu, co jste jí dávala?
M: tak řekla bych že na začátku úplně to mělo jako ten význam v tom, že ona jak odcházela z toho dětského domova tak úplně potřebovala jako nějakou podporu, a neměla ještě jakoby moc uhodnocený ty vztahy ani moc přátel a řekla bych že jí to hodně jako vyhovovalo takhle, že se s někým schází, hrozně se na mě těšila, a potom postupem času jak už si zvykla zase se zařadila do normálního režimu a začala prostě žít doma jsem měla pocit, že jakoby mě má ráda, že se mnou ráda ten čas tráví ale na druhou stranu už mě nějak vyloženě nepotřebuje. A já jsem jakoby cejtila, že už jí jako nemám ani tolik co dát, protože upřímně řečeno její vrstevník tolik nejsem, na druhou stranu ona už není tolik malá, aby nemohla jít s kamarádka sama ven, takže to bylo spíš takový, že když pro ní vymyslím nějakou akci, tak se jí jako ráda zúčastní, ale asi to jako už nebylo takový, že by ze mě čerpala něco vyloženě. Ale samozřejmě na některý téma si se mnou popovídá mnohem líp než třeba se s její vrstevníkem. Že si myslím, že spíš jako ten kamarádskej vztah jako se starším člověkem, že to pro ní určitě ten přínos mělo.

V: a jak jste vybíraly co budete dělat?

M: no většinou ona, já jsem se jí třeba zeptala a ona nadhodila nějakých pár jako návrhů, ale většinou jsem to prostě všechno prostě musela zorganizovat já, zorganizovat, všechno vymyslet sama a ona jako většinou kejvla a no tak dobře, ale ta invence tam z její strany tam samozřejmě nebyla.

V: a jak byste jí někomu popsala cizímu?

M: tak posala bych jí tak, že je velice přátelská skoro až nebezpečně, že je schopná odejít s cizím člověkem jen tak, což už se jí hodněkrát nevyplatilo teda. A přítulná, ráda se baví, ráda, taková mazlivá. Takový velice jako bezkonfliktní dítě, živá no.

V: a jak si myslíte, že by ona popsala vás? Jak vás brala v tom vztahu?

M: já si myslím, že někdy si mohla myslet, že až moc vážná pro ní no a a jinak si myslím, že by mě ohodnotila kladně, že jsem jako, že jsem pro ní příjemnej společník, že jako nějak tak

V: a co jste spolu měly společného?

M: no, tak určitě měly jsme společnou takovou jako povahu docela bezkonfliktní obě takovou že na všem jsme se docela jako rychle shodly vždycky, takovou že, ona měla velice dobrej charakter jako tím, že byla velice přátelská a taková že ráda se o všechno podělila, a jako tak to si myslím, že jsme měly obědvě podobný tak v tom jsme se jako shodly no

V: a myslíte si, že vám to něco přineslo ten vztah jako jestli jste se něco naučila

M: tak ten vztah s ní, tak no řekla bych že vyloženě, tak kdybych to měla vzít celkově jako že to Spěčko co mi přineslo tak určitě samý klady, což jako jsem, odkrylo mi to ten živant 12ti letýho dítěte a určitě jako hodně novejš věcí z tohohle, ale jako musím říct konkrétněz toho našeho vztahu, že by mě tam vyloženě něco překvapilo, tak to se jako říct nedá, že už jako by mám zkušenost s dětma, tak musím říct, že se chovala tak klasicky jako všechny děti no. Že prostě chci zábavu a koukej jí zařadit (smích).

V: jo a myslíte, že se od vás něco naučila Karolína?

M: tak snažila jsem se jí třeba předat nějaký svoje názory, o kterejch si myslím, že jsou správný, i když samozřejmě člověk by neměl to dítě zase až tak moc ovlivňovat ale myslím si, že určitě na nějaký věci jsem jí jako dala jinej pohled no, že třeba ona jako z tý rodiny nebo třeba z toho z jakýho prostředí pochází tak je úplně diametrálně jiný, než pocházím já, tím pádem ona měla jakoby nějaký kontakt s tím, kde žijou třeba ostatní lidi, že to není jenom jako že všichni žijou v takhle rozpadlý rodině a všichni maj takovýhle problémy. Takže to si myslím, že jako to určitě bylo vytržení pro ni, to jsem jí jako dala, no.

V: a existuje nějaký zážitek, který máte vrytý v paměti, že třeba se něco událo, něco jste jí naučila, něco jste jí dala, nebo něco vysvětlovala?

M: no, tak určitě jako těch zážitků bylo bezpočet, ale jako nedá se říct, že by to bylo něco jako vyloženě nějak významnýho, že bych jí nějak jako obohatila nebo naučila. Tak určitě byly momenty, kdy jsme strávily spolu skvělej čas, třeba jsem jí vzala na petřín a byla z toho úplně nadšená, hrozně se jí to líbilo a bylo vidět, že nebyla vlastně zvyklá na to, že by se jí někdo takhle věnoval, tak jsme pak ještě prošly dolů, tam jsme se zastavily na nějakým kameni a tam jsme vyryly prostě svoje iniciály jména datum a prostě jsme si řekly, že se tam jednou přijdem podívat a zavzpomínáme si. Takže si myslím, že takový to jako ukázka toho jak prostě trávit i ten čas nejenom doma u televize tak si myslím že snad to jo

V: a myslíte si, že to nějak změnilo vaše postoje vůči sobě, že to třeba zpevnilo ten váš vztah

M: uhm, určitě, tak jako určitě myslím si, že je strašně důležitý dodržovat tu pravidelnost těch schůzek a dělat takhle společně ty aktivity, kde prostě si to navzájem pochvaluju, protože jakmile jako člověk tam vynechá, jako stačí třeba dva tejdny, tak už prostě cejtíte, že se od sebe trochu vzdálíte, takže jako si myslím že že určitě nás to stmelovalo každá takováhle akce, která měla hlubší význam. Třeba jako si myslím víc, než kdybychom šly do kina a jenom jsme koukaly na film a pak jako si řekly ahoj, to je určitě jako míň přínosný.

V: a existovala nějaká situace, kdy by Karolína přišla a chtěla něco vysvětlit, s něčím pomoci nebo nějakou radu?

M: myslím si, že vyloženě taková situace úplně nenastala. Ona spíš jako vyprávěla situace jako z minulosti nebo jak si s věcma sama poradila a spíš možná čekala nějakou reakci ode mě na to. Takže třeba povídala o svejch spolužačkách, co jí řekly a co jí provedly, nebo povídala o tom, koho potkala a jakoby čekala co já na to řeknu. Ale vyloženě, že by přišla a řekla, Moniko, co

mám dělat s tímhletem, to ani ne, to ani ne, jako na měla docela dobrou vztah s tou mámou a myslím, že se ani nesnažila ze mě tu mámu dělat. Takže to ani ne.

V: a co jste jí třeba na to řekla, nebo podpořila jste jí nějak?

M: tak jako většinou jsem se jí to snažila říct z toho normálního nebo dospěláckého pohledu, jako říct třeba tohleto správný není, těmhle lidem se vyhni, ty holky ti záviděj, takže je to přirozený, že se s tebou nebudou bavit, z toho si nesmíš nic dělat a ona byla vždycky taková rozumná a řekla, jojojo máš pravdu, já si to taky myslím. (smích) takže jsem vždycky mělo pocit, že jí nic moc neradím, že už to dávno ví (smích).

V: tak ale určitě jste tam pozorovala nějaký ten přínos?

M: jo tak určitě třeba vím, že jsme se jednou bavily o jako přerušení těhotenství o potratu a vím, že ona na to mě jako vyloženě takovej jako striktní názor, že je to v pořádku, že to se prostě může, že lepší, než aby vyrostlo nějaký opuštěný dítě a takhle a to vím, že tenkrát jsem se jako zkusila i jako šťouchnout do toho druhýho pohledu, že zas každé člověk má právo na ten život a podobně a takhle a to zas bylo vidět že jí to jako zarazilo, zamyslela se nad tím a řekla hm, jako máš pravdu jako má nárok

V: a byla nějaká situace, kdy jste cítila, že jste jí opravdu pomohla třeba že byla nějaká nešťastná, měla nějaký problém doma nebo ve škole?

M: tak já si myslím, že jsem jí hodně jako fakt pomáhala v té době, kdy byla ještě v tom děčáku, než než jako přešla, tak to pro ni bylo hrozně výborný, že si měla jako s kým popovídat, tím rázem ještě potom ten přechod byl pro ni velice náročnej, měla hrozně strach z toho, že jí tam zase vrátěj z pátky, že to není prostě nadlouho, že bude u té mámy a měla jsem pocit, že je pro ní strašně ulevující když já jsem jí říkala, neboj se neboj se, nevezmou tě zpátky, dokonce najali i mě na tebe aby se to všechno potvrdilo, že budeš doma, takže myslím si, že tohle bylo období takový nejsilnější jako jo. A po čase už to tak nějak bylo že to bylo spíš kamarádský ona byla víc taková vyrovnanější a už nebyla tak ustrašená, no.

M: jo a máte nějaký zážitek nebo nějaké období, kdy jste cejtla odstup z její strany teda? Asi ty prázdniny jste říkala.

M: odstup, určitě určitě už jako během prázdnin a po prázdninách jsem cítila, že tam ten odstup je. Ale samozřejmě jak říkám u ní to bylo takový, že největší odstup byl jako úplně ke konci, kdy já jsem neměla ani už moc čas a už jsme opravdu se neshodly na tom, kdy se budeme vídat a vyloženě už jsem cejtla třeba po tom, kdy jsem navrhovala další schůzku po tom že jsem se s ní ještě chtěla rozloučit nebo takhle a ještě jsme se k tomu nedostaly, tak jsem jí volala jako byly jsme dohodnutý, že se uvidíme v pátek, volala jsem jí to ve čtvrtek, načež v pátek ještě odpoledne jsem jí to jako znovu psala na mobil, aby tam byla že že jako skutečně se sejdeme a ona mi zavolala a říkala no tak já mám to kroužek a já jako nakonec nemůžu tak to budem muset nechat na jindy, tak jsem se jí narovinu zeptala, jestli vůbec to nepůjdem ukončit úplně a ona no, možná radši jo no. Takže to už jsem jako cejtla ten odstup jako takovej silnej, ale ono u ní to bylo jako takový na houpačce, že jakmile jsme se viděly, tak ona zase obrátila, jak jsme se neviděly, prostě takový tipy lidí, co rychle k vám přilnou a zase rychle si uměj odvyknout.

V: a co na činnosti dobrovolníka v 5P vidíte jako nejlepší?

M: tak určitě ta činnost je perfektní už jenom v tom, že už má výborný zázemí v té organizaci, máte tam i plno svehch vrstevníků, že to není jenom to, že vy pořád něco dáváte a dáváte do toho i vlastní čas, samozřejmě většinou to ty dobrovolníky baví chodit ven na ty aktivity a i s tím dítětem a takhle ale potřebujou i tu zpětnou vazbu jakoby od toho pět p od toho programu celkově. Mě strašně bavily ty supervize a hrozně ráda jsem se setkávala s těma ostatníma dobrovolníkama, měli jsme tam perfektní vztahy, byla tam legrace a činnost zůstala úplně na jiným rázu no, nebyla to pro mě jenom nějaká služba, ale i zábava.

V: a co považujete na tom jako nejtěžší nebo největší výzvu na tom programu.

M: tak určitě nejtěžší musí bejt, když si s tím dítětem úplně nesedneme a nebo když skutečně na to nemáme čas, to je to je opravdu náročný a pro mě skutečně během té školy bylo náročný si ten čas udělat a skutečně se dokopat k tomu jako někam jet, obětovat tomu ty 4 hodiny svého volného času a bylo to náročný, přiznám se, že pořádat ty programy, když nemáte peníze hlavně tak je docela těžký no. Kor v zimě no.

V: a teda bylo něco za chodu toho vašeho vztahu co jste chtěla změnit aby bylo jinak třeba?

M: ne neměla jsem ten dojem, myslím, že nám to klapalo docela, výborně jako.

V: a myslíte že s Vámi Karolína nesdílela nějaké názory nebo pocity? Dala vám to najevo?

M: myslím si, že nikdy nic takového vyloženě najevo nedala, ona byla takovej dost pružnej člověk, kterýho docela snadno můžete ovlivnit, takže, ani jako v těch 12ti letech si myslím, že to dítě ani nemá ještě vyloženě nějak moc názory no

V: a byla nějaká témata, kterým jste se vyhýbaly?

M: řekla bych, že nebyla, že nebyly, že všechno bylo takový otevřený a spíš z mojí strany to bylo takový jako že jsem se držela trošku zpátky abych se jí na něco moc nevyptávala, spíš jsem čekala, až ona se sama otevře a jako všechno jsem nechávala jako na ní, jak bude chtít mluvit, tak bude mluvit.

V: jojojo, a jaký jste měla vztah s tou její rodinou?

M: tak maminku jsem viděla maximálně dvakrát za celých těch 10 měsíců, takže vlastně ten vztah s tou rodinou byl takovej jenom po mobilu jenom s tou mámou, no že že víceméně jsme se párkrát na mobilu neshodly úplně s tím, že co co s malou budu dělat nebo jak to uděláme, protože ona jako velice chtěla přizpůsobovat jakoby svůj denní program a svoje zatížení tomu tomu našemu scházení. Takhle ona chtěla prostě, občas se jí to hodilo tak, že když potřebovala pracovat a potřebovala prostě malou prostě mít někde pohlídanou, tak mi jí hodně jako vnucovala v ten čas, kdy jí se to hodí, tak to mi docela vadilo a po čase a už jako přetekla ta míra, kdy třeba trvala na to, abychom byly u ní doma kde prostě jsme neměly co dělat, to pro mě opravdu ztráta byla času, tak to jsem se jí vzepřela a to pro mě byly opravdu takový momenty, kdy si úplně jako nerozumíme. Ale většinou se to jako vyřešilo a zas to bylo v pohodě.

V: a jaký měl na vás ten vztah vliv, v čem spočívá ten přínos?

M: jako mezi náma s Karolínou jo?

V: no nono

M: v čem to mělo přínos jako celkově jako když se to vezme za nás dvě.

V: nebo co vás v tom vztahu drželo, že jste tu práci chtěla dělat s ní?

M: tak určitě svým způsobem mně jí bylo líto a prostě cejtla jsem, že si to dítě zaslouží nějakou jako pozornost a skutečně když vidíte, že to dítě jako fakt celý dny nic nedělá a prostě sedí jenom doma samo a kouká na televizi a prostě sedí celý dny doma samo, a prostě lítá ze školy do školy, s nějakýma pofiderníma kamarádama po sídlišti, tak prostě si říkáte, jako že to dítě by bylo docela ráda, kdyby šlo tam a tam a mohlo se na něco podívat, tak to mě samozřejmě drželo v tom, že jsem tam viděla smysl a mohla jí obohatit ten žIvant nějak, no.

V: a myslíte že by byl její žIvant jiný, nebo v čem by byl jiný, kdybyste se nesetkaly a nescházely spolu?

M: tak to těžko říct jako. Myslím si, že ona by to zvládla všechno i jako beze mě. A že že rozhodně tím jak ona je jako velice jako velice otevřená tak nemá problémy si najít přátele není to nějaký samotář nebo outsider. Ale určitě určitě by jako viděla míň věci a myslím si, že by by žila jenom jako v tom určitým světě, ktorej je nějakým způsobem uzavřenej a ktorej jí zprostředkovává jenom to její sociální prostředí. A to si myslím, že by byla škoda, no je fajn se podívat taky někam jinam.

V: a vidíte, že by to mělo nějak vliv na vaše další vztahy, třeba na chápání dítěte jejího věku?

M: pro mě jenom? Tak řekla bych že asi vyloženě ne, a spíš jako takhle, že jsem už byla ve skautě a jako vedoucí a takhle, takže už ty děti docela znám a řekla bych, že ty 12ti letý holky většinou maj jako podobný zájmy a většinou se koukaj po těch klukách a takhle, takže takhle spíš bych řekla že mě to tak jako utvrdilo v tom, a jako už určitě si uvědomuju, že prostě 12ti letá holka už není zas tak malinká, už prostě se chce stylizovat do nějaký role jako něčí slečny. Takže možná jako už bych teď k ní nepřistupovala tolik dětsky.

V: a co bylo vaší motIvananací, že jste se zapojila do toho programu?

M: tak moje první motIvananace byla, že jsem chtěla získat nějakou praxi prostě v týhle neziskový organizaci, protože jsem uvažovala o vysokých školách, kde vlastně by to bylo s toudlectou tematikou buď psychologie nebo takhle kde prostě tuhlectu praxi vyžadujou, takže to bylo první motIvananace a díky tomu vlastně mě i napadlo něco takového shánět, jinak by mě to upřemně řečeno vůbec nenapadlo (smích) a vlastně teďko pozdějš už když jsem tam vstoupila mě tam držely úplně jiný věci, užnejen to, že chci mít prostě nějaký glejd kde prostě bude napsaný, že jsem něco takového absolvovala, prostě stmelí vás to s těma lidma a najednou si říkáte, jo fakt, to má smysl něco takového dělat.

V: a jste namotívaná i na další spolupráci nebo už končíte?

M: určitě určitě uvažuji o tom, že se vrátím, teď akorát prostě mě čeká takový jako časově náročný období, kdy skutečně pro mě je i ten pátek jako drahocnej obětovat, takže skutečně se z toho chci jakoby uvolnit a je to pro mě opravdu tedko zátěž, ale skutečně uvažuji o tom, že až se ten Živant ustálí a já si srovnám některý věci, tak skutečně uvažuji o tom, pokud bych měla čas se zase vrátit třeba i s jiným dítěte, něčím, zkusit si zas něco jinýho.

V: dobře, a já mám potom ještě tady otázky na temperament kontrolu a samostatnost dítěte. Tak jak reaguje Karolína, když jí něco nejde, třeba když prohraje nějakou hru nebo když se jí něco nedaří a jestli se to mění ta nálada nějak výrazně?

M: no moc temperamentní ani nebyla bych řekla. Jako většinou, když jsem něco vyhrávala, tak to docela uměla jako vítit dobře, samozřejmě si tak jako posteskla a nemám štěstí a to je smůla, ale jakože v pohodě. Že jako přeci jenom není to kluk no (smích).

V: a umí se soustředit na jednu věc nebo dělá více činností najednou?

M: tak záleželo jak moc jí to bavilo. Jako samozřejmě, když jako už to byla nějaká víc dětská činnost dejme tomu třeba kreslení, barvami na sklo, na folii, tak si samozřejmě nakreslila rychle ten obrázek a už běžela prostě někam si hrát na piano nebo takhle to jo. Ale jakmile jí něco chytlo, tak samozřejmě tu výdrž měla, to jo. Takže záleží

V: a stalo se že nad sebou ztratila kontrolu?

M: nestalo, byla většinou velice klidná.

V: a jaká byla její běžná nálada?

M: nálada, no většinou taková celkem klidná, občas se stalo, že byla taková moc rozverná a rozjivená to pak jako většinou moc neposeděla, ale většinou se to nestávalo, většinou byla úplně klidná.

V: a uměla dát najevo svoje pocity?

M: velice, velice jako citová. Prostě jako dotyky a prostě ty seš moje sestra skoro, hodně hodně citová, opravdu.

V: a když třeba měla řešit nějakou situaci nebo nějaký problém, řešila to více alternativami, že měla větší rozhled v tomhle, že nacházela více možných řešení?

M: řekla bych že ani ne, že většinou měla takovej jako jasnej názor na věci od počátku a těch se víceméně jakoby držela.

V: a uměla se sama rozhodovat co chce dělat?

M: ano, uměla, uměla dobře říct, prostě chci jít tam, byla rozhodná docela.

V: no a vidíte nějak třeba do budoucna, že byste se ještě někdy setkaly?

M: uhm, já určitě bych chtěla, ale dala bych tomu jakoby větší časovej úsek, protože teďko asi zhruba vím, jak se má a není už to pro mě tak zajímavý teďko a myslím že bude zajímavější, až se třeba uvidíme za půl roku, co se změní a takhle.

V: a teď ohledně programu pět p, máte se svým koordinátorem pravidelný kontakt, a kdo koho kontaktuje?

M: tak máme pravidelný kontakt víceméně koordinátoři nás neustále kontaktují přes mail různými novinkami a víceméně scházíme se pravidelně na těch supervizích, který jsou jako předem domluvený, takže takhle už jsme jako sjednaný, sehraný.

V: jo a podporují vás ty koordinátoři, pomáhají vám?

M: ano ano na těch supervizích máme veškerý komfort, věnujou se nám, na cokoli se jim můžem zeptat

V: a myslíte že umí dobře spárovat dvojice koordinátorky?

M: já myslím, že docela se jim to daří, samozřejmě nejsem tam tak dlouho, takže nemůžu říct, ale většinou tam ty lidi s téma partákama docela spokojený jsou. A mně se to povedlo, takže předpokládám, že jo.

V: a jsou nějaké změny, které byste jim doporučila?

M: změny, nic mě nenapadá, já jsem spokojená. Se vším.

V: a jak na vás působí setkání s těmi ostatními dobrovolníky zapojenými do programu?

M: tak velmi velmi pozitivně. A kamarádské vztahy jak už jsem říkala, zábava, všechno výborný.

V: a co se týče supervizí, jste spokojená tedy?

M: jo jo supervize jsou velice zábavné (smích)

V: a bylo vám poskytnuto nějaké další školení nebo uvítala byste ještě nějaké další doškolování?

M: tak školení nám bylo teda jenom teda poskytnutý jednou na začátku, potom nám byly různě rozepisované možnosti se zúčastnit nějakých přednášek i mezinárodních a takhle. Toho jsem se teda nikdy nezúčastnila, ale vyloženě jsem neměla jako nikdy potřebu, jako tím jak jsem neměla žádný problémy,, tak jsem nepocítovala potřebu, aby bylo další školení, ale věřím, že někdo možná to bude mít jinak, no.

V: a myslíte, že vás tedy ten výcvik na to kvalitně připravil na tu vaši činnost?

M: tak my jsme se o tom bavili i s ostatními dobrovolníky a shodli jsme se na tom, že ten výcvik byl víceméně taková informační schůzka, kde se řeknou ty pravdila a jako řekla bych, že víceméně ani se nedalo jako udělat nějak víc kvalitní výcvik nebo nějak víc zapojit do té praxe. Ono je to skutečně potom jako jiný úplně, každé to má potom úplně jiný s tím dítěte, takže si myslím, že to úplně stačilo, bylo to informativní a rozebrali jsme tam různé typy situací, to si myslím, že stačí.

V: a ještě se Vás zeptám na vaši celkovou spokojenost s programem Pět P, jestli vás připravil, teda jestli byl hroší nebo lepší, než vaše představy?

M: byl mnohem lepší, než jsem si představovala. (smích)

V: a poslední otázku, co je nejlepší na to být dobrovolníkem a co je nejtěžší?

M: tak nejlepší dobrovolník, no tak nejlepší je, že máte z toho určitě dobrou pocit, setkáte se s novými lidmi, což je fakt obohacující, a nejtěžší je na tom skutečně tomu fakt dostát a vyhranit si na to ten čas a nervy no (smích).

Maminka Karolíny

Za paní jsem jela až k ní do práce do hotelu, během konverzace opakovala, že program naplnil poslání a už není potřeba dalších setkání s mentorem. Paní se zmiňuje o psychických problémech Karolíny- na konci mi zašeptala, že jimi byl myšlen odchod z Dětského domova, což nechtěla říkat před kolegou, který se potuloval kolem.

V: tak já se zeptám, jak myslíte, že se vyvíjí Karolíny vztah s dobrovolníkem?

M: No, ono v jádru vlastně v listopadu skončily už a ono ten konec už byl nějak prostě, že to Karolínu už ani moc už nebavilo a protože ona když se přihlásila tady do toho do toho tak to bylo proto, že měla nějaké psychické problémy a vlastně tím jí, že vlastně se to vyřešilo, tak tím jí odpadly, protože jako už chtěla ty svoje vrstevníky a

V: a během té doby, scházely se pravidelně jo jako jo scházely, jako byly tam občas výpadky, že třeba Lenka odjela někam jo nebo Karolína byla nemocná, ale jinak snažily se scházet tak nějak pravidelně?

V: a musela jste nějak do schůzek zasahovat?

M: občas

V: a jakým způsobem?

M: občas, protože Karolíně právě u toho konce už se nechtělo scházet jo, tak spíš jsem jako se snažila ptát Lenky jako jestli tam nevidí nějaký důvod, nebo prostě co se děje, občas si stěžovala Karolína na Lenku, že prostě jí Lenka spíš jako sekýruje a nechce nesnažit se prostě jako brát na ní zřetel, co by chtěla Karolína, takže do tohohle jsem se snažila jako vždycky nějak zapojovat, tak se to vždycky vyřešilo, tak jako dobrý, no

V: jo a musela jste někdy kontaktovat z programu pět p koordinátorky?

M: ne ne řešily jsme to jen spolu jenom

V: a co si myslíte, že se na tom Karolíně nejvíce líbilo na těch schůzkách tehdy, když tam ráda chodila?

M: na tom začátku prostě jednak to bylo nový a jednak jí hrozně nahrazovala starší sestru, která vlastně se od nás odstěhovala, protože má přítele, no ale potom prostě ten konec vlastně nějak už jí to nedávalo dá se říct nic

V: jo jo jo takže oni se nějak dohodly po vzájemné dohodě na tom konci, že ukončí spolupráci?

M: no ono to podle smlouvy mělo končit v tom listopadu

V: a co se týče programu a koordinátorek, informovaly vás koordinátorky o tom jak všechno probíhá apod.?

M: posílaly nám akce různé

V: dobře a to že měla Karolína mentora odpovídalo to, co jste očekávaly co s tím dobrovolníkem dělala?

M: na tom začátku určitě, protože já jsem se snažila taky jako podporovat jako Karolínu, co se týče těch psychických problémů, na tom začátku určitě, ale právě když to všechno pominulo, tak prostě Karolína to spíš brala jako zátěž no jako povinnost ne jako prostě

V: a viděla jste nějaké zlepšení u Karolíny za tu dobu co spolu byly, jestli jí v něčem pomohla?

M: no vzhledem k tomu, že Karolína vlastně je tak trochu bezproblémová co se týče kolektivu a kamarádek, a takovýdle, tak tohle jí opravdu akorát mělo pomoci v tom, aby prostě zapoměla na určitý starosti, problémy, prostě aby se zase jako zapojila zase prostě normálně, což se podařilo jo

V: a takže Karolíně se daří ve škole i doma?

M: jo jo jo, ona jako takhle prostě je supr jo. Tam šlo prostě jenom o tu psychickou podporu aby měla co jí největší a

V: a myslíte, že se ještě zapojí do toho programu dál, nebo už bude chtít skončit jako?

M: no my jsme se s Karolínou o tom bavily, bavila jsem se i s Lenkou a pokud by Karolína měla zájem, takže, takže by Lenka se s ní dál občas sešla, když by prostě byl čas ale jako vyloženě dál vyhledávat nového zase to není potřeba prostě pro ní

V: jo jojo, no a Karolína se stýká ještě s někým takhle starším kromě?

M: ona má hodně starší kamarádky

V: aha, takže tráví čas s nima, a i si našla vlastně po tom zapojení kamarádky?

M: jo ona je měla i předtím, jenomže jak měla prostě ty svoje starosti tak nějak jí to nešlo najít s nima společnou řeč no a tím jak vlastně se s Lenkou si mohla vypovídat a prostě jo tak prostě, takže jako zase se jí podařilo na tom normálně zapojit, tak tohle na tom opravdu bylo dobrý ale vlastně už ten konec, kdy už Karolína byla v pohodě, jednak teda šla i docela dost silně do puberty, tak tam i trošičku tohle vážlo no.

V: dobře, takže co se týče vrstevníků i školy, teda Karolína teda všechno v pořádku jo

M: kýve hlavou uhm

V: a co jí ve škole nejvíc baví, co jí ve škole nejvíc jde?

M: tak ono jí jde převážně všechno, jako ona nemá problém

V: a ona má i hodně aktivit odpoledne, jestli tomu rozumím?

M: no chodívala na vaření, jenomže to teďka odpadlo, každopádně chodí na hudební kroužek a oni s tím hudebním kroužkem dělají prostě různé vystoupení třeba v klubě barikádníků nebo tak no a teďka by vlastně měli mít tu besídku, to bude mít jednak se třídou plus teda ještě s tím hudebním kroužkem. Takže ona jako v jádru je zapojená dost, teďka ještě chodí na plavání, takže, no ve středu vidíte to, ve středu určitě nebude moct, protože ona se z toho plavání vrací někdy až v půl pátý.

V: a takže no takže to je úžasný teda, že je takhle zapojená do dění a má ještě občas problémy teda?

M: nenene, protože tamto už je vyřešený co bylo, tak to je prostě za náma už co bylo takže

V: jo jo jo

M: to vlastně únorem skončilo, takže jako už ne no

Přepis rozhovoru s koordinátorkami 5P Praha

Aleš a Ivan

T: Aleš je pro mě trochu nevýrazný dítě, tak si ho tolik nepamatuju. Je to rodina úplná, ale taková zvláštní. Za mamkou chodí přítel, nevím, jestli o něm tatka ví nebo ne. Paní doktorka Fáberová sem poslala Aleše. Paní doktorka Fáberová je dětská psychiatrička, která hodně ví, koho nám sem má poslat. S tou spolupracujeme a ta nás zásobuje dětma. Pro nás je to záruka, pokud nám sem pošle dr. Fáberová někoho, tak je to dítě, které sem patří.

T: Podle čeho to posuzuje?

K: Není to dítě, které by potřebovalo psychologa a ne psychiatra. Není to dítě, u kterého ty poruchy nejsou až tak závaný, aby to vyžadovalo psychiatrickou péči, aby to byla nějaká psychiatrická diagnóza. Jsou to takový lehčí případy, kde není nutná medikace. Nebo i je potřebná, ale je to tak, že lehčí případy posílá k nám s tím, že s některými se pravidelně vídá dál

v 5P a s některýma to fakt není potřeba. U toho Aleše je zdravotní stav bez omezení, medikaci nebere, takže ten se sem dostal více méně náhodou. Aleš v době, kdy čekal na toho svého dobrovolníka, tak s námi byl vloni na táboře, je pro nás nejmíň problémový dítě ze všech. Teď má diagnostikovanou hyperaktivitu, ale nevíme, na jakých podkladech. To občas nevíme.

T: Kolik mu je?

K: Aleš je 98. Ročník, takže 12 mu bylo v listopadu.

T: Matyášovi bylo 6?

K: Matyášovi bylo 7. Aleše baví takový ty sportovní věci jako je fotbal, ping pong a takovýhle. Sourozence nemá. Pak ho baví počítače, jako všechny, hra na vojáky a střelení, takový klučíci věci. Proto když jsme během školení probírali kasuistiky dětí, tak se holkám, který se nám sem hlásí, nelíbil. Protože tam byly vojáci, střelení a takovýhle věci, takže pro nás neproblémový dítě, takže k těm slečnám to nešlo dohromady. A na druhou stranu obráceně ten dobrovolník Ivan je dlouhodobý dobrovolník, který tady fungoval a dokonce dostal za tu svoje fungování křesadlo. Měl kluka, kterého měl od malička do jeho 15 let, šest let tu byl, pak skončil jednak proto, že klukovi bylo 15 a jednak měl obrovský zdravotní problémy, byl rok hodně nemocný a pak se dá říct, že takřka vstal z mrtvých a jen co se probral, tak chtěl pokračovat v programu dál. Z toho důvodu bylo fajn mu dát někoho ne úplně náročného. A Ivanvi, i když to tak úplně neděláme, jsme dali vybrat ze tří dětí a on si vybral Aleše, protože ho znal z toho tábora a vycházeli spolu dobře, tak proto.

T: A ohledně rodiny Aleše něco víte?

K: Víme. Ohledně přítele matky, musí mít v tom Aleš zmatky, protože toho přítele matky má hodně rád a my jsme se nedověděli, jestli táta ví o tom příteli, tak jim to tolerujeme, jak to funguje. Jinak se zdá ta rodina celkem dobrá. S přítelem jezdí máma na dovolený, přítel se Alešovi věnuje, ale táta je hodně v práci.

T: Je mi občas blbý se rodičů ptát na rodinnou situaci a tady jsem z toho byla taky trochu zmatená.

K: Nejdřív to Aleš bral, že máma tátu podvádí, ale pak mu to máma vysvětlila a všechno je v nejlepším pořádku, že to takhle je. Když byl Aleš malej, tak ho prý táta hodně rozmazlil. Teď je táta v invalidním důchodu, ale má k tomu dvě práce. Kluk z něj nemá žádnou autoritu, ale z přítele jo a ještě se mu věnuje, takže spolu vycházejí dobře. Určitě vztahy v rodině nebyly dobré, hodně se tam hádali až do nějaký doby, kdy si to vyříkali i s Alešem a s tatínkem a teď se snaží žít jako ta trojka. Aleš je náladovej, nesnáší zákazy, vzteká se. Chodí do 5. třídy základky, má nějaký trojky, učitelé si něj stěžují, že je nepořádný, lítá o přestávkách místo, aby se připravoval, nosí poznámky. Je to živější dítě, ale z našeho pohledu tady máme jiný čísla, který jsou na tom mnohem hůř. Máma navíc se o Aleše hodně bála a doktorka Fáberová jí doporučila, aby měl větší volnost, aby ho začala pouštět samotného někam a tak.

T: S čím sem přišla ta maminka? Proč chtěla Aleše do toho programu?

K: Maminka očekávala, že by se mohl s kamarádem z 5P zklidnit a naučit se něco nového. Aby se dostal bez ní ven. Chce, aby mu ten dobrovolník byl pozitivním vzorem a vysvětlil mu věci, který od mámy nebo učitelky nepochopí. Jinak tady má speciální poruchy učení AD, HD a ještě k tomu dřív psychosomatický vyrážky.

Jana a Pavla

K: Pro Katku je to druhý dítě, pro Janu je to druhá dobrovolnice. Nestává se nám to často, ale ta od Matyáše zdrhla dřív a ta od Jany taky. Otec je zvláštní, on se snaží každého balit a já jsem na to ty dobrovolnice připravila. Nicméně, když ta první dobrovolnice odešla, tak otec, když to přišel ukončit, to vysvětloval, že to bylo tím, že ona by o něj měla zájem, ale když zjistila, že to nepůjde, že si našla někoho jiného a že přestala za Janou chodit. Přitom to byla 18letá holčička a já si myslím, že právě to na ní otec zkoušel a že přestože to předem věděla a říkala jo, jo to bude v pohodě, tak jí to bylo nepříjemné, já si to fakt myslím a ani se tomu nedivím. Takže fungovala okolo 10ti měsíců s tím, že už se ke konci nevidaly. Jinak Jana je svěřená tátovi, nemá žádný jiný sourozence, máma utekla snad do Anglie a vůbec o Janu nemá zájem. Jednou jí poslala loni na Vánoce půl šampónu, vůbec tomu nerozumím. Otec se snaží kdekoli, jakkoli, přes inzeráty, přes kohokoliv potká, sehnat Janě jinou maminku, takže si tam stěhuje na inzeráty různé paní a doufá a Jana se rychle na ně docela váže, a pak je to těžký. Jinak ale mají příjemnou sociální pracovníci

na Praze 15, která se nám tenkrát ozvala a pana sem poslala. Volala a říkala, že je to u nich děsný, že táta bydlí ještě se svým bráchou, kterej chlastá. Táta taky není ideální, ale strašně moc se snaží a je lepší pro tu holku, aby byla u táty, který jí má rád, i když tam to musí vypadat jako ve skvotu.

T: Kde bydlí?

K: Bydlí v domě, kde bydlí víc lidí. Já jsem tam přímo nebyla, ale Pavla tam 2x u nich byla a říkala, že to fakt vypadá jako skvot. I ti ostatní lidi, co v tom baráku bydlí, to je taky šílený binec a smrad a tak. I Pavla si hodně stěžuje, což dřív nebylo. Podle mě se otec hodně snažil, aby tu Janu mohl mít, aby u něj mohla zůstat, tak se hodně snažil a šlo to. Teď, to už je dva roky, co ji má svěřenou do péče. Přece jen je to chlap, takový sociál. Jana chodí čím dál častěji smradlavá, špinavá. Pavla si na to trochu stěžuje s tím, že vypadá jako její matka a že se stydí občas s ní někam jít z tohoto důvodu. Jana sem byla přihlášena už v 5ti letech, dřív, než jsme zvyklí brát. Teď je jí 7. Necelý rok byla s jednou dobrovolnicí. V podstatě táta, jak se to snaží zabezpečit, tak je hodně v práci. On je hlídač a má směny. Jana byla malá a přestože je hodně šikovná a hodně samostatná, tak do školky a ze školky si prostě sama dojít nemůže. Takže tatínkovi vypomáhá sousedka z toho baráku, která je mentálně postižená. Ze začátku to probíhalo tak, že ji vodila do školky a ze školky, teď už táta i Jana přiznává, že se spíš Jana stará o tu paní, že je na tom mentálně i fyzicky tak, že ta sedmiletá holčička je šikovnější a samostatnější. Pavla, když viděla tu sousedku, někdy v družině se potkaly, kdy nechtíc jakoby ji vyzvedávaly obě, tak říkala, že se fakt zděsila a zhrozila. Umaštěná mentálně postižená bezdomovkyně. Takže tam jsou ty sociální poměry hodně špatný. Takže uvidíme, jak se dál bude snažit. Jana na svůj věk už v 5ti letech hrozně hezky malovala, uměla i nějaký písmenka, mám pocit, že se táta hodně snaží a mám pocit, že holčina je fakt chytrá. Takže takový malování, zpívání, tanečky, všechny možný holčičí věci. Jana jezdí s námi taky na tábory. Proč zrovna Pavla? Pavla studuje FHS, je to fakt šikovná holčina a právě proto, že je šikovná, tak měla předtím takovýho drzého zlobivce, který má autistický rysy a byli spolu přes rok, ale pak přišla s tím, že už to jakoby nezvládá, že on je čím dál drzejší a tak, a že by chtěla někoho jinýho a na táboře si vyhlídla Janu a přišla s tím, jestli by to s tím Matyasem nemohla ukončit, ten má shodou okolností skvělou dobrovolnici, s kterou si teď úplně sedlí, a jestli by tedy nemohla mít tu Janu.

T: Odkud je Pavla?

K: Z východních Čech. Hodně dobrovolníků není z Prahy. Dostali se do Prahy, studují a pokud jsou zabezpečený a nemusejí mít tisíc prací, tak mají najednou dost volnýho času a málo známých a kamarádů. Kateřina je taková slečna, taky holčička a myslím si, že právě tím, že Jana nemá úplně ženský vzor v podstatě žádnéj, je pro ní hodně důležitěj. Kateřina je úžasnej člověk, tam by to mohlo vyjít. Navíc tak trochu sportovní věci, ale hlavně procházky, výlety do přírody, do města, výstavy, kino, společenský hry a všechny věci, který tý Janě může předat, s kterými se Jana neseťká. Pavla se dověděla ve škole na přednášce o 5P.

Denisa s Jitkou

K: Denisa je tu hodně let, od svých šesti. Měla snad asi před tím nějakou dobrovolnici a byly spolu poměrně dlouho, asi za dva až tři roky to skončilo. Já jsem zažila Marcelu, která s Denisou byla tři, čtyři roky určitě. Ale Marcela se vdala do Brna, má teď miminko, takže proto ony na podzim skončily. Denisa je hodně sociální a ještě navíc psychiatrický dítě, takže bylo trochu těžký jí někoho sehnat a o to větší radost máme, že se nám to podařilo skoro hned, čekala jen asi tři měsíce na tu novou dobrovolnici. Tam je ta dobrovolnice opravdu hodně potřeba. Denisa s námi jezdí na tábory, účastní se jednorázových akcí. Je to dítě, který je opravdu hodně náročný, je z hodně sociálně slabé rodiny, je v pěstounské péči babičky a dědečka, ale táta s mámou, když nejsou v kriminálu, tak se tam ukazují. Takže tam je tak trochu bordel šílený a hodně tam bydlej ti rodiče, který to úplně celý kazej. Oni fetují, chlastaj a tak. Já jsem u toho byla tenkrát na úřadě, kdy se jednalo, když byla malá Denisa, jestli půjde do ústavu nebo jestli bude svěřena do péče babičce a dědovi. Bylo to obrovský dilema, žil s tím celý úřad, jak to rozhodnou. Nakonec šla Denisa na chvíli do dětského domova a potom šla k babičce a k dědečkovi, kde jsou úžasný citový vztahy. Oni jí mají rádi, ona je má ráda, nedovedu si představit, kdyby tam odsud měla jít pryč. Babička je jakoby hlava tý rodiny, ale čím dál víc je na tom zdravotně špatně. Ona není schopná někam zajít. Od toho má dědečka. Ten zase nemá v hlavě nic. Je to takový to tělo, který běhá a zařizuje. Takže tímto způsobem to tam jakoby zvládaj, ale problémy jsou s těmi rodiči.

Takže loni tam Marcela svědčila u soudu, aby nešla Denisa do ústavu, že jsou tam velký citový vazby, byly tam nějaký znalecký posudky, takže nakonec Denisa do ústavu nešla, bylo ta na nějakou dobu odložený. Ale uvidíme, protože ta babička to fakt není schopna zvládnout. Dědeček taky moc ne, jen ta pro představu, oni jsou v místě bydliště známí jako vybírači popelnic a tak.

T: Babička a děda nebo ti rodiče?

K: Děda. Děda zabezpečuje rodinu tím, že vybírá popelnice. Babička, ta je nemocná, ležící. Tý to myslí, a ona je údajně podle znaleckých posudků prý nadměrně inteligentní, ale zase to nezvládá. A ti rodiče, ti to tam doma vykrádají co se dá. Kvůli nim se jednalo o ústavní výchově. Pro nás je to nepředstavitelné, že by ta Denisa měla jít do ústavu, protože je na ten humus, když to tak řeknu, zvyklá a ty citový vazby jsou tam fakt obrovský. To by bylo fakt hrozná. Ať se to může komukoliv z venku zdát hrozný, že v takových podmínkách vyrůstá dítě, tak jinde by to lepší nebylo.

T: Říkáš, že je to psychiatrický dítě?

K: No, to je právě věc, kterou nezabezpečili. Oni byli u psychiatra, když jsou někam poslaný, tak tam zavítají, ale dlouhodobě nikam nechodí. Denisa když byla malá, tak už s tím přišli do programu, že ona si povídá s neživejma věcmi, třeba s pračkou atd. Tyhle věci jsme viděli i na těch táborech, a krom toho, že si povídá s neživejma věcmi nebo tvrdí, že vidí něco, co nikde není, ale žije v tom, že tomu opravdu věří. Večer než usnula, tak vydávala nearticulovatelný skřeky. To jí časem přešlo, řekla bych, že už vospěla, hodně se naučila, dokonce i sama cestuje, což předtím nebylo vůbec myslitelný. Myslím, že udělala obrovský pokroky a tyhle věci už se jí nestávají. Ale zase si Denisa přivlastňuje věci, který se jí líbí. Hodně se jedná o korálky, hračky a takovýchle věci. To tam taky není řešený. Nevíme, jestli se nejedná o nějakou psychiatrickou poruchu nebo jestli je to vzor od rodičů, případně i prarodičů, který si prostě berou, kde na co přijdou. Nějaký hygienický problémy, že smrdí. Ta nová dobrovolnice řeší, že Denisa dostala měsíčky a že to rozebírala v městský dopravě přede všemi a že se nestydí to rozebírat přede všemi, že se styděla za ni. Denisa není úplně šikovná, není to akční dítě, který by bylo schopno si samo říct co chce nebo něco vymyslet, takže přesto, že je jí 14, tak je to s ní o nějakých korálkách, případně o malování nebo o nějakých výtvarných činnostech, ale baví ji to chvíli a pak je to na tý dobrovolnici. Ony si tady dělaly kasičku a nakonec to dělala dobrovolnice. Byly na výstavě s 5P, Jitka říkala, že Denisa si to prošla, něco si zkusila a tím to jakoby skončilo a těžko jí bylo motIvanvat, abychom tam zůstaly dýl. Hříšně jí baví, koně, tam chodily s tou minulou dobrovolnicí, takže to by taky holky chtěly zkusit. Tady jde spíš o to ukázat Denise, co by se všechno dalo dělat, případně ukázat Denise, že je možný, aby to člověka bavilo. Sociálka mi volala kolem Vánoc, ještě než měla Denisa dobrovolnici, přimlouvala se, aby jí měla co nejdřív. Že si rozbila boby a že jejím největším přáním je, aby dostala k Vánocům boby. Nevím, jestli je dostala nebo ne, ale stejně je pro ni těžký jít sama bobovat. Oni se jí děti smějou, takže je dobrý i na takovýchle běžný záležitosti, aby někoho měla. On nezná pojem peníze, počet peněz a už je jí 14. Myslím si, že jak dospěla, tak že toho je i schopna to nějak pojmout a pomalu se začít učit. Takže holky si spolu vyrobily tu kasičku a z tý padesátikoruny si šetřej třeba na nějakou větší akci a tak. Takže i z tohohle hlediska je to dobrý. Nejde ani o nějakou aktivitu, ale spíš o blízkost člověka okolo. A nejen Denisa, ale celá rodina je nadšena, že se podařilo někoho sehnat.

T: Jak to má ve škole? Jak vychází s učiteli?

K: Začala jezdit do školy sama. Ona je v nějaký praktický škole. Ona je hodná, milá, je introvert, takže problémy s učiteli nemá. Nikdy žádné stížnosti ze školy nebyly.

T: Vidá se s rodiči?

K: T tam bydlej teď. Jak tam nebyla rozhodnuta ústavní výchova, že Denisa zůstane doma, tak tam byla podmínka, že rodiče by se měli vystěhovat, něco takovýho tam padlo. Teď tedy prakticky vystěhovaný jsou, ale asi se tam ukazují.

T: Když jsem se ptala dědy, tak on říkal, že tam bydlejí.

K: To jsou bezdomáči, který si klidně týden, 14 dní bydlí pod mostem a pak se tam zase vrátí, protože nemají kde bydlet. My víme, že tam často jsou.

T: Jak to je s Jitkou?

K: Jitka měla před tím jedno dítě. Jitka projevila přání, že by chtěla tím dítětem rozhejbat. Ona studovala matfyz, je z nějaký vesnice a přišla sem a dostala nějaký dítě, který ji rozhybávalo až moc, takže spolu byli nějakých těch 10 měsíců možná i dýl, ale nebylo to přesně to ono, aby si to

sedlo. Já myslím, že se tam splnilo obrovský kus práce, s Dominikem se pořád viděj, volaj si, Dominik s námi jezdil na tábory, ale ona neunesla tu žlvanst toho Dominika. Nechápu, jak mohli dát Jitce takhle živý dítě. Mám pocit, že to muselo být jasný předem, že to nebude úplně. Ona se ozvala, že by chtěla znova, zase cítila, že by chtěla rozhejbat, ale ne tolik, jako předtím, že tolik se zase nerozhýbe. Tak jsme to zvažovali, že Denisa potřebuje nějakýho držáka, což Jitka, když už se takhle vrátila, že je držák, že jí nevadilo sociální prostředí, smrad. Navíc není člověk, který si kupuje značkový věci, obě holčiny potřebují rozhýbat, takže se v tom můžou vzájemně podporovat. Pro Jitku by nebyly náročný sportovní aktivity, takže takový běžný nenáročný věci jako hřiště, procházky, holčičí povídání si, to počítání peněz, učit se šetřit a tak. Tak trochu jako mamina, která tam není. Připravovaly jsme jí na to, že si Denisa přivlastňuje věci a jedna z mála to byla schopna unést, ne moc řešit, nebála se toho. Byla tam stabilita s tím, že Jitka si nechávala přes Vánoce, asi měsíc, čas na rozmyšlenou jestli do toho půjde a víme, že je to její rozhodnutí, a když se rozhodla, že jo, že je to trvalý rozhodnutí.

T: Trvalý je myšleno na 10 měsíců?

K: Ne. To znamená do doby, než začne Jitka řešit svojí rodinu. 10 měsíců by bylo škoda, to by bylo málo.

T: Ten kontrakt je na 10 měsíců.

K: Já vím, ale stejně předpokládáme, že většina těch dvojic, a vychází to, krom těch některých, o kterých jsem mluvila, fungujou třeba neformálně dál, ne třeba každý týden, ale fungují. Tady by to bylo fajn, kdyby to fungovalo dál. Tam se může i stát, ale na to byla Jitka taky připravovaná, a to fakt nechtěl nikdo z těch dobrovolníků, že by jednak neunesli tu situaci a jednak to chování tý Denisy a ta ústavní výchova tam visí hodně. Babička na tom bude hůř a hůř, takže jí to zase čeká a kdoví co rodiče. A pokud ta Denisa tam s nimi zůstane, tak by se měla nějak osamostatnit, postavit na vlastní nohy, naučit se spočítat, aby jí z padesátikoruny za jednu housku něco vrátili, ohlídat si to. To si myslím, že Jitka hravě zvládne, navíc se na to chystala, těšila, je to něco, co chtěla dělat. Je úžasný slyšet, Denisa měla svátek, volali jí, všichni jí přáli k svátku a když tam odvádí Denisu, tak ona nejde dovnitř a babička, která nemůže chodit, tak mává z okna a tak. Takže celá rodina je šťastná, že ji má. I Marcelu předtím takhle přijali. A dokonce Denisa za Marcelou samostatně byla. Dědeček ji posadil na autobus. Je to obrovskej pokrok. Marcela by zůstala, kdyby se nestěhovala do toho Brna. Snad se nám to podaří teď, že Jitka zůstane v Praze a bude pro ni jakoby existovat.

Mikuláš a Katka

K: Mikuláš měl dobrovolnici AJitku, která ale po půlroce skončila, šla na operaci s očima. Byla na tom nepředpokládaně hodně špatně. Takže to skončilo. Mikuláš s námi chodí na všechny jednorázové akce, jezdí s námi na tábor. Údajně byl předtím na nějakým jiným táboře, kde byl šikanovanej. Takže teď nám znova maminka psala nějaký poděkování s přihláškou na další tábor, že prostě nikdy žádněj jinej a tak. Že Mikuláš je nadšenej, maminka je nadšená. Pro nás je tam fungující rodina, táta i máma. Akorát oni jsou takový hodně úzkostliví a hodně se snaží mít všechno pinklicht. Pro nás je Mikuláš jedno z nejhodnějších a nejmín problémových dětí, ale pro rodiče je to úžasnej živel, kterej je neposlušnej a kterýho nejsou moc schopni zvládnout. Je to na porovnání, jak kdo to vidí. Právě proto, že je živej a potřebuje nějaký vyžití jednak proto, že ho rodiče nezvládají a jednak proto, že ve škole i na tom táboře byl na straně těch šikanovaných, ale pak trochu i šikanující. Pro tyhle ty rodiče jsou to nepřekonatelný věci, mají ho za hajzlíka. Pro nás je úžasný, skvělý, miloučký, živější, ale strašně moc hodný dítě, který je navíc opravdu vděčný za každou aktivitu, kterou tady pořádáme. Oni bydlí za Prahou, tak tam bylo těžký, protože je to daleko, sehnat nějakou dobrovolnici, tak tamta bydlela nedaleko, měla auto, tak se to hodilo. Jinak on je nenáročnej, má rád skautský věci, do lesa a do přírody a vlastně cokoliv. On je chytřej a šikovnej, takže v případě když nějaký dobrovolnici chtějí nějaký výstavy a poznávání Prahy a tak, tak to plno lidí nedá z těch našich. A zrovna Mikuláš docela jo. Takže to byla před tím ta Jitka, ale ta skončila kvůli těm očím bohužel a Mikuláš se zúčastňoval našich dalších aktivit s tím, že chtěl další dobrovolnici. Jsme moc rádi, že se podařilo sehnat Katku, což je taková hrozně mladičká studentka z Moravy, bodrá moravská s moravským přízvukem, taková hrozně moc

hodná a nezkažená, která přišla sem do Prahy a co najednou s volným časem a co takhle někomu pomoci. Katka je najednou ve velkoměstě a co, a je zvyklá na tu přírodu a tak, takže je supr, když ona pojedje za Mikulášem, tak můžou být v tom lese, v přírodě, kde si Mikuláš staví šnečí farmu a takovýhle úžasný věci, který si tam dělá, a můžou být v té přírodě. Na druhou stranu je to trošku finančně náročný na to dojíždění. Zatím jsou domluvený, že se budou střídat. Ona mu tu bude ukazovat Prahu a pak příště půjdou blbnout do přírody. Maminka Mikuláše o nás stojí hrozně moc, je schopná Mikuláše přivést, aby tam Katka vždycky nemusela. Oni jezdí do práce do Prahy. Až si to sedne, tak to půjde určitě pořešit.

T: Maminka ho sem přihlásila?

K: Maminka dostala kontakt od nějaký známý. Mikuláš neslyší na pravý ucho a to má po meningitidě z dětství. Má různé alergie, na které bere léky, atopický ekzém, potravinový alergie a tak. Maminka je úzkostná, hodně se o něj bojí, takže aby si šetřil to druhý ucho. Takže ani nedovolí jít do kina, kde je někdy hodně decibelů. On nesmí skákat do vody, což je jakoby na to ucho pochopitelný, ale třeba to kino si trošku vymyslela maminka ve své úzkostnosti. On je taková malá hračka, která miluje Merkur, rébusy, hlavolamy, čte o ponorkách, letadlech, kreslí si, plave, ale moc nesportuje. Z toho sportu jezdí na kole. Je nedůvěřivý k novým aktivitám, ale nechá se zblbnout a baví ho v podstatě všechno. Rodiče jsou autorita, kteří si s ním moc nehrajou, neblbnou. Je jedináček, je sám a navíc za tou Prahou, takže možnost nějakých kroužků a kamarádů je malá. Ve škole je taky považovanej za toho zlobivějšího, prý dokonce za třídního šaška. Jedině co má doma, nějakou Lucku, sousedku, s kterou kamarádí. To je pro něj obrovský zpestření.

Karolína a Lenka

K: Karolína to má hodně zamotaný. To je velmi těžký případ, kdy ze Střepu na nás dostali kontakt. Maminka přišla a trvalo rok, než sem přivedla i Karolínu, než si to nějak rozžvejkala jestli jo, nebo ne. Nevím, jestli na ní tlačili, ale Karolína mezi tím byla několikrát v dětském domově, pak se zase vracela domů. Takže v době, kdy holky začínaly spolu, tak Karolína byla zase v dětském domově. Teď už je zase zpátky u mámy. Když přišly, tak mi maminka přišla, na rozdíl od jiných našich sociálních případů, jakoby v pohodě, snaživá, starostlivá. Říkali jsme si, jak je to možný, že tu holku furt strkají do těch dětských domovů, že to musí být hodně náročný. Na druhou stranu ona je už od začátku únoru zpátky. Je vidět, že ta maminka se snažila co mohla, aby ji dostala zpátky, ale chodí špinavá a smradlavá, nikdo se ní nestará. Takže tam asi nějaký důvod byl. Karolína to má těžší ještě o to, že byla v minulosti zneužívána. Rodina je rozvedená, Karolína když je doma, tak bydlí doma s mámou a 18ti letou sestrou v jednom pokoji u bývalého manžela matky. Ještě má bráchu 15ti letého, který bydlí u otce. Byly s ním problémy, tak ho chtěli dát do výchovného ústavu, máma ho tam chtěla dát. Tak je nakonec u táty. Máma tvrdila, že jak Karolína chodí do těch dětských domovů a zase zpátky, že tím, jak se chtěla zbavit toho staršího bráchy, že ho nezvládla, že ta soudkyně se sociální pracovníci usoudily, že když není schopná se starat o jedno dítě, tak se nemůže starat ani o druhý. A že tady byly i jiný věci jako drogy, záškoláctví a další výchovný problémy. Ale s Karolínou je to úplně jinak. Tím, že se o něj začal starat táta, tak do ústavu nemusel. Do rodiny chodí nějaký pan Mikeš, dokonce tam chodí i teď, ne jenom předtím a i když s nima nebydlí, tak je navštěvuje a to je právě taky důvod, proč soudkyně i sociální pracovníce chtěly dát Karolínu jinam asi dokud tam pan Mikeš bude chodit, protože ten měl, a bylo tam nějak řešený zneužívání Karolíny. Karolína je na něj vázána. Otce tři roky neviděla, bratra nevidá, nemají zájem ani čas. S bývalým manželem prý vycházejí v pohodě.

T: Takže ona měla dva manžely a jeden je táta Karolíny?

K: Jo. A u toho prvního, což je táta těch starších, u toho bydlí. Karolína chodí do zvláštní školy, kde má samý jedničky, ale základku nezvládala. Je nekonfliktní, nadšená, má ráda všechny lidi na světě. Líbí se jí skoro všechno, má ráda zvířata, sama se stará o dva křečky, kreslí, staví si pro křečky domečky, počítač, zpívá, má ráda výtvarku, ráda si povídá, ráda chodí na procházky. Má epilepsii bez záchvatů, bez omezení.

T: Jak vychází s dětmi?

K: Poměrně dobře, tam problém není.

T: Tohleto říkala maminka?

K: Jo. Ten pan Mikeš tam teď nechodí, ten je ve vězení za zneužívání. Karolína se hodně těšila na nějakou svou kamarádku opravdickou. Ona jak se stěhuje do toho děčáku a zpátky a do Klokánku a zpátky, tak je těžký, aby si někoho trvalýho našla. I v tý škole, když se jim tam někdo pořád stěhuje sem tam, tak to musí být nepříjemný. I když z toho děčáku teď jezdila sama do školy. Udržet si s někým dlouhodobý vztah, tak to není asi úplně jednoduchý. Ona se moc těšila a myslím, že holky si to spolu fakt užívají. Proč k ní zrovna Lenku? Lenka je jeden z našich nejmladších dobrovolníků. Ona sama je z pěti dětí. Je jí 18 nějak těsně. Přestože je jedna z nejmladších, psychologický pohovor zvládla a i na tom školení přišla jako nejdospělejší, nejvyzrálejší. Je to hrozně šikovná holka, která je schopná, na rozdíl od některých ostatních, snést to, co si Karolína přenáší a nijak se v tom nešťourat. Být fakt Karolíně kamarádkou, být nějakým odlehčením, úžasným vzorem. Lenka říká, že jak je z pěti dětí, že je to na jednu stranu výhoda a na druhou stranu jakoby nevýhoda. Tím, že rodiče nebyli už tak direktivní jako na ty ostatní, ale zas jí třeba zapomínali ve škole a ve školce. Ten její postoj k nějakému tomu zanedbávání, tak to bere všechno v pohodě, snaží se to zlehčit. Nějaký ty společný zájmy v čem si taky sedly jsou ruční činnosti navlékání korálků, malování, squash, plavání, čtení. I v tý Praze by mohla ukázat Karolíně něco dalšího. Vypadá to, že Lenka bude jedna z těch stabilních. Ta stabilita je tam hodně důležitá, v Maruščině žlvaně se střídá všechno. Navíc tam může kolem té rodiny vyplavat něco, co my nevíme a Lenka je z těch, kteří na supervize chodí, je spolehlivá a schopná o všem mluvit a všechno s námi probírat. Je schopná si říct o radu a tak. Což taky není úplně pravidlem u všech. Vypadá to, že s Lenkou stabilita bude a že bude dobrá spolupráce.

Jirka a Michaela

K: Jirka je jeden z nejmladších dětí. Maminka je chytrá ženská, ale taková úzkostlivá, utrápená. Byla tady se slzama v očích, nebo se to zdálo, já nevím. Ona je taková všechno v pořádku, na všechno se potřebuje připravit, všechno by mělo mít určitý řád a Jirky má s Američanem, který žije v jiném světě, v jiných dimenzích. Nějaký řád a stabilita, pravidelnost tam nebyla. Údajně tam byl alkohol. Jirka je jedináček. S tátou se rozvedli, tam bylo, že spolu bydleli, nebydleli, bydleli a táta v současné době pracuje ve výchovném ústavu v Rýchorech, kde učí angličtinu děti a maminka tohle nemůže přenést přes srdce. Jirka je na něj hodně navázaný. Hodně by potřeboval mužskej vzor a furt na něj vzpomíná a říká, že by se chtěl jmenovat jako tatínek. Nebo zase mluví o tom, jestli tatínek neumřel, že se neozývá. Ale táta vůbec zájem o něj nemá. Máma se snažila alespoň přes soud ho donutit k nějakým pravidelným kontaktům, že Jirka chce a potřebuje, ale přineslo to pravý opak. On se před tím ozýval alespoň jednou za půl roku, ale teď se neozývá vůbec, schovává se před ní. A máma nedovede přenést přes srdce, že on se tam stará o děti a o vlastního syna nemá zájem. Jinak Jirka je úžasný malý dítě, hravý, což odpovídá věku, šikovný. Jenomže maminka, aby to všechno zvládla a zabezpečila, je v práci. Takže se k nim domů přistěhovala její máma a vodí Jirka do školky a zpátky a zabezpečí tyhle praktický věci. Ale není tam nikdo, kdo by si s ním popovídal, pohrál. Maminka s Jirkaem fungují na nějaký partnerský bázi, když mají čas, tak si povídají. Ale babička to je generál, kterej zabezpečí jídlo, být včas tam a tam a doveze ho, kam je potřeba, ale o nějakém hraní, nebo povídání si nemůže být řeč. Máma je to hrozně moc lito a tím jak je Jirka citlivej, tak by tohleto o to víc potřeboval. Takže chtěla nějaký zabezpečení volného času pro Jirkaa, k poznání zájmů, kamaráda a všechno, co to přináší. Chtělo by to i kluka. My jsme Jirky chtěli spojit s tím Pavlem, protože nám to přišlo úplně skvělý. On si chtěl pohrát a Jirka byl nejvíc ten, kterej by si chtěl a potřeboval pohrát. A Pavel, že jo, že se těší a pak si všiml, jak se táta jmenuje a on ho znal. A to bylo právě to, proč Jirky nedostal a proč jsme hledali někoho jinýho. Nakonec to dopadlo bezvadně, protože on toho tátu zná přes ty americký tábory, a tak byl táta chvíli jeho zaměstnanec. Říkal, že děti ho zbožňovaly, že byl úžasný a schopný s nima lézt po stromech a všechno možný, ale že i staly nějaký úrazy, že byl strašně nespolehlivej, prostě Američan v jinech dimenzích. A že měli fakt strach ho dál zaměstnat. V těch Rýchorech si ho sami našli a vzali ho k sobě, je to mladý chlap v oblacích, a že až zestárne a dospěje, že si myslí, že se k té rodině vrátí. Tak uvidíme. Takže to známe i z té druhé strany. Každopádně tahle dvojice vzniknout nemohla a musela vzniknout jiná. To by prostě nešlo. Dobrovolnice je Michaela, Jirkovi je šest.

Přepis rozhovoru s Radkou 2012

Vojta a Štěpánka

R: Vojta a Štěpánka se vídají pravidelně. Dřív tam byly trošičku problémy s domluvou s maminkou, maminka neudrží v hlavě informace tak, jak by měla. Stalo se, že poslala Vojtu jinej den než měla a Vojta se vrátil nešťastnej, tak to tady Štěpánka hodně rozebírala, že to bylo ve stejný čas, ale v jiný den. Pak se to nějak zlepšilo a hlavně Štěpánka uvítala to, jak se v létě stěhovali, tak se stěhovali tak, že ho měla úplně blízko. Takže ho mohla vyzvednou a vrátit, takže se nemuseli setkávat nikde. Ale naposledy mluvila o tom, že se znovu přestěhovali a že vlastně neví proč, ani důvod. V tom místě, kam se přestěhovali, byla a říkala, že je to nějaký byt po Vietnamcích, ale že se to dá. Rozebírala tady, proč o tom Vojta nechtěl mluvit. Ona se ptala vy jste se odstěhovali a jakoby proč a on jí vyložene, přestože je docela malej, tak jí řekl, že se o tom bavit nechce. Pak byli ještě někde s nějakou naší dvojicí a Štěpánka rozebírala právě to, že Vojta řekl Martině, že tatínek je ve vězení. Přitom s ní tyhle věci vůbec neprobírá. Tak to řešila, že už jsou spolu docela dlouho, takže by mohl. Ale odsud dostala takovou zpětnou vazbu o tom, že to spíš vypadá, že Martina není jeho a tu nemůže ztratit, proto mu nevádí o těchle věcech mluvit, ktežto před Štěpánkou se snaží dělat, že ta situace je jiná, lepší než je, protože má obavy, že by se jí mohlo něco nelíbit nebo tak. Takže nemá cenu se v tom zbytečně šťourat, až bude chtít, tak jí to řekne. Jinak ty jejich setkání nejsou o tomhle povídání, ale jsou právě o akcích a aktivitách, který dělaj, něco vymyslí, blbnou, užívají si to. Je to fakticky o tý aktivitě. Moc to není o tom povídání. Štěpánka uvádí, že Vojta přestože ho potkalo a potkávají takový dost hrozný věci, tak je pořád pozitivně naladěn, kde se to v něm vlastně bere. Že je s ním hrozná legrace. Tak to je asi z novinek v týhle dvojici všechno.

Mikuláš a Katka

R: Katka mi málo chodí na supervize. Na poslední supervizi ale byla, ale není to ta z těch klasickéjch 100%tních plničů pravidel. Katka s Mikulášem se vídaj víceméně pravidelně, přestože ta vzdálenost je tam docela veliká. Tam je ale dobrá spolupráce s Mikulášovým rodičema, který, když jede Katka za Mikulášem, tak jí pak večer odvezou zpátky do Prahy. Takže to je úplně úžasný. Oni se střídaj v tom, že jednou Katka přijede tam a jednou Mikuláš dorazí sem a rodiče ho musejí vozit. Ještě úplně necestuje sám. Takže v tom směru je to složitější, přesto se jim daří vídat, akorát Mikuláš je dost často nemocnej. Tak když se jim nepodaří vídat, tak je to z toho důvodu, že Mikuláš je nemocný. Jinak zpětná vazba od Mikuláše i od maminky, od Katky, poslední supervize bylo téma pohoda prostě. Vypadá to, že je spokojenost na všech stranách.

Jirka a Michaela

R: Na tu si taky postěžuju, to je to samý. Na poslední supervizi nebyla, a tím pádem já si to nevybavím úplně podrobně. Kouknu se do jeho složky. Přes prázdniny se nevídali ani z jedny strany, ale od září se vídají pravidelně. Michaela, jak jsem říkala, že nechodí pravidelně na supervize, ale vždycky píše nějaký mailík a posílá reportáže ze schůzek. Z toho vyplývá, že se viděli každý týden. Chodí do nějakého dětského centra, na procházky různě po venku a potom do nějakého volnočasového klubu, taky byla u Jirkaa doma a jednou se jim podařilo v říjnu nevidět, protože jede Jirka za tátou, což je docela novinka, to předtím nebývalo. Takže tam obnovili ty vztahy s tátou.

T: Máte zpětnou vazbu od maminky?

R: Zpětnou vazbu od maminky za podzim nemáme.

Denisa a Jitka

R: Ty fungujou dobře a pravidelně, přestože Jitka měla na podzim nějaké větší svoje osobní problémy a přesto se vídali. Jenom bych řekla, že právě přes ty problémy jí to znemožnilo setkávat se s nějakým větším nadšením, že v podstatě to brala trošku jako povinnost. Nezanedbávala to, ale v tom rozpoložení v jakým byla, jí to asi úplně nedalo. Vídají se pravidelně s tím, že se to vyřešilo, že je to v pohodě. Jitka teď řeší s Denisou, kam se bude hlásit do školy, protože tam v rodině není nikdo schopn jí s tím poradit a pomoct. Sociální pracovnice, ke který

chodí chtěla, aby šla na intr, což si tady všichni společně myslíme, že by to pro ni dobrý nebylo. Že ona se zařadit do kolektivu nechce a nelze. Bylo by to pro ni hodně těžký. Třeba na tábor, na kterej s náma jezdí každej rok už od malička, tak 3-4 dny je nadšená, v pohodě a pak se jí začne strašně stýskat po babičce a dědovi a přestože je velká, tak to těžko zvládá. Myslím si, že ten internát by nebyl dobrej a naštěstí má babička stejný myšJitky jako my, tak s tím internátem souhlasit nebude a budou hledat něco tady v Praze. Teď to vypadá, na základě rozmluv Denisy s Jitkou, že bude zkoušet kuchařku, což si myslím, že je docela dobrý. Tam byly různý nereálný očekávání a tak. Takže tohle spolu probírají. Jitku trošku mrzí teď třeba na základě tý akce vánoční, Denisa, když jí něco nejde, tak se o to ani nepokusí a Jitku tyhle věci mrzí. Teď říkala škoda na tý hře, my jsme dopadly docela dobře a škoda, že ona nezkusila ani to sudoku, to je mi líto. To že by jí to nešlo mi ani nevadí, to bychom daly spolu dohromady, ale nechtěla to ani zkusit. Ale to je prostě Denisa. Ono je těžký Denisu něčím zaujmout. Ona bude dělat cokoli jí člověk 11,34